

കേസരി

ചേട്ടയിൽ കുഞ്ഞിരാമൻ നായനാർ.

Special Edition

കേസരി

വേങ്ങയിൽ കുഞ്ഞിരാമൻ നായനാർ
എഴുതിയ
പ്രബന്ധങ്ങളും കഥകളും മറ്റും.

Prescribed as a Non-detailed Text-Book for
1946 S. S. L. C. Examination by the Madras Govt.
as per R. C. No. 290. B/44 of 7-2-'45.

PRINTED & PUBLISHED BY
BHARATHA VILASAM PRESS & BOOK-DEPOT,
TRICHUR. (Cochin State.)

1945.

വില ഉറപ്പിക 1-0-0.

പകർപ്പവകാശം ടി. അച്ചുകൂടത്തിലേക്കുള്ളതാകുന്നു.

Journal

of the

of the

of the

of the

of the

of the

of the

of the

വിഷയാനുക്രമണിക.

	ഭാഗം
1. മുഖവുര (ഇംഗ്ലീഷ്)	i
2. ജീവചരിത്രം	1
3. മുഖവുര	1
<hr style="width: 20%; margin: 10px auto;"/>	
1. ആഖ്യാനിക അല്ലെങ്കിൽ നോവൽ	1
2. ലോക	12
3. നാട്ടെഴുത്തശൃംഗാരം	23
4. മഹാകവികളുടെ ജീവകാലം	32
5. പൌരാണികകാലത്തെ പരിഷ്കാരസ്ഥിതി	41
6. ഗദ്യകാവ്യം	45
7. നാടകം	49
8. മഹാകാവ്യം	56
9. വൈദ്യം	60
10. നമ്മുടെ ചില പ്രാചീനചാരപദ്ധതികളും സ്ഥാനനാമങ്ങളും മറ്റും മറ്റും	65
11. ആചാരപരിഷ്കാരം	85
12. ഭരണം	90
13. ഒരു പൊട്ടലാഗ്രം	93
14. നോവൽ	99
15. കൃഷിപരിഷ്കാരം I	108
16. മദിരാശി പിത്തലാട്ടം	112
17. കൃഷിപരിഷ്കാരം II	116
18. കൃഷിസംബന്ധമായ ചില ശൈലീവിശിഷ്ടതകൾ	121
19. പരമാർത്ഥം	129
20. ശീട്ടുകുടി	137
21. സ്വഭാവം	143
22. കഥയെന്നുമല്ല	147

INTRODUCTION.

Mr. Vengayil Kunhiraman Nayanar has been a close friend and comrade of mine for more years than I like to recall, and several of his articles now republished in this volume were written for me, when I was editing the Vidyavinodini. For these and other reasons my opinion regarding his productions cannot altogether be free from bias, albeit unconscious, and when therefore my old friend, the editor of this volum, asked me to write an introduction of this book, I was somewhat reluctant to comply with his request, though it would otherwise have been altogether a labour of love. But my friend's persistent refusal to accept this view of the matter has left me no alternative but to accede to his request.

Mr. Kunhiraman Nayanar is far too well-known to the Malayalam reading public to need any introduction to them. As a contributor to periodical literature he is as well-known and appreciated as his output has been varied and voluminous. His articles under the *nom de plume* of Kesari, which appeared in rapid succession in the Calicut weeklies in the late eighties and the early nineties, used to be looked forward to with lively interest and read with keen enjoyment by newspaper readers of the day on account of their vigorous style and trenchant treatment of the subjects dealt with. Most of these articles however were but of ephemeral interest, as they treated of contemporary events of no great importance, but several of them, as also most of his articles in the monthly magazines, deal with subjects of general interest and deserve a permanent place in literature. There can be no doubt therefore that Mr. David deserves the thanks of all lovers of Malayalam literature for having rescued some of these articles from the oblivion which would otherwise have been their fate. Most of the articles reprinted in this volume are in Mr. Nayanar's best style but the collection, is far from being exhaustive, for, to the best of my recollection, there are several others which deserve to find to place in it.

I do not propose to attempt any detailed criticism of Mr. Nayanar's writings with this collection before him the reader is now in position to form his own opinion. I would however like to refer to one or two characteristic features of his literary productions which have made them so popular. One is the clearness and facility of his diction. The appropriate words and phrases come to him without any conscious effort, and consequently there is nothing laboured about any of his writings. Though there is thus no straining after effect, they are none the less smart and effective. The articles read as if they were dashed off at one sitting and to the best of my knowledge they generally are. The language is so clear that there is no misunderstanding the writer's meanings nor is a second reading necessary to understand it. One has only, to read an ordinary magazine a ticle of these days after reading any essay in this collection to realise Mr. Nayanar's superiority in this respect over most of his contemporaries. The articles that appear in Malayalam magazines are generally heavy reading, but Mr. Nayanar's are decidedly easy reading.

Another feature which I would like to mention is Mr. Nayanar's humour. Humour is one of the qualities which are generally conspicuous by their absence from Malayalam writings, but Mr. Nayanar's productions from a rare exception to this rule. He is nothing if he is not humerous, not only in his writings but also in his conversation and even in his actions, for he is, as is well-known to his friends not averse to practical joking. There is however nothing ill-natured in his humour, it is always bright and genial, though at times somewhat broad. It is no wonder therefore that writings with characteristics so rare among us should have made them so popular among the Malayalis. Though most of the articles in this collection are characterised by the qualities above indicated, I would draw the readers special attention to the one on latter day novels which is in Mr. Nayanar's very best style both in point of diction and in point of humour.

C. ACHYUTA MENON.

Mr. T. K. Krishna Menon, B. A., M. R. A. S.,
F. R. H. S., M. R. S. A., in his Primer of Malayalam
Literature says:—

When speaking of newspapers, the one name that suggests itself to my mind is that of Mr. Vengayil Kunhiraman Nayanar. He is the best Malayalam News-paper correspondent of the day. His chaste diction and humour invest his writings with an indefinable charm. If only he worked he could easily gain an undying name in the journalistic history of the country.

മ. രാ. രാ. സി. മാധവൻപിള്ള, ബി. എ. അവർകൾ, നമ്മുടെ ഗദ്യമെഴുത്തുകാരനെന്നപ്പററി, 1073 തൃലാമാസത്തിലെ “ഭാഷാപോഷിണി”യിലേക്കു എഴുതിട്ടുള്ളതിൽ ഇപ്രകാരം കാണുന്നു:—

“വേങ്ങയിൽ കുഞ്ഞിരാമൻ നായനാവർകളും ഒരു നല്ല ഗദ്യമെഴുത്തുകാരനാകുന്നു. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ രീതിക്കു നല്ല ഒഴുക്കും സുഗമതയും, സാമാന്യം ഉറക്കും പ്രത്യേകം ഒരു സാരസ്വ്യവുമാണ്. വിശേഷിച്ചും അതിലൊരു ഫലതരസംകൂടി ഉണ്ട്. സംസ്കൃതപദപ്രയോഗങ്ങളുമധികമില്ല. ഇദ്ദേഹത്തെ നമ്മുടെ “സ്വിഫ്റ്റ്” ആയി വിചാരിക്കാമെന്നു തോന്നുന്നു”.

ഇതു കൂടാതെ, ഒരു രാജാവവർകളാൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ട “മലയാളഗദ്യകവിഭാരത”ത്തിൽ, ഈ കുഞ്ഞിരാമൻ നായനാവർകളെ “ഭീമസേന”നായി കല്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.

വേങ്ങയിൽ കുഞ്ഞിരാമൻ നായനാർ.

“യാതൊരു പുമാൻ മഹാമാനിയായ് ജീവിക്കുമ്പോ-

ളാതുരന്മാരാം ബഹു ജന്തുക്കൾ ജീവിക്കുന്നു,

അപ്പുമാനത്രേ ഭൂമെ കേവലം ജീവിക്കുന്നു,

സൽപുമാനവൻതന്നെ, സാധുതാനവൻതന്നെ.” പഞ്ചതന്ത്രം.

ഈ പുസ്തകത്തിലെ പ്രബന്ധങ്ങളുടെ കർത്താവും കേരളസാഹിത്യനഭോമണ്ഡലത്തിൽ “കേസരി”യെന്ന പ്രസിദ്ധപേരിൽ പ്രശോഭിക്കുന്ന ഒരു നക്ഷത്രവും ഉത്തരകേരളത്തിലെ വലിയ ജന്മികളിൽ വെച്ചു പ്രഥമഗണനീയന്മാരിൽ ഒരാളും ആയ വേങ്ങയിൽ കുഞ്ഞിരാമൻ നായനാർ അവർകൾ ചിറക്കൽ താലൂക്കിൽ കുറുറു അംശത്തിൽ, “കുറുരു വേങ്ങയിൽ” എന്നു പ്രസിദ്ധമായി അറിയപ്പെടുന്ന തറവാട്ടിൽ മറന്ന തുലാമാസത്തിൽ ജനിച്ചു. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ചുരുങ്ങിയ ഒരു ജീവചരിത്രം ഈ പുസ്തകം വായിക്കുന്നവർക്കു രസകരമാകാതെ ഇരിക്കയില്ല. എന്നാൽ കുഞ്ഞിരാമൻ നായനാർ അവർകളുടെ ചരിത്രത്തെപ്പറ്റി പറയുന്നതിനുമുമ്പായി വേങ്ങയിൽ തറവാടിനെപ്പറ്റി അല്പം പ്രസ്താവിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഒക്കിണകുണ്ണാടകത്തിൽ കോടോത്തു വേങ്ങയിൽ എന്നു പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട നായർഗൃഹത്തെപ്പറ്റി കേൾക്കാത്തവർ അധികം ഉണ്ടായിരിക്കയില്ല. ഒക്കിണകുണ്ണാടകത്തിൽ എന്നല്ല, ഉത്തരകേരളത്തിലും ബേക്കലംതാലൂക്കിലും, കോടോത്തു വേങ്ങക്കാരെപ്പോലെ ശ്രേയസ്സും പ്രാബല്യവും ഉള്ള ഗൃഹസ്ഥന്മാർ വേറെ ഇല്ല. ഇവർ വളരെക്കാലം മുമ്പു ഗുരുവായൂരിൽനിന്നു ഒക്കിണകുണ്ണാടകത്തിൽപോയി താമസിച്ചുവരാണെന്ന് ആ തറവാട്ടിലുള്ള ഒരു ഗ്രന്ഥവരിയിൽ ഉള്ളതായി പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഏതാണ്ടു മൂന്നുനൂറ്റിൽചിലപാനം കൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പ്, കോടോത്തു വേങ്ങയിലെ ഒരു സ്ത്രീയെ താഴിക്കാട്ടു മനയിലെ ഒരു വഴുക്കാരായ രയരമങ്ങലത്തുമനയിലെ ഒരു തിർമുനീനു സംബന്ധം കഴിച്ച്, കുറുറു സമീപമുള്ള മാതമംഗലത്തു കൊണ്ടുപോയി താമസിപ്പിച്ചു. അതിലുണ്ടായിരുന്ന സന്താനങ്ങൾക്ക് അവിടെ സമീപം കുറെ വസ്തുവും കൊടുത്തു. അതിൽപ്പിന്നെ അവിടെയുള്ളവർ, മുഖ്യതറവാട്ടിൽ പോകാതെ അവിടെത്തന്നെ ഒരു താവഴിത്തറവാടാക്കി താമസിച്ചു. ആ താവഴിയാണ് “കുറുരു വേങ്ങ” എന്നു പറയപ്പെടുന്നത്. അതാണ് ഈ ചരിത്രനായകന്റെ തറവാട്. ഈ താവഴി

സ്വപ്നം അതിലെ യോഗ്യനായ അംഗങ്ങളുടെ പരിശുദ്ധതയ്ക്കായി
ഒന്നു ഫലമായി വളരെ വലിച്ചു—ഇന്ന് ഉത്തരകേരളത്തിലുള്ള ജന്മി
കളിൽവെച്ച്, ഏറ്റവും പ്രാധാന്യമുള്ളവയിൽ ഈ തറവാടു മുഖ്യത
യുള്ള ഒന്നായി തീർത്തുവെന്ന് വലിച്ചു. ചിറക്കൽ, കോട്ടയം എ
ന്നീ താലൂക്കുകളിൽ, ചിറക്കൽ തമ്പുരാനെ കഴിച്ചാൽ, ശ്രദ്ധയുടെ ഇ
ടയിൽ ഒന്നാമത്തെ ജന്മി വേണ്ടുവാൻതന്നെ തോന്നുന്നു.

കോട്ടോത്തുകാർ പണ്ടേതന്നെ വലിയ അദ്ധ്വാനശീലന്മാരായി
രുന്നു. അവരുടെ ആ ഉത്തമഗുണം പാരമ്പര്യമായതനുസരിച്ചു കി
രൂർക്കാക്കും സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിന്ന്, കിരൂർ, പാണപ്പുഴ, പെരി
മ്പടവ്, മണിയറ മുതലായ ഭിക്കുകളിലെ നിലങ്ങളും തോടുകളും ഇ
ന്നും സാക്ഷികളായി നില്ക്കുന്നുണ്ട്. ഇവയൊക്കെ വേങ്ങയിലെ കഴി
ഞ്ഞുപോയ യോഗ്യന്മാർ കഴിച്ചുണ്ടാക്കിയവയാകുന്നു. കോട്ടോത്തുകാർ
ഇന്നും വലിയ കൃഷിക്കാരാണ്. അതുപോലെതന്നെ കിരൂര വേങ്ങ
ക്കാരും വലിയ കൃഷിക്കാരുമാകുന്നു. എന്നാൽ വേങ്ങക്കാർക്കു മറ്റൊരുകാരും
ജന്മികൾക്കില്ലാത്ത ഒരു വിശേഷവിധിയുള്ളതു പ്രസ്താവയോഗ്യമാ
ണ്. പുരാതനകാലത്തു വല്ല കാരണവന്മാരും സമ്പാദിച്ച വസ്തുക്കൾ
മുഴുവൻ കിടയാന്മാർക്കു മാർത്തിക്കൊടുത്ത് അവരിൽനിന്നു കിട്ടുന്ന ആ
ഭായംകൊണ്ട്, കാലക്ഷേപം ചെയ്യുന്ന ജന്മികളാണല്ലോ കേട്ടുകൊല്ലം
ഉള്ളത്. പാട്ടംപിരിക്കാനും കണക്കുവെക്കാനും കായ്ക്കുമ്പോൾ നി
യമിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ, “ഇടപ്രഭുവിന്റെ മിനസരി”യിൽ പാ
ഞ്ഞ മിനകൃത്യങ്ങളല്ലാതെ അവർക്കു മറ്റൊന്നും ഉണ്ടാകയില്ല. വേങ്ങ
ക്കാർ അങ്ങിനെല്ല. അവർതന്നെ വലിയ കൃഷിക്കാരാണ്. ആ ത
റവാട്ടിൽ പ്രായംതികഞ്ഞ പുരുഷന്മാർക്കൊക്കെ പ്രത്യേകം കളങ്ങളും
കൃഷിസ്ഥലങ്ങളുമുണ്ട്. ഇങ്ങിനെ അനന്തരവന്മാർക്കൊക്കെ പ്രത്യേ
കം ഭാരവാഹിത്വവും അതുകൊണ്ട് അവർക്കൊക്കെ അത്രമാത്രം സമ്പാ
ദ്യവും ഉള്ളതിനാൽ മറ്റുള്ള വലിയ തറവാടുകളെ അപേക്ഷിച്ച് അ
വിടെ ഗൃഹമരിഭം വളരെ ചുരുക്കം. അനന്തരവന്മാർക്കൊക്കെ ഒരു
വിധം സ്വാതന്ത്ര്യവുമുണ്ട്. വേങ്ങയിലെ സ്ത്രീകളെ കല്യാണംകഴിച്ചു
കൊണ്ടുപോയാൽ ഭർത്തൃഗൃഹത്തിലിരിക്കുന്ന കാലത്തും അവർക്കു തറവാ
ട്ടിൽനിന്നു ചെലവിനുകൊടുക്കുക പതിവുണ്ട്.

വേങ്ങയിൽ ഇത്രയധികം ധനപുഷ്പിയുണ്ടാവാൻ ഈശ്വരദായി
നംകൂടി കാരണമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളതിന്ന് ഒരു കഥയുണ്ട്:—“നൂറ്-ലെ
കലാപ”ത്തിന് എത്രയോ മുമ്പു പഴയങ്ങാടിക്കു സമീപമുള്ള മാടായി
ക്കാവെന്നു പ്രസിദ്ധമായ ക്ഷേത്രത്തിലെ നടയിൽ ഒരു മാപ്പിള ഒരു
കാളയെ അറയ്ക്കുക. അപ്പിള വലിയ ശ്രമം വിചാരിച്ചു.

യിരുന്നതിനാൽ അവനോട് ഇതിന് ഉത്തരംചോദിക്കാൻ ആരും
 ചെയ്തപ്പോഴില്ല. അതിൽപ്പിന്നെ ദിവസേന ഉച്ചപ്പൂജസമയത്തു കാ
 വിലെ ഒരു കോമരം വെളിച്ചപ്പെട്ട് “എന്റെ നടയിൽ മുറിയറയ്ക്കു
 ത്തുകിയതിന് ഉത്തരംചോദിക്കാൻ ഒരു നായരുമില്ലേ?” എന്നു ചോ
 ദിക്കും. ഇങ്ങിനെ കുറേദിവസം ചോദിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതിനുശേഷം
 ഒരു ദിവസം ഒരു നായർ കടന്നുചെന്ന് “ഭഗവതിയമ്മയുടെ അനുകൂ
 ലമുണ്ടെങ്കിൽ ഞാൻ ചോദിക്കാം” എന്നു മറുപടിപറഞ്ഞു. അപ്പോൾ
 വെളിച്ചപ്പാട്, കൈവശമുണ്ടായിരുന്ന വാൾ നായർക്കു കൊടുത്തു. നാ
 യർ അതോടുകൂടി പോയി മുറിയറയ്ക്കുന്ന മാപ്പിളയുടെ തലയറയ്ക്കു പി
 റേദിവസം പൂജയ്ക്കുമുമ്പോൾ നടയിൽ കൊണ്ടുചെന്നു. ആ നായർ
 വേങ്ങയിലെ ഒരംഗമായിരുന്നു. നായരുടെ ധീരകൃത്യംകണ്ടു സന്തോ
 ഷിച്ചു വെളിച്ചപ്പാട് ഭണ്ഡാരത്തിൽനിന്നു രണ്ടു പണമെടുത്ത് അയാ
 ളുടെ കൈയിൽ കൊടുത്തിട്ട്, “ഇതു ഭണ്ഡാരത്തിലിട്ടു പൊന്നുംപു
 പോലെ സൂക്ഷിച്ചോളൂ. വാരിയായും കോരിയായും തീരുന്ന ധനമാ
 ണ്. ഭഗവതിയെന്നും കാത്തുരക്ഷിക്കും. പരായിനം വേണ്ട” എന്ന്
 അരുളപ്പാടുണ്ടായി. അന്നു കൊടുത്ത പണം വേങ്ങയിലെ പുരാതന
 മായ കോട്ടയിൽ ഇന്നും ഭദ്രമായി സൂക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ കോട്ടയിൽവെ
 ച്ചാണ് വേങ്ങക്കാർ ഇന്നും നവരാത്രിയുത്സവം മുടങ്ങാതെ കഴിച്ചുവര
 ന്നത്. വേങ്ങയിലെ കലപരദേവത മാമുണ്ഡേശ്വരിയാണ്. മാടാ
 യിക്കാവിൽ ഇന്നും വേങ്ങക്കാർക്ക് അനന്യസാധാരണങ്ങളായ ചില
 അവകാശങ്ങളുണ്ട്.

വേങ്ങയിൽ പണ്ടുണ്ടായിരുന്ന നായന്മാരെക്കൊണ്ട് വലിയ ശ്രമത്താ
 ത്തും പരാക്രമശാലികളും ആയിരുന്നു. കലാപകാലത്തു വേങ്ങക്കാർ എ
 ങ്ങും കാടിപ്പോകാതെ ശത്രുക്കളോട് എത്രയെന്നിരുന്നതിനു ലക്ഷ്യങ്ങളു
 ണ്ട്. എന്നല്ല, റിപ്പവിനെ ഭയപ്പെട്ട് അനവധി ബ്രാഹ്മണർ കുറു
 ത്തചെന്നു ശരണം പ്രാപിക്കയും അവർക്കൊക്കെ താമസിക്കാൻ വേങ്ങ
 കാർ സ്ഥലം കൊടുക്കയും അവരെക്കൊക്കെ രക്ഷിക്കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.
 അന്നൊക്കെ വേങ്ങക്കാർക്കു സ്വന്തം കോട്ടയും കൊത്തളവും മറ്റും ഉ
 ണ്ടായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ അവയുടെയൊക്കെ അടയാളങ്ങൾമാത്രമേ
 കാണാനുള്ളൂ.

വേങ്ങക്കാരുടെ ജനസപാധിനത്തേയും പ്രാബല്യത്തേയും കാണി
 കുന്ന വാസ്തവകഥകളിൽ ഒന്നുകൂടി പ്രസ്താവയോഗ്യമാകുന്നു:—

പണ്ടു ചിറക്കൽ തമ്പുരാനു കീഴടങ്ങാതെ ചില നായന്മാർ പ
 ലതും പ്രവൃത്തിച്ചിരുന്നതിനാൽ അവരെ ഒരുക്കി, തമ്പുരാന്റെ രാജ്യ
 യ്ക്കു സമാധാനമുണ്ടാക്കേണ്ടതിന്, അവിടത്തെ അപേക്ഷയനുസരിച്ചു,

തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവ്, അന്നത്തെ ദിവാൻജിയും പ്രസിദ്ധനായിരുന്ന രായി കേശവദാസനെ വടക്കെ മലയാളത്തിലേക്കയച്ചു. ചരിത്രപ്രസിദ്ധമായ സംഗതിയാണല്ലോ. അക്കാലത്തു ചിറക്കൽ തമ്പുരാൻ കീഴടങ്ങാത്ത നായനാർ നിമിത്തം ഉണ്ടായ കൂട്ടവും കറിയും ലഹളയും ബഹളവും മറ്റും വിവരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നില്ല. അന്നു വേങ്ങയിലെ കാരണവരായിരുന്ന ചാത്തു നായനാർ എന്ന ധീരപുരുഷനെ ചിറക്കലേക്കു ക്ഷണിച്ചുവരുത്താൻ തമ്പുരാൻ ആവുന്നതൊക്കെ ശ്രമിച്ചിട്ടും സാധിച്ചിരുന്നില്ല. തിരുവിതാംകൂർ ദിവാൻജി, രായി കേശവദാസൻ, ക്ഷണിച്ചപ്പോൾ, അദ്ദേഹം അനവധിയാളുകളോടുകൂടി പോയി ദിവാൻജിയെ കണ്ടു സംസാരിച്ചു. വേങ്ങയിലെ ഭാഗം അധികം തൊറില്ലെന്നു ദിവാൻജിക്കു ബോദ്ധ്യംവന്ന ശേഷം, നായനാറെ തമ്പുരാന്റെ അടുക്കലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി തമ്മിൽ യോജിപ്പിക്കണമെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നുകയും അങ്ങിനെ അഭിപ്രായപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ഇതിനു നായനാർ ആദ്യം സമ്മതിച്ചില്ല. എന്നാൽ, പൊന്നത്തമ്പുരാന്റെ പ്രധാനമന്ത്രിയെ യഥോചിതം ബഹുമാനിക്കണമെന്നുവെച്ചു നായനാർ അദ്ദേഹത്തിന് ഒരു സ്വപ്നമാലകൊടുക്കുകയും, അതിനുപകരം, ദിവാൻജി ചന്ദനത്തിന്റെ വിശേഷപ്പെട്ട ഒരു വടി ഇങ്ങു സമ്മാനിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. വടി കയ്യിൽ കിട്ടിയ ഉടനെ നായനാർ “ഇനി തിരുമന്ദിരം പോകാനും ധൈര്യമായി” എന്നു പറഞ്ഞു രണ്ടുപേരും ഒന്നിച്ചു പോയി. നായനാർ തമ്പുരാൻ കാഴ്ചവെച്ചിരുന്നത് ഒരു നരിക്കുട്ടിയെപ്പോലെയാണെന്നു നരിക്കുട്ടിയെ സൂചിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു തമ്പുരാൻ, “ഇതെന്താണ്, കാട്ടുപൂച്ചയെ” എന്നു ചോദിച്ചു. ഉടനെ നായനാർ, “ഇതു കാട്ടുപൂച്ചയെ എന്നറിഞ്ഞില്ല, ഇതിന്റെ പേരു വേങ്ങപ്പൂച്ചയാണ്” എന്നു മറുപടി പറഞ്ഞു. മറുപടിയിൽ ഗട്ടിച്ച അതും രായി കേശവദാസനു ക്ഷണത്തിൽ മനസ്സിലാകയും വേങ്ങപ്പൂച്ചയുടെ സന്താനത്തെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം വിസ്മയിക്കുകയും ചെയ്തു. തമ്പുരാൻ മായുണ്ടായിരുന്ന കാര്യം അന്നുതന്നെ തമ്മിൽ പറഞ്ഞു. അന്നുതന്നെ സന്തോഷിച്ചു മടങ്ങി. അന്നുതന്നെ ഇന്നുവരെ വേങ്ങയിൽ തറവാടുകാരും ചിറക്കൽ കോവിലകവും തമ്മിൽ വളരെ സ്നേഹവിശ്വാസത്തിലാണ്.

രായി കേശവദാസൻ വന്നകാലത്തുണ്ടായിരുന്ന കാരണവരുടെ ശേഷം പതിനാലാമത്തെ കാരണവരാണ് നമ്മുടെ ചരിത്രനായകൻ.

പെരിഞ്ചല്യർ ഗ്രാമത്തിൽ സർവ്വമാ യോഗ്യനും വിദ്യാഭ്യാസനും മന്ത്രിയും ആയിരുന്ന പുളിപ്പടവ്ക്കരിദാസൻസോമയോജി

യാണു കിഞ്ഞിരാമൻനായനാരുടെ അച്ഛൻ. ആ ബ്രാഹ്മണൻ, ബ്രാഹ്മണക്കു വേണ്ടുന്ന എല്ലാ അറിവും ആചാരങ്ങളും ഉള്ള ഒരു വ്യക്തിനും ഒരു ദിവ്യവേദിയും ആയിരുന്നു. പ്രാവേം ലവലേശമിട്ട്യാതെ ബഹു മനികനും സഭ്യനുമായിരുന്ന ഹരിദാസൻ സോമയാജിയെ പെരിഞ്ചല്ലൂർ ഗ്രാമത്തിലും അതിനു സമീപത്തിലും ഉള്ളവർ, ഇന്നും സ്നേഹ ബഹുമാനപരസ്സരം കാമ്മിക്കുന്നു. വിശാഖം മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സിലെ കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന മുറജപത്തിനു പോയപ്പോൾ വിശേഷ വിധിദാനങ്ങൾ മേടിച്ചുകൂടാതെ പ്രത്യേകം മില സമ്മാനങ്ങളും വാങ്ങിയിരുന്നു. അവിടുന്ന് ൧൦൬൭-ൽ തന്റെ ൭൭-ാം വയസ്സിൽ കാലധർമ്മം പ്രാപിച്ചു. കിഞ്ഞിരാമൻനായനാരുടെ അമ്മയും വളരെ കാഴ്ചപ്രാപ്തിയും സൗശീല്യവും ഉള്ളവരായിരുന്നു. എഴുതാനും വായിക്കാനും നല്ലവണ്ണം പഠിച്ചു. ആ അമ്മയുടെ ദേഹവിശോഗം ൧൦൭൧ മിങ്ങത്തിലാണ്. മരിക്കുമ്പോൾ ൭൬ വയസ്സ് പ്രായമുണ്ട്.

നമ്മുടെ ചരിത്രനായകനെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വളരെ അടുത്ത മില സ്നേഹിതന്മാർ, “നിങ്ങൾ തറവാട്ടിൽ ജനിച്ച കട്ടിയാണോ?” എന്നു നേരംപോക്കായി ചോദിക്കാറുള്ളത് കേട്ടിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തെ പ്രസവിക്കുന്ന കാലത്ത് ഇപ്പഴത്തെ വേങ്ങയിൽ വീട് പണിചെയ്യുന്നേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ, അതിനാൽ മുസ് തേവാരമുണ്ടായിരുന്നസ്ഥലത്ത് ഒരു ചെറിയ ഭവനം പ്രത്യേകം കെട്ടിയുണ്ടാക്കപ്പെട്ടതിലായിരുന്നു കിഞ്ഞിരാമൻനായനാറെ പ്രസവിച്ചത്. അതാണ് ഇപ്പോഴും തന്റെ സ്നേഹിതന്മാരുടെ നേരംപോക്കിന് സംഗതിയായതെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

സംസ്കൃതത്തിൽ തർജ്ജമാക്കുവാൻ പാത്രങ്ങളാണെന്നു നായനാർ പഠിച്ചിരുന്നതും ശ്രീരാമചന്ദ്രനും ശ്രീകൃഷ്ണവിലാസവും വായിച്ചുകഴിഞ്ഞ ഉടനെ ഇംഗ്ലീഷുപഠിക്കാൻ ആരംഭിച്ചു. തളിപ്പറമ്പത്ത് ഏല്പിലാണ് ആദ്യം ചേർന്നത്. അന്ന് അവിടെ മുൻസ്കൂലായിരുന്നത് കഴിഞ്ഞുപോയ ദിവാൻ ബഹദൂർ ഇ. കെ. കൃഷ്ണൻ അവർ കളായിരുന്നു. ഈ കുട്ടിക്ക് അന്നു പഠിപ്പിലുണ്ടായിരുന്ന സാമന്ത്രിയുടെ സഹായത്തോടെ മിസ്റ്റർ കൃഷ്ണൻ അന്നു വളരെ ചിത്രപുസ്തകങ്ങൾ സമ്മാനം കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. ഒരിക്കൽ ക്ലാസ്സിൽ ഒന്നാമനായതുകൊണ്ട് മിസ്റ്റർ കൃഷ്ണൻ, Lord Chesterfield's Letters. എന്ന പുസ്തകം സമ്മാനമായി കൊടുത്തിരുന്നു. അതിനെ കുറിച്ച് നമ്മുടെ ഇന്നും അത്യന്തം കൃതജ്ഞതാസൂചകമായി സംസാരിക്കാറുണ്ട്. മിസ്റ്റർ കൃഷ്ണൻ നായനാരോടുണ്ടായിരുന്ന സ്നേഹപോലെ തന്നെ നായനാർക്ക് അങ്ങട്ട് വലിയ ബഹുമാനമായിരുന്നു. സത്യശാസ്ത്രം, മൃഗശാസ്ത്രം

മുതലായവയിൽ മിസ്റ്റർ കൃഷ്ണനായിരുന്ന വാസനയുംപ്രബോധനവും പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. ആവക സംഗതികളിൽ അദ്ദേഹം കാണിച്ച വാസനയെ നായനാർ മാതൃകയാക്കി അനുകരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

തളിപ്പറമ്പ് സ്കൂൾ വിട്ടതിനുശേഷം, കോഴിക്കോട്ട് ഗവണ്മെന്റ് കോളേജിലാണ് പഠിച്ചത്. വടക്കും മലയാളത്തിലെ ഇടപ്രളങ്കനാകട്ടെയും, ജന്മികളുടേയും ഇടയിൽ ഇംഗ്ലീഷുവിദ്യാഭ്യാസം ആരംഭിച്ചവർ അക്കാലം അധികമില്ലായിരുന്നതിനാൽ കുഞ്ഞിരാമൻ നായനാരുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തെപ്പറ്റി വിദ്യാഭിമാനികളാക്കെ ഉൽക്കണ്ഠയുള്ളവരായിരുന്നു. ഇതിൽ ഒന്ന് അന്നത്തെ മലയാംകലക്ടറായിരുന്ന ലോഗൻ സാസ്സവർകളാണ്. നായനാരുടെ വിദ്യാഭ്യാസാഭിവൃദ്ധിയെക്കുറിച്ച് ലോഗൻസാസ്സ് കൂടക്കൂടെ അന്വേഷിക്കുകയും പല ഉപദേശങ്ങളെക്കൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഒരു ദിവസം കോളേജിൽവെച്ചു സാസ്സവർകൾ, നായനാർക്ക് Mungo Parks' Travels എന്ന പുസ്തകം സമ്മാനം കൊടുത്തിരുന്നു. അന്നൊക്കെ വലിയ യൂറോപ്യൻ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ നാട്ടുകാരുമായി അധികം എടുപെടുകയും അവരുടെ അഭിവൃദ്ധിയിൽ ശ്രദ്ധയുള്ളവരായിരിക്കുകയും ചെയ്യാറുണ്ട്. അങ്ങിനെയുള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരിൽ പ്രഥമഗണനീയനായിരുന്നു ലോഗൻ സാസ്സ്. ബ്രിട്ടീഷുമലബാറിലുള്ള പഴമക്കാർക്ക് ശ്രവണമാത്രയിൽ ഫർഷാശ്രക്കൾ ജനിപ്പിക്കത്തക്കവിധം പ്രേമസൂചകമായ ഒരു പേരാണ് ലോഗൻ എന്നത്. ഈ സാസ്സ് വേങ്ങയിൽ തറവാട്ടിലെ വലിയൊരു സ്റ്റേഫിതനും, അഭ്യുദയകാക്ഷിയുമാണ്. അദ്ദേഹം പ്രവൃത്തിയിൽ നിന്നു പിരിഞ്ഞു ബിലാത്തിയിൽ പോയതിനുശേഷം, ഇ. കെ. കൃഷ്ണൻ അവർകൾക്ക് പതിവായി എഴുതാറുള്ള കത്തുകളിലൊക്കെ വേങ്ങക്കാരെപ്പറ്റി സ്റ്റേഫിപുരും എഴുതാറുണ്ടെന്നു ഞാനറിയും. ലോഗൻസാസ്സവർകൾ ഇന്നും ഭായ്യാമക്കളോടുകൂടി സ്വഗൃഹത്തിൽ ക്ഷേമത്തോടെ താമസിച്ചുവരുന്നു. കരക്കാലം മലയാംകലക്ടറും പിന്നീട് അല്പസമയം മദിരാശി ഗവണ്മെന്റ് ആയിരുന്ന മിസ്റ്റർ ഗാർസ്റ്റൻ എന്ന സായും വേങ്ങയിൽപോയി അവിടത്തെ അന്നത്തെ കാരണവരും വലിയ ധർമ്മപുരുഷനുമായിരുന്ന ചാത്തുനായനാരുമായി പരിചയമാകുകയും അതിന്റെ ഒരു സൂചനയായി വിലപിടിച്ച ഒരു ദൂരദർശിനിക്കണ്ണാടി സാസ്സവർകൾ അദ്ദേഹത്തിനു സമ്മാനംകൊടുക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഈ കണ്ണാടി ഇന്നും വേങ്ങയിലുണ്ടെന്നറിയുന്നു. അക്കാലത്തു യൂറോപ്യൻ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ നാട്ടുകാരുമായി അധികം ഐക്യത്തിലായിരുന്നവരെന്നു മാത്രമല്ല, വലിയ തറവാടുകളിൽ ഗൃഹമിദ്രങ്ങളുണ്ടായാൽ സന്ധിപ്പിക്കുന്നതിനും അ

വരിൽ ചിലർ എപ്പെട്ടിടത്തുവെന്നുള്ളതിന്നു ധാരാളം ലക്ഷ്യങ്ങൾ കാണാം.

കേരളത്തിലെ, എന്നല്ല, തെക്കേ ഇന്ത്യയിലെ വിദ്യാഭ്യാസകാർഷ്ഠ്യത്തിൽ എപ്പെട്ട വിദ്യാഭ്യാസപ്രാപിച്ച ബഹുസംസ്ഥാനവാസികൾ, “കേരളവിദ്യാഭ്യാസം” എന്ന കോളേജ് എപ്പെട്ടത്തിൽ കാലത്ത് അവിടെ ഒന്നാമതു ചേർന്ന വിദ്യാർത്ഥികളിൽ ഒരാൾ കണ്ണിരാമൻ നായനാരിയായിരുന്നു. അവിടുന്നാണ് “മദിക്കലേഷൻ” ജനിച്ചത്. എഫ്. എ. പരീക്ഷയ്ക്ക് അവിടുന്ന് തോറ്റശേഷം മദിരാശി പ്രസിഡൻസി കോളേജിൽ ചേർന്നു പഠിച്ചു. അവിടെ ഒരുക്കൊല്ലം പഠിച്ചതിൽപിന്നെ മിസ്റ്റർ ലോഗൻറെ ഉപദേശപ്രകാരം സമീപപ്പെട്ടയിൽ കൃഷിശാസ്ത്രം പഠിക്കാനുള്ള വിദ്യാലയത്തിൽ പഠിച്ചാണ് വിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തിയാക്കിയത്.

ഒരു പ്രസിദ്ധ സംസ്കൃതവിദാനും, ബ്രഹ്മവിദ്യാപ്രവീണനും ഒന്നാംക്ലാസ്സു മുൻസിപ്പായിരുന്ന നിലയിൽ പെൻഷ്യൻ വാങ്ങിയിരിക്കുന്ന ആളമായ അറത്തിൽ കണ്ടോത്ത് കണ്ണൻനമ്പ്യാവേർകളുടെ ഏകഭാഗിനേയിയെയാണ് കണ്ണിരാമൻ നായനാർ സംബന്ധം കഴിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഈ അമ്മ സംസ്കൃതത്തിൽ നല്ല വ്യക്തനാണ്. സംബന്ധം കഴിഞ്ഞതിനുശേഷമാണ് കാവ്യനാടകങ്ങളും വ്യാകരണവും പഠിച്ചത്. ഇവരുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ മാതൃഭവനം ഭർത്താവും കാണിച്ചിരുന്ന പ്രത്യേകശ്രദ്ധ പഴുതിലായിട്ടില്ലെന്നു അവതമായി പരിചയമുള്ളവരൊക്കെ സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്. ഇവർക്ക് സംസ്കൃതത്തിനുപുറമെ, കിരോ ഇംഗ്ലീഷുമറിയാം. മുത്തമകളുടെ വിദ്യാഭ്യാസമൊക്കെ അമ്മയുടെ കീഴിൽതന്നെയാണ് കഴിച്ചത്. ഈ ദമ്പതിമാർക്ക് ആകെ എട്ടു മക്കളാണുള്ളത്. മുത്ത മകൻ ഇപ്പോൾ ഏകദേശം ഇരുപത്തൊന്നു വയസ്സായിരിക്കും. അദ്ദേഹം നാലുകൊല്ലമായിട്ടു ബിലാത്തിയിൽ പഠിച്ചുവരികയാണെന്നുള്ളത് എല്ലാവരും അറിയുന്നതാണല്ലോ. കോമ്പ്രിസ്സ് കലാശാലയിൽ രണ്ട് “ട്രിപ്പ്ലാസ്സ്” ബഹുമതിയോടുകൂടി ജയിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും, വരുന്നകൊല്ലം ഒന്നിനുകൂടി പോകാനായിട്ട് വിചാരിക്കുന്നുണ്ടെന്നും അറിയുന്നു. അതിലിടയ്ക്ക് ബാരിസ്റ്റർ പരീക്ഷയ്ക്കും വായിക്കുന്നുണ്ട്. അതു കഴിഞ്ഞാൽ “ഇന്ത്യൻ സീവിൽ സർവ്വീസ്” പരീക്ഷയ്ക്കും പോകാൻമതി. മലയാളികളുടെ ഇടയിൽനിന്നു ഐ.സി. എസ്. പരീക്ഷയ്ക്കു പഠിക്കാൻ ചിലരെക്കൊണ്ടു പോയിരുന്നുവെങ്കിലും, ഇതുവരെ ആരും വിജയിച്ചായി വന്നിട്ടില്ലെന്നുള്ളതു പരിതാപകരമായ വാസ്തവമാണ്. മിസ്റ്റർ മാധവൻനമ്പ്യാർ, മലയാളികളെ ഈ അപവാദത്തിൽനിന്നു രക്ഷിക്കുവാൻ സർവ്വശക്തനായ ഈശ്വരൻ കടന്നുവരുന്നു.

മിസ്റ്റർ പോൾ ഇദ്ദേഹത്തെ ബിമാത്തിയിൽ സ്വന്തം വീട്ടിൽ ക്ഷണിച്ചു വരുത്തി കുറെ ദിവസം അവിടെ താമസിപ്പിച്ചു പല വിധ സൽക്കാരങ്ങളും ഉപദേശങ്ങളും നൽകിയായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന് ഇപ്പോഴും കൂടുകൂടെ എഴുത്തയയ്ക്കുകയും ക്ഷേമാദികളെ അന്വേഷിക്കുകയും ചെയ്തുവരുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതു്, അറിയുന്നവർക്കൊക്കെ ആദ്യകാലങ്ങളിൽ ഇവിടെവന്ന യൂറോപ്യന്മാർക്കു നാട്ടുകാരോടുള്ള വാത്സല്യത്തിന്റെ പരിമാണം ഏകദേശം ഉൾക്കൊള്ളാം. നായനാരുടെ മൂത്ത രണ്ടു പെൺമക്കൾ നാലുകൊല്ലം തലശ്ശേരി കമ്പ്രാമംത്തിൽ പഠിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇംഗ്ലീഷ് ഏതാനും വായിക്കാനും, ഒരുമാതിരി നല്ലവണ്ണം സംസാരിക്കാനും അറിയാം. മക്കളുടെ വിദ്യാഭ്യാസ കാര്യത്തിൽ നായനാർ കാണിക്കുന്ന ശ്രദ്ധയ്ക്കും അതു നടക്കുന്ന പരിഷ്കൃതരീതിക്കും ഒരു ഉത്തമദൃഷ്ടാന്തമാണിതു്. നായനാരിൽ വലിയ തവോട്ടുകാർ തങ്ങളുടെ പെൺകുട്ടികളെ “കൊൺവെൻറിൽ” അയച്ചു പഠിപ്പിക്കുന്നതിൽ പ്രായേണ വിമുഖന്മാരായിരുന്നു. അതിൽ മാഗ്ദലിൻ വേങ്ങയിൽ കഞ്ഞിരാമൻ നായനാരാണ്. അദ്ദേഹത്തെ അനുകരിച്ച് ഇപ്പോൾ പലരും തങ്ങളുടെ പെൺമക്കളെ കമ്പ്രാമംങ്ങളിലേക്കു് അയച്ചു പഠിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. മൂത്തപുത്രിയുടെ ഭർത്താവു മദിരാശി റവന്യൂബോർഡിലെ ഒരു ചെറിയ ഉദ്യോഗസ്ഥനാണ്. രണ്ടാമത്തെ മകളെ വേങ്ങയിൽ തറവാട്ടിൽ മൂന്നാമനാണ് സംബന്ധം. ഇദ്ദേഹം കഞ്ഞിരാമൻനായനാരുടെ ഹോമെ മതമകനാണ്. മെട്രിക്കുലേഷൻ പരീക്ഷയെ പഠിച്ചശേഷം കാശിയിൽ “സെൻട്രൽ ഫിനാങ്കോളേജിൽ” ചേർന്നു സംസ്കൃതം പഠിച്ചിട്ടുണ്ട്. നല്ല വ്യക്തിത്വമാണ്. ഈ ചെറുപ്പക്കാരൻ വലിയ ഉത്സാഹിയും പരിശ്രമശീലനാണ്. നായനാരുടെ മരണാനുമതി മദിരാശിയിൽ മടിക്കു ലേഷൻ പരീക്ഷയ്ക്കു പഠിക്കുന്നുണ്ട്. ശേഷം കുട്ടികളൊക്കെ ചെറുപ്പമാണ്.

കഞ്ഞിരാമൻനായനാർ വിദ്യാഭ്യാസം കഴിഞ്ഞശേഷം സ്വന്തം കാര്യങ്ങൾ അന്വേഷിച്ചു, രാജ്യഭരണകാര്യത്തിൽ ഗവണ്മെന്റിനു ന്യായമായ സഹായം ചെയ്തുംപോന്നു. ഇദ്ദേഹംപത്രലോകത്തിൽ ഇറങ്ങി കൈക്കൂലിക്കാരായ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ ഒരുകാലം ഇട്ടു നട്ടു തിരിച്ചു കിമകളൊക്കെ പ്രത്യേകം പ്രസ്താവിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

മുൻപുപ്രകാരം നായനാരെ ഡിസ്ട്രിക്ട് ബോർഡ് മെമ്പറാക്കി. അന്ന് ഇദ്ദേഹം തറവാട്ടിൽ ആറാമനായിരുന്നു. ൧൯൦൪-ൽ തറവാട്ടിൽ കാരണവസ്ഥാനം ലഭിക്കുന്നതുവരെ ബോർഡ് മെമ്പറായി ഇരുന്നിട്ടുണ്ട്. കാരണവരായ ഉടനെ പല കാര്യങ്ങളും വ്യവസ്ഥപ്പെടു

ത്താനുണ്ടായ ജോലിത്തരക്കുനിമിത്തം രണ്ടുകൊല്ലം മെമ്പർസ്ഥാനം വേണ്ടെന്നുവെച്ചു. ൧൯൦൭-ൽ രണ്ടാമതു മെമ്പറായി നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട കോമ്പത്തൂർ കൃഷിവിദ്യാശാലയിൽ ഇദ്ദേഹം ഒരു അനുഭോഗാംഗമാണ്. ഇന്ത്യയിൽനിന്ന് ഇംഗ്ലണ്ടിൽപോയി പഠിക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ക്ഷേമത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചു വേണ്ടുന്ന കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യാൻ ഒരു ഉപദേശസംഘം (Students' Advisory Committee) കഴിഞ്ഞ കൊല്ലം ഇന്ത്യാ ഗവണ്മെന്റിൽനിന്ന് ഏറ്റെടുത്തിട്ടുള്ളതു എല്ലാവരും അറിയുന്നതാണല്ലോ. ഇതിൽ നായനാരെയും ഒരംഗമായി ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. പൊതുജനങ്ങളെ സംബന്ധിക്കുന്ന കാര്യത്തിലും ഡിസ്ട്രിക്ട് ബോർഡിന്റെ ഭരണസംഗതികളിലും കുഞ്ഞിരാമൻ നായനാർ കാണിച്ച ശ്രദ്ധനിമിത്തം അദ്ദേഹത്തിന്, കഴിഞ്ഞുപോയ ചക്രവർത്തി മഹാരാജാവിന്റെ പട്ടാഭിഷേകാവസരത്തിൽ ഗവണ്മെന്റിൽനിന്ന് ഒരു പ്രശംസാപത്രം (Certificate of Honour) ലഭിച്ചിരുന്നു. ഇങ്ങിനെ ലഭിച്ചത് അദ്ദേഹത്തിന് തറവാട്ടിൽ കാരണവസ്ഥാനം ലഭിക്കുന്നതിനു മുമ്പാണ്. അത് അസാധാരണമാകയാൽ പ്രത്യേകം പ്രസ്താവയോഗ്യമാണ്. വിദ്യാഭ്യാസമഹാരാജാവിന് ൧൮൭൭-ൽ ഇന്ത്യാചക്രവർത്തിനിയെന്ന സ്ഥാനം ലഭിച്ച അവസരത്തിൽ ഈ വിധം ഒരു പ്രശംസാപത്രം വേങ്ങയിൽ അന്നത്തെ കാരണവരായിരുന്ന ഡയറക്ടർനായനാർ അവർകൾക്ക് ഗവണ്മെന്റിൽനിന്നു കല്പിച്ചുകൊടുത്തിരുന്നുവെന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഈ നായനാരാണ് നമ്മുടെ നായനാരെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനാക്കിയത്. താൻ മരിക്കുന്നതുവരെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ വളരെ നിഷ്ഠയ്ക്കു ചെയ്തിരുന്നു. വേങ്ങയിൽ തറവാട്ടിലെ ഇപ്പോഴത്തെ നടവടികളും സമ്പ്രദായങ്ങളും പുതുക്കി ശരിപ്പെടുത്തി ഒരു പന്ഥാവിലാക്കിവെച്ചതും ഈ ഡയറക്ടർനായനാരാണ്. നീതിന്യായമനുസരിച്ചുള്ള തന്റെ ഗൃഹഭരണകാര്യങ്ങൾ ഗൃഹമന്ത്രി അവിടെ നാമാവശേഷമായിപ്പോയിരിക്കുന്നു. വേങ്ങയിൽ തറവാട്ടിൽനിന്നു ആദ്യമായി ലോകൽമസ്റ്റ് മെമ്പറായതും ഇദ്ദേഹമായിരുന്നു.

ഗവണ്മെന്റുദ്യോഗസ്ഥനായ യൂറോപ്യന്മാരിൽ പലരുമായി കുഞ്ഞിരാമൻ നായനാർ നേരിട്ടു പരിചയമാകുകയും ഭരണവിഷയത്തെയും രാജ്യത്തിന്റെ പൊതുവിലുള്ള ക്ഷേമത്തെയും ഉദ്ദേശിച്ചു അവരുമായി സ്വപക്ഷം കത്തുകൾക്കു നടത്തുകയും അങ്ങിനെ രാജ്യത്തിനു പല നന്മകൾ വരുത്തുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇപ്പോൾ അങ്ങിനെ ചെയ്തുവരുന്നുമുണ്ട്.

മലബാറിൽ ഇതിനേടെ കലക്ടറായിരുന്ന മിസ്റ്റർ പ്രാൻസിസ്സ്, വേങ്ങയിലെ കാട്ടിൽപോയി പത്തുപതിനഞ്ചുദിവസം നായനാർ

കിടന്നു. ആ അവസരത്തിൽ നായനാർ ചെയ്ത തൊഴിലുകളുടെയും മറ്റും ഓർമ്മയായി സാസ്സിന്റെയും നായനാരുടേയും പേരുകൾ കൊത്തിയ അതിവിശേഷമായ ഒരു വെള്ളിപ്പാത്രം സമ്മാനമായി കൊടുക്കുകയും മറ്റും ചെയ്തിട്ടുള്ള വിവരം പത്രമുഖേന എല്ലാവരും അറിയുന്നതാണ്. ഇപ്പഴത്തെ മദിരാശിഗവണ്ണർ സർ, ആത്മർ ലാലി മംഗലാപുരത്തു പോകുന്നവഴിക്ക്, നായനാരുടെ ക്ഷണമനുസരിച്ചു പത്തു നൂർസ്റ്റേഷനിൽ ഇറങ്ങി സന്ദർശിച്ചുപോയ വിവരങ്ങളും പത്രത്തിലുള്ളതാണ്. നായനാരെപ്പോലെ ജനസപായ് നും പ്രാബല്യവും വിദ്യാഭിദ്ധ്യയും ഉണ്ടായി ജനങ്ങളുടേയും രാജ്യത്തിന്റേയും അവസ്ഥയും ആവശ്യവും നല്ലവണ്ണം അറിവാൻ സംഗതിയും സൗകര്യവും ഉള്ള യോഗ്യന്മാർ, ഭരണകർത്താക്കന്മാരായ യൂറോപ്യൻ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരോട് ഇങ്ങിനെ അടുത്തുപെരുമാറി, പ്രജകളേയും ഗവണ്മെന്റിനേയും യോജിപ്പിക്കുന്ന കണ്ണികളായി ജീവിക്കുന്നതായാൽ, ആ വക യോഗ്യന്മാരെക്കൊണ്ടു്, നിയമനിർമ്മാണസഭാംഗങ്ങളെക്കൊണ്ടും മറ്റും ഉണ്ടാകുന്നതിനേക്കാൾ അധികം ഗുണം രാജ്യത്തേക്കുണ്ടാകുമെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ലല്ലോ. അന്യന്മാരുമായി അനുസൃതമായ വ്യവഹാരം കൂടാതെയും അധികമായ അന്തഃമരിദമില്ലാതെയും കാരണവന്മാർ സമ്പാദിച്ചു മുതൽ ഒരുവിധത്തിലും ശോഷിപ്പിക്കാതെ ന്യായമായി കഴിയത്തക്ക പോഷിപ്പിച്ചു തറവാട്ടിന്റെ സ്ഥിതിക്കനുസരിച്ചുമാത്രം ഉചിതവ്യയം ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടും ആഭിജാത്യം വിചാരിച്ചോ, വെറും ധർഷ്ട്യത്തിനുവേണ്ടിയോ കടം മേടിച്ചും കാണത്തിനുവെച്ചും അന്നവശ്യമായ അടിയന്തരങ്ങൾക്ക് അന്നവധിപനും വെറുതെ ചെലവിടാത്തതുകൊണ്ടും വേണ്ടക്കാർ കെല്ലേന്തോറും വസ്തു "എടുക്കുക"യല്ലാതെ "വെക്ക"റില്ല നിശ്ചയം. ഇവർ പണ്ടെക്കുപണ്ടേ വലിയ ധർമ്മിഷ്ടന്മാരാണെന്നുള്ളതു പ്രസിദ്ധമാണ്. മുന്പേതന്നെ പതിവായി നടന്നു നടത്തിച്ചും വന്ന പലേ അടിയന്തരങ്ങളും ഇന്നും മുടങ്ങാതെ അനുഷ്ഠിച്ചുപോരുന്നുണ്ട്. അവയ്ക്കു പുറമെ ഇപ്പോൾ കറേ കാലങ്ങളായി മിഥുനംകർക്കിടകമാസങ്ങളിൽ അവരുടെ വക എല്ലാ കുളങ്ങളിലും വേറെ സ്ഥലങ്ങളിലും വെച്ചു ജാതിമതവ്യത്യാസംകൂടാതെ സാധുക്കൾക്കു ധർമ്മക്കത്തി കൊടുക്കുക പതിവാക്കിയിരിക്കുന്നതു കഞ്ഞിരാമൻനായനാരുടെ ധർമ്മബലിയുടെ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളിൽ ഒന്നാണ്. തലശ്ശേരി, മദിരാശി എന്നീ ഭിക്ഷകളിൽ അദ്ദേഹത്തിൽ നിന്നു ദ്രവ്യസഹായം സ്വീകരിച്ചു പഠിച്ചുവരുന്ന വിദ്യാർത്ഥികൾ മലിതണ്ട്. പൊതുജനങ്ങളുടെ ക്ഷേമത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചു എണ്ണപ്പെടത്തപ്പെടാറുള്ള ഓരോ ഘണ്ടി വേക്കും വേണ്ടക്കാർ, തറവാട്ടിന്റെ അവസ്ഥയനുസരിച്ചു പണം കൊടുത്തുവരാറുണ്ട്.

നമ്മുടെ ചരിത്രനായകൻ തറവാട്ടിൽ കാരണവരായതിനുശേഷം വരവ്ചെയ്യുകയുണ്ടായതുകൊണ്ട് കണ്ടുകിട്ടിയെന്നതു പരിശോധനയിലാക്കിയിരിക്കുന്നു. രശ്മി, ജമ, നാൾവഴി മുതലായവയൊക്കെ അച്ചടിച്ച പുസ്തകങ്ങളിലാക്കി ആക്കം സംശയമോ അസൗകര്യമോ വരാത്തനിലയിൽ ചട്ടംകെട്ടിയിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിനു കൈകാര്യംകർത്തു തപം ലഭിച്ചതിനുശേഷം തറവാട്ടുകാരായി കോടതിയിലവിനം വളരെ കുറവുണ്ട്; വ്യവഹാരം പാടുള്ളത വളരെ മുതലായിരിക്കുന്നു. കഴിഞ്ഞ അഞ്ചു കൊല്ലങ്ങളായി പുതിയ വ്യവഹാരം ഉണ്ടായിട്ടേ ഇല്ലെന്നു പറയാം. എല്ലാ കുടിയന്മാരെയും നേരിട്ടു പരിചയമാക്കുകയും അവരുടെ അവസ്ഥകളൊക്കെ ശരിയായി മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതിനാൽ നായനാക്കു കുടിയന്മാരുടെ സ്പെഷ്യൽ ഒത്താശയും ധാരാളമുള്ളതിനുപുറമെ, വാരം പാട്ടം ബാക്കിയാകാതെ എളുപ്പം പിരിഞ്ഞുകിട്ടുന്നതുണ്ട്.

“ശ്രീനാരായണധർമ്മപരിപാലനയോഗ”ത്തിന്റെ സംരക്ഷണയിൻകീഴിൽ കണ്ണൂരിൽവെച്ചു നടത്തപ്പെട്ടിരുന്ന പ്രദർശനത്തിനു കഞ്ഞിരാമൻനായനാരുടെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉത്സാഹിയായ അനജൻ കൃഷ്ണൻനായനാരുടെയും ഒത്താശയും സഹായവും ധാരാളം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. കൃഷിവക സാധനങ്ങളിൽ അധികവും പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്നു ഇവരായിരുന്നു. ഇവർക്കു് അതുനിമിത്തം കിട്ടിയിരുന്ന പ്രശംസാപത്രങ്ങളും ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്.

കഞ്ഞിരാമൻ നായനാർക്കു് മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന കാരണവരാരൊക്കെ യോഗ്യന്മാരും സമർത്ഥന്മാരായിരുന്നുവെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ ഇംഗ്ലീഷ്വിദ്യാഭ്യാസവും പരിഷ്കാരവും സിദ്ധിച്ചവർ പൂർവ്വന്മാരിൽ ആരും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാസസ്ഥലമായ “കാനായി” എന്ന പ്രദേശം ഒരിക്കലേങ്കിലും മെമ്പർ കണ്ടുവെക്കാതെ ഇതുകാരും പറയാതെ തന്നെ മനസ്സിലാക്കാം. പ്രകൃത്യാതന്നെ അതിമനോഹരമായ ആ സ്ഥലം, നായനാരുടെ വാസനയും പരിഷ്കാരബുദ്ധിയും നിമിത്തം ചെയ്യപ്പെട്ട ഓരോ പ്രവൃത്തികളാൽ, രമണീയമായി തീർന്നിരിക്കുന്നു. അവിടുത്തെ കിരണം, അതിൽ കയറിപ്പോകാനുള്ള വഴിയും, അവിടുവെച്ചുള്ള കുറിക്കാടും, അവയ്ക്കുണ്ടായ വിശുദ്ധതയും കല്പിക്കാൻ നിമിത്തപ്പെട്ട ആസനങ്ങളും, അതിമികൾവന്നാൽ താമസിക്കാനായി ഉണ്ടാക്കിയ കെട്ടിടങ്ങളും, പഴയ കോട്ടയും അമ്പലം ഗുഹകളും, മെരുപ്പുകളും എല്ലാം കാണുന്നവർക്കു്, സ്കാട്ടുണ്ടാക്കിയതായി സ്കാട്ടു് എന്ന ആംഗ്ലേയപദപ്രയോഗം തന്റെ ആഖ്യാനത്തിൽ വിവരിച്ച മിഷൻ പ്രഭുക്കന്മാരുടെ ആവാസസ്ഥലങ്ങളുടെ

ഭാര്യയുണ്ടാകുന്നതാണ്. യൂറോപ്യന്മാരും നാട്ടുകാരുമായി നായനാക്കുള്ള പല സ്നേഹിതന്മാരും നായാട്ടു മുതലായ വിനോദത്തിനുവേണ്ടി ഇവിടെ സാധാരണ ക്ഷണിക്കപ്പെടാറുണ്ട്. മലയാളത്തിലുള്ള ജർമ്മൻ മിഷ്യൂനറിമാരിൽ പലർക്കും കൊല്ലത്തിലൊരിക്കൽ കാനായിയിൽ പോയി സന്ദർശനമെന്നുള്ള പതിവായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. അങ്ങനെയുള്ള അവസരങ്ങൾ അവർക്കുമാത്രമല്ല നായനാക്കും അതുനും സേവകങ്ങളായിരിക്കുന്നതാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

നായനാരുടെ ദിനകൃത്യങ്ങൾക്കുള്ള സമയമൊക്കെ നിജപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിനുമാത്രമല്ല, അദ്ദേഹവുമായി എടപെടുന്നിടയുള്ള സർവ്വജനങ്ങൾക്കും ബുദ്ധിമുട്ടുകുറവും സൗകര്യവും ഉണ്ട്. കാലത്തെ എഴുന്നീറ്റു മുതങ്ങിയത് നാലഞ്ചുനാഴികയെങ്കിലും നടക്കാത്ത ദിവസമില്ല. വേനൽകാലത്തു എല്ലാ കുളങ്ങളിലും പോയി അല്പദിവസം താമസിക്കാറുണ്ടെങ്കിലും സ്ഥിരതാമസം കാനായിത്തന്നെയാണ്. ഏതു സമയത്തുവെന്നാലും ആർക്കും എളുപ്പത്തിൽ കണ്ടു സംസാരിച്ചുപോകാമെന്നുള്ള അന്യജനികൾക്കില്ലാത്ത ഒരു വിശേഷവിധിഗുണം അദ്ദേഹത്തിനുണ്ട്. കാണാൻ വെല്ലുന്ന ഇതരജാതിക്കാർ വെച്ചിലുംകൊണ്ട് അരിപ്പക്കാട്ടിൽ അഞ്ചാറുമണിക്കൂർ നേരം കാത്തിരിക്കേണ്ടതില്ല. അവർക്കൊക്കെ ഇരിക്കാനും താമസിക്കാനും പ്രത്യേകസ്ഥലമുണ്ട്.

തലശ്ശേരിക്കടുത്ത എരഞ്ഞോളി എന്ന സ്ഥലത്ത് ഭാര്യയ്ക്കും മക്കൾക്കുവേണ്ടി ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്ത അതിവിശേഷമായ വീട്ടോടുസംബന്ധിച്ചുള്ള പുത്തോട്ടവും അവിടെ വെച്ചുപിടിപ്പിച്ച അപൂർവ്വങ്ങളായ വൃക്ഷലതാദികളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ “ആരാഭദ്രം”ത്തിനുള്ള ലക്ഷണങ്ങളാണ്.

ദുരമങ്കാരമൊ, ദുരഭിമാനമോ ലേശമില്ലാതെ സർവ്വജനങ്ങളോടും സ്നേഹമായും മധുരമായും സംസാരിക്കുകയും ലോഹ്യം പറയും ശീലമുള്ളതിനും പ്രകൃത്യാബഹുരസികനാകയാലും, ഫലിതോക്തിയിൽ മതുരനാകയാലും, വെറും അസൂയാകുക്ഷികളായ ചില കന്യകകളല്ലാതെ കുഞ്ഞിരാമൻനായനാരെ വെറുക്കുന്നവർ ആരും ഇല്ല. വടക്കേമലയാളത്തിലെ പ്രഭുക്കന്മാരിൽ പ്രഥമഗണനീയനാണെങ്കിലും സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ ഒരു ഭൃത്യനല്ലാതെ, ഒന്നിച്ചു അനവധികായ്സ്ഥന്മാരും വെറിലമെല്ലാം ചങ്ങലവട്ടയും പിടിച്ചോന്നയും പരിവാരവും ഒന്നും ഉണ്ടാകാറില്ല. മദിരാശിസംസ്ഥാനത്തിൽ പല ദിക്കിലും ഇദ്ദേഹം സഞ്ചരിച്ചിട്ടുണ്ട്. മധുവുവു-ൽ ബോമ്പായിൽ കോൺഗ്രസ്സിനും പോയിരുന്നു.

കുഞ്ഞിരാമൻനായനാരെപ്പറ്റി കേട്ടറിവെങ്കിലും ഇല്ലാത്തവർ തിരുവിതാംകൂർ, കൊച്ചി, ബ്രിട്ടീഷ് മലബാർ എന്നിവിടങ്ങളിൽ വല്ലവരും ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

കേരളത്തിലെ ഒരു പ്രസിദ്ധ നായർതറവാട്ടിലെ തലവന്റേയോ, ഭ്രൂവൃന്ധനായ, ഒരു പ്രഭുവിന്റേയോ, വലിയ ഒരു കൃഷിക്കാരന്റേയോ നല്ലൊരു പരിഷ്കാരിയുടേയോ, ഡിസ്ട്രിക്ട് ബോർഡ് മെമ്പറുടേയോ നിലയിൽ അറിയപ്പെടുന്നതിനേക്കാൾ സരസനായ ഒരു പത്രലേഖകന്റെ നിലയിലാണ് കുഞ്ഞിരാമൻ നായനാർ കേരളീയരുടെ ഇടയിൽ അറിയപ്പെടുന്നത്. ആ നിലയിലാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേർ ഇനിയുള്ള തലമുറകൾ കാൽക്കാരൻ സംഗതിയുള്ളതും. അതുകൊണ്ട് ഇനി പറയാൻപോകുന്ന സംഗതികളെ സംബന്ധിച്ചു ടത്തോളം വേണ്ടെന്നും കുഞ്ഞിരാമനെന്നും, നായനാരെന്നും ഉള്ള പേരുകൾ വായനക്കാർ തർക്കാലം വിസ്മരിച്ചു, “കേസരി”യെന്നും “ദേശാഭിമാനി”യെന്നും ഉള്ള പേരുകൾ മനസ്സിൽ കരുതിക്കൊൾവാൻ അപേക്ഷിക്കുന്നു.

മധുരൻപാ കൊല്ലത്തിൽ തിരുവിതാംകൂറിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ട “കേരളപത്രിക”യെന്ന പത്രത്തിലായിരുന്നു അദ്ദേഹം ഒന്നാമത് സരസപതിക്ക് കുറിച്ചതെങ്കിലും “കേരളപത്രിക”യിലാണ് “കേസരി” അധികമായി വിളയാടിയിരുന്നത്. “കേരളപത്രിക”യിൽ കടന്നു “കേസരി” കളിച്ചുകൂട്ടിയ കളി ഭാഷാസാഹിത്യരസികന്മാർ ഒരു കാലത്തും വിസ്മരിക്കുന്നതല്ല. കൈക്കൂലി മുതലായ ദുരായാസങ്ങൾ ബാധിച്ച ഉദ്യോഗമൃഗങ്ങൾ, അന്നു “കേസരി”യെന്നപേർ കേൾക്കുമ്പോൾ തന്നെ, കിടുകിടവിറച്ചിരുന്നു. കുറെക്കാലംമുമ്പു കേരളത്തിൽ സുഗ്രീവവാഴ്ച വാണുകൊണ്ടു മദോന്മത്തന്മാരായി കാലക്ഷേപംചെയ്ത ഉദ്യോഗവാരണങ്ങളുടെ ദുർന്നുങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്തി അവരിൽ മിലരെ ശിക്ഷിക്കാൻ സംഗതിവരുത്തിയതും “കേസരി”തന്നെയാണിതെന്നു. “ദേശാഭിമാനി” “സുപദേശമിതൻ” എന്നീ പേരുകൾ വെച്ചും “കേരളപത്രിക”യിൽ അതിരസകരങ്ങളായ പല ലേഖനങ്ങളും അദ്ദേഹം എഴുതിട്ടുണ്ട്. അന്നൊക്കെ “കേരളപത്രിക” കയ്യിൽ കിട്ടിയാൽ പലരും ഒന്നാമതു നോക്കുന്നതു “കേസരി”യോ, “ദേശാഭിമാനിയോ” ഉണ്ടോ എന്നായിരുന്നു. “കേസരി”യുടെ ലേഖനങ്ങൾമാത്രം വായിക്കാനുണ്ടായിരുന്ന രസംനിമിത്തം വളരെപേർ “കേരളപത്രിക”യുടെ വരികാരായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. കോഴിക്കോട്ട് ഒരു രണ്ടാംഗ്രേമിഡ് വക്കീലായിരുന്ന മിസ്റ്റർ പൂവാടൻ രാമൻ എന്ന പ്രസിദ്ധനായ ഒരു ധീരപുരുഷൻ “മലബാർസ്റ്റേറ്റേറർ” എന്നൊരു

പത്രം നടത്തി അതിന്റെ പത്രാധിപനായി ഡാക്ടർ കീസ്സ്, മിസ്റ്റർ റോളോ പ്ലോറൽ എന്നിവരെ നിയമിച്ചു കേരളം ഇടുക്കു കിയിരുന്ന കാലത്ത്, ഒരു മലയാളപത്രംകൂടി നടത്തേണമെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് ആഗ്രഹമുണ്ടാകയും അങ്ങിനെ “കേസരി”യുടെ പത്രാധിപത്യത്തിൻകീഴിൽ “കേരളസഞ്ചാരി” ആരംഭിക്കുകയും ചെയ്തു. “കേസരി”പദം കടുങ്ങേണ്ടുന്ന ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടിയിരുന്ന “കേരളസഞ്ചാരി” എന്ന പേർ പത്രത്തിനു കൊടുത്തിരുന്നത്. “കേരളസഞ്ചാരി”യുടെ ആദ്യത്തെ ലക്കത്തിലെ ഒന്നാമത്തെ മുഖപ്രസംഗത്തിന്റെ തലവാചകം “ലോകാസ്സമസ്താസ്സുവിനോവേതു” എന്നായിരുന്നു. ആ ലേഖനത്തിന്റെ മിക്ക വാചകങ്ങളും മിഥ രസികന്മാർ ഇന്നും മനപ്പാഠംചൊല്ലും. ആറുമാസം മാത്രമേ “കേരളസഞ്ചാരി”യുടെ പത്രാധിപരായി “കേസരി”യുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. “കേരളസഞ്ചാരി”ക്ക് മുതങ്ങിയ കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന പ്രസിദ്ധിയും പ്രചാരവും പിന്നെ വല്ലപ്പോഴും ആ പത്രം അനുഭവിച്ചിരുന്നുവോ എന്നു സംശയമാണ്.

ഡാക്ടർ കീസ്സ്, മിസ്റ്റർ പ്ലോറൽ, കേസരി, എന്നീ ത്രിമുത്തികൾ ഒരുതുകൂടി “സ്റ്റൈക്കറ്റർ”, “സഞ്ചാരി” എന്നീ ശക്തികൾ വഴിയായി കേരളത്തിലെ അധർമ്മികളെ അടക്കാൻചെയ്ത ധീരകൃത്യങ്ങൾ ഇന്ത്യയിലെ വൃത്താന്തപത്രചരിത്രത്തിൽ അനുപമമായുള്ള സംഭവങ്ങളായിരുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞാൽകഴിഞ്ഞല്ലോ. “സഞ്ചാരി”യുടെ പത്രാധിപര്യം കൈവെടിഞ്ഞശേഷം അധികകാലം ആ പത്രത്തിലേക്ക് അദ്ദേഹം എഴുതിയിരുന്നില്ല. പിന്നീട് ഈ ചരിത്രം എഴുതുന്ന ആൾ, “കേരളസഞ്ചാരി”യുടെ പത്രാധിപര്യം വഹിച്ചിരുന്ന കാലം പ്രത്യേകാപേക്ഷയനുസരിച്ച്, “കേസരി” “വഭൂബാഹു”, “വഭൂസുധി” “ദേശാഭിമാനി” എന്നീ പേരുകൾവെച്ച് അനവധി ലേഖനങ്ങൾ എഴുതിയിരുന്നു. “മലയാളമനോരമ” കോഴിക്കോടൻ “മനോരമ” എന്നീ പത്രങ്ങളിലും ദുല്ല്ഭം എഴുതിട്ടുണ്ട്. “ജനരഞ്ജിനി”യിൽ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു ലേഖനം കണ്ടതായി ഓർമ്മയുണ്ട്. തന്റെ സമ്പ്രദമാരിയായ സി. അച്യുതമേനോൻ അവർകൾ “വിദ്യാവിനോഭിനി”യുടെ പത്രാധിപരായിരുന്നപ്പോൾ, കുറച്ചുകാലം “കേസരി” അതിന്റെ സഹപത്രാധിപരായിരുന്നു. “ആഖ്യാനിക, അല്ലെങ്കിൽ നോവൽ” എന്ന വിഷയത്തെപ്പറ്റിയാണ് “വിദ്യാവിനോഭിനി”യിൽ ഒന്നാമത് എഴുതിയ ലേഖനം. “വികടദൂഷകൻ”, “വിദൂഷകൻ” എന്നെല്ലാം പേരുകൾവെച്ച് പല രസകരങ്ങളായ കഥകളും നേരംപോക്കുകളും വിദ്യാവിനോഭിനിയിൽ പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഞാൻ “സരസ്വതി”യെന്ന മാസിക നടത്തിയകാലം എനിക്ക് “കേസരി” ധാരാളം സാഹിത്യസഹായം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. “മിത്വാദി”യിലാണ് പിന്നീട് യഥാർത്ഥ “കേസരി”കടന്നു മാറിയത്. “കേസരി”, മിത്വാദിയിൽ ലേഖനങ്ങൾ എഴുതിത്തുടങ്ങിയപ്പോൾ, ആ സംഗതി നിമിത്തം ആ പത്രത്തിന്റെ വരികൾ വളരെ വലിച്ചുതന്നുവെന്നുള്ളത് എനിക്ക് അനുഭവമാണ്. “ഭാഷ.പോഷിണി”യിലും അദ്ദേഹം എഴുതാതിരുന്നില്ല.

“കേസരി”യുടെ വാചകങ്ങൾ ഒരു പ്രത്യേകരീതിയിലാണെന്നുള്ളത് എല്ലാവരും മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ളതാണല്ലോ. ആദ്യേയവിചാരാരിൽ “സ്വിഫ്റ്റ്” (Swift) എന്ന ഗദ്യകാരകനോടാണ് ഇദ്ദേഹത്തെ ഒരു സഹൃദയൻ ഉപഗമിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇടക്കിട ഫലിതരസ സമ്മിശ്രങ്ങളായ ചെറിയ വാചകങ്ങൾ എഴുതി വായനക്കാരെ രസിപ്പിക്കാൻ “കേസരി”ക്കുള്ള സാമർത്ഥ്യം പ്രത്യേകംതന്നെയാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുതിയ ചില മനോധർമ്മങ്ങൾ അനുകരണീയങ്ങളല്ലെന്ന് സഹൃദയാകൾക്കൊക്കെ അറിയാം. “അനുകരണമാണ് സമ്പ്രദായമായ സ്തോത്രം” എന്ന ചൊല്ലിനെ ആലോചിച്ചാൽ, മിക്കപേരും “കേസരി”യുടെ വാചകരീതിയെ അനുകരിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ട്, അവരവർ അറിയാതെ തന്നെ അദ്ദേഹത്തെ സ്തുതിക്കുവെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. “കേസരി”യുടെ വാചകങ്ങൾ വായിച്ചാൽ അങ്ങിനെ ആർക്കും എളുപ്പത്തിൽ എഴുതാമെന്നു തോന്നിപ്പോകും. പക്ഷെ, അതിനുള്ള ശ്രമമൊക്കെ “കേസരി”യെന്നോ “ഭേരാഭിമാനി”യെന്നോ പേർ എഴുതുന്നതിൽ മാത്രമേ അടങ്ങാറുള്ളുവെന്ന് അനുഭവസ്ഥന്മാരൊക്കെ സമ്മതിക്കുന്നതാണ്.

മന്ത്രമേനോൻ അവർകൾക്ക് ഭേരാഭിമാനിയുടെ ലേഖനങ്ങൾ വളരെ ബോധ്യമായിരുന്നു. “ഭേരാഭിമാനി”യെപ്പോലെ എഴുതാൻ ശീലിക്കണമെന്നു എന്നെ അദ്ദേഹം പലപ്പോഴും ഉപദേശിച്ചിട്ടുണ്ട്. “ഭേരാഭിമാനിയെപ്പോലെ സരസ്വതാരായ ലേഖകന്മാർ” എന്നും “ഇന്ദുലേഖ”യുടെ രണ്ടാംപതിപ്പിലെ മുഖവുരയിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുതന്നെ തൽക്കർത്താവിനു “ഭേരാഭിമാനി”യെക്കുറിച്ചുള്ള നല്ല അഭിപ്രായത്തിന് ദൃഷ്ടാന്തമാണല്ലോ. ടി. കെ. കൃഷ്ണമേനോൻ (ബി. എ., എം. ആർ. എ- എസ്., എം. ആർ. എച്ച്. എസ്.) അവർകൾ ഇംഗ്ലീഷിൽ എഴുതിയ “കേരളഭാഷാചരിത്ര”ത്തിനു വല്ല ഭാഷവും ഉണ്ടെങ്കിൽ, അതു വളരെ മുതങ്ങിപ്പോയെന്നുള്ളതു മാത്രമാണല്ലോ ആ മുതങ്ങിയ ചരിത്രത്തിലും “കേസരി”യെ പത്രലേഖകന്മാരുടെ ഇടയിൽ പ്രഥമഗണനീയയായി പ്രത്യേകം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

പലവിധപുസ്തകങ്ങളും ഇംഗ്ലീഷിലെ വിശേഷപ്പെട്ട പത്രങ്ങളും മാസികകളും എപ്പോഴും വായിച്ചുകൊണ്ട് തന്റെ അറിവിനെ അദ്ദേഹം അന്നന്നു പുതുക്കുകയും വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യാറുണ്ടെന്നുള്ളതിന് “മിതവാദി”യിലെ “കേസരി”യുടെ ലേഖനങ്ങൾ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാണ്. “കേസരി”യുടെ വർട്ടിൻ ആയിരത്തിലധികം പുസ്തകങ്ങൾ അടങ്ങിയ ഒരു “ലൈബ്രറി” സ്ഥാപനമായിട്ടുണ്ട്.

ഇങ്ങിനെ അറിവും ശേഷിയും ഉള്ള ഒരു ഗദ്യകാരകൻ ഈ വിധം ലേഖനങ്ങളല്ലാതെ, പറയത്തക്ക വലിയൊരു പുസ്തകം എഴുതി പരസ്യം ചെയ്യാതിരിക്കുന്നത് കേരളീയരുടെ നിർഭാഗ്യമെന്നേ പറയാനുള്ളൂ. ഏതാലും അങ്ങമിങ്ങും മാതറിക്കിടന്നു നശിച്ചുപോകാൻ സംഗതിയുള്ള ഈ കഥകളേയും ലേഖനങ്ങളേയും ഈ വിധം ശേഖരിച്ചു പരസ്യം ചെയ്തിരിക്കുന്ന മിസ്റ്റർ സി. ഡി. ഡേവീഡിനോട്, കേരളഭാഷാഭിമാനികൾ എന്നെന്നും കൃതജ്ഞതയുള്ളവരായിരിക്കുന്നതാണ്.

ഈ പുസ്തകത്തിലെ ഉപന്യാസങ്ങളുടെ കർത്താവായ ആ മാന്യൻ ഇനിയും അനേകകാലം അഭോഗഭവഗാത്രനായി ജീവിച്ചു, ഇനിയും അനേകം ചെറുലേഖനങ്ങൾ മാത്രമല്ല, വിലയേറിയ വലിയ പുസ്തകങ്ങളും കേരളഭാഷയിൽ എഴുതാൻ സർവ്വശക്തനായ ഈശ്വരൻ ഇടവരുത്തട്ടെ.

സെൻറ് അലോഷിയസ്സ് കോളേജ്,	} മുകുന്ദൻ കുമാരൻ.
മംഗലാപുരം,	
ഫെബ്രുവരി ൨൧-ാം-നു.	

യാദാസ്—മേഖലഴിയിച്ച മരിച്ചും എഴുതുന്നതിൽ, അതിൽ ഒരു മിക്കിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ള മാന്യനായ രയരപ്പൻ നായനാർ അവർകളുടെ മകനും, കോഴിക്കോട് ഡിപ്യൂട്ടി ട്രൈബ്യൂണൽ മായ്ക്കരയ്ക്കൽ കെ. രാഘവൻനമ്പ്യാരവർകൾ പല അറിവുകളും ഏനിക്കു തന്നെ എന്നെ സഹായിച്ചിട്ടുള്ളതിന് ഞാൻ അദ്ദേഹത്തോട് ഏറ്റവും കൃതജ്ഞതയുള്ളവരായിരിക്കുന്നു.

എം. കെ.

മുഖപുറം.

മ. രാ. രാ. വേങ്ങയിൽ കുഞ്ഞിരമൻ നായനാരവർകൾ ഒരു നല്ല ഗദ്യമെഴുത്തുകാരനാണെന്നും, താൻ എഴുതുന്ന സംഗതികൾ മുഴുവനും സന്തോഷത്തോടുകൂടി മറുജീവരെക്കൊണ്ടു വായിപ്പിച്ചു, അവരുടെ മനസ്സിൽ കാര്യം പതിപ്പിക്കത്തക്കവണ്ണം ഫലിതമായായി എഴുതി ഫലിപ്പിപ്പാനുള്ള അനിതരസാധാരണമായ ഒരു സാമർത്ഥ്യം ഇദ്ദേഹത്തിന്നുണ്ടെന്നും സാഹിത്യരസികന്മാരെല്ലാവരും ഒരുപോലെ സമ്മതിക്കുന്ന ഒരു സംഗതിയാണ്. ഈ മഹാൻ “കേസരി” “സ്വദേശഭിമാനി” മുതലായി കാരോ പേരുകൾവെച്ചു സരസമായി അനവധി ലേഖനങ്ങൾ, കാരോ അവസരങ്ങളിൽ, പല മാസികകളിലേക്കും പത്രങ്ങളിലേക്കും എഴുതിട്ടുണ്ടെന്നു വരികിലും സ്വന്തം പേരുവെച്ചു നന്നു കുറച്ചുമാത്രമേ എഴുതിട്ടുള്ളൂ. താനൊരു ഗദ്യമെഴുത്തുകാരനാണെന്നു മറുജീവരെ ധാരാളമായി ധരിപ്പിക്കണമെന്നുള്ള വിചാരം ഇദ്ദേഹത്തിന്നില്ലാത്തതിനാൽ ഇങ്ങിനെ ചെയ്യുതാണെങ്കിൽ, ഇദ്ദേഹമെഴുതിട്ടുള്ളതെന്തെല്ലാമെന്ന് അധികമാളുകൾ പൂണ്ണമായി അറിയാതിരിക്കുന്നതിൽ കടുംതന്നെ അത്ഭുതപ്പെടുവാനില്ല. എങ്കിലും, സ്വന്തം പേരുവെച്ചു എഴുതിട്ടുള്ള ദുർലഭമായ ലേഖനങ്ങൾ വായിച്ചിട്ടുള്ളവർക്കുപോലും, ഇദ്ദേഹം ഒരു പുസ്തകമുണ്ടാക്കുന്നതായാൽ അതു ബഹുരസമായിരിക്കുമെന്നും തന്നിമിത്തം വാങ്ങി വായിക്കണമെന്നുമുള്ള വിചാരം കലശലായിട്ടുണ്ടാകുമെന്നുള്ളതിന്നു് കടും സംശയമില്ല. അങ്ങിനെ വിചാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവർക്കു് ഇഹ്ലാംഭംഗത്തിന്നിടവരേണ്ടതിന്നായിട്ടോ എന്നു തോന്നുമാറു്, ഇദ്ദേഹം പുസ്തകമുണ്ടാക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ ഇതേവരെ മനസ്സുവെക്ക ഉണ്ടായില്ല എന്നല്ലേ പറയേണ്ട!

ഈ സ്ഥിതിക്കു്, ഇനിയും പുസ്തകത്തെ പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവർക്കും, “ഇദ്ദേഹമെഴുതിട്ടുള്ള ലേഖനങ്ങളൊക്കെ പോകയും ചെയ്യൂ; പുസ്തകമൊട്ടുണ്ടായതുമില്ല” എന്നു വന്നേക്കാവുന്നതുകൊണ്ടു്, ഇഹ്ലാംഭംഗം ദിഗ്ബിജിതമുണ്ടാവുന്ന

തിന്നാൽ, അതിനെ സാമാന്യമായിട്ടെന്നു പരിഹരിക്കാമെന്നു കരുതി, നായനാരവർകൾ എഴുതിട്ടുള്ള ലേഖനങ്ങൾ എല്ലാം കൂട്ടിച്ചേർത്തു പുസ്തകമാക്കുവാൻ അന്നുവാരം കിട്ടേണ്ടതിലേക്കു ഞാൻ കൌഴ്ത്തയക്കയുണ്ടായി. അതിന്നുള്ള മറുപടിയാണിതു:—

Kanayi,
Kavvayi,
N. Malabar.,
15—12—86.

‘മ. രാ. രാ. സി. ഡി. ഡേവിഡ്’ അച്ഛർകൾക്കു്,

തൃശ്ശിവപേരൂർ.

പ്രിയസ്നേഹിതരേ!

നമ്മൾ രമ്മിൽ ഇതുവരെ കണ്ടിട്ടില്ലെങ്കിലും ഹൃദയവുമുതൽക്കേ എനിക്കു നിങ്ങളെ ധാരാളം കേട്ടുപരിചയമുണ്ടു്. ആ നിലയിൽ നിങ്ങൾ ആദ്യമായി ആവശ്യപ്പെട്ട കാഴ്ച, എനിക്കത്ര ഹിതമല്ലെങ്കിലും, നിങ്ങളുടെ ന്യായത്തിന്നനുസരിച്ചു തൽക്കാലം സമ്മതിക്കുവേ നിവൃത്തിയുള്ളു.

ഞാൻ ഹൃദയൻ-മുതൽ പലേ പത്രങ്ങളിലും മാസികകളിലുമായി അനവധി ലേഖനങ്ങളും ഉപന്യാസങ്ങളും എഴുതിട്ടുണ്ടു്. അതൊക്കെ ശേഖരിച്ചു് ഒരു പുസ്തകമാക്കണമെന്നുള്ള വിചാരം എനിക്ക് കരിക്കലും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു ഞാൻ എഴുതിയ ലേഖനങ്ങൾ ഒന്നുപോലും സൂക്ഷിച്ചില്ലെന്നല്ല ആ വക പത്രങ്ങളോ മാസികകളോ ഒന്നും തൽക്കാലം നമ്മുടെ കൈചശമില്ലെന്നും പറയേണ്ടിവന്നിരിക്കുന്നു.

എന്റെ ലേഖനങ്ങൾ ഒന്നായി ചേർത്തു് ഒരു പുസ്തകമാക്കി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്താൻ തീർച്ചപ്പെടുത്തുന്നപക്ഷം, എന്റെതാണെന്നു തോന്നുന്നതെല്ലാം കിട്ടുന്നേടത്തോളം പകർത്തി അയച്ചാൽ, ഒരുമാതിരി പരിശോധിച്ചു് അല്ലാത്തതായി ചില ഭേദഗതികൾ ചെയ്യേക്കാനും കരുതുമുണ്ടു്. ശേഷം മറുപടിപോലെ

എന്നു സ്നേഹിതൻ,

Vengayail Kunhi Raman Nayanar.

ഈ എഴുത്തിലെ താല്പര്യപ്രകാരം പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതിലേക്കായി ലേഖനങ്ങൾ ശേഖരിപ്പാൻ തുടങ്ങിയപ്പോഴാണ്, മാസികകളും മറ്റും കിട്ടുവാൻ എത്രത്തോളം പ്രയാസമുണ്ടെന്നു നല്ല വണ്ണം മനസ്സിലായത്. എന്തെല്ലാം വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചാണ് എഴുതീട്ടുള്ളതെന്നും, അവയിൽ ഓരോന്നിന്നും, വെച്ചിട്ടുള്ള പേരുകൾ എന്തെല്ലാമെന്നും, എന്തെല്ലാം മാസികകളിലേക്കും പത്രങ്ങളിലേക്കുമാണ് എഴുതീട്ടുള്ളതെന്നും, കൃത്യമായി അറിവുതരുവാൻ പ്രബന്ധകത്താവവർകളെക്കൊണ്ടു സാധിക്കയില്ലെന്ന് അറിവാനിടയായതും ഇതോടുകൂടിത്തന്നെയാണ്. ഈ സ്ഥിതിക്ക്, എല്ലാ ലേഖനങ്ങളും കൂട്ടിച്ചേർത്തു പുസ്തകമാക്കണമെന്നു കരുതി കാലം കളയുന്നതിനേക്കാൾ, ഇപ്പോൾ കിട്ടുന്നിടത്തോളം ലേഖനങ്ങൾ കൂട്ടിച്ചേർത്തു പുസ്തകമാക്കേണ്ടാണ് എല്ലാംകൊണ്ടും അധികം നല്ലതെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തേണ്ടതായി വന്നു. അതിനാൽ ലേഖനങ്ങൾ മുഴുവനും ഈ അവസരത്തിൽ കിട്ടാഞ്ഞതിലുള്ള അത്രപ്ലിയെ തിരസ്കരിക്കുകയും, ഇത്രയെങ്കിലും കിട്ടിയതിലുള്ള സന്തോഷത്തെ പുരസ്കരിക്കുകയും ചെയ്യുകൊണ്ടു, തൽക്കാലം കിട്ടിയ ലേഖനങ്ങളെ കൂട്ടിച്ചേർത്ത പുസ്തകത്തെ ഇതാ മാനനീയന്മാരായ വായനക്കാരുടെ മുമ്പിൽ വെക്കുന്നു.

ഇപ്പുസ്തകത്തിൽ ആകെ ൨൨ ലേഖനങ്ങളുള്ളതിൽ, “കഥയൊന്നുമല്ല” എന്ന മകരത്തിലെ “മിതവാദി”യിൽനിന്നും, “കരു പൊട്ടുഭാഗ്യ”വും “മതിരാശി പിത്തലാട്ട”വും “സരസ്വതി”യെന്ന മാസികയിൽനിന്നും ബാക്കിയുള്ളതെല്ലാം ൭൫-നുമുമ്പുള്ള “വിദ്യാവിനോദിനി”യിൽനിന്നും കിട്ടിട്ടുള്ളതാകുന്നു.

ഈ ലേഖനങ്ങളെല്ലാം കൂട്ടിച്ചേർത്തു പുസ്തകമാക്കുവാൻ അനുവദിക്കുകയും ലേഖനങ്ങൾ യഥാവസരം പരിശോധിച്ചുകൊണ്ടും ചെയ്യുന്നതിനാൽ മഹാമനസ്സനും ഭാഷാപോഷണാഭിലാഷിയുമായ ഈ നായനാരവർകൾക്കു ഞാൻ സർവ്വതന്നെ വന്ദനം പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു.

വിദ്യാവിനോദിനീ പത്രാധിപരെന്ന നിലയിൽ ഇടവിടാതെ എന്നെ സ്നേഹപൂർവ്വം ഉത്സാഹിപ്പിച്ചു, ഇപ്പോൾ കാണും

പ്രകാരമെങ്കിലും, എഴുതുമാറാക്കിയ മ. രാ. രാ. സി. അച്യുതമനോൻ (ബി. എ.) അവർകൾ, എന്റെ അപേക്ഷയെ ഉപേക്ഷിക്കാതെ, ഒരു മുഖവുര എഴുതിത്തന്നതിനാൽ എത്രമാത്രം കൃതജ്ഞനായിരിക്കുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞറിയിപ്പാൻ തക്ക ശക്തിയുള്ളവർക്കുൾ ഞാൻ കാണുന്നില്ല എന്നല്ലേ പറയേണ്ടു.

സാഹിത്യസംബന്ധമായി പലതും പ്രവർത്തിച്ച സൽക്കീർത്തി സമ്പാദിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വാമിയായ മിസ്റ്റർ മൂക്കോത്തു കുമാരൻ, എന്റെ അപേക്ഷാസരണം, ജീവചരിത്രമെഴുതിത്തന്നതു നിമിത്തം എനിക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള കൃതജ്ഞത സീമാതീതമായിരിക്കുന്നു.

കുറെ ബദ്ധപ്പെട്ട് അച്ചടിക്കണതായി വന്നതിനാൽ ഇതിൽ ചില സ്വലിതങ്ങൾ കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കിലും, ഇനി അച്ചടിക്കുമ്പോൾ നേരയൊക്കാവുന്നതുകൊണ്ടു മാന്യവായനക്കാർ തല്ലാലും അതൊക്കെയും സഭയും ക്ഷമിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

നല്ല ഗദ്യമെഴുത്തുകാരിൽ കാരോരുത്തർ, കാരോ അവസരങ്ങളിൽ മാസികകളിലേക്കും പത്രങ്ങളിലേക്കും എഴുതീട്ടുള്ള പ്രയോജനകരങ്ങളായ ലേഖനങ്ങളുംമാരും, കാലാന്തരത്തിൽ നഷ്ടപ്പെടുപോയി എന്നു വരാതിരിപ്പാൻ അവയെ എല്ലാം കൂട്ടിച്ചേർത്ത് പുസ്തകമാക്കുന്നതായാൽ അതു, (പ്രസിദ്ധകവികളുടെ പദ്യങ്ങൾ കൂട്ടിച്ചേർത്തുണ്ടാക്കീട്ടുള്ള പുസ്തകങ്ങളെന്നപോലെത്തന്നെ) ഭാഷാഃപാഷണത്തിന്ന് അനുകൂലമാണെന്നു തെളിഞ്ഞു കാണാൻ ഇതൊരു മാർഗ്ഗമായിത്തീരുന്നതായാൽ ഞാൻ കൃതാർത്ഥനായി.

തൃശ്ശിവപേരൂർ
 ൧൦൮൬ തുലാം ൩൦-ാം-നു }

സി. ഡി. ഡേവിഡ്.

ആഖ്യാനിക അല്ലെങ്കിൽ നോവൽ.

വിഭാഗങ്ങളുടെ ദരിദ്രതയും ധനവാദങ്ങളുടെ അപരസംഗീതവും പ്രസിദ്ധമാണെങ്കിലും, കൊടുങ്ങല്ലൂർ, കോട്ടയം, കടത്തനാട് മുതലായ രാജ്യങ്ങളിലെ രാജാക്കന്മാർ പണ്ടു പണ്ടു മഹാ വിഭാഗമായിരുന്നു. സാമാന്യം ശ്ലോകാർത്ഥമുള്ള പാദശിക്ഷകർ നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ചന്ന് കാരോ തക്കിടിയും പാഞ്ഞു അനവധി പണവും പറിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്ന പതിവു പണ്ടും ലേശംപോലും കറവുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇതു നല്ലൊരു തരമാണെന്നു കരുതി അല്പം ലോകവ്യപ്തനുള്ള ഒരു “ശാസ്ത്രീ” തയ്യാറാക്കുന്നതിന്നു പുറപ്പെട്ട മലയാളത്തിലെ ഒരു രാജാവിന്റെ അടുക്കൽ വന്നു. പണ്ഡിതസംസ്കൃതം ആ രാജാവിന്നു വളരെ സ്നേഹപ്രദമായിരുന്നു. താൻ വലിയ ഘനപാരിയാണ് മഹാകവിയെന്നെന്നൊക്കെ പറഞ്ഞു നടക്കുന്ന ഈ ശാസ്ത്രീ കോവിലകത്ത് എത്തിയത് രാത്രിയിലാണ്. അകാലമായതുകൊണ്ട് അന്നു രാജാവിനെക്കണ്ടു സംസാരിപ്പാനൊന്നും തരമായില്ല.

പിറ്റേന്നാൾ പ്രകാശത്തിനെഴുതിയ കാര്യം മുഖവും കഴുകി, കുളിച്ചു വേഷംകെട്ടി നനച്ചനനച്ച് സ്വന്തമായ നിറം കേവലം മാറി പഴുപ്പുവണ്ണമായിട്ടുള്ള ഒരു സോമൻകൊണ്ട് “പഞ്ചഗുച്ഛം” വെച്ചുടുത്ത്, സർവ്വം ഭസ്മവും പൂശി, കഴുത്തിൽ തുളാക്ഷമാലയും ധരിച്ചു തോളിൽ ഭാഗ്യവും എടുത്തെക്കുറിച്ച് വിശദീകരിച്ചു മുഖത്ത്, ചെന്നിരുന്നു. രാജാവ് പതിവുപോലെ പുറത്തേഴുന്നള്ളിയിരുന്നപ്പോൾ ശാസ്ത്രീ വേഗത്തിൽ എഴുതിയ “ഭോ ഭോ മഹാരാജ” എന്ന് ഉച്ചത്തിൽ വിളിച്ചുകൊണ്ട്,

“യം പാലയസി പാലയസി

യം യം പാലയസി പാലയസി

യം പാലയസി ധർമ്മം തപം

ധർമ്മം ധർമ്മം ധർമ്മം തപം

പാലയസി ധർമ്മം തപം

ധൃതപാ ച ധൃതപാ ച നിരന്തരേ ച

സവൈരാഘ, രാഘവ രാഘവശാർദൂല
ധമ് ധമ് ധമ്സ്വപം തപഃഭീരക്ഷത്"

എന്നിങ്ങിനെ ശപാസംവിടാതെ പടകം ചൊട്ടിക്കുംപോലെ ചടപടചടപടയെന്ന് ചൊടിചാറി ആശീർവാദംചെയ്ത്, അവിടെത്തന്നെ ഇരുന്നു. ഇതുകേട്ടപ്പോഴേക്കു നാലുപറത്തും നിന്നിരുന്നവർ, ഇദ്ദേഹം ഒരു മഹാവിശിഷ്ടൻതന്നെയാണെന്നു ധരിച്ചുവശായി. ഈ പകിട്ടുകൊണ്ടെന്നും രാജാവ് ലേരുംപോലും കലുങ്ങിയില്ല.

ശ്ലോകം കേട്ടപ്പോൾതന്നെ രാമായണത്തിലെ മഹറാ ഉള്ള ഒരുശ്ലോകം ഈ മട്ടിൽ ചൊല്ലിയതാണെന്നു രാജാവിന്നു മനസ്സിലായിക്കഴിഞ്ഞു. എങ്കിലും പട്ടന്മാടെ വിഡ്ഢിത്തം എത്രമേലുണ്ടെന്നറിയണമെന്നു വിചാരിച്ച് തല്ലാലം ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല. രാജാവ് ഒരു വകനാണ്; പൂൽപ്പത്തിയുടെ ഗന്ധംപോലുമില്ല; ഇദ്ദേഹത്തിനെ എഴുപ്പത്തിൽ തോല്പിക്കാമെന്നു ശാസ്ത്രീയും കരുതി. കറേനേരം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, അദ്ദേഹം മുഖവുതന്നെ കരോലയിൽ എഴുതിക്കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ള ഒരു ശ്ലോകം കാഴ്ചയായി തിരുമുന്മാരെ കൈവെച്ചു. രാജാവ് അതെടുത്തു നോക്കിയപ്പോൾ നൈഷധത്തിലെങ്ങാൻ ഉള്ളതാണെന്നു ക്ഷണത്തിൽ ധരിച്ചുവെച്ചു. ഈ വക ആളുകൾ അത്ര അധികമൊന്നും വായിക്കയില്ലെന്നാണ് പട്ടർ ഊഹിച്ചത്. കവനം വളരെ വിശേഷമായിരിക്കുന്നു എന്നും പറഞ്ഞു പട്ടരെഴുതിയ ശ്ലോകത്തിന്താഴെ ക്ഷണത്തിൽ,

ഹായാമപഹരതി കവിഃ

പദമേകം പാദമേകമല്ം വാ

സകലനിബന്ധനഹർത്തേ

സാഹസകർത്തേ നമസ്തുതം.

എന്നും എഴുതി കാല അങ്ങട്ടുതന്നെ മടക്കിക്കൊടുത്തു. അതു വായിച്ചപ്പോൾ പട്ടർ സാമാന്യത്തിലധികം വഷളായി എന്നു വിശേഷിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

കേവലം ഈവിധമല്ലെങ്കിലും എകദേശം ഈ മട്ടിലുള്ള വിചാരങ്ങൾ ഇപ്പോഴും ധാരാളമുണ്ടെന്നു നമുക്ക് ഇയ്യടെയിലും ദൃഷ്ടാന്തമായി.

വകിൽ അപ്പനെടുങ്ങാടി അവർക്കു ഉണ്ടാക്കിയ “കുന്ദലതാ” എന്ന നോവൽ സാമാന്യം നന്നായിരിക്കുന്നുവെങ്കിലും തല്ലാലം അതിനെ കൊണ്ടുപറയും പ്രശംസിക്കുവാനും ആരും ഇല്ലാതിരുന്നതിനാൽ ദുല്ലഭം ചിലർക്കു അതു വാങ്ങി വായിച്ചു രസിപ്പാൻ ഇടയായിട്ടുള്ളു. “ഇന്ദുലബാ” എന്ന പുസ്തകം ബഹുമാനിക്കണം. അതിസമർത്ഥനമാണെന്നു മുൻപുതന്നെ പ്രസിദ്ധിയുള്ള കരാർ ഏഴുതിരുണ്ടാക്കിയതാണെന്ന് അറിഞ്ഞപ്പോൾ അത് എല്ലാവർക്കും വായിക്കേണ്ടതിനുള്ള ഭ്രമം കലശലായി. എന്നുമാത്രമല്ല ആ പുസ്തകം വായിച്ചിട്ടുള്ളവർക്കൊക്കെ അസാമാന്യമായ സന്തോഷവും, രസവും ഉണ്ടാവുകനിമിത്തം ഇറിയും ഇഴവിടം പുസ്തകം ഏഴുതി ഉണ്ടാക്കിയാൽ നന്നായിരുന്നു എന്നുള്ള വിചാരം മിക്ക ജനങ്ങൾക്കുമുണ്ടായി.

അതിൽ പിന്നെ നോവൽ വായിക്കാനുള്ള ഭ്രമം കലശലായതുപോലെ, ചിലർക്ക് അത് ഏഴുതുവാനുള്ള ഭ്രമവും വർദ്ധിച്ചു. നോവൽ ഏഴുതി ഉണ്ടാക്കുന്നത് എട്ടുപുത്തിലായു്ന കരു പ്രവൃത്തിയുടെ കൂട്ടത്തിലാണ് ചിലർ കരുതിട്ടുള്ളത്. കുറെ ശ്ലോകമോ പാട്ടോ ഉണ്ടാക്കണമെങ്കിൽ വളരെയെല്ലാം ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ട്. പ്രാസം, വൃത്തം, എന്നിവയുടെ പലതുകൊണ്ടും ഉപദ്രവംതന്നെ. മറേതിന് ആ വക യാതൊരു തടസ്സവുമില്ല. നാം തമ്മിൽ കാരോന്ന സംസാരിക്കുന്ന മാതിരിയിൽ കുറെ ഏഴുതിക്കൂട്ടിയാൽ കരു നോവൽ ആയി. ശ്രംഗാരവിഷയമായ ചില ശ്ലോകങ്ങളും, പോരെങ്കിൽ മുൻപുള്ള വിപരീതം ശ്ലോകരൂപേണ കാരോന്നിനെപ്പറ്റി വണ്ണിച്ചതു നേരെ പകർത്തേണ്ടതെന്നു കേവലം മദ്ധ്യമാണെന്നു തോന്നുന്ന ഭാഗം, ആ വക ശ്ലോകങ്ങളുടെ അനവധിതത്വത്തിൽ ചിലതു കൂട്ടിയും കിഴിച്ചും അല്പം ചില ദേഹതികൾ ചെയ്ത് എന്തെങ്കിലും കുറെ പൊടിപ്പും തൊങ്ങലും ചേർത്തുക്കൊണ്ടു.

നോവലിൽ പഴയൊല്ലുണ്ടാവുന്നത്ര വിശേഷമാണെന്ന് ഊഹിക്കേണ്ടിവന്നിരിക്കുന്നു. സംസ്കൃതപദങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നതിൽ പക്ഷാന്തമുണ്ട്. ചിലർക്ക് അത് അധികം പാടില്ലെന്നുണ്ടാകിലാവും. മറെറ ചിലർക്ക് അധുപുപദ

ങ്ങളിട്ടു വർഷിക്കുന്നതാണു സാമന്ത്രിമെന്നു മുണ്ടു്. നോവലിൽ കന്നാമതു വേണ്ടതു പരിഹാസമാണത്രെ! വേറെ രസങ്ങളൊന്നും ഇല്ലെങ്കിലും തരക്കേടില്ല. കുറെ നേരം വായിക്കുണ്ടായാൽ വളരെ വിശേഷമായി! നായികാനായകന്മാരായി രണ്ടാളെ കൂടാതെ കഴികയില്ലല്ലോ. അവർക്കു കഥകളിക്കാർ പറയും പോലെ “ആദ്യവസാനം” കന്നം വേണമെന്നില്ല. ഏതെങ്കിലും വിധത്തിൽ പുസ്തകം കുറെ വലിപ്പത്തിലായിരിക്കണം. അദ്ധ്യായം ഏകദേശം പണിക്കെടുപ്പമുണ്ടു്. അതു് അധികമാക്കാൻ നാം വിചാരിക്കുന്നത്ര ബുദ്ധിമുട്ടുമില്ല.

“കൊളത്തിൽ പോയതും നീക്കേലിയെ കണ്ടതും” കന്നാമദ്ധ്യായം. “കരളൂതം” രണ്ടാമദ്ധ്യായം. “നമ്പൂതിരിയുടെ വിസ്തൃതവും ചങ്ങനെ ചെണ്ടകൊട്ടിച്ചതും” മൂന്നു്. നാലാമത്തേതു് “കരാണ്ടിയുട്ടു്.” അഞ്ചാമത്തേതു് “മകൾ തിരണ്ടതും മരുമകൻ വക്കീലായതും.” “കൊടുങ്ങല്ലൂർ ഭരണി” ആറാമദ്ധ്യായം. “തോക്കു് ഉണക്കിയതും രസക്കയറു മുറിഞ്ഞതും” ഏഴു്. എട്ടാമദ്ധ്യായത്തിൽ “പറഞ്ഞോടിയുടെ പരിഭവവും പങ്ങന്റെ പരിങ്ങലും” “പങ്ങൻ പറഞ്ഞോടനായതു്” ഒമ്പതാമദ്ധ്യായവും കഴിഞ്ഞു. ഇങ്ങിനെ ആചര്യപോലെ വർദ്ധിപ്പിക്കാം. അല്പം മനസ്സുവെച്ചാൽ ഈ അദ്ധ്യായങ്ങൾ തമ്മിൽ കരുവിധം ഘടിപ്പിപ്പാനും സാധിക്കുന്നതാണു്. അവസാനം പറഞ്ഞോടിക്കു ചങ്ങനും പങ്ങനും സംബന്ധം അന്വേഷിച്ചു, പങ്ങൻ കാളും പററിച്ചു എന്നും വരണം. അതിൽ അവർക്കു ചാപ്പനെന്നും ചീരുവെന്നും പേരായി രണ്ടു മക്കൾ ഉണ്ടായി എന്നും അവരെല്ലാവരും “ആയുരാരോഗ്യസമ്പൽ ക്ഷേമാദികളോടുകൂടി ചിരകാലം ജീവിച്ചിരുന്നു” എന്നുംകൂടി ഉണ്ടായാൽ വളരെ വെടിപ്പായി. കഥയും കഴിഞ്ഞു. ആകപ്പാടെ ഒരു നോവലും ആയി. പുസ്തകത്തിന്നു “പറഞ്ഞോടി പരിണയം” എന്ന പേരും ഇട്ടുക്കണം. കാളത്തിന്നു് എത്ര എടുപ്പം. ഈ വിദ്യ ഇതുവരെ ആരും കണ്ടുപിടിച്ചില്ലല്ലോ കഷ്ടം!

കാരോ അദ്ധ്യായങ്ങൾ തമ്മിൽ അധികമായ സംബന്ധം കന്നം അതു് എന്നതാണല്ല എല്ലാ അദ്ധ്യായങ്ങളുടേയും

തലവാചകം വായിച്ചുനോക്കിയാൽ ലേശംപോലും അങ്ങമി
 ണും സംബന്ധം ഇല്ലാത്ത ശുദ്ധ പിറാട്ടുകാരൻ സംസാരിക്കും
 പോലെ ഇരിക്കണം. ഒന്നു വായിച്ചു കഴിയുമ്പോഴേക്കു മറ്റൊ
 രു വായിക്കേണ്ടതിനുള്ള ഭ്രമം ഒട്ടും ഉണ്ടാവരുത്. ഈ ഒരു
 ദോഷം ഇന്ദുലേഖയിൽ ധാരാളം ഉണ്ട്. അതിൽ ഒരുദ്യാ
 യം കഴിയുമ്പോഴേക്കു മറ്റൊരിലെ വിവരം അറിയാണ്ടതിലു
 ള്ള ധൃതി കലശലാവുന്നു. ഇങ്ങിനെ അവസാനംവരെ ബഹു
 രസത്തിൽ കൂട്ടിച്ചേർത്തു കൊണ്ടുപോയിട്ടുണ്ട്. മലയാളഭാഷ
 യിൽ ഗദ്യരീതിയിൽ പുസ്തകങ്ങൾ അധികമില്ലാത്തതുകൊണ്ടു
 വല്ലതും എഴുതിക്കൂട്ടിയാൽ എളുപ്പത്തിൽ ഒരു പേരു സമ്പാ
 ദിക്കാമെന്നല്ല, അത്രമാത്രം വല്ലതും ആദായം കിട്ടുവാനും മതി
 എന്നു വിചാരിച്ചു നാളെ മുതൽ ചെട്ടി പിള്ളന്മാർക്കുടി “അ
 ഉകാപുരി അളകാപുരി എന്നൊരു പട്ടണം, അളകേശ്വരൻ
 അളകേശ്വരൻ എന്നൊരു രാജാവു, ഭട്ടിഭട്ടി എന്നൊരു മ
 റ്റ്രി, അവർക്ക് അതികോമളന്മാരായി രണ്ടു പുത്രന്മാരും, അ
 ങ്ങിനെ രാജകുമാരന്മാരും മന്ത്രികുമാരനും വളരെ സ്നേഹമായി
 രിക്കുന്ന സമയം” എന്നിങ്ങിനെ അവനവന്റെ സരസ്വതീ
 പ്രസാദംപോലെ വല്ലതും എഴുതി കുറേ നാലഞ്ചായി ഭാഗിച്ച്
 എടയെടെ അസംബന്ധമായി വേറെ കാരണത്താൽ വണ്ണിച്ചു ക
 റെ അദ്ധ്യായങ്ങളാക്കി നോവൽ എഴുതാൻ തുടങ്ങും. കുറെ
 കാലം കഴിയുമ്പോൾ ജന്മങ്ങൾക്ക് ഈ വക കൃതിയിൽ വിര
 ക്തി ഉണ്ടാകുമെന്നുതന്നെയല്ല, യഥാർത്ഥത്തിൽ യോഗ്യന്മാരാ
 യിട്ടുള്ളവർക്കു മേലിൽ നോവൽ എഴുതാൻതന്നെ വളരെ മടി
 യും ഉണ്ടാകും.

കാലപ്പഴക്കത്തിൽ ഗുണമുള്ളതും ഇല്ലാത്തതും എന്താണെ
 ന്ന് എല്ലാവർക്കും അറിയാറാവും എന്നുള്ളതിന്നു യാതൊരാക്കു
 പവുമില്ല. ഗുണമില്ലാത്തത്, അതുണ്ടായതുപോലെതന്നെ ക്ഷ
 ണത്തിൽ നശിച്ചുപോകുന്നതാണ്. കാട്ടുതുളുക്ക് ആദ്യം ഉണ്ടാ
 ക്കിയതു കഞ്ചൻനമ്പ്യാരാണ്. ആ രീതിയിൽ ബഹുജന
 ങ്ങൾ ഇന്നും കവിത ഉണ്ടാക്കുന്നുണ്ട്, ഇതിൽ എത്ര ദുർല്ലഭ
 മേയുള്ള ആ മഹാന്റെ കവിതയോടു സദൃശീകരിപ്പാൻ എ
 ന്നു നമുക്ക് അറിഞ്ഞുകൂടെ? മയൂരസന്ദേശത്തിനുശേഷം എത്ര

യത്ര സന്ദേശങ്ങളുണ്ടായി. ഒന്നുപോലും ബാക്കിയില്ല. അതുകൊണ്ടു കവിത ഉണ്ടാക്കുന്നതിനു വിശേഷമായില്ല.

പക്ഷെ ഗുണദോഷനിരൂപണം ചെയ്യാൻ തന്നെ സംമർദ്ദമുള്ളവർ നല്ലത് എന്താണ്, ചീത്ത എന്തെന്നു ജനങ്ങൾക്കു പറഞ്ഞുകൊടുക്കണം. അതല്ലാതെ “അദ്ദേഹം ഉണ്ടാക്കിയ നോവലും വിശേഷം, ഇദ്ദേഹമുണ്ടാക്കിയതും വന്നായിരിക്കുന്നു. അല്ല ചില ദുഷ്ടങ്ങൾ ഉണ്ടായുന്നത് അസാധാരണമല്ലെങ്കിലും പുഴുവും ആകപ്പാടെ വിശേഷമായിരിക്കുന്നു. കഥയിൽ അസംഭവങ്ങളായ ചില സംഗതികളുണ്ടെന്നുവരികിലും വാചകത്തിനു വളരെ പുഷ്ടിയുണ്ട്” എന്നൊക്കെ അങ്ങമിങ്ങും തട്ടാത്തവിധത്തിൽ വഴക്കി വഴക്കി കരളിപ്രായം പറയുന്നതുകൊണ്ടു യാതൊരു സാധ്യവുമില്ല. കാരണമിതാണ് ഇന്നിന്ന ഗുണമുണ്ട്, ഇന്നിന്ന ദോഷമുണ്ട് എന്നവിധം തിരിച്ചുപറയാതിരുന്നെൽ യോഗ്യനാരായ ഗ്രന്ഥകർത്താക്കന്മാർക്ക് ആയതു വലുതായ ഒരു വൈമനസ്യത്തിന്നുകൂടി കാരണമായി തീരുന്നതാണ്.

നോവൽ ഉണ്ടാക്കാനായി പ്രയോജിച്ച സഹജമായ ഒരു വാസനയോ, മനുഷ്യത്വഭയം ലോകത്തിലുള്ള അനേകവിധ സാധനങ്ങളുടേയും ഗുണദോഷഃപഷ്ടകളെ എത്രയും സൂക്ഷ്മമായും കൃത്യമായും അറിയേണ്ടതിനുള്ള ഒരു ശക്തിയോ സ്വതസ്സിദ്ധമായ ഒരു രസികതയോ സ്വഭാവോക്തിക്കനുസരിച്ചു, സംഭവങ്ങളായ സംഗതികളെപ്പറ്റി സരസമായും സരളമായും ഏഴുതാനുള്ള ഒരു വിശേഷസാമർത്ഥ്യമോ യാതൊന്നും വേണമെന്നില്ല സാമാന്യം തെറ്റുകൂടാതെ ഏഴുതാനും വായിക്കാനും അറിയുന്നവർക്കു് കൊണ്ടു് ‘ക.രോ പുതിയ കഥ’ ഏഴുതാമെന്നാണ് വെച്ചിട്ടുള്ളത്. ഈ ചക ആളുകൾക്കു നോവലിന്റെ ഉദ്ദേശം പൂർത്തമാകുന്നു തന്നെ മനസ്സിലാക്കിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു.

“സാധാരണയായി മനുഷ്യക്ക് അറിയും പഠിപ്പും കൊടുക്കുന്ന ഗ്രന്ഥകൾ മനസ്സിലാക്കുവാൻ എളുപ്പമല്ലാത്തവിധം വിനോദിപ്പിക്കുകയാ രസിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നമായിരിക്കിലല്ല. എന്നാൽ, ‘നോവൽ’ അങ്ങനെ അറിയും പഠിപ്പും എളുപ്പമല്ലാത്ത

മനസ്സിനെ വിനോദിപ്പിച്ചുംക്കേണം കൊടുക്കുന്നതാണ്. ഇങ്ങിനെ എകകാലത്തിൽതന്നെ മനസ്സിനെ വിനോദിപ്പിക്കുകയും നമുക്ക് അറിവ് നൽകിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യാത്ത ഒരു പുസ്തകത്തെ “നോവൽ” എന്നു പറഞ്ഞുതുടങ്ങുന്നതല്ല.

ഒരു നോവൽ വായിക്കുമ്പോൾ മനസ്സിന് അദ്ധ്യായമായ കരണങ്ങളും സുഖവും ബുദ്ധിപ്പെടുത്തലും ഉണ്ടാകണമെന്നാണ്. മനോഹരത്തിന്നുസ്പർശമായ കൃത്യകൃത്യബാധത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നത്, ഇന്നതു ചെയ്യണമെന്നും ഇന്നതു ചെയ്യരുതെന്നും സ്പഷ്ടമായി പറയുന്നതുകൊണ്ടല്ല കൃത്യ കൃത്യങ്ങളെ നമുക്ക് അനുഭവസിദ്ധങ്ങളാക്കി തീർക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ്. രചണനൈപ്പോലെയല്ല രാമൻ പ്പോലെയും നാം പ്രവൃത്തിക്കേണ്ടതാണ് എന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു മത്രം നമുക്ക് അനുഭവം തോന്നുന്നതല്ല. അനുഭവം തോന്നണമെങ്കിൽ രാമായണം വായിക്കുമ്പോൾ രാമന്റെ പ്രവൃത്തികൾക്കും വാക്കുകൾക്കും അനുകൂലമായും രാമന്റെ പ്രവൃത്തികൾക്കും വാക്കുകൾക്കും വിരോധമായും മനോവികാരങ്ങൾ ഉണ്ടാകണം. അങ്ങിനെയുള്ള മനോവികാരങ്ങളുണ്ടാവണമെങ്കിൽ കവിതയിൽ അതതു പ്രകൃതത്തിന് അനുരൂപമായ സ്വേദം നല്ലവണ്ണം പുറപ്പെടണം. ഇങ്ങിനെ സ്വേദം പുറപ്പെടുന്നതിനാണ് സംഹിതഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ രസമെന്നു പറയുന്നത്. ഒരു വാക്യത്തിന്നു ചില അനേകഗുണങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നാലും, രസശൂന്യമായാൽ അതിന്നു കാര്യരൂപമുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞുകൂട. അലങ്കാര ഗുണം മുതലായതു കവിതക്കു മുള്ളതെന്തുവശ്യമായിട്ടുള്ളതാണെങ്കിലും അപരിശുദ്ധമല്ല. കവിതക്കു കൂടിയെ കഴിയു എന്നു പറയത്തക്കതായിട്ടു രസം മാത്രമേ ഉള്ളൂ. “വാക്യം രസാത്മകം കാര്യം” എന്നാണ് പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. കാര്യത്തിന്റെ ജീവനായതു രസമാണ്. ഒരു വാക്യം രസാത്മകമാണെങ്കിൽ ഗദ്യരൂപമായാലും അതിനെ കാര്യമെന്നു പറയാം. ഈ വക സംഗതിക്കുള്ളപ്പറ്റിയെല്ലാം പലതന്നെയായി വിദ്യാവിനോദിനിയിൽ പ്രസ്താവിച്ചതു നല്ലവണ്ണം ചായിച്ചു മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണ്.

എന്തായാലും ഗദ്യരീതിയിൽ ഈ വക ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടു

യ ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രത്യേകിച്ച് ഇംഗ്ലീഷ് നോവൽ മാതിരിയിൽ എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരു കഥയിൽ, അപൂർവ്വരചനാശക്തിയെ കാണിക്കേണ്ടതിന്നു രസശൂന്യങ്ങളായ ഉപമ, ഉൽപ്രേക്ഷ, അതിശയോക്തി മുതലായ അലങ്കാരങ്ങളിൽ വർഷിക്കുന്നത് അത്ര ഭംഗിയാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഇങ്ങിനെയുള്ള കൃതികളിൽ അലങ്കാരം അധികമായി പ്രയോഗിക്കുന്നത്, സ്രീകളുടെ ആരോണങ്ങളായ കടകകണ്ഡലാദികൾ പുരുഷന്മാർ അണിയുന്നതുപോലെ ആയിരിക്കും. “അലങ്കാരപ്രധാനമായ കവിത വായിക്കുമ്പോൾ കവിഭയയും, രസപ്രധാനമായിട്ടുള്ളതു വായിക്കുമ്പോൾ കവിതാവിഷയത്തേയ്ക്കു”മാണ് നമുക്ക് കാമ്യമുണ്ടാകുന്നത്. അതുകൊണ്ട് ഒരു നോവലിന്റെ പ്രധാനോദ്ദേശത്തെ സാധിക്കുന്നതിനെ സംബന്ധിച്ചുടത്തോളം എതിനിത് പ്രബലത അധികമുള്ളതെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

ഒരു നോവലിന്നു മുഖ്യമായിട്ടു വേണ്ടതു കഥയുടെ രചനാഭംഗിയാണ്. അതിന് അനുസരിച്ച് അതിലെ വാക്യങ്ങൾക്കു സ്വയ്യതയും, സരളതയും, ശക്തിയുക്തിവേണ്ടതാണ്.

കഥയ്ക്ക് യഥാർത്ഥമായ ചമല്ലാരം വേണമെങ്കിൽ സാധാരണ സംഭവോപസ്ഥകൾകൊണ്ടുതന്നെ ഉണ്ടാക്കണം. “ഒരു കാക്ക എന്തൊരു ശബ്ദിച്ചതുകൊണ്ടു വരാൻപോകുന്ന ഒരുകാൽ മുഴുവൻ മനസ്സിലായി. മന്ത്രം ജപിച്ചു മരിച്ച ആനയെ പിടിച്ചുകെട്ടി, മാരണം ചെയ്തു ശത്രുവെ കൊന്നു” എന്നൊക്കെ പാഴ് പെണ്ണങ്ങൾ പറയുന്ന അസംഭവസംഗതികളെ കഥയുടെ അംഗങ്ങളാക്കി കാരടത്തും പറയരുത്. സംഭവസംഗതികൾ ചേർക്കുന്നതുതന്നെ യുക്തിയുക്തമായും രസകരമായും ഇരിക്കേണ്ടതാണ്. അതല്ലതെ “ഒരു ചാപ്പൻനായരുണ്ടായിരുന്നു. അയാൾക്കു ചീര എന്നൊരു ഭാര്യയുണ്ടായിരുന്നു” എന്നുപറഞ്ഞു, അവരുതമ്മിൽ ദിവസപ്രതി നടന്നിരുന്ന കാർഷ്വങ്ങളേയും ഉണ്ടായ സംഭാഷണങ്ങളേയും എഴുതിക്കുട്ടുന്നതുകൊണ്ടു യാതൊരു ഫലവും ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

ഇങ്ങിനെ എഴുതുന്നതിൽ സ്വഭാവോക്തി എന്ന അലങ്കാരം ഉണ്ടെന്നു ധരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ ആയതു ശുദ്ധമേ തെ

റാണ്. “ചാപ്പൻനായർ ചീരവോട്ട സംസാരിച്ചതു കിഴക്കോട്ടുനാക്കി നിന്നിട്ടാണ്. ചീര തലമുടി അഴിച്ചിട്ടിരിക്കുന്നു. ചാപ്പൻനായരുടെ തോളിൽ ഒരു തോത്തുമുണ്ടായിരുന്നു. സംസാരിച്ചുനിന്നിരുന്ന അറയിൽ ഒരു എണ്ണക്കുറ്റിയും തൂക്കിട്ടുണ്ടായിരുന്നു” എന്നൊക്കെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടു സ്വഭാവോപക്രമങ്ങൾ ഉണ്ടാവുന്നതല്ല.

കഥ വായിക്കുമ്പോൾ അതു വായിക്കുന്നവന്റെ മനസ്സിനു പല സ്തോഭങ്ങളും താഴ്ന്നതന്നെ ജനിക്കണം. കാരാരോ ഘട്ടങ്ങൾ വായിക്കുമ്പോൾ ആദ്യം, അതുതും, കരുണ, വ്യസനം, ക്രോധം, ആശ്ചര്യം മുതലായ ആനേകരസങ്ങളെ ജനിപ്പിച്ചുകൊണ്ടേ ഇരിക്കണം. “ചാപ്പൻനായർ ചീര വിന്റെ മുഖത്തുനോക്കി ഒന്നു ചിരിച്ചു, ചീര ഒന്നു കറഞ്ഞു, കോരപ്പച്ചാർ ഒരുപാവിനെക്കണ്ടു പേടിച്ച്, കണ്ടാരമേനോൻ കള്ളനാരെ പിടിച്ചുടിച്ചു” എന്നിങ്ങിനെ പെട്ടെന്നുഴുതിയതുകൊണ്ടു വായനക്കാരുടെ മനസ്സിനു യതൊരു സ്തോഭങ്ങളും ഉണ്ടാവുന്നതല്ല. ഒരു കഥ പറയുമ്പോൾ അതിൽപറയുന്ന ആളുകളുടെമേൽ വായനക്കാർ പ്രീതിയോ, സന്തോഷമോ, സന്താപമോ, വെറുപ്പോ, വിമുഖതയോ ഉണ്ടാക്കിത്തീർത്തിട്ടു വേണം, അവസ്ഥാനുസരണം കാരോരുത്തർക്കു സംഭവിച്ച ഗുണദോഷങ്ങളെപ്പറ്റി പറയാൻ. എന്നാൽ മാത്രമേ വായിക്കുന്നവർക്കു അതതു സംഗതികൾക്കനുസരണമായ രസങ്ങൾ ഉണ്ടാവാനുണ്ടായുള്ളൂ.

നോവൽ എഴുതുന്നത് ഒരു വിഷയത്തെപ്പറ്റി ഒരു പ്രബന്ധം എഴുതുന്നമാതിരി ആവരുത്. ഈ നാട്ടിലെ സ്ത്രീകളുടെ ചില പ്രത്യേകനടപടികൾ ചീത്തയായിട്ടുള്ളതാണെന്നു കാണിച്ച് ആവക നടവടികളെ വിടീപ്പിക്കണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി ഒരു നോവൽ എഴുതുന്നതായാൽ ആ നടവടിയുടെ സ്വഭാവത്തെ മുഴുവനും വെണ്ണിച്ച് ആയതു മഹാ ചീത്തയാണെന്ന് ഒരു “ഉപദേശിയാർ” പ്രസംഗിക്കുമ്പോലെ എഴുതുകയല്ല വേണ്ടത്. ആ നടവടിയുടെ സ്വഭാവത്തെ കഥരൂപേണ കൊണ്ടുവന്ന് അതു വളരെ വഷളായിട്ടുള്ളതാണെന്നു കഥാരൂപേണതന്നെ വായനക്കാരുടെ മനസ്സിനു ഫ

ലിതം വരുത്തിക്കൊടുക്കുകയാണു് വേണ്ടതു്. കഥകളി നന്നല്ല, വഷളായിട്ടുള്ളതാണെന്നു് ഒരു ഗ്രന്ഥകർത്താവു പറവാൻ വിചാരിക്കുന്നു എങ്കിൽ. കഥകളിനിമിത്തം ഉണ്ടായ ദോഷത്തെ കഥാഗമായി കാണിച്ചു വരുന്നതുകൊണ്ടു് ബോദ്ധ്യം വരുത്തുകയാണു് വേണ്ടതു്. അതിന്നു പകരം കഥകളിയുടെ ഗുണദോഷത്തെപ്പറ്റി ഒരു 'പ്രസംഗ'മോ പ്രബന്ധമോ എഴുതുകയല്ല നല്ലതു്.

ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ ഉദ്ദേശപ്രകാരമുള്ള രസം, ആയതു വായിക്കുന്നവന്നു കൂടി ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കണം. എന്നാൽ മന്ത്രമേ ആ കഥയ്ക്കു് രചനാഭംഗി ഉണ്ടെന്നു പറഞ്ഞുകൂട്ടൂ. ഇതിനെപ്പറ്റി ദൃഷ്ടാന്തവും പര്യായനായാൽ വളരെ പറയേണ്ടിവരും.

ഒരു കഥയിലെ സംഗതികൾ രണ്ടുവിധമായിട്ടാണു്. പ്രശസ്തസംഗതികൾ, അപ്രശസ്തസംഗതികൾ. ഈ രണ്ടു സംഗതികളും അവസ്ഥാനുസരണം തരംപോലെ കൊണ്ടുപോകുന്നതിലാണു് കഥാരചനയ്ക്കുള്ള ഭംഗി ഇരിക്കുന്നതു്. "പറഞ്ഞാടിപ്പരിണയം" എന്ന കഥയിൽ പറഞ്ഞോടന്റെ ഭൃത്യൻ കോരപ്പച്ചാരാടെ കഥ പ്രസ്താവിടേണ്ടിവന്നാൽ, ആ കഥയ്ക്കു് ആ വശ്യമുള്ളടത്തോളമേ പറയാവൂ. പറഞ്ഞോടനെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞുപോലെ കോരപ്പച്ചാരെക്കൊണ്ടും വിസ്മയിച്ചു പറയുന്നതു് ആവശ്യമില്ല.

കഥാരചനയിൽ പിന്നെന്നു സൂക്ഷിക്കേണ്ടതു, മനസ്സിന്നു് അത്യന്തം ചെറുപ്പ തോന്നുന്നതായ വളരെ നിന്ദ്യമായിട്ടുള്ള സംഗതികളെ കണ്ടെത്തും കാണിക്കാതിരിക്കേണ്ടതിന്നാണു്. നോവലിൽ കരുത്തനെ പരിഹസിക്കേണ്ടിവരുന്നതായാൽ അതിൽ ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്നു് ഒരു സിദ്ധാന്തമോ അസൂയയോ ഉണ്ടെന്നു തോന്നാൻ തക്കവിധം എഴുതരുതു്. ഇങ്ങിനെയുള്ള ഗുണങ്ങളോടുകൂടി മനസ്സിനെ വിടനാഭിപ്പിക്കാൻ തക്കവിധത്തിൽ വളരെ ഭംഗിയായി എഴുതിട്ടുള്ള ഒരു കഥയ്ക്കു് രചനാഭംഗിയുണ്ടെന്നു പറയാം.

ഒരു ചാക്രത്തിന്നു സ്പഷ്ടത ഉണ്ടെന്നു പറയണമെങ്കിൽ ആ ചാക്രം ഒന്നാമതു് ഒരു പ്രാചക്രം വരയിക്കുമ്പോൾതന്നെ

അതിന്റെ താല്പര്യം വായനക്കാരനെ മനസ്സിലാചണം. താല്പര്യം മനസ്സിലാചാൻ രണ്ടാമത്ത് കണ്ടുകിട്ടി വായിപ്പാൻ ഏക വകത്തെയ്ത്. വാക്യത്തിന്റെ കൌതുകനിമിത്തം രണ്ടുപ്രാവശ്യമെന്ന്, ആപ്രാവശ്യമൊന്നായിച്ചോട്ട. അതും ഗ്രഹിക്കുന്നത് ഒരു പ്രാവശ്യം വായിക്കുന്ന ഉപാധമെന്ന ആവണം.

സരളത എന്നു പറഞ്ഞാൽ, പദങ്ങളും വാക്യങ്ങളും രചിക്കുന്നതിൽനിന്ന് ആ വാക്യത്തിനുണ്ടാകുന്ന ഒരു സ്തംഭനതയാണ്. ഇത്, ഏഴുചുനാൾക്കു കൈപിടമായി ഉണ്ടാകേണ്ടുന്ന ഒരു ഗുണമാണ്. വളരെ സംസ്കൃതപദങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചാലും, കേവലം പട്ടാഭാഷയായി ഏഴുചുനാലും, ഏഴുതിയ വാക്യം വായിക്കുമ്പോൾ ഏഴുതിയവന്റെ ഉദ്ദേശം സഹ്യമെന്തെന്നോടത്തൊടെ വായിക്കുന്നവനെ മനസ്സിലായാൽ ആ വാക്യത്തെ സരളത ഉണ്ടെന്നു പറയാം.

“മണ്ടുന്നവണ്ടുകൾ തെങ്ങിനെക്കണ്ടു കൊണ്ടത് വേണിയുടെ കലാക്കണ്ടലിൽ ഇരിക്കുന്നതും തൊണ്ടിപ്പഴത്തിന് ഇണ്ടൽ കൊടുക്കുന്ന ചുണ്ടും പണ്ടു കണ്ടു കണ്ടു തണ്ടാർ ബാണൻ നിമിത്തം ഉണ്ടായ ഇണ്ടലിനാൽ ഹൃദയം കണ്ടു കണ്ടുമായി വിണ്ടു ഞാൻ വലയുന്നു.” ഈ വാക്യം ചില രസികന്മാർ “കന്നടംതരം വാചകമാണെന്ന് പറയും. എന്നാൽ “ണ്ട” എന്ന അക്ഷരം വളരെയുള്ള ഒരു ചണ്ടിവാക്യമാണിതെന്നുള്ളതു വാക്യത്തിന്റെ സരളത അറിയുന്ന ഏകനും കണത്തിൽ തോന്നുന്നതാണ്.

ഇതുപ്രകാരംതന്നെ സംസ്കൃതപദങ്ങൾ ഉപയോഗിപ്പാൻ ആഗ്രഹമുള്ള ചിലർ “ദിനചരികിംഭങ്ങളായ കദ്വലങ്ങളാൽ വിഭിന്നമായ പക്ഷികൾക്കുള്ളിൽനിന്നു മധുഗണങ്ങളെ മന്ദധാര അപചരിച്ചുകൊണ്ടു ഗമിക്കുന്നതിനെ പ്രാദിബന്ധം ചെയ്യാനോ എന്നു തോന്നും, ഗ്രഹിതസ്മരജ്ജ്വലകന്മാരായ മലയാളഭാഷാർ ചഞ്ചികങ്ങൾ അനുദിനം കണ്ടുണ്ടായ” എന്നൊക്കെ ഏഴുചുനാൾ. ഇതിന്ന് പുത്രാത്താളം സരളത ഉണ്ടെന്നു വായനക്കാരനെ തീർച്ചയാക്കട്ടെ.

ഒരു വാക്യം വായിച്ചാൽ അതിന്റെ അർത്ഥം അത്രയും തീർച്ചയായും മനസ്സിൽ കടന്നു പ്രതിഫലിച്ചു മനസ്സിലാക്കുന്നതാണ്.

വിടത്തെ എളുക്കി ലയിപ്പിച്ചു എങ്കീകുറിക്കുന്ന ഗുണത്തിന്നാകുന്നു ശക്തി എന്നു പറയുന്നത്. ഏതെങ്കിലും ഒരു വസ്തുവിനെയോ ഒരു മനുഷ്യനെയോ വണ്ണിച്ചതു വായിച്ചാൽ, ആ വസ്തുവോ മനുഷ്യനോ ഇവന്റെ കണ്ണിൽ കാണുന്നതുപോലെ ഇരിക്കണം. സുന്ദരിയായ ഒരു യുവതിയുടെ സ്വരൂപത്തേയും സ്വഭാവത്തേയും വണ്ണിച്ചതു വായിച്ചാൽ, അതുപ്രകാരം ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു സ്ത്രീയെ കണ്ടാൽ ഉണ്ടാവാൻ എടുത്തു വികാരം വായനക്കാരനു തോന്നണം. ഇങ്ങിനെയുള്ള ആസക്തി ഉണ്ടാക്കുന്നതാണ് വാക്യത്തിന്റെ ശക്തി.

ദ പാ ര ക .

ഞാൻ മദിരാശിയിൽ പഠിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാലം, ഈ സംസ്ഥാനത്തിലെ സാമാന്യപഠിപ്പിന്റെ മേലദ്ധ്യക്ഷനായിരുന്ന ഡോക്ടർ ഡങ്കൻസാസ്സിന്റെ ഉപദേശപ്രകാരം ബിലാത്തിക്കുപോയി. ബി. സി. ഇ. എന്ന പരീക്ഷ ജയിച്ചതിൽപിന്നെ, ഭാരതവണ്ഡമഹാചരിതകർത്താവെന്നു, പ്രഖ്യാതനായ ശ്രീവിദ്യ ഹണ്ടർ എന്ന മഹാന്റെ ശിപാർശപ്രകാരം സമുജനവന്ദ്യനും മന്വേശിക്കൽ നമുക്കു സമുദേശമായി പതിയായ റിപ്പബ്ലിസിന്റെ പരിചിതനാവായതായതിനാൽ, സ്വരാജ്യത്തിലേക്കു മടങ്ങിപ്പോകുന്നതിന്നു മുമ്പായി എന്റെ വിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തിയാക്കേണ്ടതിന്നു സാമാന്യം യോഗ്യനായ കരാളുടെ കീഴിൽ ഉദ്യോഗം ഭരിക്കേണമെന്നുള്ള അത്യാഗ്രഹം, ആശ്രിതവത്സലനും ഏതദ്രാജ്യനിവാസികളുടെ ക്ഷേമാഭിവൃദ്ധിയിങ്കൽ സദാ ഉദ്യുക്തനുമായ ആ മഹാപ്രഭുവിന്റെ സഹായംകൊണ്ടു, വിദ്യുച്ഛക്തിശാസ്ത്രപട്ടവും വളരെ ദയോലുപമായ ശ്രീമാർട്ടിൻ ഡെയിംസിന്റെ കീഴിൽ “ഹിമവാൻ” എന്ന പ്രസിദ്ധമായ തീക്ഷ്ണപ്പലിൽ എന്നെ രണ്ടാമത്തെ ശിഷിശാസ്ത്രിയായി നിശ്ചയിച്ചതിനാൽ, ആയത് ഒരു വിധം സാധിക്കാൻ സംഗതിയായി. ഈ കപ്പൽ ബിലാത്തിയിലെ ഒരു വലിയ കച്ചവടസംഘക്കാരൻ ഇംഗ്ലീഷ്ഗവണ്മെന്റിന്റെ ആവശ്യപ്രകാരം, ഏഡൻപട്ടണത്തിൽനിന്നു ബോമ്പായി നഗരത്തിലേക്കു കടൽവഴിയായി ഒരു കമ്പിത്തപ്പാൽ

നടത്തേണ്ടതിന്ന് എളുപ്പമായ മാർഗ്ഗം എന്താണെന്ന് പരിശോധിച്ചു കമ്പി ഇപ്പോഴും കൂലിക്കു വാങ്ങിയതാണ്.

കമ്പിയുടെ കരറും ഏഡൻപട്ടണത്തിലുറപ്പിച്ചു വല്ല അറകററവും ഉണ്ടോ എന്നു പരീക്ഷിക്കേണ്ടതിന്നു കപ്പലിൽ നിന്നു കായിലേക്കും അങ്ങുന്നിങ്ങട്ടും കൂട്ടക്കൂടെ കമ്പി അറിയിച്ചുകൊണ്ടു, കുടും മീനും മാസകാലങ്ങളിൽ, ബോമ്പായിൽ നിന്ന് അല്പം നാഴിക ദൂരം ആ നഗരത്തിലെ തുറമുഖത്തിന്നരികെയുള്ള ലോകവിശുതമായ ഹസ്സീപീപിന്റെ സമീപം വരെ എത്തി. ഞങ്ങൾ വടക്കുഭാഗത്തുകൂടി ഈ പ്ലംപു മുറി കരെ കിഴക്കോട്ടു വന്നു, ബോമ്പായി തുറമുഖത്തത്തറായപ്പോൾ ഒരു ദിവസം രാവിലെ, പതിവുപ്രകാരം അങ്ങട്ടും ഇങ്ങട്ടും വർത്തമാനമൊന്നും അറിയാതെകണ്ടായി. കമ്പിക്ക് എവിടെയോ ഒരു തടസ്സമുണ്ടെന്നു നിശ്ചയിച്ചു വില്ലുവൃത്രംകൊണ്ട് ആയത് എവിടെയായിരിക്കണമെന്നു ഖണ്ഡിതമായി അറിയേണ്ടതിന്നു കപ്പൽ വഴിയോട്ടുതന്നെ കൊണ്ടുപോയി. ഹസ്സീപീപിനു കഷ്ടിച്ച് അര മിക്കൽ നാഴിക സമീപിച്ചപ്പോൾ ഏകദേശം അവിടെയെങ്ങാനായിരിക്കണം ഒരുദയുള്ളതെന്നു മനസ്സിലായി. ഇനി ഈ കേട്ടുപാട്ടു തീർക്കേണ്ടതിന്നു, മുമ്പോട്ടു കൊണ്ടുപോയ കമ്പി വെള്ളത്തിൽനിന്നു പൊന്തിക്കൊതെ മറ്റൊരു നിവൃത്തിയുമില്ലെന്നുവെച്ച് അതിനു വേണ്ടുന്ന വട്ടംകൂട്ടി ഭാഗ്യവശാൽ ഈ കാലങ്ങളിൽ കരറും മോതയും അധികമില്ലാത്തത് ഞങ്ങൾക്കു വലിയ അനുകൂലമായിത്തീർന്നു. കുടും മീനും മാസങ്ങളിൽ ഇന്ദ്രനീലചണ്ണത്തോടുകൂടി കലൻ വിളങ്ങിവരുന്ന പ്രഭാതസമയത്തു് ആ കടലിലെ കാഴ്ച എത്രയും നേത്രാഭിരാമമാണെന്നു പറയേണ്ടതുളളു. അതിമാധുര്യമായ അരുണോദയത്തിന്നുശേഷം ആദിത്യൻ പ്രഭാകൃപാലത്തിൽ കാണ്ഡസ്തംബാർ ആകാശമെല്ലാം പത്തരമാറുള്ള തകമ്പോലെ തേജോമയമായിരുന്നു.

ഞങ്ങൾ കമ്പി ക്രമേണ പൊന്തിച്ചു കപ്പലിൽ ചുറ്റിവെച്ചുകൊണ്ട് ഏകദേശം ആ കേട്ടുള്ളരിനു സമീപംവരെ എത്തി. കടലിൽ ഇട്ടതായ കമ്പി പൊന്തിക്കുന്വാൾ, ചില സമയം അതിനേൽ സമുദ്രത്തിന്റെ അടിക്കുള്ള അപൂർവ്വമായ

പലവിധ ചന്ദികളും ചെറുചെടികളും ദുർഗ്ഗ: ചിലപ്പോൾ
 അതിസൂക്ഷ്മങ്ങളായ പ്രാണികളും പറ്റി കടുങ്ങിയതായി ക
 ണം. ഇങ്ങനെ മെല്ലെമെല്ലെ പൊന്തിച്ചു ചുറ്റിക്കൊണ്ടു
 രാമ്പാൾ അടിക്കു കല്ലും പാറയും കറുത്ത അധികമുള്ള ദിക്കി
 ലാണ് കമ്പി കടുങ്ങിപ്പോയതെന്നു തോന്നി. അതിൽപിന്നെ,
 ഞങ്ങൾ മുന്പുതന്നെയും അധികം സൂക്ഷിച്ചു. കമ്പി വല്ല പാ
 രക്കെട്ടിനെയും കടുങ്ങിപ്പോയതുകൊണ്ട് പൊന്തിക്കുമ്പോൾ എ
 ളുപ്പത്തിൽ ചെട്ടപ്പോലോണം അധികം സംഗതി എന്നു,
 ഈ വക കാര്യത്തിൽ ചിലർ പഴക്കവും പരിചര്യമുള്ള ശ്രീ
 രധയി.സിന് ആദ്യമേ ശങ്കയുണ്ടു്. ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരും ക
 മ്പി പതുക്കെപ്പതുക്കെ പൊന്തിച്ചു് എന്താണു് ചെയ്യുന്നതിനുമീ
 തെ എന്താണു് ചെയ്യേണ്ടതു്, അദ്ദേഹം മുന്പു ഊഹിച്ചുപോലെ
 തന്നെ, —ഓ—ഓ—ഓ— മേല്ലെ—മേല്ലെ—പോയി—പോ
 യി—ഓ—ഓ! എന്നിങ്ങനെ പറയുന്നു കഷ്ടം! കമ്പി രണ്ടു ക
 ണ്ണം! ചോര ഗ്രഹപ്പിഴ! കമ്പിയുടെ മറ്റൊരു കടലിൽ ആ
 ണുപോയി എന്നു കണ്ടപ്പോൾ തല്ലാലം ഞങ്ങൾ ഒന്നായ ആ
 ധി ഇത്രയൊന്നും ഇന്നുചെയ്യണമെന്നും പറഞ്ഞുകൂട. ഇതു
 വരെ ബുദ്ധിമുട്ടു് തന്നെക്കൊണ്ടു് “ജലലിപിരിതി കഥം സംഗീര
 ന്തം ഗിരന്തം” എന്നു പറഞ്ഞ പാക്കത്തിലായല്ലോ, ഈശ്വ
 ര!—ആട്ടെ—എന്തും ഭംഗം സംഹാരമായിന്നാൽ ചോര.
 കഴിയുന്നത്ര ശ്രമിക്കുകതന്നെ എന്നുചിന്തിച്ചു ശ്രീ രധയി.
 സ് കപ്പലിലെ മാലുമിയുമായി ഏതൊ ചാലതാലാലാചിച്ച്
 എഡൻ പട്ടണത്തിൽ നിന്നു് അതുവരെ ഇട്ടിട്ടുള്ള കമ്പിയുടെ
 കണ്ണം ഇന്നുകിടക്കലാണ് ഉള്ളതെന്നു തിട്ടമായി അറിയണ
 തെന്നു കപ്പൽ പിന്നെയും സംവധാനത്തിൽപിന്നോക്കത്തന്നെ
 തിരിച്ചു. കുറേ അങ്ങട്ടുമിങ്ങട്ടും കാട്ടിച്ചുനാക്കിയപ്പോൾ, ഈ
 ശ്വരാനുഗ്രഹംകൊണ്ടു് അധികം ആഴമില്ലാത്ത ഒരു ദിക്കി
 ലാണ് കമ്പി ഉള്ളതെന്നു രീച്ചുപൊട്ടി. ക്ഷണത്തിൽ അ
 വിടെ നങ്കൂരം താഴ്ത്തി, എത്രയോ ഘനമുള്ള സാധനങ്ങളെ
 എളുപ്പത്തിൽ പൊന്തിച്ചെടുക്കാൻ സംധിക്കുന്ന ഉപരണ
 യത്രംകൊണ്ടു് മുറിഞ്ഞുപോയ കണ്ണം പിന്നെയും മെല്ലെ പൊ
 ന്തിക്കുമ്പോൾ കമ്പി രണ്ടു പ്രാവശ്യം വലിച്ചിട്ടും പ

ററിയില്ല. സാഹസപ്രവൃത്തിക്കു ലേശംപോലും വൈമുഖ്യമില്ലാത്ത ശ്രീമാട്ടിൻ, ഇനി ജലമജ്ജനകവചം ധരിച്ച് കടലിന്റെ അടിക്കുചാകുന്ന നിവൃത്തിയുള്ള എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ അതൊരു നോമ്പാക്കായിരിക്കുമെന്നേ ഞാൻ ആദ്യം വിചാരിച്ചുള്ളൂ. അദ്ദേഹം പിന്നെയും, കമ്പി വീണതു അറിവിനടുത്തിൽ അധികം ആഴമില്ലാത്ത ഈ സ്ഥലത്തായിപ്പോയതു ചിന്തയ്ക്കതീർത്തു. ഇവിടെ കയ്യിച്ചു വന്നാൽ ഇന്ത്യയിൽ കടം ഏതായില്ല. എന്നൊക്കെ അഭിപ്രായപ്പെട്ടപ്പോൾ ഇതൊരു പൊടിയൊക്കെ കണ്ടല്ല, കാര്യംതന്നെയാണു് അദ്ദേഹം പറയുന്നതെന്നു ബോദ്ധ്യമായി. അനന്തരം സാധാരണ ജലമജ്ജനനന്ത്രത്തെപ്പറ്റിയും കടലിൽ മുങ്ങി മുത്തെടുക്കുന്ന മാതിരിയെപ്പറ്റിയും മറ്റും സംഗതിവശാൽ അല്പം സംസാരിച്ചതിൽ പിന്നെ, രണ്ടുനാലു കൊല്ലം മുമ്പെ, ഇപ്പഴം നവംബർമാസത്തിൽ പേരുപറഞ്ഞുവരുന്നതായ അമ്മരിക്കയിലെ മഹാ പ്രവാതനായ ഒരു വിദ്യാലക്ഷിതശാസ്ത്രജ്ഞൻ, ഉണ്ടാക്കിയതായ ജലമജ്ജനകവചത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തെപ്പറ്റിയും അതുപോലുള്ള അനേകവിധ ഉപകാരത്തെക്കുറിച്ചും കാരണേ പ്രസംഗിക്കാൻ തുടങ്ങി. സാധാരണയായി ഇതുവരെ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന ജലമജ്ജനനന്ത്രത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന വായു, അതിലുള്ള ആദ്യകാലം ശ്വാസം കഴിക്കുമ്പോൾ ക്രമേണ നശിച്ചുപോകുന്നതിനാൽ, ബാക്കിയുള്ള വായുവായുവിനെക്കൊണ്ടു ജീവിച്ചു കൂടാത്തതിനാൽ, കരയിലുള്ളവർ കൂടെക്കൂടെ ഒരു കഴലിൽക്കൂടി പുതിയ വായുവിനെ കടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണെന്നു പറിയാം. എന്നു മാത്രമല്ല അതിനു ദുഷ്ടങ്ങളായ ചേരയും പലവിധ പ്രതിബന്ധങ്ങളുമുണ്ട്. ഈ പുതിയ കവചം ധരിക്കുന്നതായാൽ അതിനു സ്വതേയുള്ള ഭാരംകൊണ്ട് അനന്യായം ആണ്ടുചാവൻ തരമുണ്ടെന്നു മാത്രമല്ല, അതിനടുത്തു ചേർത്തിരിക്കുന്നതും ഏതും കറുത്തതുമായ ഒരുവക അപൂർവ്വോഹനീകൃതമായ തൈപ്പിക്കു ഒരു വിശേഷവിധി കൂടെയുണ്ട്. നമ്മുടെ ജീവസന്ധാരണത്തിന്നു ഏതരും സാരമായിട്ടുള്ള പ്രാണവായുവിനെ നമുക്കു വശ്യംപോലെ ഉപയോഗിക്കുവാൻ വായുത്തിൽ പേണ്ട

അതാളും സംഗ്രഹിപ്പാനും ബഹിഷ്കരണമെന്ന അതുലവാ
യുപിയെ ആശ്ചര്യപ്പെടുത്താനും, സേവാദോഷാസരണ
മായ ചില പ്രയോഗങ്ങൾ ഈ തൊപ്പിയുടെ അകത്തു ഭദ്രമാ
യി സഭരിച്ചുവെച്ചതുകൊണ്ട് അതുപഃശാഗിക്കുന്ന ആൾക്കു
ശ്വാസം കഴിപ്പാൻ യാതൊരു പ്രയത്നവുമില്ലാത്തതിനാൽ,
വെള്ളത്തിന്റെ അടിക്കു വളരാനോം നില്ക്കുന്നതിനു യാ
തൊരു തടസ്സവുമില്ല എന്നതെന്നെയല്ല, ഈ കവചം ധരിക്കു
ന്നതായാൽ സമുദ്രത്തിലുള്ള ദുഷ്ടമൃഗങ്ങളെക്കൊണ്ടും യാതൊരു
പ്രദവയും തട്ടാതിടയില്ലാത്തതാണ്. ഞാൻ, പഠിക്കുന്ന കാല
ത്ത് ഇങ്ങിനെയുള്ള കവചത്തെപ്പറ്റി ഒരു മാസികയിൽ വാ
യിച്ചതും, അതിന്റെ ആകർഷണമുള്ള സ്വഭാവത്തെ കാണി
ക്കുന്നതായ ഒരു ചത്രം കണ്ടതുമല്ലാതെ, ഇതുവരെ ആ യന്ത്രം
കാണാൻ കൂടി സംഗതിവന്നിട്ടില്ല. ശ്രീമത്സരീംസിന്റെ കൈ
വശം ഈ വിധം ഒരു രണ്ടു യന്ത്രംകൂടി ഉണ്ടെന്നു കട്ടപ്പാൾ
എനിക്ക് അസാമാന്യമായ സന്തോഷമുണ്ടായി. ഞങ്ങൾ ഇ
ങ്ങിനെ കാരാന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടുരിക്കുമ്പോൾ, കമ്പി കരി
ക്കൽകൂടി പൊന്തിക്കാൻ തരമുണ്ടോ എന്നു ചോദിച്ചു. മു
ഖ്യത്തെപ്പോലെതന്നെ. ഏകദേശം വെള്ളത്തിന്മീതെ, എ
ത്തരായി കിട്ടിപ്പോയി, എന്നു കണ്ടപ്പോൾ ഗ്രഹിപ്പിച്ചു
പിന്നേയും ചുങ്ങിനേയൊ തലമെറ്റി താഴത്തുവീണുപോക
യാണു ചെയ്യുത്. ഇനി എന്താണ് മാറ്റമെന്നു പലരും പല
വിധം അഭിപ്രായപ്പെട്ടു ചുങ്കിലും ഇന്നിതി കന്നിനും താ
മില്ല, നേരംപോയല്ലോ, ഇനി കാക്ക കാലത്ത് ആവാമെന്നു
വെച്ചു തല്ലാലും എല്ലാവരും ചിരിഞ്ഞു.

സന്ധ്യക്കുമുമ്പുതന്നെ ഞങ്ങൾ രണ്ടുപരും ഭക്ഷണം കഴി
ച്ചു പുഴുപിച്ച് കൊണ്ട് പുത്രന്മാരു സുഖപ്രദമായ മന്ദാര
തന്മേൽ ഇരുത്തിന്നു കപ്പലിന്റെ മേൽ ഗുത്ത് കാരാ ചാക്കുക
സേവയിന്മേൽ പോയിരുന്നു. ഞങ്ങൾ മലമഞ്ജനകവചത്തെ
പ്പറ്റി പിന്നേയും കാരാന്നു സംസാരിച്ചതിൽപിന്നെ—“അ
ല്ല” നാ * * *—നമുക്ക് ഈ ഉദ്ധരണയന്ത്രംകൊണ്ട് ആ
കമ്പി പൊന്തിക്കാനായിട്ടു സംധിച്ചില്ലെങ്കിൽ ഒരു സമയം നാ
ളെ കാലത്തു കരിക്കൽ മുങ്ങുണ്ടിവരുമെന്നതെന്നതാണ് തോ

ന്നുനൂത്. അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ നമുക്കെന്തെല്ലാം വിശേഷവിധി കാണാനിടയുണ്ടാകുമെന്നു വൈവർത്തിനു മാത്രമേ അറിഞ്ഞുകൂട്ടൂ. നിങ്ങളുടെ മഹാഭാരതത്തിലും ശിശുപാലവധത്തിലും മറ്റും വളരെ വിസ്മരിച്ചു മണ്ണിച്ചിട്ടുള്ള ആ പോരക, എന്താണു് ഈ ദിക്കിലായിരിക്കണമെന്നാണു് പശ്ചിമവംശത്തിലെ പല പണ്ഡിതന്മാരുടേയും അഭിപ്രായം എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ തല്ലാലം എന്റെ മനസ്സിലുണ്ടായ വിചാരം ഇന്നതെല്ലാമാണെന്നു് ഇപ്പോൾ ഉഛരിക്കാൻതന്നെ കഴിയുന്നില്ല. കൃഷ്ണാവതാരത്തിനുശേഷം പോരക സമുദ്രത്തിലാണ്ടുപായി എന്നാണല്ലോ നമുക്കു പുരാണകർത്താക്കന്മാർ ഘോഷിക്കുന്നതു്. ഒരു സമയം ഭൂകമ്പംകൊണ്ടോ മറ്റോ കടലിലാണ്ടുപോയതു്, അന്നത്തെ മഹാകവികൾ ഈ വിധം വണ്ണിച്ചതായിരിക്കാം. ഇപ്പോഴും ഇങ്ങിനെ കാരോ ചീപുകൾ ഭൂകമ്പംകൊണ്ടു് ഉണ്ടാകുന്നതും നശിക്കുന്നതും അസാധാരണയല്ലാത്തതുകൊണ്ടു്, പോരക കടലിൽ മുങ്ങിപ്പോയതു കേവലം അസംഭവ്യമാണെന്നു വിചാരിക്കാൻ പാടില്ല. ആര്യോകാലം മുഖേന ശാന്തസമുദ്രത്തിലെ ഒന്നാണ്ടു ചീപുകൾ മുഴുവനെ നശിച്ചുപോയതായി കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു പോരക, വരുണൻ വന്നാശ്രമിച്ചു എന്നൊക്കെ ഭംഗ്യന്തരമായി പറയുന്നതു പരമാർത്ഥമായിരിക്കണം. പക്ഷെ അതിന്റെ ഭൂസ്ഥിതി ഇവിടെത്തന്നെയോ എന്നേ സംശയമുള്ളൂ.

കാളിദാസപ്രഭൃതികളായ മഹാകവികൾക്കു പുരാണപ്രസിദ്ധമായ പോരകാപുരി എത്രയോ പ്രിയകരമായ ഒരു സങ്കേതസ്ഥാനമായിരുന്നു എന്നു് അവരുടെ അനേകകൃതികളിൽനിന്നും നമുക്കു് ഉഛിക്കാവുന്നതാണു്. അങ്ങിനെയിരിക്കുന്ന ആ നഗരി നമുക്കിപ്പോൾ കാണാൻ സംഗതിവരുന്നതായാൽ ലോകത്തിൽ അതില്പരം വിശേഷവിധിയായ ഒരു കാഴ്ച എന്താണുള്ളതെന്നിങ്ങിനെ കാരോന്നു വിചാരിച്ചു്—എന്തിനധികം പറയുന്നു—കടലിൽ മുങ്ങേണ്ടതിന്നുള്ള ഭൂമം കലശലായി. എങ്കിലും കിടക്കാൻ പോകാനായപ്പോൾ “മജ്ജനത്തിന്റെ കാഴ്ച മറന്നുപോകരുതെ”, എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ “അങ്ങിനെയാവട്ടെ, അതിനാവുമ്പോൾ വിളിക്കാം.” എന്നു ശ്രീ

തെയിംസ് മറുപടിയും പറഞ്ഞു. അതുകേട്ടു ഞാൻ എന്റെ മുറിയിൽചെന്നു് ആടുമുട ചൊതച്ച് കാരോ മാനാരജ്യവും വിചാരിച്ച് അങ്ങിനെതന്നെ കിടന്നുറങ്ങിപ്പോയി. കുറച്ചൊന്നു കണ്ണുപിമ്മിമപ്പോൾ ആരോ കാരം എന്റെ അടുക്കൽകൂടി പതുക്കെ നടക്കുന്ന കച്ചുകേട്ടു എന്നു തോന്നി. ചകലാസ്സു മെല്ലെ ചൊന്തിച്ചു നോക്കിയപ്പോൾ ശ്രീമാട്ടിൻ എന്തൊക്കെ വലിയ കെട്ടഴിക്കുന്നുണ്ടു്. എന്നാണീശ്വര ഇദ്ദേഹം ഇനിയും കിടന്നുറങ്ങാതെ അസമയത്തു പണിമെടുക്കുന്നതെന്നു സൂക്ഷിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ, ആ ഭാഗ്യത്തിൽനിന്നു രണ്ടു ജലമജ്ജനകവചം എടുത്തു്, ഉടനെ ഉപയോഗിക്കേണ്ടുന്നവിധത്തിൽ ശരിയാക്കി വെക്കുന്നതു കണ്ടു. അതൊരുമാതിരി നേരെയൊക്കിവെച്ചതിൽപിന്നെ വേഗത്തിൽ മറററുരകത്തുപോയി സാധാരണ പോലീസ്സുകാരും മറ്റും ഉപയോഗിക്കുന്ന ചെറിയ ലാന്റിന്റെ മാതിരി രണ്ടു വിദ്യുദ്വീചവും എടുത്തു് എന്റെ അടുക്കൽവന്നു് “നാ * * ഓ! നാ * * ഓ! എഴുന്നീല്ക്ക, പോരുക കാണുന്നു” എന്നു ചോദിച്ചു. “നേരം പുലർന്നിട്ടില്ലല്ലോ” എന്നു മറുപടി പറഞ്ഞപ്പോൾ “മഹ, — അതുകൊണ്ടു തരക്കൊടുത്തുമാരില്ല. ഈ പുതിയ കവചം ധരിച്ചു കടലിൽ മുങ്ങുന്നതിന്നു നമ്മുടെ പയസ്സൻ മാലുമിടുകൂ ഹിതമില്ല. വളരെ ആഴമുണ്ടെന്നൊക്കെയാണു പറഞ്ഞു് യേശുക്രീസ്തുനാമു്. അദ്ദേഹം ഉറങ്ങി എഴുന്നേല്ക്കുന്നതിന്നുമുമ്പെ നമുക്കുപ്രവൃത്തി കഴിച്ചുയ്ക്കാം. നമുക്കുതൊരവയും പകലും നോക്കുന്നള്ളതു്” എന്നുത്തരവും പറഞ്ഞു. അതു കേട്ടപ്പോൾ വേഗത്തിൽ എഴുന്നീറ്റു് ഞങ്ങൾ രണ്ടുപരും യഥാക്രമം കവചം ധരിച്ചു. കരിക്കലും വീണ്ടുപാകാത്തചിന്തയിൽ വിദ്യുദ്വീചം ഞങ്ങളുടെ അരപ്പുറത്തും കുളത്തി, ആരും അറിയാതെ കപ്പലിൽനിന്നു കടലിലേക്കു് ഇറങ്ങുന്ന കോണിചതുക്കലക്കു പോയി, ശ്രീതെയിംസ് കപ്പലിന്റെ പള്ളക്കുള്ള ഇരിമ്പിന്റെ വട്ടക്കണ്ണിക്കു കെട്ടിയ നേരിയതും വളരെ നീളമുള്ളതുമായ ആലാസ്സെടുത്തു വെള്ളത്തിൽ താഴ്ന്നു. ആ കയറുപിടിച്ചു ക്ഷണനേരം കൊണ്ടു് അദ്ദേഹം വെള്ളത്തിലാണ്ടു. എനിക്ക് ആദ്യം കുറച്ചു കിട്ടുപിറ മുണ്ടായിരുന്നു എങ്കിലും, വേഗത്തിൽ ധൈര്യം

അവലംബിച്ചു ഞാനും ആ കയറുചിട്ടിച്ചു താനും. കുറെ താ
ണപ്പോൾ ഒരു നിലയ്ക്കെത്തി. അപ്പോൾ ശ്രീശൈയിംസ് ക
രു വലിയ ഉരുളൻകല്ല്വരൻ പരിഭ്രമം ലേശംപോലുമില്ലാ
തെ, സുഖമായിട്ടിരിക്കുകയാണ്! അടിക്കു മണലിട്ടു തട്ടി ഉറ
പ്പിച്ചു മാതിരി നിലത്തു്, പുടയിടെ ഉരുളൻകല്ല്വരൻ അനേക
വണ്ണങ്ങളോടുകൂടിയ പലമാതിരി ഇത്തിളം കഷ്ടയിൽ ബഹു
കൗതുകമുള്ള 'ചെറിയ ചെറിയ ചിപ്പിക്കണ്ണങ്ങളും പലതരം
കവിടികളും ശംഖുകളും' വളരെ കണ്മനയുണ്ട്. ഞങ്ങളുടെ ക
ണ്ഡശമുണ്ടായിരുന്ന ദീപത്തിന്റെ പ്രകാശംകൊണ്ടു്, സ്വതന്ത്ര
രെന്നു മിന്നിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആ ചിപ്പികളും മറ്റും മുമ്പാത്ത
തിലും അധികത്തോളമയമായിത്തന്നെ. കല്പിന്റെ മുകളി
ലൊക്കെ കുറത്ത ഒരു വിധം ചന്ദ്രിയാലോളം കാണാനുണ്ട്. കു
റച്ചുനേരം അനങ്ങാതിരുന്നതിൽപ്പിന്നെ, ശ്രീശൈയിംസ് അ
ങ്ങമിങ്ങം നടന്നു് കാരോന്നു നോക്കാൻ തുടങ്ങി ഞാനും സ്വ
സ്ഥനായിരുന്നില്ല. ചന്ദ്രിയുടെ ഏടയിൽക്കൂടി മെല്ലെമെല്ലെ
നടക്കുവാൻ നേത്രാഭിരാമമായ പല നിറങ്ങളോടുകൂടിയ ല
ക്ഷോപലക്ഷം ചെറിയ ചെറിയ മത്സ്യങ്ങൾ അങ്ങമിങ്ങം ബ
ദ്ധപ്പെട്ടോടുന്നതുകണ്ടു. ഇങ്ങിനെ പലതും നോക്കിക്കൊണ്ടി
രിക്കുന്നതിനിടയ്ക്കു് ഏകദേശം ഒരു കേൽ ദീപ്തിസ്മാരമുള്ള
ഒരു കരിങ്കല്ല് കണ്ടുവശായി. നമ്മുടെ മതിലിന്നും മറ്റും മഴ
ക്കാലത്തു കാണുന്ന ഒരു വിധം പാവിയൊ, പാശിയൊ ഈ ക
ല്പിന്മേൽ ധാരാളം കാണാനുള്ളതു്, ശ്രീശൈയിംസ് ഒരു പേ
നക്കത്തികൊണ്ടു പതുക്കെ ചൂണ്ടിനോക്കിയപ്പോൾ ആ കല്പി
ന്റെ കണ്ണും സ്വാഭാവികമായിട്ടുള്ളതല്ല, കൃത്രിമമായിട്ടുള്ളതാ
ണെന്നു തോന്നി. എന്താണു മഴുപരെ ചൂണ്ടി വൃത്തിയാക്കി
നോക്കിയപ്പോൾ നാഗരാക്ഷരത്തിൽ ഏതൊ ചിലതു് അതി
ന്മേൽ കൊത്തിയതായി കണ്ടു. ഇതു പണ്ടത്തെ ഭാരതയിൽ
എവിടെയൊ ഒരു ദിക്കിൽ പണിപെയ്തൊച്ച കല്ലായിരി
ക്കാനേ എടുത്തുള്ളൂ എന്നു നിശ്ചയിച്ചു. ഈ കല്ല് കണ്ടപ്പോൾ
'നവലോകം' ആദ്യമായിട്ടു സമയത്തു് ആ മഹാപുരുഷൻ
ണ്ടായ സന്തോഷത്തോടെ ആമോദം ഏനിക്കണ്ടായി. എ
ന്തായാലും പുരാണപ്രസിദ്ധമായ ഭാരത എന്താണു് ഇവിടെത്ത

നന്നായിരിക്കണമെന്നു ഞങ്ങൾ തീർച്ചപ്പെടുത്തി. അവി
 തന്നു കുറേക്കൂടി കിഴക്കോട്ടു പോയപ്പോൾ കല്ലും ചുമിയും ധാരാ
 ളമുള്ളതുകൊണ്ട്, ഒരു പ്രസംഗം മുമ്പോട്ടു കടന്നുകൂടാതെ
 ഞായി. വളരെ പ്രയത്നപ്പെട്ട് ചുമി അങ്ങമിങ്ങും നിക്കി
 കുറേക്കൂടി മുമ്പോട്ടു നടന്നപ്പോൾ കാലുതെറി വീഴാൻ ഭാവി
 ച്ചു. അപ്പോൾ വല്ലാതെകണ്ടു ബദ്ധപ്പെട്ട് ശ്രീഭൈരവി
 യെ പിടിച്ചപ്പോൾ പെട്ടെന്നു ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരും അത്യുഗ്ര
 ധമായ കിണറ്റിൽ വീഴുംപോലെ വീഴാൻതുടങ്ങി. കറച്ചു ക
 ഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഒരുവിധത്തിൽ പിന്നെയും നിലകിട്ടി. ഞങ്ങള
 ത്തിലായതുകൊണ്ടു വേദനയധികം പററിയില്ല. അവിടുന്ന്
 മെല്ലെ എഴുന്നീറ്റ് മേലോട്ടു നോക്കിയപ്പോൾ ഏകദേശം നൂ
 റടി എകരത്തിൽ അർദ്ധഗോളാകൃതിയിൽ അതികേതുക
 മായി പണിചെയ്ത ഒരു മേൽപാകണ്ടു. ഈ സ്ഥിതിയിലായ
 പ്പോൾ ദൈവമെ ഇനി എങ്ങിനെയാണു് കടലിലെ നിലവി
 താനത്തിനെത്തുന്നത് എന്നായിരുന്നു എനിക്കു പ്രഥമമായി
 ഉണ്ടായ വിചാരം. ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരും ഈവിധം അപകട
 സ്ഥിതിയിലായല്ലോ എന്നു വിചാരിച്ചു് അവിടുന്നും കാരോ
 ന്നു നടന്നുനോക്കാൻ തുടങ്ങി. ഞങ്ങൾ വീണ ഉടനെ ശബ്ദ
 പ്രതിശബ്ദസമ്മിളിതമായി വല്ലാതെകണ്ടു് ഒരു മുഴക്കമുണ്ടായി
 എങ്കിലും ആയതു ക്രമേണ ഇല്ലാതെകണ്ടായപ്പോൾ ഞങ്ങൾ
 നിലകൂന്നതും മണൽകൊണ്ടു മുടിയതുമായ നിലം കൈകൊണ്ടു
 മാന്തിനോക്കി. അതു മുഴുവനെ പലേ കൊശലപ്പണികളോ
 ടുകൂടി കാരോ ലതകളുടേയും പുഷ്പങ്ങളുടേയും പക്ഷികളുടേയും
 മാതിരിയിൽ വിദ്രമശകലങ്ങളെക്കൊണ്ടോ മറ്റൊരു പട്ടത്തതാ
 യ്ക്കുണ്ടു. ഞങ്ങൾ ചെന്നുവീണ അകത്തെ ഭിത്തികളൊക്കെ
 പലേ വണ്ണങ്ങളോടുകൂടിയ അതിവിശേഷമായ ഒരുവിധം ക
 ല്ലകൊണ്ടാണു് ഉണ്ടാക്കീട്ടുള്ളതു്. അതിന്മേൽ അളംപ്രമായി
 കാരോന്നു കൊത്തിപ്പണിചെയ്തതാൽ അതിന്റെ മാത്ര
 കാകല്പനയെപ്പറ്റി എവനും വിസ്മയിച്ചുപോകും. ഞങ്ങൾ
 ആദ്യം പോയിനിന്ന അകത്തുനിന്നു മറ്റൊരകത്തേക്കു കടന്നു
 പ്പോൾ, ആ പ്രഥമമുഷ്ടത്തിൽതന്നെ, അത്യുഗ്രതകരമായ
 കാലിൽ കറച്ചുനോക്കത്തക്ക ഞങ്ങളുടെ സർവ്വഗ്രിഹങ്ങളും.

നിശ്ചയങ്ങളായിപ്പോയി. ശുദ്ധസ്ഥിതികൾക്കുശേഷമായി വി
ലംബമില്ലാത്ത പാടില്ലാത്ത ഒരുവക അതിമനോഹരമായ കല്പ
കൊണ്ടു നിർമ്മിതമായ ഒരു അകത്തെ, വരിവരിയായി നില്ക്കു
ന്ന രത്നസംഭരണങ്ങളെക്കൊണ്ടും നവരത്നവചിതമായി സ്വർണ്ണ
യുമായിരിക്കുന്ന രണ്ടു വലിയ സിംഹാസനങ്ങളെക്കൊണ്ടും,
ഭിത്തികളൊക്കെ വിചിത്രതരങ്ങളായ അനവധിവിചിത്രങ്ങളെ
ക്കൊണ്ടു് അലങ്കരിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടും ഞങ്ങളുടെ കണ്ണുശമ
ങ്ങായിരുന്ന വിദ്യഭീഷണിന്റെ പ്രഭാവംകൊണ്ടും ആകട്ടാ
ടെ ആ അകത്തുനിന്നുപോൾ ബിംബപ്രതിബിംബഭേദം ഗ്രഹി
പ്പാൻ വഹിയാതെ കുറച്ചുനേരത്തേക്കു ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരും
ഒരുപോലെ അമ്പരന്നുനിന്നുപോയി.

ഭാരതം, ഭാഗവതം മുതലായ ഇതിഹാസപുരാണങ്ങ
ളിലും, മാഘം മുതലായ മഹാകാവ്യങ്ങളിലും, വളരെ വിസ്ത
രിച്ചു വർണ്ണിച്ചതും വലിയ പുണ്യസ്ഥലവുമായ പണ്ടത്തെ പോ
രകയിലുള്ള മഹിമയേറിയ ഒരു രാജധാനിയിൽ ഇങ്ങിനെ
യെങ്കിലും കരിക്കൽ ചെന്നുനില്ക്കാനായി സംഗതി വന്നതോ
ത്തു തല്ലാലം എനിക്കുണ്ടായ പരിഭ്രമവും സന്തോഷവും വി
ചാരിച്ചാൽ, അമേരിക്കാരാജ്യം ആദ്യമാക്കുണ്ടു കൊളമ്പസ്സു
ന്ന നാമധേയത്തോടുകൂടിയ ആ മഹാപുരുഷനാവട്ടെ, അഥ
വാ ഈ ഭാരതവണ്ഡത്തിലേക്കു വരാൻ പുതുതായ മാർഗ്ഗം കണ്ടു
പിടിച്ചു നാവികനായ ചാസ്ലോഡിഗാമക്കുവാട്ടെ, അല്ലെങ്കിൽ
അതിവിസ്തീർണ്ണമായ ശാന്തസമുദ്രം കന്നാമതായി കണ്ടുപോൾ
ചൈസാറെ എന്ന മഹാനാവട്ടേ ഉണ്ടായ സന്തോഷം എത്ര
യോ ശിഥിലമാണെന്നു പറഞ്ഞുകൂട്ടു.

ഈ മണ്ഡപത്തിന്റെ പടിഞ്ഞാറുഭാഗം ഞങ്ങൾ നില്ക്കു
ന്നതിനല്ല. വലത്തായിട്ടു് ഒരു വലിയ വാതിലുണ്ടു്. അതിൽ
കൂടി മറ്റേ അകത്തു കടന്നപ്പോൾ താഴെ ഇറങ്ങാനായി താ
തൊരുടവും ഇല്ലാത്തതും അതിവിചിത്രതരത്തിൽ പണിയി
ച്ചതുമായ ഒരു കോണി കണ്ടു. ശ്രീസൈയിംസ് അതിലേക്കുടി
താഴ്ത്തിറങ്ങിയപ്പോൾ ഞാനും പിന്നാലെതന്നെ പോയി.
ചെന്നെറങ്ങുന്നതു മുമ്പെ കണ്ടുപോലെയുള്ള വലിയ മുറിയാ
ന്നല്ലെന്നുതന്നെയല്ല, അതിന്റെ ഭിത്തികളൊക്കെ നന്നെ

കറുത്ത വളരെ മിനുസമായി അപൂർവ്വമായ ഒരു മാതിരി കൃഷ്ണ ശിലകൊണ്ടോ മറ്റോ ഉണ്ടാക്കിയതാണെന്നും തോന്നി. ആ മുറിച്ചു കെട്ടിയ നടുമധ്യത്തിൽ പന്താകൃതിയിൽ അതിവിശേഷമായ ഒരു മണിപ്പിറകാണുന്നുണ്ട്. എന്നുമാത്രമല്ല ആ പീഠത്തിന്റെ ചുറ്റും നടുക്ക് അതിദീർഘികൊണ്ടു ജപിക്കുന്ന നവരത്നങ്ങൾ നിറച്ചതും അതിഭയങ്കരമായ പല രൂപങ്ങൾ കൊത്തിയതുമായ ഒരു സ്വർണകുടുംകുണ്ടു. ഞാൻ അതിന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നു മെല്ലെ കുന്നു പൊന്തിക്കൊന്നായി ഭാവിച്ചപ്പോൾ, തൊട്ടുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ ചിന്നഭിന്നമായി ക്ഷണനേരം കൊണ്ട് അതു മുഴുവനെ പൊടിപൊടിയായിപ്പോയി. അപ്പോൾ പണ്ടുണ്ടായിരുന്ന കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത വിധത്തിൽ കോടിസൂര്യന്മാരുടിച്ചുപോലെയുള്ള തേജസ്സുണ്ടായി. അപ്പോഴാകട്ടെ, ഞങ്ങളുടെ കണ്ണു മുണ്ടായിരുന്ന ചിട്ടുട്ടിപ്പത്തിന് ഒരു ചെറിയ തിരി കത്തിച്ചുപോലെയുള്ള പ്രകാശകൂടി ഉണ്ടായില്ല. ഇതു കണ്ട ഉടനെ ആ കറുത്ത ഭിത്തികളൊക്കെ താണതെന്നു ആണ്ടുപോകുന്നപോലെ തോന്നി. ഇതൊക്കെ കണ്ട ഭയപ്പെട്ടു വിസ്തരിതനായി നിലകൂമ്പോൾ, കുറച്ചുമുമ്പെ ഭിത്തി ഉണ്ടായിരുന്ന ഭിത്തിൽ, വെളുത്തവളുത്ത സൂക്ഷ്മകൃതിയിൽ വളരെ നേർത്തായി വിചിത്രമാകുവണ്ണം ചുറ്റും ചുറ്റും കൊണ്ടു മേലോട്ടു പുകുപോലെയെന്നു പൊങ്ങിവരുന്നതുകണ്ടു. കാളമേലുപോലെ കറുത്ത മഹാമേരുപോലെ ഘോരകൃതിയിൽ ആയുധപാണികളായ രണ്ടു ഭൂതങ്ങൾ ആ പുകയുടെ പിന്നാലെ ഞങ്ങൾക്കുഭീമമായി വരുന്നതും കണ്ടു. ഈ ഘോരസുതപാത്ത കണ്ടുകൂട്ടുമ്പോഴേക്കു ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരും വല്ലാതെ കണ്ട ഭയപ്പെട്ടു, മോഹിച്ചു, മോഹാലസ്യപ്പെട്ടു ഇടിതട്ടിയ മരംപോലെ നിശ്ചേഷ്ടന്മാരായി അവിടുത്തെത്തിനിന്നുപോയി. അങ്ങിനെയിരിക്കുമ്പോൾ അതിലൊരുത്തൻ ഒരു വലിയ ഗദയും ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ട് എന്റെ അടുക്കൽ വന്നു നമ്മുടെ കഴുത്തിന്നു കൈ കൂട്ടിയപ്പോൾ ഞാൻ നിലവിളിച്ചു. ആ സമയം ആരോ കരൾ, “നാ * * രെ, നാ * * രെ, എടോ ഹേ നാ * * രെ, ഇതെന്തൊറക്കാരൊടൊ. നേരം ഉച്ചയാവാറായല്ലോ. എന്നോ ഹേ! നിലവിളിക്കുന്നത്. വല്ല സ്വപ്ന

വ്യംകണ്ടു മയപ്പെട്ടുവോ? എഴുനീല്ക്കൂ. ചായ കുടിക്കണ്ടോ?" എെന്നൊക്കെ ഉച്ചത്തിൽ പറയുന്നതു കേട്ടു. ഞെട്ടി ഉണർന്നോക്കിയപ്പോൾ, എന്തു പോരുക! എന്തു ഹിമവെൻ! നമ്മുടെ ബാരിസ്റ്റർ മനോനാഥ ചിരിച്ചുകൊണ്ട് അടുക്കൽ നില്ക്കുന്നു! അദ്ദേഹം ബിലാത്തി മുതലായ ദേശാന്തരങ്ങളിൽ സഞ്ചരിച്ച് കാരോ വിശേഷവിധി കണ്ടതിനെക്കുറിച്ചും വിദ്യുച്ഛക്തിയുടെ അതിശയതീതങ്ങളായ ഫലങ്ങളെപ്പറ്റിയും കപ്പൽ യാത്രയെക്കുറിച്ചും ആ വക ദിക്കിലുള്ള യോഗ്യന്മാരുടെ കൗതൂഹലത്തെപ്പറ്റിയും, കാരോരോ കഷ്ടത്തിൽ അവരുടെ നവനവചാത്സാഹങ്ങളെക്കുറിച്ചും മറ്റും സംസാരിച്ചു കാരോന്നു പറഞ്ഞതു കേട്ടുകൊണ്ട്, പലതും വിചാരിച്ചു കറെ അധികം കിടന്നാങ്ങിപ്പോയി, അത്രമാത്രം.

നാട്ടെഴുത്തശ്ശന്മാർ.

കേരളത്തിൽ പഠിപ്പുകുറഞ്ഞവരും രോഗികളും ധാരാളമുണ്ടെങ്കിലും, ഇത്രയധികം മുറിയെഴുത്തുവരെയും എഴുത്തശ്ശന്മാരെയും ക്ഷാമരീന്ൻ കിട്ടുന്ന ദിക്കും, ചേരെ ഉണ്ടോ എന്നു വളരെ സംശയമാണ്. പണ്ടു തുഞ്ചാത്തഴുത്തശ്ശൻ ഒരു ഗ്രന്ഥം പകർത്തു് തീരുന്നതുമുതൽ അമാനുഷനായ ആ മഹാകവിയെ പരീക്ഷിക്കേണ്ടതിന്നു ചില നമ്പൂതിരിമാർ മൂലഗ്രന്ഥം കളിച്ചുവെച്ചപ്പോൾ അതുവരെയുള്ള കഥാപ്രസംഗത്തിന്നു് അന്നു സരിച്ചു ബാക്കിയുള്ള കന്നു രണ്ടു ശ്ലോകങ്ങൾ തന്നെതന്നെ ഉണ്ടാക്കിവെത്തുചാലും. പിന്നീട് മൂലഗ്രന്ഥമുമായി കത്തുന്നോക്കിയപ്പോൾ ശ്ലോകങ്ങൾ തമ്മിൽ യാതൊരു വ്യത്യാസവും കണ്ടില്ല. അതിൽപിന്നെ ഈ മഹാകവിക്ക് സാമ്പതി പ്രത്യക്ഷമാണെന്നു തീച്ചാപ്പടുത്തി, “എഴുത്തിന്റെ അച്ഛൻ” അല്ലെങ്കിൽ എഴുത്തച്ഛൻ എന്ന സ്ഥാനപ്പേരും കിട്ടി; എന്നൊരു കഥയുണ്ട്. ഇപ്പോൾ എഴുത്തശ്ശന്മാർ എഴുത്തുമായിട്ടു സംബന്ധംതന്നെ ചേർന്നുവന്നിട്ടു. അറിക്കും നെല്ലിനും മാത്രമേ ചില കയറിയുള്ള മൊറല്ലാ സാധനങ്ങൾക്കും, എന്നുവേണ്ട, സ്ഥാനമനങ്ങൾക്കു കൂടി ഇപ്പോഴു് ചില സഹായമുണ്ട്.

കയ്യിച്ച കൂട്ടിവായിക്കാരായാൽ എഴുത്തശ്ശനാവാം. കന്നരണ്ടു ശ്ലോകമുണ്ടാക്കിയാലാത്ത കഥ പറയേണ്ട, കവിതായിപ്പോയി. വൈദ്യനാ വൈദികനാ ആചാൻ അത്രയും അറിയണമെന്നില്ല. അപ്പോഴൊ അമ്മാമനൊ വൈദ്യനായാൽ താനും വൈദ്യനായി. എഴുത്തശ്ശനാവാൻ പാരമ്പര്യംകൂടി നോക്കാനില്ല. ഈ ജാതിയിൽ നാലഞ്ചു തരക്കാരുണ്ടെങ്കിലും തൽക്കാലം ഇവിടെ വിവരിപ്പാൻ പോകുന്നത്, കാലക്രമേണ നശിച്ചുപോകുന്നവരും നാട്ടുപാങ്ങളിൽമാത്രം ഉപ്പഴം ദുല്ലഭമായി കണ്ടുപറയുന്നവരുമായ കൂട്ടാരപ്പററിയാണ്. മലയാളത്തിലെ ആശാരി, മൂശാരി, തട്ടാൻ, ജന്മി, എരുമാനൻ, ഉദ്യോഗസ്ഥൻ, എന്നിവരാണ്, മിക്ക ജാതിക്കാരെയും കാണുമ്പോൾത്തന്നെ ഇന്നു ജാതിക്കാരാണെന്നു ക്ഷണത്തിൽ തിരിച്ചറിയാം. എഴുത്തശ്ശനാരെയും എന്താണ്ടു കാണുമ്പോൾ ഉറപ്പിച്ചറിയാൻ പ്രയാസമില്ല. സാധാരണജനങ്ങളുടെ ഉടുപ്പം മാതിരിയും മറ്റും കാണുമ്പോൾ അവർ ഇന്നു ദിക്കുകാരാണെന്നു താൻ മിക്കവാറും ശരിയായി പറയുന്നവസ്ഥയ്ക്കു് എഴുത്തശ്ശനാണെന്നു പറഞ്ഞുനടക്കുന്നവരെയും ഉറപ്പിച്ചറിയാൻ എളുപ്പമാണ്. കഷണിയാണെന്നു പറയാൻ പാടില്ലാത്തവിധത്തിൽ തലയിൽ രോമം വളരെ കുറഞ്ഞു്, ഇരുവിരൽ റെറ്റിയും, കണ്ടൻകണ്ണും, കട്ടിയ കവിളും, നീട്ടുകുറഞ്ഞു് ബഹു വിസ്മിത്തമായ ദ്വാരത്തോടു കൂടിയ മൂക്കും, നേരിയ ചുണ്ടും, കരു മാതിരി പച്ചയിറങ്ങത്തോടു കൂടിയ നീണ്ട പല്ലും, വലിയ മുഴയോടുകൂടിയ വണ്ണകുറഞ്ഞ കഴുത്തും, നെഞ്ഞുന്തി ലേശംപാലും ഉദരപുഷ്പിമില്ലാതെ മെലിഞ്ഞ ദേഹവും, കയ്യും കാലും നന്നാ നെത്തും, കയ്യിച്ച മുട്ടു മറിയുന്നതായ കട്ടിമുണ്ടും ഉടുത്തു്, എടങ്ങഴിസ്സേവും വാരിങ്ങത്തച്ചു്, നല്ലൊരു എഴുത്താണിപീശാങ്കത്തിയുമായി, ക്ഷയരാഗിയുടെ മാതിരി എല്ലാഐഴം കുറച്ചോണ്ടു് ചൊറിഞ്ഞോണ്ടു്, ആകല്ലാടെ മനുഷ്യാകൃതിയിൽ ഭയങ്കരമായിട്ടുള്ള ഒരു വൈശാചികരൂപംകണ്ടാൽ, അതൊരു എഴുത്തശ്ശനായിരിക്കണമെന്ന് ഉറപ്പിക്കുന്നതായാൽ അധികമായ അബദ്ധമെന്നും വരാറുണ്ടയില്ല. കാലാവസ്ഥകൊണ്ടു ചിലരുടെ വേഷം ഇതിലുംകുറയെന്നായിട്ടുണ്ടു്. അങ്ങിനെയുള്ളവരുടെ ആകൃതിക്കനുസരിച്ചു

പ്രകൃതിയും ചില വ്യത്യാസങ്ങൾ ഉണ്ടാകാം. ഇപ്പോൾ മിക്ക ദിക്കിലും ഗ്രാമസ്തലം വെച്ചതുകൊണ്ടും, നവീനസമ്പ്രദായങ്ങൾ ഇങ്ങിനെമുള്ള കൂട്ടം പരിഹാസമുള്ളതുകൊണ്ടും കാവടിക്കാരെപ്പോലെ ഇവർ പട്ടണങ്ങളിൽനിന്നു നിത്യവൃത്തിക്കുവേണ്ടുന്ന അനുഭവമൊന്നും കിട്ടാത്തതിനാൽ ഈ വക വിഭാഗത്തെയും കുറഞ്ഞൊരു കാലമായി നാട്ടുപുറങ്ങളിലാണ് അധികം കാണുന്നത്. എഴുത്തശ്ശന്മാരെക്കൊണ്ടു പല ഉപകാരങ്ങളുണ്ട്. ഒന്നാമതു, വീട്ടിൽ കള്ളന്മാർ കടക്കുമെന്നുള്ളതും മേണ്ട. എണ്ണയും കൊഴുപ്പും കാച്ചണമെങ്കിൽ അതിനും തെയ്യം വെക്കും. പഞ്ചംഗത്തിന്റെ ആവശ്യവും കുറയും. എഴുത്തശ്ശന്മാരുടെ മട്ടു പലദിക്കിലും പലമാതിരിയറുകകൊണ്ട് അവരുടെ പ്രവൃത്തി എന്തെല്ലാമാണെന്നു ചെറിയതായി പറയാനും നിണ്ണയിക്കാനുമാണ് പ്രയാസം. ചില ദിക്കിലുള്ള കൂട്ടം, കണ്ടാൽ നല്ല യോഗ്യന്മാരായിരിക്കും. അങ്ങിനെയുള്ളവർ ഭക്തിവിഷയത്തിൽ ശക്തി കുറയും. ശൃംഗാരത്തിലായിരിക്കും വാസന. കുളിയും ജപവും തോർത്തുമുണ്ടു ചന്ദനപ്പാട്ടും പൊട്ടിന്മേൽ പൊട്ടും സിന്ദൂരവും, അമ്മായി ശ്ലോകങ്ങളും മുളൻ പാട്ടും, എന്നുവേണ്ട, പല ഭക്തിപാത്രങ്ങളുമുണ്ട്. പക്ഷെ ഈ തരക്കാരെ കസ്തൂരിപ്പാലങ്ങളിൽ വളരെ ദുർല്ലഭമാണെന്നുള്ളു. ചില ദിക്കിൽ ഇവർ മന്ത്രവാദികളായിട്ടും നടക്കുന്നുണ്ട്. ചില തറവാടുകളിൽ എഴുത്തശ്ശൻതന്നെ ആയിരിക്കും കലവറക്കാരൻ. മിക്ക ദിക്കിലും സംബന്ധക്കാരെ അന്വേഷിച്ചുണ്ടാക്കുന്ന ഭാരവാഹിത്വം എഴുത്തശ്ശന്മാരിൽതന്നെയാണ്. ആകപ്പാടെ വിചാരിച്ചുനോക്കിയാൽ എഴുത്തശ്ശൻ എല്ലാവരിനും കൊള്ളുന്നവനായിരിക്കണം. അവർക്ക് സകലതും ഗ്രാഹ്യമാണെന്നു വെച്ചിട്ടുള്ളതു്. ചില നുകർത്തനങ്ങളും നാലഞ്ചപ്പുകങ്ങളും കുറവു പച്ചപ്പാട്ടും ഒന്നാണ്ടു 'ചാണുത്തിൽ' ചുരുങ്ങാതെ അമരവും ഒന്നാ രണ്ടോ ചിലുറ കാവ്യങ്ങളും കുറുശ്ശു വൈദ്യവും അല്ലെ പ്രശ്നമാഗ്നവും വൈകുന്നേരത്തെ വിനോദത്തിന്നു മാത്രം കുറച്ചു വേദാന്തവും ചില പ്രകരണങ്ങളും അറിയാത്ത എഴുത്തശ്ശന്മാർ ചുരുങ്ങും. കുറഞ്ഞൊരു കാലമായി അല്ലെ വ്യവഹാരം ശീലിച്ചതും ഇല്ലെ

ന്നില്ല. എഴുത്തറിയുമെങ്കിൽ സംഗീതം വശമുണ്ടോ എന്നു ചോദിക്കേണ്ടമെന്നില്ല. ഉദാഹരണത്തിൽ ഋതായനം ഭാരതം മുതലായവ വായിക്കുന്നത് ഇന്നും 'എഴുത്തശ്ശൻമട്ടിലാണ്.' ചിലരുടെ പക്ഷം അങ്ങിനെ വായിച്ചാലേ ഗുണമുള്ളൂ എന്നും കൂടിയുണ്ട്. ഈ രംഗം ആലാപിക്കുകയെന്നോ ചിലാപിക്കുകയെന്നോ എന്നോ പാരമ്പര്യമുണ്ടെന്നുതന്നെ നിശ്ചയിച്ചു. എന്തെങ്കിലുമായിക്കേട്ടെ, ചിലർ ഇതു ശീലിക്കുന്നതായി വളരെ പ്രയത്നമാണെന്നു ധരിച്ചുവശായിട്ടുണ്ടോ എന്നു ശങ്കിക്കേണ്ടിവന്നിരിക്കുന്നു. ദീക്ഷിതർ, ത്രാഗരജൻ മുതലായ മഹായോഗ്യന്മാരുകൂടി ഈ രംഗത്തിന്റെ സ്വരചിത്തം എന്നാണെന്നറിയേണ്ടതിന്നു വളരെ ശ്രമിച്ചിട്ടേതു. ഫലമായില്ലെന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. കററ മനസ്സിൽനിന്നു നോക്കിയാൽ നാം വിചാരിക്കുന്നത്ര ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നില്ല. കന്നാമതു നല്ല കണ്ണുമായിരിക്കണം. എടുത്തതെ കൈ, എടുത്തതെ ചെവിയുടെ അടുക്കൽ കുറപ്പിച്ചുവെച്ച് ഉദാത്തം അനുദാത്തം സ്വരീതം എന്നീ മൂന്നുചിഹ്നത്തിൽ കന്നായിട്ടും വേറെയും വായ നല്ലവണ്ണം പൂട്ടി തല കുലുക്കിയുകൊണ്ടു വളരെയോ മൂലമായിട്ടാണ് ആദ്യമായി അഭ്യസിക്കേണ്ടതു്. പിന്നെ, വായ പാടുള്ളതോളം തുറന്ന്, 'ആ' എന്നു് ഉച്ചത്തിൽ നിലവിളിക്കാൻ ശീലിക്കണം. അങ്ങിനെതന്നെ വായ കവിടിസഞ്ചിയുടെ മാതിരി പൂട്ടി, 'ഉ' എന്നു കാലാനുപരികണം. അവസാനം വായ പകുതി തുറന്ന്, 'എ'കാരം പൂർപ്പെടിക്കാനും മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാവശ്യമാണ്. ഇത്രയും ശീലിച്ചുപോയാൽ, വണ്ണം അലങ്കാരം എന്നുവേണ്ട, സകല രംഗങ്ങളും പൊടിപാറിപ്പാടാം. ചേർമാത്രം തരംപോലെ വിളിച്ചോണ്ടാൽ മതി. എഴുത്തശ്ശൻ രംഗത്തിലും കഥകളിപ്പാട്ടിലും പാടുള്ളതു ഉച്ചത്തിൽ കൂക്കിവിളിക്കുന്നതാണ് മുഖ്യ സംഗതി. ആദ്യത്തെ സ്വരം ഏകദേശം പകുതി ആവുമ്പോൾതന്നെ സമീപമുള്ള നാസ്സോളാക്കു ഞെട്ടിഉണർന്നു, 'ചകിടി' പാടാൻ തുടങ്ങണം. ഇതൊരു ചരിമാസമാണെന്നു വിചാരിക്കരുതു്. കരുവന്നു ഗന്ധമില്ലാത്ത പശുക്കൾകൂടി നല്ല പാട്ടു കേട്ടാൽ ഭ്രമിച്ചുനിലുന്നവസ്ഥയ്ക്കു്, അവറ്റിനേക്കാൾ എത്ര

യോ ബുദ്ധിയുള്ള നാക്കുൾ ചിലസമയം കന്നിച്ചു വാട്ടുന്നതാ
 ശ്രുതമാണോ! വല്ലതും വായിക്കുമ്പോൾ കേൾക്കുന്നാൾക്കു
 മാത്രമല്ല, വായിക്കുന്നവനുകൂടി അതും മനസ്സിലാവത്തവി
 ധത്തിൽ പദങ്ങൾ തിരിച്ചും മറിച്ചും അക്ഷരങ്ങൾ ചിലതു
 കൂട്ടിയും കിഴിച്ചും വായിക്കണം. ഈ തത്വം കഥകളിപ്പാട്ടു
 കാഴ്ച നല്ലവണ്ണം കാമ്യമെന്നു പ്രത്യക്ഷിച്ചു പറയേണ്ടതി
 ല്ലല്ലോ. അക്ഷരം തിരിയാത്ത ദിക്കിൽ മൂളിക്കൊള്ളണം.
 അങ്ങിനെതന്നെ രാഗം മാറുന്നതും; അക്ഷരം തിരിയാത്ത
 ദിക്കിന്നു വേണ്ടതാണ്. '— — — — വട്ടാ — — — — ത്തിൽ —
 — നീല്ക്കുമി — — വരൊ — — എ — എ — — യൊരമ്പെ — —
 യിതു — — ഉ. — — പൊട്ടിക്കിൽ ബാലിയെ — — — — കൊ
 ല്ലാ — — ആ — — യിവരും — — — — ദൃഡം — — — —'
 എന്നാണ് പാടിയതെങ്കിൽ അതിന്റെ അർത്ഥം 'വട്ടത്തിൽ
 നീല്ക്കു, മിവരൊ, യൊരമ്പെയ്യ, പൊട്ടിക്കിൽ, ബാലിയെ
 കൊല്ലായ്ക. ദൃഡം' എന്നാണ്. യുദ്ധകാണ്ഡത്തിലൊ മ
 റൊറ ഉള്ള.

തെക്കെത്തലക്കലെത്രത്ത, റിപ്പക്കളെ

വാനരനായകന്മാരെടുക്കിടിനാർ.

എന്ന വരികൾ നമ്മുടെ എഴുത്തശ്ശൻ,

തെക്കെത്തലക്കിലെ — തുത്താരിപ്പക്കളെ

വാനരനായ — കന്മാരെടുക്കിടിനാർ.

എന്നായിരിക്കും വായിക്കുക. എന്നാലും തനിക്കു് അർത്ഥ
 ത്തിന്നു കുറവില്ല. 'ലങ്കയിൽ തെക്കെത്തലക്കലാണല്ലൊ രാ
 വണന്റെ പുകാവനം. അവിടെ 'തുത്താരി പുകൾ' എ
 ന്നൊരു വക പുകകളുണ്ട്. നമ്മുടെ പതിനീർപ്പക്കളുടെ മാതി
 റിതന്നെ. തൂട്ടിസാത്തിന്റെ വീട്ടിൽ പെരുത്തുണ്ട്. അതൊ
 ക്കെ കന്മാരൻ എന്ന വാനരൻ മുഴുവനെ നശിപ്പിച്ചുകളഞ്ഞു.'
 നളൻ, കുമാരൻ, കഞ്ചരാമൻ എന്നൊക്കെ കരങ്ങന്മാർക്കു് പേരു
 ഉള്ളവസ്ഥയ്ക്കു കന്മാരൻ എന്നപേരും വാളിച്ചുകൂടെന്നില്ല. എഴു
 ത്തശ്ശനാരുടെ വായനായക്കാൾ രസം പിടിക്കുന്നത്, ശ്ലോകം
 ചൊല്ലി അർത്ഥം പറയുന്നതിലാണ്. നാരായണീയത്തിലെ
 ആദ്യത്തെ ശ്ലോകത്തിന്റെ അർത്ഥമാണ് പറയാൻ പോകു

കിൽ, വയ്യാകരണനാരൊക്കെ കാടി കളിക്കേണ്ടുന്ന പാകത്തിൽ ലേശംപോലും ദയയില്ലാതെ, പടങ്ങലൊക്കെ കണ്ടു തുണ്ടുമായി കുടിച്ചു മുറിച്ച് എടുത്തോണ്ട് കൊഴുത്തോണ്ട് ശ്ലോകം ആകപയ്ക്കണം. ഒന്നു നീട്ടിവലിച്ചു ചൊല്ലി, ഒരു ഭീഷം ശ്വാസം വിട്ട് അചസാനം 'എന്താണവിടുത്തെ മഹിമ' എന്നും പറഞ്ഞു; രണ്ടാമതും 'സാഗ്രാനന്ദാവബോധാത്മകമനുപമിതം കലാഭാവധിത്വം—ഗുരുവായുരപ്പന്റെ വിലാസം!—എന്തൊരാശ്ചര്യമാണ്!—കാലത്തെ അവിടെപായി തൊഴുതാൽ തന്നെ ആനന്ദമായി. ആനന്ദം വന്നാലോ ആത്മാവിനു ബോധവും വന്നുവല്ലോ—നിമുക്കും നിത്യമുക്കും നിഗമശതസഹസ്രേണ നിർഭാസ്യമാനം—ഗുരുവായുരേ പോയാൽ തന്നെ മകുതിയായി. പത്തായിരം ജനങ്ങൾ ഭിവസേന ഇന്നും വന്നു തൊഴുന്നില്ലെ! എന്റെ ഭഗവാനെ—പാട്ടരിപ്പാട്ടിന് ഇതു ചൊല്ലിയപ്പോൾതന്നെ ഭഗവാൻ തല കലുക്കിയിരിക്കുന്നു—അസ്സഷ്ടം ദൃഷ്ടമാത്രം—തല കലുക്കിയപ്പോൾ ആ ബിംബത്തിന്റെ മൂലാവികൽവെച്ചു നാരങ്ങ കാണാൻ തന്നെയില്ല. പുനരത പുരുഷാത്മാത്മകം ബ്രഹ്മതത്വം—നിന്തിരുവടിയുടെ മായാവിലാസം എന്തൊരു പുരുഷനെക്കൊണ്ടാണ് അറിയാൻ കഴിയുന്നത്—അവിടുത്തെ കൃപാകടാക്ഷമുണ്ടായാൽ ഒന്നിനും കരാലസ്യമുണ്ടാവില്ല. തത്താവൽ ഭാതിസാക്ഷാൽ ഗുരുപവനപുരേ ഹന്ത ഭാഗ്യം ജനാനാം—ഏഃ—ഏഃ—എന്താണവിടുത്തെ മഹിമ. ഗുരുവായുരുള്ള ജനങ്ങളുടെ ഭാഗ്യം പറഞ്ഞാലവസാനിക്കില്ല—കാലത്തു മുട്ടോളം എകരത്തിൽ കാണം—ഉച്ചവൃജ കഴിഞ്ഞാൽ അരയോളമാകും—വൈകുന്നേരമാകുമ്പഴേക്ക് കരാളകരത്തിൽ കട്ടം കുറയില്ല. സാക്ഷാൽ ഭഗവാൻതന്നെയാണത്. ആ പായസവും, മഞ്ഞളാലും, കിഴക്കനെയും, അനവധി പെണ്ണുങ്ങൾ കന്നരയും മുണ്ടുമായി കുളിച്ചുവരുന്ന വരവും എന്റെ ഭഗവാനെ—എന്താപറയേണ്ടതു്, കാണേണ്ടതുതന്നെയാണു്—അതുതന്നെയാണു് ഭാഗ്യം—ഈ വിപാനാരുടെ അഗ്രാസക്രമം ഇതിലും കേമമാണു്.

ബാലനാരുടെ ഹൃദയങ്ങളെ ആദ്യമേ ഉപയോഗമുള്ള

വയും അറിവിനെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതുമായ വിഷയങ്ങളിൽ പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതാണെന്നോ, ജനങ്ങൾക്കു ബാല്യത്തിൽ ഉണ്ടാവുന്ന ശീലം എന്നു മനസ്സിൽ സ്ഥിരമായിരിക്കുന്നതിനാൽ ബാലപരിചരണത്തിൽ എത്രയും ശ്രദ്ധവെക്കേണ്ടതാണെന്നോ, കുട്ടിക്കു തന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാരെ വ്യാവർത്തിച്ചറിയാറായപ്പോൾതന്നെ അതിന്നു പ്രഥമമായി ഉണ്ടായ വ്യാമോഹം നശിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നോ, ബാല്യത്തിൽ കുട്ടികൾക്ക് അറിവില്ലല്ലോ എന്നു വിചാരിച്ച് അവർക്കുവേണ്ടുന്ന ജ്ഞാനങ്ങളേയും ബുദ്ധിയേയും ഉണ്ടാക്കുന്നതിന്നു പ്രയത്നപ്പെട്ടില്ലെങ്കിലും, ദുരൂഹമായിരിക്കുന്ന ദൈവശക്തികൊണ്ട് അവരുടെ മനസ്സിൽ ദിവസപ്രതി ഓരോ ബോധങ്ങളും സ്വഭാവഭേദങ്ങളും ഉല്പന്നങ്ങളായിരിക്കുമെന്നോ ഒന്നും ഈവക ഗുരുക്കന്മാർക്കു നിശ്ചയമില്ലാത്തതുകൊണ്ടു കുട്ടികളുടെ മുമ്പാകെ ഇന്നതു പറഞ്ഞുകൂടാ, അല്ലെങ്കിൽ ഇന്നതു ചെയ്യുകയും എന്നൊന്നുമില്ല. പുത്രധനം ദൈവദത്തമായിട്ടുള്ളതാകകൊണ്ട് അവരെ സമ്പാദ്യത്തിൽ വളർത്തേണ്ടുന്ന ഭാരം മാതാപിതാക്കന്മാരിൽ പ്രത്യേകം ഇരിക്കുന്നതാണെങ്കിലും, കേരളീയസമ്പ്രദായപ്രകാരം, മക്കളെ പ്രത്യക്ഷത്തിൽ വിളിക്കാനും പറയാനും കൂടി പാടില്ലാത്തതാണ്. അച്ഛനെ കാണുമ്പോൾ കുട്ടികൾ കിടക്കിട്ടു വിറക്കണം. അതുകൊണ്ടു ശൈശവം മുഴുവനും വല്ല പീഡകളുടേയോ ബുദ്ധിയില്ലാത്ത ദാസികളുടെയോ സഹവസത്തിലായതുകൊണ്ടു വളരെ ദുഷ്ടബുദ്ധികളായ അവരുടെ ദുസ്സാമന്ദ്യംകൊണ്ട് അമ്മയച്ഛന്മാർക്കു ബുദ്ധിമുട്ടാവുമ്പോഴേ, വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ആലോചന ഉണ്ടാകുന്നുള്ളു. അപ്പോൾ എവിടെ നിന്നെങ്കിലും ലേശംപോലും കണ്ണിൽ ചോരയില്ലാതെ രാവ്യം പകലും അടിച്ചുപറിപ്പിക്കുന്ന ഒരു എഴുത്തശ്ശനെ തിരിഞ്ഞു കൊണ്ടുവരും. അയ്യോവയസ്സു തുടങ്ങുന്നതിന്നു മുമ്പുതന്നെ എഴുത്തിനുവെക്കും. വായനാസ്ഥാനംഭിച്ചാൽ എത്രതന്നെ അശക്തനായാലും വേണ്ടതില്ല; ഉദയത്തിന്നുമുമ്പെ എഴുതീററിലെങ്കിൽ ചെവിപിടിച്ചു വലിച്ചുതള്ളി എഴുത്തു പള്ളിയിൽ കൊണ്ടാക്കി നാഴി മണലും, മുമ്പിൽ വാരിയിട്ടു, മൂത്രംവീഴ്ന്നാൽ കൂടി വിടാതെ അച്ഛന്റെയോ കാരണവരുടേയോ

എച്ചിലിൽ ഇരിക്കാൻ അമ്മയോ മറ്റോ വിളിക്കുന്നതുവരെ അവിടെ ഇരുന്നു. 'ശീശ്യാഭാഷി ചിരാത്സ്ഥായി' എന്ന പ്രമാണമുള്ളതുകൊണ്ട് ഊൺ ക്കണം കഴിയണം. സുചിക്ക് വിദ്യയില്ലാത്തതുകൊണ്ടു സുഖമായിട്ടുള്ള ഭക്ഷണവും കിടപ്പും നിഷിദ്ധവുമാണ്. വിനോദമോ വ്യാത്ഥികൾക്ക് കരിക്കലും പാടില്ല. അതദ്ധ്യായദിവസം വല്ലതും എഴുതിക്കൊണ്ടിരിക്കണം. സന്ധ്യകഴിഞ്ഞു വീട്ടിലെത്തിയാലും ഈ ബാധയുടെ ഉപദ്രവത്തിന്നു കുറവില്ല. എഴുത്തുപള്ളിയിൽ നേരം പോക്കു പറയാനും ചില്ലറ കാർഷ്വങ്ങൾ പറഞ്ഞു തീർക്കുന്നതായി സമീപസ്ഥന്മാർ പലരും വരുന്നതുകൊണ്ട് എഴുത്തശ്ശൻ അധികം മുഷിച്ചുലെന്നും ഉണ്ടാവില്ല. രൂപയുടെ പകലത്തെ ഉറക്കവും എഴുത്തുപള്ളിയിൽതന്നെ കഴിയും. അപ്പാഴ് കൂട്ടികൾക്ക് അല്പം മനസ്സിനെക്കു സുഖമുണ്ടാവുമുള്ളു. അതിന്നു മാത്രം ഉറക്കം കഴിഞ്ഞാൽ കരുവരി തല്പുണ്യം. ഈശ്വര! അതു വിചാരിക്കുമ്പോൾതന്നെ കണ്ണീന്നു വെള്ളം വരുന്നു. മാതാ പിതാക്കന്മാരെ തോല്പിക്കേണ്ടതിന്നു താൻ വലിയ ഭക്തനാണെന്നു നടിക്കും. എന്നല്ല അപരെ സന്തോഷിപ്പിക്കേണ്ടതിന്ന്, വലിയ അർത്ഥങ്ങൾക്കുകൂടികിട്ടിച്ചാൽ പൊട്ടാത്ത ചില മുറിയൻശ്ലോകങ്ങളും കീർത്തനങ്ങളും ചൊല്ലിക്കൊടുക്കും. 'ഗുരു ശുശ്രൂഷയാ വിദ്യാ' എന്ന പ്രമാണപ്രകാരം എഴുത്തശ്ശന്റെ ദ്രവ്യപ്പണി മുഴുവനും ശിഷ്യന്മാർ കഴിക്കണം. അവർക്ക് അതിന്നു മടിയെന്നൊതിരിക്കേണ്ടതിന്നു തന്റെ ഗുരുവിനുവേണ്ടി പലതും ചെയ്യിട്ടുണ്ടെന്നൊക്കെ കാരോന്നു പറയുന്ന കൂട്ടത്തിൽ പാണ്ടാരോ വിഭാന്നാർ അങ്ങിനെ ചെയ്തു ഇങ്ങിനെ ചെയ്തു എന്നൊക്കെ ബഹുലക്ഷ്യം പറയും. എഴുത്തശ്ശന്മാർക്കു കളവു പറയുന്നതിനത്ര വിരോധമില്ല. ഇത്രയധികം കളവു പറയുന്നതുകൊണ്ടായിരിക്കും ഇവർക്കു ദാരിദ്ര്യത്തിന്നു കുറവിലുത്തത്. പത്തുനാഴിക രാവെച്ചെന്നിട്ട് ഉറങ്ങാൻ പോയാൽ തന്നെ വല്ല സുഖമുണ്ടോ? 'മണലുകൂട്ടി തുടക്കം നുള്ളുന്നു. എത്തം ഇടിക്കുന്നു. എഴുത്താണിക്കൊണ്ടു കവിളിന്നു കുത്തുന്നു. ചെവിപിടിച്ചു തിരുമുനു. മണ്ടക്കു മുറിയെ തല്പുന്നു. അതാ എഴുത്തശ്ശൻ വരുന്നു.' എന്നിങ്ങിനെ പുലരുന്നവരെ സപ്തം

കാണം. പല്ലതേജസ്സാനന്ദാകേ, കുളിക്കാൻ തെയ്യംറാക്കുക, മുറുകാൻ കൊണ്ടുവരിക, കാല തിരുമുക്ക, എന്നുവെണ്ട, സകല പ്രവൃത്തികളും അവരെക്കൊണ്ടെടുപ്പിക്കും. പറഞ്ഞ പോലെ കേട്ടില്ലെങ്കിൽ ചിന്നെയും തല്ലതന്നെ. ആരോടു സങ്കടം പറയും. മരുമകന്തായക്കാരായ അമ്മയച്ഛന്മാരുടെ സ്നേഹം മുഴുവനും ഉള്ളിലാണല്ലോ. അഥർ അത് കരിക്കലും പുറത്തുകാണിക്കില്ല. 'ലാളനാൽ ബഹവോ ദോഷാഃ താഡനാൽ ബഹവോ ഗുണാഃ' എന്ന് അവരും മനസ്സിലാക്കിട്ടുണ്ട്. എന്തിനധികം പറയുന്നു. ഒന്നുണ്ടെങ്കിലും കഴിയുമ്പോഴേക്കു, 'വേട്ടാളൻ ചോററിവ പുഴ' ചിന്റെ മാതിരി, തന്റെ ശിഷ്യന്മാരെ കക്കു എന്താണു ഗുരുവിന്റെ ആകൃതിയിലാക്കിത്തീർക്കും. അതിനിടക്കു നിലത്തെഴുത്തും വശവും. അതു കഴിഞ്ഞാൽ ഗണപതിയോല പഠിക്കുകയായി. ആദ്യമായി എഴുതിക്കൊടുക്കുന്ന ശ്ലോകത്തിലെങ്ങും, അതുവരെ കഴുപ്പെടു പഠിച്ച അക്ഷരങ്ങളാണാം കാണിപ്പു. അഥവാ ഉപാണ്ടകിൽതന്നെ, വളരെ പ്രയാസമുള്ള വകയായിരിക്കും. എഴുത്തശ്ശന്റെ യോഗ്യതാവസ്ഥ കാണിക്കേണ്ടതിന്നു 'ബ്രഹ്മവിജ്ഞാതീരീശസ്സുപതിരഥഃ പ്രേതാരഡ്യസ്തുനാഥ' എന്നൊക്കെയാണു ആദ്യത്തെ പ്രയോഗം. അതു ചൊല്ലിക്കൊടുത്തതന്നെ പഠിപ്പിക്കും. ഗുരുവിന്റെ ശേഷിയുണ്ടായിട്ടു അങ്ങിനെ ഒരുകൊല്ലം കഴിയുമ്പോഴേക്കു പത്തുനൂറു ശ്ലോകം കേട്ടുപഠിച്ചില്ലെന്നും വരില്ല. പിന്നെ അമരം ചൊല്ലാൻ ഉണ്ടി. അതേക്കുടേൾ ഒന്നുണ്ടു ഖാണ്ഡമാവുമ്പോഴേക്കു അക്ഷരം കണ്ടാൽ തിരിയാറാവും. നാവിന്റെ കോട്ടവും രീതിയും. ആകപ്പാടെ നാലഞ്ചുകൊല്ലം കഴിഞ്ഞാൽ കാച്ചും വായിക്കാനാരംഭിക്കുകയായി. പിന്നെത്തെ പുറപ്പാട്ട് ഇപ്രകാരം കേൾമാണു്. എഴുത്തശ്ശനാക്കു പകരം ഇപ്പഴ് 'മേഴ്' എന്നും പറഞ്ഞു് ഒരു ജാതിക്കാർ വന്നുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അപരരുടെ അപസ്ഥ ഇങ്ങിനെ ഒന്നല്ല. പെരുത്തു രസമുണ്ട്. ഇറ്റിഷു പഠിക്കാനാരംഭിച്ചു മുതൽക്കു് പുണ്ണാപ്പട്ട പഠിക്കുവരെ, തരഞ്ഞന്നിവും ജയിക്കാതെ എങ്ങിനെയാ ക്ലാസ്സ് കയറാം മേലിപ്പു് അനവധിപ്രാവശ്യം പഠിക്കയിൽ തേററു് തേററു് നാ

ട്ടിലേക്കും വീട്ടിലേക്കും കൊള്ളാതെ, സകലന്മാർക്കും പരിഹാസത്തിന് പാത്രമായുന്വോൾ, തനിക്കുതന്നെ കരുമാതിരി വൈരാഗ്യംതോന്നി കന്നിലും വിശ്വാസമില്ലാതെ പോകുന്നില്ലുള്ള വരെയൊക്കെ നിസ്സാരമാക്കിയുംകൊണ്ട്, വല്ലഭിക്കിലും തെങ്ങിനടന്ത്, അപസാരം ഒരു മേഴ്സറും. ചില വലിയ എജമാനന്മാരുടേയും പ്രഭുക്കന്മാരുടേയും സേവകന്മാരായി നടന്നു താൾകഴിക്കുന്ന ഒരുവക നടവിടയുത്തഗായകന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ കുറെ കാലമായി ഇങ്ങിനെയുള്ള ഒരു 'മേഴ്സർ' കഴിച്ചു കൂടാത്ത കരംഗമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്.

മഹാകവികളുടെ ജീവകാലം.

ചിത്രം ലോകേ കുമാരൻ ദ്വിജകുലജനിതാ

ബാല്യ ഏവോപനീതാഃ

എ, ബി, സി, ഡീതി വേദാഭ്യയനമിഹകലൈ

കുവ്തേ സച്ഛ എതേ

ശ്രീഭാഗവതം പരമം കർമ്മാണുനിശമപി മധാ

സംചിയായാധികാരാൽ

സ്വർഗ്ഗം പ്രാപ്തം യതന്തേ കതിചനകൃതിനോ-

ശ്രീനസാരപ്രമുഖതാഃ

എന്ന് കരയുന്നിരിക്കു ചി പറഞ്ഞതു ദ്വിജകുലജനിതന്മാർക്കു മാത്രമല്ല പ്രായേണ ഇപ്പോഴത്തെ ഹിന്ദുക്കൾക്കു മുഴുവനും പറ്റുന്നതാണ്. ഹോമർ എതുകാലം ജീവിച്ചിരുന്ന, മിൽട്ടൻ എപ്പോഴാണ് ജനിച്ചത്, ആ മഹാകവിയുടെ കൃതികൾ എതെല്ലാമാണ്, ന്യൂട്ടൻ എന്തൊരു സംഗതികൊണ്ടാണ് പ്രസിദ്ധനായത്, എലിസബത്ത് മഹാരാജ്ഞിയുടെ കാലത്തു വിദ്യാഭ്യാസനായ കവികൾ ആരെല്ലാമായിരുന്നു, ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷാ കവിത്രന്മാരിൽ വെച്ചു പ്രഥമഗണനീയനായ ഷേക്സ്പിയർ എത്രനാടകമഴിയിട്ടുണ്ട്, അതുകളുടെ ഗുണഭോജങ്ങൾ എന്തെല്ലാമാണ്, സ്കോട്ടിന്റെ സമോനകാലീനന്മാരായ വിദ്വാന്മാരെല്ലാമായിരുന്നു, ആ കാലങ്ങളിലൊക്കെ ബിലാത്തിക്കൾ എന്തൊരു സ്ഥതിലായിരുന്നു എന്നെല്ലാം അറിയാതെ

വൈദ്യശാസ്ത്രമെന്നു തടിക്കുന്ന ചെറപ്പക്കാരൻ നമ്മുടെ ഇടയിലിപ്പോൾ വളരെ ചുരുക്കം. എന്നാലിതൊക്കെ പ്രയത്നപ്പെട്ടു ഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ളവർക്ക്, ആയുർവ്വേദനാരായിരുന്നു എന്നു, വേദത്തിൽ എത്ര ദിക്കുകാരനാണെന്നു, ബാണഭട്ടൻ എപ്പോഴാണ് ജീവിച്ചിരുന്നത് എന്നോ വിക്രമാദിത്യന്റെ സമാനകാലീനനായ പ്രധാനകവികൾ ആരെല്ലാമായിരുന്നു എന്നോ, മഹാകവി കാളിദാസന്റെ കാലത്തു നമ്മുടെ പുഷ്പനാഭൻ സ്ഥിതി എന്തൊരവസ്ഥയിലായിരുന്നു എന്നോ അറിഞ്ഞുകൂടാത്തതു് എത്രയോ ശാചനീയമായ ഒരു സംഗതിയാണെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

“സംസ്കൃതം, ഇംഗ്ലീഷ്”, മലയാളം ഈ മൂന്നു ഭാഷകളിലും അനിതരസാധാരണമായിട്ടുള്ള പാണ്ഡിത്യവും ബുദ്ധിശക്തിയും സ്വഭാവഗുണവുമൊക്കെ, വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ അനന്തരചനായിരിക്കുന്ന രാജരാജവർമ്മ കോയിത്തമ്പുരാൻ എം. എ. അവർകൾ പറഞ്ഞതുപോലെ, ഇപ്പോൾ മലയാളത്തിൽ അഞ്ചോ ഗ്രന്ഥമെങ്കിലും ഉള്ളതിലെ വിഷയങ്ങൾ നോക്കിയാൽ കാവ്യം, വേദാന്തം, വൈദ്യം, ജ്യോതിഷം, നീതി ഇങ്ങിയെ ചിലതേയുള്ളൂ. അതിനാൽ കാവ്യങ്ങൾ, ശാസ്ത്രങ്ങൾ, ചരിത്രങ്ങൾ കലാവിവരണങ്ങൾ ക്രോഡപത്രങ്ങൾ ഇത്യാദി ശാഖകളിലൊക്കെ ഗ്രന്ഥഭാരമുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നു നമുക്ക് അത്യാവശ്യമാകുന്നു.” ഇവിടെ ചരിത്രശബ്ദംകൊണ്ടു, വിവിധങ്ങളായ കാരോ രാജ്യങ്ങളുടേയും കാരോ സംഗതിവശാൽ പ്രഖ്യാതനായ മഹാനാഭനേയും ജീവചരിത്രമാണെന്നു ഗ്രഹിക്കേണ്ടതാണ്. സംസ്കൃതം, ഇംഗ്ലീഷ്, മലയാളം ഈ മൂന്നുഭാഷകളിലും സർവ്വതഃപ്രസിദ്ധമായ വൈദ്യശാസ്ത്രമുള്ള വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻ ഈ വിഷയത്തിലും അല്പം ദൃഷ്ടിവെക്കുന്നതായാൽ തരശോമാത്രശരീരശേഷനായിരിക്കുന്ന നമ്മുടെ പ്രാചീനകവികളെപ്പറ്റി എത്രയോ രസജനകങ്ങളായ ചരിത്രങ്ങൾ എഴുതാൻ സാധിക്കുന്നതാണെന്ന് ആ വിഭാഗക്കലശിരോമണി ഭാഷാശാക്തകന്മാർ രണ്ടാം പതിപ്പിൽ എഴുതിയ ആമുഖോപന്യാസം വായിച്ചാൽതന്നെ അറിയാവുന്നതാണ്.

“കാളിദാസൻ, മേഘതി, ദണ്ഡി, ചോരൻ, മയൂരൻ, ഖാണൻ, മാഘൻ, മാരവി, എന്നുവേണ്ട പ്രസിദ്ധകവികളായി അറിയപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവരെയാക്കയും മാളവദേശാധിപതിയായ ധാരാ എന്നും, ഉജ്ജയിനി എന്നും ഉള്ള നഗരങ്ങളിൽ വസിച്ചിരുന്ന ഭോജന്റെ സമാനകാലീനന്മാരായി ഗണിച്ച് അനേക കഥകൾ ഭോജചരിത്രത്തിൽ കാണുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ അവയുടെ പ്രാമാണ്യത്തെക്കുറിച്ച് വളരെ സന്ദേഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു” എന്നു ചില സംഗതികൾകൊണ്ടും തീർച്ചപ്പെടുത്താം.

“ലോകത്തിൽ മുഴുവനും അറിയപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതും പരിശുദ്ധമായ സകല ഭാഷകളിലും സംക്രമിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതും, നാനാ ദേശീയന്മാരായ സകല പണ്ഡിതന്മാരും സവിസ്തരം അഭിനന്ദിക്കപ്പെട്ടതും അകൃത്രിമമായ രമണീയകംകൊണ്ടും സ്വാഭാവികരസപുഷ്പികൊണ്ടും കഥാമാധുര്യംകൊണ്ടും സന്ദർശനരമ്യംകൊണ്ടും ശ്രേഷ്ഠമായ ശാകന്തളത്തിന്റെ കർത്താവും ശൃംഗാരരസത്തെ പ്രതിപാദിക്കുന്നതിൽ അദിതീയനും മാനസികവികാരങ്ങളെ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതിലുള്ള മാർഗ്ഗവിശേഷംകൊണ്ടും കല്പനാശക്തിയുടെ പുഷ്പികൊണ്ടും സകല ജാതികളിലുള്ള കവികളുടെ ഇടയിൽ ഉന്നതമായ ഒരു സ്ഥാനം കല്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവനുമായ കാളിദാസൻ” ജീവിച്ചിരുന്നത്, ഉത്തരദേശം മുഴുവനേ കീഴടക്കി ശാഖന്മാരെ തച്ചൊടിച്ച വിക്രമാദിത്യന്റെ കാലത്തായിരുന്നു എന്നുള്ളതിന് അനേക ലക്ഷ്യങ്ങളുണ്ട്.

ഈ വിക്രമാദിത്യന്റെ രാജ്യഭാരമുതൽ ഇന്ത്യരാജ്യത്തെ കൊല്ലത്തിനകമാണ് എല്ലാവിധത്തിലും വളരെ വിദ്യാഭിവാഞ്ഛയോടെ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതെന്നു തെളിയിക്കുന്നു. പല സംഗതികളുണ്ട്.

കിരതാഞ്ജനീയം ഉണ്ടാക്കിയ മാരവി കാളിദാസന്റെ സമാനകാലീനനല്ലെങ്കിലും, അദ്ദേഹം മരിച്ച് ഏറെക്കാലം കഴിയുന്നതിനുമുമ്പെ ജീവിച്ചിരിക്കണം.

വിക്രമാദിത്യന്റെ അനന്തരരാജാവും രത്നാവലിയുടെ കർത്താവുവെന്നു പ്രസിദ്ധനായ ഹർഷവർമ്മൻ 610 മുതൽ

650 വരെ രാജ്യം ഭരിച്ചു എന്നു കാണുന്നു.

ദശകുമാരചരിതം ഉണ്ടാക്കിയ ഭണ്ഡി ഹർഷവർമ്മന്റെ കാലത്തു വാല്മീകിഗ്രന്ഥനായ കരാളാണു്.

കാദംബരീയുടെ കന്താവായ ബാണഭട്ടനും, വാസവദത്താ എന്ന ഗ്രന്ഥം എഴുതിയ സുബന്ധുവും, ഭട്ടികാവ്യം ഉണ്ടാക്കിയ ഭർതൃഹരിയും ഹർഷവർമ്മന്റെ സമനേകാലീനന്മാരായിരുന്നു.

രസാലങ്കാരാദിപരിവൃണ്ണങ്ങളായിരിക്കുന്ന ഉത്താരാമചരിതം, മാലതീമാധവം എന്നീ നാടകങ്ങളുടെ കന്താവായ വേദുതി, 700 മുതൽ 740 വരെ രാജ്യം ഭരിച്ചിരുന്ന യശോവർമ്മന്റെ കാലത്താണു ജീവിച്ചിരുന്നതു്. വേദുതിയുടെശേഷം, തത്തുല്യന്മാരായ കവികളായി ആരുംതന്നെ ഉണ്ടായിട്ടില്ല.

ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രത്തിന്റെ ആദ്യകന്താവും ആർയുദ്ഭീയം എന്ന ഗ്രന്ഥം എഴുതിയുള്ളതായ ആർയുദ്ഭട്ടൻ, 476-ൽ പുരാണപ്രസിദ്ധമായ പാടലീപുത്രം എന്ന നഗരത്തിൽ ജനിച്ചു എന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതിയിൽതന്നെ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു് ആർയുദ്ഭീയം ഉണ്ടാക്കിയതു് ഏകദേശം ആറാം ശതവർഷംഭരണത്തിലായിരിക്കാനേ ഇടയുള്ളു. ഭൂമി നിശ്ചലമാണെന്നും സൂര്യൻ ചന്ദ്രൻ മന്ദമായ വേഗങ്ങൾ ഭൂമിയെ ചുറ്റുന്നു എന്നും ചിലർ ഇപ്പോഴും പറഞ്ഞുവരാനുണ്ടു്. എന്നാൽ, ആർയുദ്ഭട്ടൻ ഭൂമണത്തെക്കുറിച്ചു സ്പഷ്ടമായി പറഞ്ഞതുകൂടാതെ ഗ്രഹണങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതിനുള്ള സൂക്ഷ്മമായ സംഗതികളെപ്പറ്റിയും യുക്തിയുക്തമായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഈ ആചാര്യൻ,

“ചന്ദ്രോ ജല മക്കോണി മുൽഭു

ജ്ഞാനമസൃദ്ധിച്ഛാദയതി

ശശി സൂര്യം ശശിനം മഹതീ ച ഭൂച്ഛായ”

എന്നു പറഞ്ഞതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമാനകാലീനന്മാരായ വിപ്രാനന്ദരൊക്കെ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു എന്നു കാളഭാസന്റെ രഘുവംശം പതിന്നാലാം സ്കന്ധത്തിലെ,

അവേമി ചൈനാമനഘേതി കിന്തു
 ലോകാപവാദോ ബലവാൻ മതോ മേ
 മായാ ഹി ഭൂമേശ്ശശിനോമലതേപ
 നാരോപിതാ ശുദ്ധിമതഃ പ്രജാഭിഃ

എന്ന ശ്ലോകംകൊണ്ടുതന്നെ നമുക്കറിയാവുന്നതാണ്.

ആയുർഭൂതന്റെ അനന്തരജാതനായ വരാഹമിഹിരൻ, വിക്രമാദിത്യന്റെ സദസ്യന്മാരായിട്ടുണ്ടായിരുന്ന കവികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഒരാളായിരുന്നു. ഇദ്ദേഹം അവന്തിപട്ടണത്തിൽ, 505-ാമാണ്ടിലാണ് ജനിച്ചത്. പഞ്ചസിദ്ധാന്തിക, ബുദ്ധ സംഹിതാ മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കർത്താവായ ഈ മഹാൻ ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രജ്ഞനായ ആദിത്യഭാസന്റെ മകനാണ്. ബ്രഹ്മ സ്പ്രസിദ്ധാന്തമെന്ന ഗ്രന്ഥം ഉണ്ടാക്കിയ ബ്രഹ്മഗുപ്തൻ ജനിച്ചത്, 598-ലാണ്. അതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം ബാണകവിയുടെ ഒരു സഹജീവിയാണെന്നു വരുന്നു.

വരാഹമിഹിരൻ വിക്രമാദിത്യന്റെ കാലത്തു ജീവിച്ചിരുന്നു എന്നുള്ളതു നിവ്വിവാദമാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽനിന്നു താൻ ആറാം നൂറ്റാണ്ടിലാണ് ജീവിച്ചിരുന്നത് എന്നു കാണാം. ബുദ്ധമതാനുസാരിയും, ബുദ്ധഗായാ എന്ന പുണ്യസ്ഥലത്തുള്ള ക്ഷേത്രം പണികഴിപ്പിച്ചാളുമായ അമരസിംഹൻ, ധനപന്തരി മുതലായ 'നവരത്നങ്ങളിൽ' ഒരാളാണെന്നുള്ളതു പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. അതുകൊണ്ട്,

ധനപന്തരിഷ്ഠപണകാമരസിംഹശംഭു-

വേതാളഭട്ടേഘടകുപ്പരകാളിദാസാഃ

പുരാതോ വരാഹമിഹിരോ നൂപതേസ്സഭാതാം

രത്നാനി വൈ വരരുചിൻവ വിക്രമസ്വ.

എന്ന ശ്ലോകത്തിൽ പ്രഖ്യാപിതമായിരിക്കുന്ന വിക്രമൻ രാജ്യം ഭരിച്ചത് ആറാം ശതവത്സത്തിലാണെന്നു ക്ഷണത്തിൽ തീച്ചപ്പെടുത്താവുന്നതാണ്.

അലോകസാമാന്യമായിരിക്കുന്ന സാമന്ത്രിനിമിത്തം എല്ലാ രാജാക്കന്മാരേക്കാൾ അധികമായി മാതിക്കപ്പെട്ടവനായ ഈ വിക്രമാദിത്യനെപ്പറ്റി മുപ്പത്തുരണ്ടു സാലഭഞ്ജികകൾ പറയുന്ന കഥകളെക്കൊണ്ടും, വേതാളചരിതംകൊണ്ടും

മരണം, പണ്ഡിതനും പാശ്ചാത്യർക്കും വ്യത്യസ്തം എന്നു ച
ണ്ട സകലമാനജനങ്ങളും ആ രാജാവിനെ ഇന്നു സന്തോഷ
പൂർവ്വം സ്തുരിക്കുന്നുണ്ട്. സംസ്കൃതഭാഷാപ്രചാരത്തിനും വി
ദ്യാഭിവിദ്യയ്ക്കും വേണ്ടുന്ന എല്ലാ ഉത്സാഹങ്ങളും ചെയ്തു ഈ
മഹാരാജാവിന്റെ കാലത്തായിരുന്നു, കാളിദാസൻ, വാഘ
മിഹിരൻ, അമരസിംഹൻ മുതലായ പ്രസിദ്ധ വിദ്വാന്മാരെ
ക്കെ ജീവിച്ചിരുന്നു. ഇനി ഈ വിക്രമാദിത്യൻ എന്തു കാ
ലം ജീവിച്ചിരുന്നു എന്നു നിശ്ചയിക്കാനുള്ളത്.

സഭഞ്ജനമാഹാത്മ്യത്തിൽ, വിക്രമാദിത്യൻ ശാഖവർഷം
466-ൽ, എന്നു ചൊല്ലാൻ ക്രിസ്തുവർഷം 544-ൽ സിംഹാസ
നാരോഹണം ചെയ്തു എന്നു പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്നു. എന്നു
തന്നെയല്ല, 'ധനപാതരിക്ഷപണകാമരസിംഹശക്' എന്നു
ദിയായ ശ്ലോകംകൊണ്ട് അമരസിംഹൻ, വരാഹമിഹിരൻ,
കാളിദാസൻ ഇവരെക്കെ വിക്രമാദിത്യന്റെ സഭസ്യന്മാരാ
ണെന്നും വരുന്നു. ബുദ്ധഗയയിൽ കാണുന്ന മഹാക്ഷേത്രം
അമരസിംഹൻ ഉണ്ടാക്കിയതാണെന്നും, ആയത് ഉദ്ദേശം ക്രി
സ്തുവർഷം 400—600, ഈ കൊല്ലങ്ങൾക്കിടയിൽ പണികഴി
ഞ്ഞതായിരിക്കണമെന്നും അനേക യോഗ്യന്മാർ തീർച്ചപ്പെടു
ത്തിയിരിക്കുന്നു. വരാഹമിഹിരൻ ഉദ്ദേശം 505-ൽ ജനിച്ച
എന്നും, 587-ൽ മരിച്ചു എന്നും കേൾക്കുന്നുണ്ട്. അഞ്ചാം
ശതവർഷത്തിനുമുമ്പെ പ്രാകൃതഭാഷ സാധാരണയായി അധി
കം നടപ്പില്ലാത്തതുകൊണ്ട്, വാരാഹമിഹിരന്റെ പ്രാകൃതവ്യാകര
ണം അഞ്ചാംശതകത്തെയോ ആറാംശതകത്തെയോ ശതവർഷത്തിനുമു
മ്പായി ഉണ്ടാക്കിയതല്ലെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്താം. കാളിദാസ
ന്റെ കൃതികളിൽനിന്നും, അദ്ദേഹം എന്താണ്ട് അക്കാലങ്ങ
ളിൽ ജീവിച്ചിരുന്നു എന്ന് ഉറപ്പാക്കാൻ മാറ്റമുണ്ട്. കാളി
ദാസന്റെ അനന്തരജീവികളായ ഭാരവി, ഭണ്ഡി, ബാണൻ,
സുബന്ധു, ഭർതൃഹരി, ഭവഭൂതി എന്നിവർ ആരും എട്ടാം ശത
വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പു ജീവിച്ചിരിക്കാനേ ഏകയുളളൂ. സുബ
ന്ധുവിന്റെ പ്രധാന കൃതിയായ വാസവദത്തത്തിൽ സംഗ
തിപശാൽ, “ഇപ്പോൾ യശോമാത്രശരീരശേഷനായ വിക്രമാ
ദിത്യൻ മരിച്ച് അധികകാലം കഴിയുന്നതിനുമുമ്പ്” * * *

എന്നൊക്കെ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് ഈശ്വരചന്ദ്രവിദ്യാസംഗ്രഹൻ സംഗ്രഹിപ്പിക്കാൻ കോടത്തു പ്രസംഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ വക അന്യേക സംഗതികൾകൊണ്ടും, വിക്രമാദിത്യന്റെ സഭ സ്വന്തമാണെന്നു പ്രസിദ്ധനായ കാളിദാസപ്രഭുവിനും അദ്ദേഹം ശേഷം ഉണ്ടായിരുന്ന പ്രധാന കവികളും ജീവിച്ചിരുന്ന കാലം ഏതാണ്ടു പണ്ഡിതമായി നിർണ്ണയിക്കാൻ സാധിക്കുന്നതിനാലും, ശാഖന്മാരെ തച്ചോടിച്ച പരാക്രമശാലിയായ പ്രസിദ്ധ വിക്രമാദിത്യൻ വാണിരുന്നതു് അഞ്ചാമത്തെയോ ആറാമത്തെയോ ശതവർഷത്തിലായിരിക്കണമെന്നു തീർച്ചയായും പറയാവുന്നതാണ്.

‘ധനപന്തരികുപണകാമസിംഹശക്തി’ എന്നാലിയായ ശ്ലോകം, ജ്യോതിർവിദ-ഭരണത്തിൽ ഉള്ളതാണെന്നു പറയുന്നു. ഈ കൃതി, കാളിദാസന്റേതാണെന്നു ചിലർ തൊറായി ധരിച്ചുപോയിട്ടുണ്ട്. ഈ ഗ്രന്ഥം വളരെ പൗരാണികമല്ലാത്തതുകൊണ്ടു് അതിൽ കാണുന്ന ഈ ശ്ലോകവും അപ്പോഴുപിന്നമാണെന്നു ചിലർ വ്യവഹരിക്കുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ ധനപന്തരി മുതലായ മഹാകാവ്യങ്ങളിൽ ഈ ഐതിഹ്യം വളരെ പ്രാചീനമാണെന്നു കാണിക്കേണ്ടതിന്നു പ്രബലമായ ഒരു സംഗതികൾ പ്രസ്താവിക്കാം. ബുദ്ധഗന്ധ എന്ന സ്ഥലത്തുള്ള ഒരു ശിലാരേഖയിൽ, “ലോകവിശ്രുതനായ വിക്രമാദിത്യമഹാരാജാവിന്റെ സഭസ്വന്തരായ് “നവരത്നാനി” എന്ന വിശേഷനാമസംക്ഷിപ്തനാമരായ് കമ്പതു വിഭാഗമാകുന്നുണ്ടായിരുന്നു” എന്നു കാണുന്നതുകൊണ്ടും, ഈ ശിലയിൽ കൊത്തിയ 948-ാമതിന്നു ശരിയായ ഒരു കൊല്ലമാണെന്നറിയുന്നതുകൊണ്ടും, മേൽ പ്രസ്താവിച്ച വിഭാഗമാരെപ്പറ്റിയുള്ള ഈ ഐതിഹ്യം പണ്ടുപണ്ടു ഉള്ളതാണെന്നുള്ളതന്നു യതൊരാളേപവുമില്ല.

ക്രിസ്താബ്ദം 637-ൽ കൊത്തിയ ഒരു ശിലാരേഖയിൽ, കിരാതാജ്ജനിയം ഉണ്ടാക്കിയ ഭാരവിയുടേയും കാളിദാസന്റേയും പേരുകൾ കാണുന്നുണ്ടു്. പക്ഷേ, ഭാരവി വിക്രമാദിത്യന്റെ സഭസ്വന്തരായ് കൂട്ടത്തലുള്ള ഒരു കവിയല്ലാത്തതുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം, വിക്രമാദിത്യൻ, കാളിദാസൻ മുതലായവരുടെ സമാനകാലീനമാല്ലെങ്കിലും, ആറാം ശതവർഷത്തിലാണു ജീവിച്ചിരുന്നതെന്നു പറയാവുന്നതാണ്.

ആയുർഭട്ടൻ, വരഹമിഹിരൻ, ബ്രഹ്മഗുപ്തൻ എന്നീ മൂന്നു പേരെപ്പറ്റി അല്പമുറവെ പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ. ആയുർവ്വേദവിചക്ഷണനായ ധനന്തരിയെപ്പറ്റി ഭണ്ഡി തന്റെ ദശകുമാരചരിതത്തിൽ, പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചേതാളഭട്ടൻ, നീതിപ്രദീപം എന്നതിന്റെ കർത്താവും, വരഹചി വലിയ വൈയ്യകുമാരനുമായിരുന്നു. ഘടകുപ്പൻ, ശങ്കു, ക്ഷുപണകൻ ഈ മൂന്നാളുകളുടെ കൃതികളായി ഇപ്പോഴും യാതൊന്നും കാണാത്തതുകൊണ്ട്, അവർ അക്കാലം മഹായോഗ്യന്മാരായിരിക്കാമെന്ന് ഊഹിക്കാനേ വഴിയുള്ളൂ. ഇവരെ കൂടാതെ കാളിദാസന്റെ സമാനകാലീനന്മാരായി, മേഘദൂതം പതിനാലാം ശ്ലോകത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ, മല്ലിനാഥൻ രണ്ടു കവികളുടെ പേർ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഇതിൽ ഒിങ്നാഗാചാർയ്വൻ ആ മഹാകവിയുടെ പ്രതിപക്ഷനും, തന്റെ സഹാദ്ധ്യായിയായ നിമുലൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്നേഹിതനുമായെന്നല്ലാതെ അവരെപ്പറ്റി ചേരെ വിശേഷിച്ചൊന്നും അറിവില്ല.

വിക്രമാദിത്യന്റെ ശേഷം രാജാവായതു പ്രതാപശീലനാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലത്തു യോഗ്യന്മാരായ വിദ്വാന്മാരാരും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിന്നീടാണു രാജ്യചലനൻ മഹാരാജാവായത്. അതിൽ പിന്നെ കുമാരരാജനെന്ന് പ്രസിദ്ധനായ ഹയ്യവർധനൻ രാജാവായി. ഇദ്ദേഹം തന്റെ പാണ്ഡിത്യവും ബുദ്ധിശക്തിയുടേതൊക്കെയും, വിക്രമാദിത്യനെപ്പോലെതന്നെ; പ്രഖ്യാതനായ ഒരു മഹാരാജാവായിരുന്നു. താഗമനവും രത്നാവലിയും ഹയ്യവർധനന്റെ കൃതികളാണെന്നു ഘോഷിക്കുന്നുണ്ട്. വാസുവത്തികൾ രത്നാവലി അദ്ദേഹത്തന്റെ സദന്യന്മാരിൽ പ്രധാനിയും കാദംബരിയുടെ കർത്താവുമായ ബാണഭട്ടൻ ഉണ്ടാക്കിയതായിരിപ്പാനേ സംഗതിയുള്ളൂ. ബാണൻ ഈ രാജാവിനെപ്പറ്റി ഹയ്യവർധനൻ ചൂന്നു ചേരായ ഒരു കൃതി ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

ദശകുമാരചരിതകർത്താവായ ഭണ്ഡി, കാളിദാസനെക്കുറിച്ചു പലപ്പോഴും പ്രസ്താവിച്ചതുകൊണ്ട് ആ കവി കാളിദാസന്റെ ശേഷവും ബാണഭട്ടനു മുമ്പെയും ജീവിച്ചിരിക്കണമെന്നാണ് ഊഹിക്കേണ്ടത്. വാസവദത്ത എന്ന ഗ്രന്ഥം

ഏഴുതിരു സുമന്യ, ബാണഭട്ടന്റെ സമാനകാലീനനായിരുന്നു. ഈ ബാണൻ മയൂരശതകം ഉണ്ടാക്കിയ മയൂരന്റെ ജാമതാവാണ്.

നീതിശതകം, ശ്രീ ഗാരശതകം, ചൈതന്യശതകം എന്നീ ശതകത്രയങ്ങളുടെ കർതാവായ ഭർതൃഹരി 650-ാമാണ്ടിൽ മരിച്ചു എന്നറിയുന്നതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം ഹർഷവർമ്മന്റെ സമാനകാലീനനായിരിക്കണം.

കന്ദർപ്പൻ, വിദ്യാവിനാഭൻ, ശ്രീധരസ്വാമി മുതലായ മഹാപ്രസിദ്ധന്മാരായ വ്യാഖ്യാതാക്കന്മാരുടെ പക്ഷം, ഭട്ടികാവ്യം ഭർതൃഹരി കൃതിയാണെന്നാകുന്നു.

“കാശ്യാപഗോത്രസംഭവനായി ശ്രീകണ്ഠനെന്ന വിശേഷനാമമുള്ളവനായി തക്വ്യാകുണ്ഡലീമാംസാതപജ്ഞനായി ജതുകണ്ഠീപത്രനായി ഭവഭൂതി എന്നു പ്രസിദ്ധനായ” കവി, വിഭോജ്യ (ബീരാർ)ത്തിൽ ജനിച്ചു. ഇദ്ദേഹം യശോവർമ്മ രാജാവിന്റെ സമാനകാലീനനായിരുന്നു. കാശ്മീരരാജാവായ ലളിതാദിത്യന്റെ കന്നിച്ച് കാശ്മീരിൽപ്പോയി താമസിച്ചിരുന്ന ഈ കവിയുടെ ശേഷം, കുറെ കാലത്തേക്കു പ്രസിദ്ധനായ കവികളാരുംതന്നെ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. അതുപോലെതന്നെ ബ്രഹ്മഗുപ്തന്റെ ശേഷം 1114-ൽ ഭാസ്കരാചാര്യന്റെ ജനനംവരെ ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രത്തിൽ മഹാസമർത്ഥന്മാരായി ആരുംതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഭാസ്കരാചാര്യൻ സിദ്ധാന്തശിരോമണി എന്ന ഗ്രന്ഥം ഉണ്ടാക്കിയതു് 1150-ലാണെന്നറിയുന്നു. ഇതിൽ ബീജഗണിതം, ലീലാവതി, ഗോളാദ്ധ്യായം മുതലായ ഭാഗങ്ങളെക്കൊണ്ടു ഇംഗ്ലീഷിൽ സംക്രമിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

ഗീതഗോവിന്ദം ഉണ്ടാക്കിയ ജനകദേവൻ പന്ത്രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ജീവിച്ചതായി അറിയുന്നു.

ഇപ്പഴം സംഭാരണ ഏല്പാവരം വായിച്ചുവരുന്നതായ മാഘന്റെ ശിശുപാലവധവും ശ്രീഹർഷന്റെ നൈഷധവും പതിനൊന്നാം പന്ത്രണ്ടും നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ ഉണ്ടാക്കിയതാണ്. മാഘൻ ഭാരവിയുടെ അച്ഛനാണെന്നു ചിലർ തെറ്റായി ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഭോജപഞ്ചസന്തതിൽ മാഘൻ ധാരാഭ്യത്തിലെ രാജാവായ ഭോജന്റെ സമാനകാലീനനാണെന്നു പറയുന്നു.

ണി കൊണ്ടുനടക്കുന്ന നടവിടധുത്തഗായകന്മാരിൽ കരാളെ യാണു സംസ്കൃതനാടകങ്ങളിൽ വിദൂഷകൻ എന്നു വിളിച്ചുവരുന്നത്. വിദൂഷകൻ സാധാരണയായി ഭോജനപ്പിരനായ ഒരു ബ്രാഹ്മണനായിരിക്കും. തന്റെ രസികത്വംകൊണ്ടും വിസ്ഫീർത്തങ്ങൾകൊണ്ടും എല്ലാവരും രാജാക്കന്മാരുടെ മനസ്സു മുഷിപ്പിക്കാതെ അവരുടെ ഒന്നിച്ചു നടക്കുക മാത്രമേ അവർ പ്രവൃത്തിയുള്ളൂ. രാജധാനിയിൽ രാവ്യം പക്ഷവും കാവല്ലാരായി പട്ടാളക്കാരെ പാപ്പിക്കാറു പതിവുണ്ട്. കോവിലകങ്ങളിലെ പരിചാരകപ്രവൃത്തി അധികവും സ്ത്രീകളായിരുന്നു. ഇവർ സാധാരണ പ്രായാധിക്യമുള്ള ഒരു കണ്ണുകിയുടെ കീഴിലാണ്.

കഥാസരിത്സാഗരത്തിലെ കഥകൾ വിശ്വസിക്കയാണെങ്കിൽ, ഉജ്ജയിനിയിലെ മഹാരാജാവ് നീചകുലത്തിൽനിന്നും സുന്ദരികളെ ഭാര്യമാരായി സ്വീകരിച്ചിരുന്നു എന്നു ഗ്രഹിക്കാം. ഈ രാജാവിന്റെ ഭാര്യമാരിൽ ഒരുവളായിരുന്ന മരണസുന്ദരിയുടെ അച്ഛൻ ഒരു കാട്ടാളരാജാവായിരുന്നുവെന്ന്. ഇതുകൂടാതെ ഈ മഹാരാജാവുതന്നെ മലയപുരത്തിലെ രാജാവിന്റെ പുത്രിയായ മലയവതിയേയും ബങ്കാളദേശത്തിലെ ഒരു രാജകന്യയായ കലിംഗസേനയേയും വിവാഹം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് അക്കാലങ്ങളിലും രാജാക്കന്മാർക്ക് അനേക ഭാര്യവിവാഹകർത്തൃത്വം ഉണ്ടെന്നു വരുന്നു. ചിലപ്പോൾ പട്ടമഹിഷിയുടെ സുന്ദരിമാരായ സഖിമാരായിട്ടും സംസ്കൃതം ചെയ്യാറുണ്ടത്രെ. ഇങ്ങിനെ “ഭൂരികളത്രസംഗ്രഹമുണ്ടെങ്കിലും” കുലത്തിനു പ്രതിഷ്ഠകളായി ഒന്നുമാത്രമേ ഉള്ളൂ. രാജാധികാരത്തിനുള്ള അപകാരം അങ്ങിനെയുള്ള ഭാര്യയിൽ ഉണ്ടാവുന്ന സന്താനങ്ങൾക്കു മാത്രമാണ്. രാജാക്കന്മാർക്ക് പലപ്പോഴും അനേക ഭാര്യമാരുള്ളതുകൊണ്ടു കോവിലകങ്ങളിൽ കൂട്ടവും കുറിയും അന്തർഹ്വയം ഉണ്ടാകുന്നത് ആശ്ചര്യമല്ല.

പണ്ടത്തെ കാലം, ഇപ്പോഴത്തെ മാതിരി സ്ത്രീകളെ അടച്ചു വൂട്ടാറൊന്നുമില്ലെങ്കിലും രാജസ്ത്രീകൾക്കും അവരുടെ സഖികൾക്കും സുഖമായിരിക്കേണ്ടതിന്നു വെച്ചുവെക്കെട്ടിടങ്ങളുണ്ടാ

യിരുന്നു. തങ്ങൾക്ക് അപരിചിതനായ ഭക്തനായും ജീവനായും കണ്ടപ്പോൾ ശക്തിയോടെ മലയവതിയോ കെട്ടി കളിക്കുന്നതായിരുന്നു. യോഗവന്യകയായിരിക്കുന്ന മലയവതി ഉത്സാഹപരമായി ആനന്ദത്തോടെ കയറി പട്ടണത്തിൽ കയറിയാണ് അമ്പലത്തിൽ പോയത്. പിന്നീട് തന്റെ ഭർത്താവായിരുന്ന പുരുഷനെ ആദ്യം കണ്ട സംസാരിച്ചതും അവിടുനായിരുന്നു. വരരുതെന്നു മനസ്സിലാക്കിയ തന്റെ ഗൃഹത്തിൽ ഭർത്താവില്ലാത്ത സമയം, അതിഥികളായി രണ്ടു ബ്രഹ്മണന്മാർ വന്നപ്പോൾ അവർക്ക് വേണ്ടുന്ന ഉപചാരം ചെയ്ത് അവരോടു യഥോചിതം സംസാരിച്ചിരുന്നു എന്നു കഥാസരിതാശതതിയിലെ കഥാകാരന്മാർ ലംബകത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. മൂലകത്തിൽ ചാരുദത്തന്റെ സുശീലയായ ഭാര്യ തന്റെ ഭർത്താവിന്റെ സ്നേഹിതനായ ഭൈരവനുമായി ധാരാളം കൂടുകൂട്ടിയിരുന്നതും ചെയ്തു എന്നു കാണുന്നു. ഇതു കൂടാതെ കാർത്തിക, നാഗാഭയം, രത്നാവലി മുതലായ എല്ലാ പ്രധാന കൃതികളിൽനിന്നും നായികമാർ തങ്ങളുടെ ഭർത്താക്കന്മാരോടു പലപ്പോഴും വെളിവാക്കി സംസാരിക്കുന്നുണ്ടെന്നു ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്.

വിവാഹം സാധാരണയായി ദമ്പതിമാരുടെ മാതാപിതാക്കന്മാരാണ് ആലോചിച്ചു നിശ്ചയിക്കുന്നത്. ശൈശവവിവാഹം വളരെ ദുർലഭമായിരുന്നു. ഭവഭൂതിയുടെ മാലതി, പ്രായം കഴിഞ്ഞിട്ടും ഒരു കന്യകയത്രെ. മാലവിക, മലയവതി, രത്നാവലി ഇവയെല്ലാം പ്രായം തികഞ്ഞ വിവാഹമുണ്ടായിട്ടുള്ളു. വിവാഹസമ്പ്രദായം ഏകദേശം മഴവനം ഇപ്പോൾ നടപ്പുള്ള മാതിരിയിലാണ്.

സ്ത്രീകൾക്ക് പുഴുതാനും വായിക്കാനും ധാരാളം വശമുണ്ടായിരുന്നു. മൂലകത്തിൽ ഭൈരവൻ, സ്ത്രീകൾ സംസ്കൃതം സംസാരിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റിയും മറ്റും പരിഹാസമായി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, സ്ത്രീകൾ അക്കാലങ്ങളിൽ സംസ്കൃതം വായിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് അതുകൊണ്ടുതന്നെ ദൃഷ്ടാന്തപ്പെടുന്നു. അക്കാലങ്ങളിലും സ്ത്രീകൾ പാട്ട് അഭ്യസിക്കുന്നുണ്ടെന്നും, ചിലർക്ക് സംഗീതത്തിൽ നല്ല വാഗ്ദാനമുണ്ടായിരുന്നു എന്നും

കാണാം. നാഗാനന്ദത്തിൽ മലയവതി വളരെ വിശേഷമായി ഗാനം ചെയ്തു എന്നു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചിത്രമെഴുത്തിലും സ്രീപുരുഷന്മാർ കരുപാലനെ പരിശ്രമിക്കാറുണ്ടെന്നുള്ളതിന് അനേക ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളുണ്ട്.

ഗുഹച്ഛിദ്രം, രാഗഭേഷം, ക്ലേശക്കുടം തമ്മിലുള്ള കലഹം മുതലായതൊക്കെ ഇന്നേപ്പോലെതന്നെ അന്നും ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നു എന്നു കമാസരിസാഗരം വായിച്ചുനോക്കിയാലറിയാവുന്നതാണ്. സ്തംഭവും ശംഖുവുമായുള്ള ബലമത്സരം ചെയ്യാനായികാലത്തും ലേലം കുറവുണ്ടായിരുന്നില്ല. പുനർവിചാരം കേവലം നിഷിദ്ധവുമായിരുന്നില്ല. കമാസരിസാഗരത്തിൽ കരേട്ടത്തു മാളവാദരക്കാരനായ കരാളന്റെ മകൾ കാരോ ഭർത്താക്കന്മാരുടെ മരണശേഷം ഉഴിക്കുവഴിയായി പതിരെന്നു ഭർത്താക്കന്മാരെ സ്വീകരിച്ചു എന്നും, കട്ടക്കത്തെ ആൾ മരിച്ചപ്പോൾ പിന്നെയും വിവാഹത്തിനു വട്ടംകൂട്ടിയ സമയം “കല്പംകൂടി ചിരിച്ചുപോയതുകൊണ്ട്” പ്രപഞ്ചസുഖം കേവലം ഉപേക്ഷിച്ചു സന്യസിച്ച് എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

ഉടനടി ചാടുന്ന സമ്പ്രദായം അന്നു നടപ്പുണ്ടായിരുന്നു എന്നു വരാഹമിഹിരന്റെ കരു കൃതിയിൽ അതിനെപ്പറ്റി ശ്രദ്ധിച്ചു പറഞ്ഞതുകൊണ്ടുതന്നെ തീർച്ചപ്പെടുത്താം. എന്നാൽ, അന്ന് അഗ്നിപ്രവേശം ചെയ്തു മരിക്കുന്നതു വിധവകൾ മാത്രമാണെന്നു വിചാരിച്ചുകൂടാ. മാലതീമാധവത്തിൽ പുത്രദുഃഖംകൊണ്ടു മാലതീയുടെ അച്ഛൻ തീയിൽ ചാടാനായി ആരംഭിച്ചിരുന്നു. മൃച്ഛകടികിയിൽ ചാരുദത്തന്റെ ഭാര്യയും, നാഗാനന്ദത്തിൽ ജീകൃതവാഹനന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാരും ഭാര്യയും, അഗ്നിയിൽ പ്രവേശിക്കാനായി നിശ്ചയിച്ചതുകൊണ്ടു ഭർതൃവിന്യാസംകൊണ്ടു മാത്രമേ ഇങ്ങിനെ ആത്മഹത്യ ചെയ്യാറുള്ളൂ എന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്താൻ പാടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

അക്കാലങ്ങളിലൊക്കെ ഇന്ത്യയിൽ എല്ലാംകൊണ്ടും പ്രധാനമായ പട്ടണം ഉജ്ജയിനിയിരുന്നു. മേഘസന്ദേശത്തിൽ തക്ഷൻ മേഘത്തോടു—

വക്രഃ പന്ഥാ യദപി വേദഃ
 പ്രസ്ഥിതസ്ത്യാന്തരാംശം
 സൗധോത്സംഗപ്രണയവിമുഖോ
 മേ സു ഭൂജജയിത്വാഃ
 വിദ്യദാമസ്തരിത ചകിഞ്ചത-
 സൂത്ര പൗരാംഗനാനാം
 ലോലാപാംഗൈശ്ചി ന രമേസ
 ലോചനൈശ്ചിതോസി.

ഏകന പഠഞ്ഞതിനു മതിയായിട്ടുള്ള കാരണമുണ്ടായിരിക്കണമെന്നു്, എത്രയും ശതാബ്ദങ്ങൾ കഴിഞ്ഞിട്ടും, പട്ടണം ചെന്നു് കണ്ടു് അതിന്റെ പണ്ടത്തെ മഹിമ അറിഞ്ഞാൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

മുതാട്ടം അന്നും ധാരാളമായിരുന്നു ഏകന മുക്കുകിയിലെ രണ്ടാമകം വായിച്ചാലറിയാവുന്നതാണു്. അക്കാലങ്ങളിലും നീചന്മാരായ ജനങ്ങൾ ചാരായക്കടയിൽ പോകാറുണ്ടെന്നു ശാകുന്തളത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. മറ്റുള്ളവരും കേവലം മദ്യപിക്കാറില്ലെന്നു പറഞ്ഞുകൂട. മദ്യപാനം കൊണ്ടുണ്ടാവുന്ന ആനന്ദത്തെപ്പറ്റി ഭാരവി ഒരു സർഗ്ഗം മുഴുവനേ വണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കാളിദാസന്റേയും മാഘന്റേയും കൃതികളിൽനിന്നു സ്ത്രീകളും മദിരാസ്ഥാദി ചെച്ചാരങ്ങളെന്നു വരുന്നുണ്ടു്.

കളവും വ്യക്തിചാരവും അന്നും ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നു. ശുഭദ്രകൻ എന്ന രാജാവിന്റെ കൃതിയാണെന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നതായ മുക്കുകി എന്ന പ്രസിദ്ധനാടകം സൂക്ഷ്മത്തോടെ വായിച്ചുയോക്കുന്നതായാൽ അക്കാലങ്ങളിലുള്ള ജനങ്ങളുടെ സ്ഥിതി എത്രാണ്ടു മുഴുവനേ മനസ്സിലാക്കാം.

ഗദ്യകാവ്യം.

യൂറോപ്പു മുതലായ അതിദൂരങ്ങളായ കരോ ദേശന്തരങ്ങളിലുള്ള കാവ്യശാസ്ത്രാദികളേക്കാൾ ചണ്ടുചണ്ടു വളരെ പ്രശസ്തി ഉണ്ടായിരുന്നതു്, അന്യേകം സരോപദേശങ്ങൾ അത

ണിയതു്, എത്രയോ വിനോദകരങ്ങളായ ഗദ്യകെ കഥകൾ
ക്കുറേയെന്നുള്ളതു പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. ഇപ്പോൾ യൂറോപ്പിലെ
എല്ലാ ഭാഷകളിലും സംക്രമിക്കപ്പെട്ടു കാണുന്ന മിക്ക കെട്ടുക
ഥകളുടേയും ജന്മഭൂമി ഈ ഭാരതമെന്നു ധർമ്മമാണെന്നു പലേ പ
ണ്ഡിതന്മാരും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്.

സംസ്കൃതത്തിൽ സാമാന്യമെങ്കിലും പരിചയമുള്ള ബാ
ലന്മാർക്കുപോലും സുഗമമായി മനസ്സിലാവത്തക്കവിധം ഗദ്യ
രീതിയിൽ സാരസമായി എഴുതിട്ടുള്ള ചഞ്ചതന്ത്രത്തിലെ കഥ
കളെല്ലാം ഇങ്ങിനെ ഒന്നായി കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നതിന്നു്, എത്രയോ
ശതാബ്ദങ്ങൾക്കു മുമ്പുതന്നെ, ആറുതരം ഗദ്യകളെ രാജ്യത്തിൽ
നടപ്പാക്കിയതിരിക്കാറുണ്ടു്. നമ്മൾ വായിച്ചുവരുന്ന സം
സ്കൃതപഞ്ചതന്ത്രം ഏകദേശം ആയിരത്തിനാനൂറു കൊല്ലങ്ങൾ
ക്കുമുമ്പാണു പാർസിഭാഷയിൽ തർജ്ജമ ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. പാർ
സിഭാഷയിൽനിന്നാണു് ആറബിഭാഷയിലാക്കിയതു്. അ
തിൽനിന്നു് ^{ഗ്രീക്കുഭാഷയിൽ} യവനഭാഷയിൽ സംക്രമിക്കപ്പെട്ടു. അതിന്റെ
ശേഷമാണു യൂറോപ്പിലെ എല്ലാ ഭാഷയിലും നടപ്പായതു്.
അതുകൊണ്ടു ചലാചത്തിലുള്ള നല്ല ബാലന്മാരെയും ഒരുപോ
ലെ രസിപ്പിക്കുന്നതും മനോഹരകഥകൾ അടങ്ങിയതുമായ
ഈ കൃതി ഒരു ഹിന്ദുവിന്നു് ഹൃദയമാണെന്നു് അറിയുന്നതു നമുക്കു്
എത്രമാത്രം ആനന്ദപ്രദമായിരിക്കുമെന്നു വിശേഷിച്ചു പറയേ
ണ്ടതില്ലല്ലോ.

ഏകദേശം ആയിരത്തിനാനൂറു കൊല്ലംമുമ്പാണു ദണ്ഡി
ദശകുമാരചരിതം എന്ന പ്രസിദ്ധമായ കൃതി ഉണ്ടാക്കിയതു്.
ഇതിലെ ഗദ്യരീതിക്കു മുമ്പുതന്നെ കുറേക്കൂടി പരിഷ്കാരമു
ണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നു ദശകുമാരചരിതത്തിന്റെ ഏതുഭാഗം നോ
ക്കിയാലും അറിയാവുന്നതാണു്. അലങ്കാരം ധാരാളം പ്ര
യോഗിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ബാണഭട്ടന്റെ 'കാദംബരീയന്ദു' സ
ദശീകരിപ്പൻ അതിൽ യാതൊന്നുമില്ലെന്നതന്നെ പാഠം.

ഈ ബാണൻ രത്നാവലിയുടേയും ഹാഷ്പരിതത്തിന്റെ
യും കർത്താവെന്നു മുമ്പാകെ പാഞ്ഞു് കൂണ്ടല്ലോ. ഈ
മഹാകവിയുടെ അമ്മയുടെ പേര് രാജ്യദേവി എന്നാണു്.
ബാണന്റെ പിതാവായ പിതൃഭാഷാ മരിക്കുമ്പോൾ ഈ കവി

കു പതിന്നാലുവയസ്സു പ്രായമുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ഭദ്രനാരായണൻ, ഇർശാനൻ, മയൂരൻ മുതലായ മഹാവിദ്വാന്മാരെക്കൊണ്ടുവന്നുകൊണ്ടു സമ്പ്രദായം കർമ്മമായിരുന്നു. കാദംബരിയിലെ കഥ എത്രയും സംക്ഷേപിച്ചുപറയുന്നതായാൽതന്നെ ഈ ലേഖനം വളരെ ദീർഘിച്ചുപോകുന്നതാണ്. അതിലെ കാരോ മനോഹരസന്ദർഭങ്ങളിൽ കടന്നു, അതുതന്നെ മുതലായ അനേകവിധ രസങ്ങൾ വളരെ ഭംഗിയായിത്തന്നിട്ടുണ്ട്. ഇത്ര അധികം അലങ്കാരം വേറെ കരാവായികയിലും കാവ്യത്തിലും പ്രയോഗിച്ചുകണ്ടെന്നില്ല.

സുബന്ധ എന്ന കവിയും ഹർഷപലനൻ എന്ന പ്രസിദ്ധനായ മഹാരാജാവിന്റെ സദസ്യന്മാരിൽ മുഖ്യനായിരുന്നു. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രധാന കൃതിയായ വാസവദത്ത എന്ന ഗ്രന്ഥം കാദംബരിയേക്കാൾ കൂറെ ചെറുതാണ്. സംസ്കൃത കഥകളുടെ രീതി കാണിപ്പാനായി ഇതിലെ കഥ ചുരുക്കത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കാം. കന്ദർപ്പകുതു എന്നു പേരായി അതിക്കേമളനായ ഒരു രാജകുമാരൻ ലോകൈകസുന്ദരിയായ ഒരു രാജകുന്യയെ സ്നേഹിക്കുന്നു. അതിൽ പിന്നെ ഈ രാജകുമാരൻ ആ പൗരോഹിത്യത്തിൽ കലശലായ അനുരാഗമുണ്ടാവുകനിമിത്തം അദ്ദേഹം കന്യകാപുരത്തിലേക്കു പോകുന്നു. സുന്ദരിയായ ആ യുവതിയെ കണ്ടു അവളേയും കൂട്ടി പുഷ്പം മാതൃമായി വിസ്മയപര്യന്തത്തിന്റെ മകളിൽപോയി വിശ്രമിച്ചു. രാജകുമാരന്റെ ഉറക്കം കഴിഞ്ഞു ഏഴുനേരം നോക്കിയപ്പോൾ കന്യകയെ കാണാനില്ല. അപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്നു വളരെ വ്യസനമുണ്ടായി. വിരഹതാപത്തിൽ ഇനി ജീവിച്ചിരുന്നിട്ടു ഫലമില്ലെന്നു വിചാരിച്ചു ആത്മഹത്യ ചെയ്യാനൊരുങ്ങുമ്പോൾ “അങ്ങനെ ആത്മഹതയായെ അന്വേഷിച്ചു നടന്നാൽ, വല്ലഭവും കാണും. വാചകമായ ഈ കർമ്മത്തിന് ഒരുങ്ങരുത്” എന്നു കൗശലീരിചാക്കുണ്ടായി. അതുപ്രകാരം, ഭാര്യയെ അന്വേഷിച്ചു വല്ലഭദിക്കിലും നടന്നു ബുദ്ധിമുട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ഒരു ദിക്കിൽ ആ സുന്ദരിയെ ആകൃതിയിൽതന്നെ ഒരു ശിലാരൂപം കണ്ടു. വേഗത്തിൽ അതിന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നു തന്റെ കൈകൊണ്ടു ചൊത്തി

പിടിച്ചപ്പോൾ ഉടനെ അതിനു ജീവനമുണ്ടായി. ഇങ്ങിനെ വരാനെന്താണു സ.ഗതി എന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ, കോപിഷ്ഠനായ ഒരു മുനിയുടെ ശാപംനിമിത്തം. ഈയിടെമല്ലാം സംഭവിച്ചതാണെന്നും തന്റെ ഭർത്താവ് ഏതു കാലം ഈ കല്ലുതൊടുന്നവോ അപ്പോൾ രണ്ടാമതും ചൈതന്യമുണ്ടാകുമെന്നു ശാപമോക്ഷം കൊടുത്തു എന്നും പറഞ്ഞു.

കാശ്മീരത്തിലെ രാജ്ഞിയായ സൂര്യവതിയുടെ ചെറുതായ ഹർഷദേവനെന്ന രാജകുമാരൻ അകാലമരണത്തെ പ്രാപിച്ചതുകൊണ്ടു രാജ്ഞി വളരെ ദുഃഖിതയായിത്തീർന്നതിനാൽ തത്രവേതിനെ സമാശ്വസിപ്പിക്കേണ്ടതിന്നു പൈശാചികദോഷത്തിൽ ഏഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതും വളരെ കെട്ടുകഥകൾ അങ്ങിയതുമായ “ബുഹൽക്കഥ” മുഴുവനേ കാശ്മീരദേശക്കാരനായ സോമദേവൻ എന്ന പ്രസിദ്ധനായ ഒരു കവി സംസ്കൃതത്തിൽ ഭാഷാന്തരപ്പെടുത്തി. ഇതിനെയാണ് ഇപ്പോൾ ^{പ്രസിദ്ധീകരിച്ച} അഭിജ്ഞാൻ “കഥാസരിസാഗരം” എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നത്. ഇതിൽ ഭാരതവംശത്തിലെ കാരോ ദേശങ്ങളിലും നടപ്പുള്ള മിക്ക കഥകൾക്കും പുറമെ, ഭാരതം, രാമായണം, പഞ്ചതന്ത്രം മുതലായ പല ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നും അനേക കഥകൾ എടുത്തുചേർത്തിട്ടുണ്ട്. വേതാളത്തിടൻറയും വിക്രമാദിത്യൻറയും കഥകൾകൂടി കഥാസരിസാഗരത്തിൽ ചേർത്തുകാണുന്നുണ്ട്. ഉജ്ജയിനിയിൽ വാണിജന വിക്രമാദിത്യൻറ പിതാവു മഹേന്ദ്രാദിത്യനും, മാതാവു സൌമ്യദർശന എന്ന പ്രസിദ്ധയായ രാജ്ഞിയുമാണെന്നു കഥാസരിസാഗരത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. വിഷമശീലനെന്ന വിശേഷനാമത്തോടുകൂടിയ ഈ വിക്രമാദിത്യൻ, ഭേദമന്മാരുടെ ഉപദ്രവം സഹിക്കാൻ കഴിയാത്തതുകൊണ്ട് അവരെ നശിപ്പിക്കേണ്ടതിന്നു, ദേവകൾ പ്രാർത്ഥിച്ചതിനാൽ - ജനിച്ചതാണെന്നും, അതുകൊണ്ടാണ് ആ രാജാവു ഭേദമന്മാരുടെ ഉന്മൂലനാശം വരുത്തിയതു എന്നും അതിൽ പറയുന്നുണ്ട്. ഇതുകൂടാതെ മന്യവായിട്ടെന്നുള്ളതു ഹിതോപദേശമാണ്. ആയതു പണ്ടത്തെ പഞ്ചതന്ത്രത്തിൽ നിന്നെടുത്തൊഴുതിയ ഒരു കൃതിയാണെന്ന് ഉഹിപ്പാനേ വഴിയുള്ളൂ.

നാടകം .

ലോകവിശ്രുതനായ വിക്രമാദിത്യന്റെ കാലത്തു വൈദ്യം ഗണിതം മുതലായ അവശ്യജ്ഞാനങ്ങളായ അനേകം ശാസ്ത്രങ്ങൾക്കു മാത്രമല്ല രസവത്തരങ്ങളായ പലവിധ കാവ്യനാടകങ്ങൾക്കും വളരെ പഷ്ടി ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. ഹിന്ദുക്കൾക്കു എന്നു വേണ്ട, പരിഷ്കൃതന്മാരായ സകല ജാതിക്കാരും, ആർയ്യഭട്ടൻ, ചരകൻ എന്നിവരേക്കാൾ ബഹുമാനമുള്ളതു കാളിദാസനേയും ഭവഭൂതിയേയുംമാണെന്നുള്ളതു നിരാക്ഷപമാണല്ലോ. “കാളിദാസന്റെ വാക്കിനുള്ള അകൃത്രിമമായ മാധുര്യത്തെ ആസ്വദിച്ചു രസിക്കാത്തവരും അതിനുള്ള അസാധാരണ സാരസ്വതത്തെക്കുറിച്ച് അല്പമെങ്കിലും വിസ്മയിക്കുന്നവരും ഈ ദേശത്തിലും അതിദൂരങ്ങളായ ദേശാന്തരങ്ങളിലും അഭിജ്ഞാനം അർജ്ജിതമാക്കിയ ഉണ്ടായിരിക്കയില്ല. ഇംഗ്ലീഷസാഹിത്യസംബന്ധമായി പ്രസിദ്ധമായ ഒരു ഇംഗ്ലീഷപണ്ഡിതൻ ഉണ്ടാക്കിയതായ ഒരു പുസ്തകത്തിൽ നാടകങ്ങളുടെ ഗുണദോഷങ്ങളെക്കുറിച്ച് ചിന്തിച്ചേടുത്തു്, ഒരുവിധം നോക്കുന്നതായാൽ കാളിദാസനക്കാൾ മഹാകവിത്വമുള്ള ഷേക്സ്പിയർ ജനിക്കുന്നതിനു് എത്രയോ ശതാബ്ദങ്ങൾക്കുമുമ്പെ ജീവിച്ചിരുന്ന ഭവഭൂതി മാലതീമാധവത്തിന്റെ ആദ്യത്തിൽ,

യദപദാഭ്യയനം തഥോപനിഷദം

സംഖ്യസ്വയോഗസ്വ ച

ജ്ഞാനം തൽകഥനേന കിം നഹി തതഃ

കശ്ചിത് ഗുണോ നാടകേ,

യത് പ്രൗഢത്വമുദാരതാ ച വചസാം

യച്ചാത്മതോ ഗൌരവം

തദ്യേഷ്വേതി തതഃ തദേവ ഗമകം

പാണ്ഡിത്യവൈദഗ്ദ്ധ്യയോഃ.

എന്നൊക്കെ പറഞ്ഞതു് ഇംഗ്ലീഷിലും സഹിക്കാരയോഗ്യമാണെന്നുദിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

അക്കാലങ്ങളിലുണ്ടാക്കിയ കാവ്യനാടകങ്ങളെപ്പറ്റി സവിശ്കരമായ ഒരു ചരിത്രം എഴുതാൻ സാധിക്കാത്തതുകൊണ്ടു്

അന്നുണ്ടായിരുന്ന മഹാകവികളുടെ പേരും അവരുടെ പ്രശസ്തതകൾക്കും എന്തെല്ലാമാണെന്നും മാത്രമെ തല്പരം പറയാൻ വിചാരിക്കുന്നുള്ളൂ.

പുരാ കവിനാം ഗണനാപ്രസംഗേ

കനിഷ്ഠികാധിഷ്ഠിത കാളിദാസാ.

എന്നൊരു പ്രാചീനകവി പറഞ്ഞത് ഇപ്പോഴും യഥാർത്ഥമായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഒന്നാമതായി എണ്ണേണ്ടതു കാളിദാസനെയാണല്ലോ. കാളിദാസന്റെ അസംധാരണ കവിത്വത്തെക്കുറിച്ച് നമ്മുടെ പ്രാചീനകവികളിൽ എത്രപരം ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിന് അർത്ഥം ഇല്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾ വായിച്ചിട്ടുള്ള എന്തുജാതിക്കാരനും,

“കവിതാ കാളിദാസസ്യ തത്ര ശാകന്തളം മതം”

എന്നു തീച്ചയായും അഭിപ്രായപ്പെടാമെന്നുള്ളതിൽ ദുഷ്ടാന്തമായി, ഈ നാടകാന്തത്തിന്റേ, ജന്മനിമിഷെ മഹാകവിയായ ഗീമിയുടെ പ്രസിദ്ധമായ ഒരു പദ്യം രമേശചന്ദ്രഭട്ടന്റെ ഭാരതവണ്ഡപൂർവ്വപരിത്രത്തിൽ എടുത്തു ചോഷിച്ചതിന്റെ താല്പര്യം വശ്യവചസ്സായിരിക്കുന്ന വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് കണ്ടെത്തു പ്രസ്താവിച്ചതു താഴെ ചേർക്കുന്നു. “സംവത്സരാരംഭത്തിലെ പുഷ്പങ്ങളും സംവത്സരാവസാനത്തിലെ ഫലങ്ങളും ആത്മാവിനു മോഹാത്മ്യവും ആനന്ദപാരവശ്യത്തേയും വിദ്യുതിയേയും സന്തോഷത്തേയും ജന്മിപ്പിക്കുന്നതായ സകലവും, എന്നുവേണ്ട, ലോകവും സ്വർലോകവുംകൂടി ഒരു നാമത്തിൽ യോജിപ്പിക്കപ്പെടണമെങ്കിൽ ശാകന്തളം എന്നു പറഞ്ഞാൽ മതി. അതിൽ എല്ലാം അന്തർവിചിരിക്കുന്നു.” ഈ നാടകം പരിഷ്കൃതമായ സകല ഭാഷകളിലും സംക്രമിപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് ആയത് എന്തുകാലത്തും എന്തെന്തെങ്കിലും ഇരിക്കുന്ന ആളുകളെയും ലയിപ്പിക്കുന്നതാണെന്നു വിശിഷ്ട പഠനമുണ്ടായില്ല.

ഇതു കൂടാതെ കാളിദാസകൃതിയായി വിക്രമാർജുനീയം എന്നും മാളവികാഗ്നിമിത്രമെന്നും പേരായി രണ്ടു നാടകങ്ങളുണ്ട്. മാളവികാഗ്നിമിത്രത്തിലെ കഥ മറ്റൊരണ്ടു നാടകങ്ങളിലെ കഥകൾപോലെ പുരാണങ്ങളിൽനിന്ന് എടുത്തതല്ല. അതി

ലെ കഥ ചരിത്രസംബന്ധമായിട്ടുള്ളതാണെന്നൊരു വിശേഷ വിധികൂടിയുണ്ട്. അഗ്നിമിത്രന്റെ പിതാവായ പുഷ്പമിത്രൻ മൗര്യചംശത്തിലെ ബ്രഹ്മസാരത്തെ രാജാവിന്റെ സേനാധിപനായിരുന്നു. കുറെക്കാലം കഴിഞ്ഞതില്ലെന്ന അവൻ ആ രാജാവിനെ കൊണ്ട് ഒരു പുതിയ രാജചംശത്തിന്റെ കാരണ ഭൂതനായ്കുകയും ചെയ്തു. മാളവികാഗ്നിമിത്രത്തിലെ കഥയും കവിതാചാര്യവും മറ്റേ രണ്ടു നാടകങ്ങളിലേതുപോലെതന്നെ അത്ര നന്നായിട്ടില്ലാത്തതുകൊണ്ടായിരിക്കാം ആയതു കാളിദാസകൃതമല്ലെന്നു ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതെന്നു സംശയിക്കുന്നു.

കാളിദാസൻ ആറാം ശതവർഷത്തിൽ വിക്രമാദിത്യന്റെ കാലത്തു ജീവിച്ചിരുന്നു എന്നു മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. അദ്ദേഹം മരിച്ച് ഏകദേശം ഒരു നൂറ്റാണ്ടു കഴിഞ്ഞതിൽ പിന്നെ സമൃദ്ധഗുണസമ്പന്നനായ വിക്രമാദിത്യനെപ്പോലെതന്നെ മഹാഭാഗ്യനായ ശ്രീഹർഷദേവനെന്നു പ്രഖ്യാതനായ ഒരു മഹാരാജാവു് ഉജ്ജയിനിയിൽ ചക്രവർത്തിയായി വാണു. രത്നാവലി എന്ന നാടകം ഈ രാജാവിന്റെ കൃതിയാണെന്നു ചിലർ പറയുന്നുണ്ട്. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ സദസ്യന്മാരിൽ ഒരാളായ ബാണകവി ഉണ്ടാക്കിയതായിരിക്കണമെന്നുണ്ടു പല വിചാരികളുടേയും അഭിപ്രായം. “ഇതരകവി കൃതികളേക്കാൾ സമൃദ്ധം ഉൽകൃഷ്ടങ്ങളെന്ന് അഭ്യുപഗതകളായ കാളിദാസകൃതികൾക്ക്” അക്കാലങ്ങളിൽതന്നെ വളരെ പ്രസിദ്ധിയുള്ളതുകൊണ്ട് അന്നുണ്ടായിരുന്ന മിക്ക കവികളും കാളിദാസകൃതികൾക്കു സമീപിച്ച് കാരോ കവിത ഉണ്ടാക്കാൻ തുടങ്ങി എന്നു രത്നാവലി, നാഗാനന്ദം മുതലായതു വായിച്ചാൽ ഊഹിക്കാം.

നാഗാനന്ദമെന്നു പ്രസിദ്ധമായ നാടകവും ഈ രാജാവിന്റെ കൃതിയാണെന്നു പറയുന്നുണ്ട്. സൂക്ഷ്മത്തിൽ ഇതു ഹർഷദേവന്റെ സദസ്യന്മാരിൽ ഒരാൾ ഉണ്ടാക്കിയതായിരിപ്പാനേ സംഗതിയുള്ളു. ബുദ്ധമതസംബന്ധമായി ഒരു നാടകമുള്ളതു് ഇതുമാത്രമാകുകൊണ്ടാണു് ഈ കൃതിക്ക് അനിതര സാധാരണമായിട്ടുള്ള ഒരു പ്രസിദ്ധിയുള്ളതു്. നാഗാനന്ദത്തി

ലെ അവസാനത്തെ രണ്ടാം കേവലം ബുദ്ധമതത്തെ ആർപ്പ
ലംബിച്ചതെന്ന ഇരിക്കുന്നു. “അഹിംസാ പരമോ ധർമ്മഃ”
എന്നാണ് ഈ നാടകത്തിൽനിന്നു മുഖ്യമായി ഗ്രഹിക്കാനു
ള്ളത്.

ഹയ്ദേറന്റെ ശേഷം പിന്നെയും ഒരു നൂറ്റാണ്ടു കഴി
ഞ്ഞപ്പോഴാണ് ഏകദേശം കാളിദാസനെപ്പോലെതന്നെ മ
ഹാകവിത്വം സിദ്ധിച്ചവനായ വേദുതി ജനിച്ചത്. “മാന
സികവികാരങ്ങളെ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതിലുള്ള മാർഗ്ഗവിശേഷ
വും കല്പനാശക്തിയുടെ പുഷ്പീകരംകൊണ്ട്” ഇദ്ദേഹം കാളിദാ
സനാടു തുല്യനാണെന്നു പറയാം. വേദുതിയുടെ വകയായി
മൂന്നു നാടകങ്ങൾ മാത്രമേ ഇപ്പോൾ കാണുന്നുള്ളൂ. ഇതിൽ
പ്രധാനമായിട്ടുള്ളതു മാലതീമാധവമാണ്. ഈ നാടകം ഒരു
രാത്രികൊണ്ട് ഉണ്ടാക്കിയതാണെന്നൊരു കഥയുണ്ട്. മറ്റേ
രണ്ടു നാടകങ്ങളിൽ ഒന്നായ മഹാവീരചരിതം, ശ്രീരാമന്റെ
ശൈശവംമുതൽ രാവണയുദ്ധം കഴിഞ്ഞു അയോദ്ധ്യയിൽ മട
ങ്ങി എത്തിയതുവരെയുള്ള കഥയാണ്. ഉത്തരരാമചരിത
ത്തിലെ കഥ പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. ചിലരുടെ പക്ഷം ഉത്തര
രാമചരിതം മാലതീമാധവത്തേക്കാൾ നന്നായിരിക്കുന്നു എ
ന്നാണ്. സന്ദർശനരല്പംകൊണ്ടും സ്വാഭാവികരസപുഷ്പീ
കൊണ്ടും ആയതു കാളിദാസന്റെ സർവ്വസമ്മതമായ ഉൽക്കണ്
ത്തോടുകൂടിയ എത്ര നാടകത്തോടും സദൃശീകരിക്കാവുന്നതു
കൊണ്ടായിരിക്കും അതിനെപ്പറ്റി ഒരു പ്രാചീനകവി,

ഉത്തരേ രാമചരിതേ

വേദുതിർവിശിഷ്ടതേ

എന്നു ശ്ലാഘിച്ചു പറഞ്ഞത്.

കാളിദാസന്റെയും വേദുതിയുടേയും കൃതികൾ കഴി
ഞ്ഞാൽ പിന്നെ അത്ര പ്രസിദ്ധിയും ശ്ലാഘ്യതയുമുള്ള നാടകം
വേറെ ഉണ്ടോ എന്നു വളരെ സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.
ഈ മഹാകവികളുടെ സമാനകാലീനന്മാരായ വേറെ കവിക
ളും പലേ നാടകങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ടായിരിക്കാം. പക്ഷേ,

“ദിത്രാ എവ കവയഃ

ദിത്രാഞ്ചേവ കവയഃ”

എന്ന് ഒരു മഹാനായ ആലങ്കാരികൻ പറഞ്ഞതുപോലെ എന്തെങ്കിലും ഒരു കൃതി ഉണ്ടാക്കിത്തന്ന എല്ലാ കവികളുടേയും യശസ്സ് ചിരന്തനമായി പോകത്തിൽ നിലനില്ക്കുന്നതല്ലാത്തതുകൊണ്ട് ആ വക കവികളിൽ ചിലരുടെ പേരുതന്നെ ഇപ്പോൾ കേൾക്കാനില്ല.

ഇതുവരെ കണ്ടറിഞ്ഞത്തോളം, സംസ്കൃതത്തിൽ അറുപതിലധികം നാടകമുണ്ടെന്നു തോന്നീല. ഇതിൽതന്നെ മിക്കതും അർദ്ധചിനമായിത്തീർന്നതാണ്. മേല്പറഞ്ഞ നാടകങ്ങൾക്കു പുറമെ ഇപ്പോൾ സാധാരണ വായിച്ചുവരുന്നതിൽ മുഖ്യമായത്, മൃച്ഛകടിക, മദ്രാശക്കുസം, വേണീസംഹാരം, എന്നീ നാടകങ്ങൾ മാത്രമാണ്.

മൃച്ഛകടി എന്നു പ്രസിദ്ധമായ നാടകം ശുഭ്രകൻ എന്ന ഒരു രാജാവുണ്ടാക്കിയതാണെന്നും പറയുന്നു. ഈ കൃതി എപ്പോഴുണ്ടാക്കിയതാണെന്നു ഖണ്ഡിതമായി നിർണ്ണയിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലെങ്കിലും, അതിലെ കാരോ സന്ദർഭങ്ങളും സാഹിത്യത്തിന്റെ രീതിയും ആലോചിക്കുമ്പോൾ എന്താണ്ടു ക്രിസ്തുവുണ്ടായപ്പോൾ എട്ടു നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കുള്ളിൽ ഉണ്ടാക്കിയതായിരിക്കണമെന്ന് ഊഹിക്കാം. അക്കാലങ്ങളിലുണ്ടായിരുന്ന ജനങ്ങളുടെ ആകർഷണയുള്ള ഒരു സ്ഥിതി ഈ നാടകം സൂക്ഷ്മത്തോടെ വായിച്ചാലറിയാവുന്നതാണ്.

വിശാഖദത്തന്റെ കൃതിയായ മദ്രാശക്കുസം വളരെ പ്രാചീനമാണെന്നു പറഞ്ഞുകൂട. അതിലെ അവസാനത്തെ പ്രസംഗംകൊണ്ടു വിശാഖദത്തന്റെ കാലത്തിന്നു മുമ്പേതന്നെ മസൽമാനാഷ് ഇന്ത്യയിൽ രാജ്യം സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതാണ്.

വേണീസംഹാരം എന്ന നാടകം, സംസ്കൃതത്തിലും ഇംഗ്ലീഷിലും അധിതരസാധാരണമായ പാണ്ഡിത്യമുള്ള രമേശചന്ദ്രദത്തൻ, ബങ്കാളവാസിയാരു ഭട്ടനാരായണൻ ഉണ്ടാക്കിയതാണെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എന്നു മാത്രമല്ല, ബങ്കാളത്തിലെ പല പ്രാമുഖ്യരും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വംശജന്മാരാണെന്ന് ഇന്നും പറഞ്ഞുവരുന്നുണ്ടത്രെ. എന്നാൽ “സരസ്വതകവികിരീമേണി”യായ കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ

വേണീസംഹാരത്തിന്റെ കർത്താവിനെപ്പറ്റി കൽപ്രസംഗവശാൽ മലയാളമനോരമയിൽ, “വിദ്വാന്മാരിൽ പ്രഥമനും, കവികളിൽ പ്രസിദ്ധനും, പ്രകൃത്യാസ്വസ്ഥം ധാതുക്കാര്യം മുതലായ വ്യാകരണഗ്രന്ഥങ്ങളും, കൃഷ്ണദൂതം, രാജസൂയം, പാണ്ഡലീസ്വയംബരം, സ്വാഹാസുധാകരം മുതലായ ചംബുക്കാവ്യങ്ങളും, വേണീസംഹാരമെന്ന നാടകവും, നാരായണിയം ഭാഗവതസംക്ഷേപകാവ്യവും ഉണ്ടാക്കിയ മേപ്പത്തൂർ നാരായണഭട്ടതിരിയുടെ കൃതികളിലൊന്നായ വേണീസംഹാരം എന്തോ പാരദേശികവിനായ ഭട്ടനാരായണൻ എന്ന മഹൻ ഉണ്ടാക്കിയതാണെന്ന ചിലർ ഉൽഘോഷിച്ചു കേൾക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കാം. “പ്രവൃദ്ധം യദൈവം” എന്ന പദ്യവും, “ചഞ്ചൽഭുജഭൂമിത” എന്ന ശ്ലോകവും മറ്റും കൃഷ്ണദൂതിലും വേണീസംഹാരത്തിലും കന്നായിത്തന്നെ കാണുന്നതും, ഭട്ടതിരിയുടെ സ്വതസ്സിദ്ധമായ കവിതാശീതി ഇവയിൽ കന്നായിക്കാണെന്നതും അവരുടെ ആ ഉൽഘോഷണയെ നിസ്സാരമാക്കുന്നു” എന്നു പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു.

വേണീസംഹാരത്തിന്റെ കർത്താവിനെപ്പറ്റി കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് ഇങ്ങിനെ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഈ സംഗതിയെപ്പറ്റി മലയാളമനോരമയുടെ വേറൊരു ലക്കത്തിൽ “ചില ആധുനിക” വിദ്വാന്മാർ എഴുതിയതും തള്ളേണ്ടതല്ല.

“വേണീസംഹാരം ഭട്ടനാരായണൻ ഉണ്ടാക്കിയതാണെന്നുള്ള ഉൽഘോഷത്തെ നിസ്സാരമാക്കുന്നതിന്നും ആയതു മേപ്പത്തൂർ നാരായണഭട്ടതിരിയുടെ കൃതിയാണെന്നു സാധിക്കുന്നതിന്നുമായി കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു കാണിച്ചിട്ടുള്ള ചില യുക്തികൾ ഞങ്ങൾക്കു് കടുംതന്നെ തൃപ്തികരങ്ങളാകുന്നില്ല. എന്നെന്നാൽ, കന്നാമതു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു് ‘പ്രവൃദ്ധം യദൈവം’ ‘ചഞ്ചൽഭുജഭൂമിത’ ഇത്യാദി ശ്ലോകങ്ങൾ പ്രകൃതനാടകത്തിലും കൃഷ്ണദൂതിലും കന്നായിരിക്കുന്നതിനാൽ രണ്ടും ഒരാളുടെ കൃതിയാണെന്നാണു്. എന്നാൽ രാജസൂയം പ്രബന്ധത്തിൽ, “ഉക്തവന്തമിതി ഭക്തവത്സലഃ” എന്ന മാഘശ്ലോകവും, കൃഷ്ണദൂതിൽ, “ബാലാതപപ്രേക്ഷ്യതരം

ബരായം” ഇത്യാദി ബാലഭാരതശ്ലോകവും പാഞ്ചാലീസ്വയം
ബരത്തിൽ അനേകം ബാലഭാരതശ്ലോകങ്ങളും കാണുന്നുണ്ട്.

ഈ നാരായണഭട്ടതിരിപ്പാട് തന്റെ ഇഷ്ടനായ കുട്ട
ഞ്ചേരി ചാക്കിയാരുടെ അപേക്ഷപ്രകാരം അനേകം ചംബുപ്ര
ബന്ധങ്ങൾ എഴുതിക്കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ അധികഭാ
ഗങ്ങളും സ്വകൃതികളായിട്ടും, ദുരഭിമാനമില്ലായ്മയാൽ പല ഗ്ര
ന്ഥങ്ങളിലുമുള്ള നല്ല ശ്ലോകങ്ങളെ പ്രകൃതാനുസാരേണ ചേ
ർത്തതായിട്ടും കാണാം. അദ്ദേഹം നാടകം ഒന്നും ഉണ്ടാക്കിയിട്ടില്ല.
നാടകാന്തം കവിത്വം എന്നതിനു രസഭരിതമായ സുദ്രോഹ
രണം ഉണ്ടാക്കി എന്നും മറ്റും അഭിയുക്തന്മാർ പറഞ്ഞുകേ
ട്ടിട്ടുണ്ട്. എന്നുതന്നെയല്ല, ഈ നാടകം ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ
തായിരുന്നു എങ്കിൽ, ചാക്കിയാരുമായിട്ടുള്ള ഈ സ്ഥിതിക്ക്,
മലയാളത്തിൽ ഇതിനു പരദേശങ്ങളിൽ ഉള്ളതിനേക്കാൾ എ
ത്രയോ അധികം പ്രചാരംവന്നേനെ.

പിന്നെ ഇതിന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വതസ്സിദ്ധമായ
കവിതാശീതിയുണ്ടെന്നാണ് രണ്ടാമതു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. അ
തു സർവ്വാനുഭവവിരുദ്ധമായിരിക്കുന്നതിനാൽ ഒന്നും സമാധാ
നം പറയേണമെന്നു തോന്നുന്നില്ല.”

ഇതിലും പ്രബലമായി ഇനിയൊരു സംഗതികൂടിയുണ്ട്.
“വേണീസംഹാരേഷ്ടപദം നാഭീ” എന്ന് പ്രാചീനതരമായ
പ്രതാപരുദ്രീയഗ്രന്ഥത്തിൽ കാണുന്നു. അതിന്റെ ഉത്ഭവകാ
ലം ഉദ്ദേശം കൊല്ലവർഷം 450-നുമേൽ 550-നകമായിരുന്നു
എന്നുള്ളതു 615-ാമതായ ഈ പ്രതാപരുദ്രാബ്ജംകൊണ്ടു ചെളി
വാകുന്നു.

ഭട്ടതിരിപ്പാട്ടിലെ കാലം ഉദ്ദേശം കൊല്ലവർഷം 750-ന
മേൽ 850-നകമായിരുന്നു എന്നുള്ളതു അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃ
തികളായ പ്രകൃതിയുസർപ്പ സ്വപ്നം, നാരായണീയം മുതലായതിൽ
കാണുന്ന കവിഭിന്നസംഖ്യകൊണ്ടും തെളിയുന്നുണ്ട്. അപ്പോൾ,
വേണീസംഹാരം ഭട്ടതിരിപ്പാട്ടിലെ കാലത്തിനേക്കാൾ ഇരു
ന്താറിലിലധികം വർഷം മുമ്പുണ്ടാക്കിട്ടുള്ള പ്രതാപരുദ്രീയത്തി
നേക്കാൾ പ്രാചീനമാണെന്നുള്ളതിന്നു വല്ല സംശയവുമുണ്ടോ?

മഹാകാവ്യം

കാവ്യത്തെ കുറിച്ചു പ്രസംഗിക്കുമ്പോഴും ഒന്നാമതായി എണ്ണേണ്ടതു 'അനപലപനീയമായ ഗുണവിശേഷം കൊണ്ടു സഹൃദയന്മാർക്കു ഏകദേശമായിത്തീർന്നു കാലക്രമത്താൽ സ്ഥേയസിയായ പ്രതിഷ്ഠയെ പ്രാപിച്ചവനിട്ടുള്ള ശാകുന്തളത്തിന്റെ കർത്താവായ കാളിദാസനെ'ത്തന്നെയാണു്. അക്കാലങ്ങളിൽ ചെറുതും വലുതുമായി അനവധി കാവ്യങ്ങളുണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും കാളിദാസന്റെ രഘുപാശം, കമരസഭം എന്നീ രണ്ടു കാവ്യങ്ങളെ 'അതിശയിക്കുന്ന ഒരു മഹാകാവ്യം ഇല്ലെന്നു സഹൃദയന്മാർ ഐക്യബോധത്തോടെ സമ്മതിക്കുന്നതാണു്.' കാളിദാസനെപ്പറ്റി വലിയ കേരളീയന്മാർക്കു് തീരുമാനസ്ഥിതി എഴുതിയ ഉപന്യാസത്തിൽനിന്നു് ആവശ്യം പോലെ കാരോന്നു് ഇതിലും എടുത്തു ചോർത്തിയിട്ടുണ്ടു്. കാളിദാസൻ രഘുപാശംകൊണ്ടു് കാവ്യനിർമ്മാണത്തിൽ ഉദ്യോഗിച്ചതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം ഇന്നതാണെന്നു് ആ തന്മാത്രാ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതിനു് ചേർന്നതു യുക്തമാണെന്നു തോന്നുന്നു.

"മന്ദഃ കവിയശഃ പ്രാഥ്മി" എന്നു കാളിദാസൻ തന്റെ വാക്കുതന്നെ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ കവിയശസ്സിയെ സമ്പാദിക്കണമെന്നുകൂടി ആയിരുന്നിരിക്കാമെങ്കിലും അതിന്നു് ഔപാധികമായി തന്നാൽ വിവക്ഷിതമായ വിഷയത്തെ ലളിതമായും സരസമായും ലൗകികവ്യവഹാരരീതിയെ അനുസരിച്ചും ഏകദേശമായി പ്രതിപാദിക്കണമെന്നു മാത്രമല്ലാതെ തന്റെ പാടവപ്രകടനം ചെയ്യണമെന്നുള്ള വിചാരം അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നുള്ളതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളായ രഘുപാശംകളിലെ എത്രമാത്രം നോക്കിയാലും സ്പഷ്ടമായി അറിവുന്നതാണു്. അതുപോലെതന്നെ നൈഷധം, മാഘം, കിരതാജ്ജനീയം മുതലായ കാവ്യങ്ങളിലെ എത്രമാത്രം നോക്കിയാലും അവയുടെ കർത്താക്കന്മാർക്കു് ഒരു വാസ്തവകഥയെ വിവരിക്കണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശ്യത്തക്കാൾ തങ്ങളുടെ കവിതാചാതുര്യത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കണമെന്നുള്ള വിചാരം കൂടുതലായിരുന്നു മുമ്പിട്ടുനിന്നിരുന്നതെന്നു നിർദ്ദിഷ്ടമാ

യി പ്രത്യക്ഷീഭവിക്കുന്നതാണ്. അവർ, വിവക്ഷിതമായ വിഷയത്തെ, തങ്ങൾക്കു ശബ്ദത്തിലും അർത്ഥത്തിലും, കല്പിക്കാൻ കഴിയുന്ന വൈചിത്ര്യത്തെ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതിന്, ഒരു ഉപായമായിട്ടുമാത്രമേ കരുതിയിരുന്നുള്ളൂ എന്നു വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

രഘുവംശരാജാക്കന്മാരുടെ ഒരു ചരിത്രമായ ഈ മഹാകാവ്യം ആദ്യം മുതൽ അവസാനം വരെ സമമുള്ളതാണെങ്കിലും രാവണവധം കഴിഞ്ഞ് അഗ്നിപ്രഭവശപരിശുദ്ധനായ ജാനകിയോടു കൂടി പുഷ്പകവിമാനത്തിൽ കയറി അയോദ്ധ്യയിലേക്കു മടങ്ങിപ്പോകുമ്പോൾ മാഗ്ഗമദ്ധ്യത്തിൽ കാണുന്നതായ സമുദ്രങ്ങളും പർവ്വതങ്ങളും മറ്റും പ്രൗഢശീലശാലിനിയായ തന്റെ ഭാര്യയെ കാണിച്ചുകൊടുക്കേണ്ട വളരെ വിശേഷമായിരിക്കുന്നു. ഈ പതിഭൂനാം സഗ്ഗം വായിച്ചുനോക്കുന്നതായാൽ ആരും ശതവഷത്തിൽ ഉജ്ജയിതിയിലെ വിദഗ്ദ്ധന്മാർക്കു ഇന്ത്യയുടെ ഭൂമിതിയെക്കുറിച്ച് എന്താണ്ടു ശരിയായ കരറിവുണ്ടായിരുന്നു എന്നു നമുക്കു ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്.

ഈ കവിയുടെ മനോധർമ്മവും കല്പനാശക്തിയും കൂടെ അധികം പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു കമരസംഭേത്തിലാകുന്നു എന്നാണു ചിലരുടെ പക്ഷം. പാർവ്വതിയുടെ ശൈശവത്തെ പറ്റിയും പരമേശ്വരനാടുള്ള ഭക്തിവിശ്വാസത്തെക്കുറിച്ചും മറ്റും വർണ്ണിച്ചുടം വളരെ വിശേഷമായിരിക്കുന്നു എന്നു പറയേണ്ടതുണ്ട്.

കാളിദാസന്റെ ചെറിയ കൃതികളിൽ വെച്ചു മുമ്പുതന്നെയുള്ളതു മേഘദൂതമാണ്. മേഘം പോകേണ്ടുന്ന മാഗ്ഗത്തെപ്പറ്റിയ ക്ഷൻ പറഞ്ഞുകൊടുക്കുന്ന ഭിത്തിൽ, വിന്ധ്യൻ മുതൽ ഹിമവാൻ വരെയുള്ള കരോ സ്ഥലങ്ങൾ വർണ്ണിക്കുന്നതായ ശ്ലോകങ്ങളിലെ 'സാരസ്വതാധിപ്തം പാശ്ചാത്യം ഗാഭികളെ' അതിശയിക്കുന്നതായ പദ്യങ്ങൾ യാതൊരു ഭാഷയിലും ഇല്ലെന്നുതന്നെ പറയാം.

വലിയ കോയിത്തമ്പുരാന്റെ അഭിജ്ഞാനശാകുന്തളത്തിലെ ആമുഖപന്ത്രാസത്തിലൊരേത്തു കാളിദാസനെപ്പറ്റി ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

കാളിദാസനാൽ, കുമാരസംഭവം, മേഘസന്ദേശം, രഘുവംശം, ഈ കാവ്യത്രയം നിമിത്തപ്പെട്ടതിന്റെശേഷം “സ്മൃതിചന്ദ്രിക” എന്ന വേദോക്തകർമ്മപ്രതിപാദകമായ ഒരു ഗ്രന്ഥവും “ജ്യോതിർദ്വീപഭാണം” എന്ന ഒരു ജ്യോതിഷഗ്രന്ഥവും ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടു എന്നും, തദനന്തരമാണ്, മാളവികാഗ്നിമിത്രം, വിക്രമോർവ്വശീയം, ശാകുന്തളം ഈ നാടകത്രയം ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടതെന്നും ജ്യോതിർദ്വീപഭാണത്തിൽതന്നെ ശേഷാദ്ധ്യായത്തിൽ താഴെ കാണിച്ചിട്ടുള്ള ഭാഗങ്ങളെക്കൊണ്ട് ഊഹിക്കാവുന്നതായിരിക്കുന്നു.

മത്തോധുനാ കൃതിരിയം സതി മാളവേന്ദ്ര
ശ്രീവിക്രമാർക്കനൃപരാജവരേ സമാസിൽ
ശംകപാദിപണ്ഡിതവരഃ കവയസ്സപനേകേ
ജ്യോതിർദ്വീപസ്സമവേശ്വ വരാഹചുർവ്വഃ.
ശ്രീവിക്രമസ്തബ്ധസംസദി പ്രാജ്ഞഃഃ
തേഷാമഹം നയസഖഃ കില കാളിദാസഃ
കാവ്യത്രയം സുമതികൃദ്രഘുവംശവുച്ഛം
ജാതം യതഃ ഖലു കീയച്ഛ്രുതികർമ്മവാഃ
ജ്യോതിർദ്വീപഭാണകാലവിധാനശാസ്ത്രം
ശ്രീകാളിദാസകവിഃതാ ഹി തതോ ബഭവേ.

ഇ പയെ പ്രമാണീകരിച്ച രഘുവംശാദികാവ്യത്രയത്തിന്റെയും ശാകുന്തളാദി നാടകത്രയത്തിന്റെയും കർത്താവായ കാളിദാസൻതന്നെയാണു ജ്യോതിർദ്വീപഭാണം സ്മൃതിചന്ദ്രിക എന്ന ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കിയതെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്താൻ വളരെ ശക്തമായിരിക്കുന്നു. കാളിദാസന്റെ സമാനകാലീനന്മാരായ വിഭവാനുരിൽ കുമാരൻ ഗ്രന്ഥത്തിന്നു, മഹാകവിത്വത്താൽ അതിപ്രസിദ്ധിയെ ആ കാലത്തിൽതന്നെ പ്രാപിച്ചവരുന്ന ഒരാളുടെ പേരുവെച്ചാൽ, അധികപ്രഖ്യാതി ഉണ്ടാകുമെന്നുവെച്ച് ഇങ്ങിനെ ക്കയും ചേർത്ത് ഏഴുതി ഉണ്ടാക്കിയതായി വരരുതാ? കാളിദാസന്റെ പദ്യങ്ങളുടേയും മേൽ കാണിക്കപ്പെട്ടവയുടേയും ശയ്യുഷ്ഠി എത്രമാത്രം വ്യത്യാസമുണ്ടെന്നു സഹദൈന്ദ്രാർക്കു സ്പഷ്ടമായി അറിയാവുന്നതാണ്.

കുമാരസംഭവത്തിന്റെ ഉത്തരഭാഗമായി ഏഴു സർഗ്ഗങ്ങൾ കാളിദാസകൃതങ്ങൾ എന്നു ചിലർ വ്യവഹരിക്കുന്നതും പ്രാമാദികമെന്നാണു കേയിത്തമ്പുരാന്റെ അഭിപ്രായം.

നളോദയം എന്ന യമകകാവ്യം കാളിദാസകൃതിയെന്നാണ് അതിൽ കാണുന്നത്. എന്നാൽ രഘുവംശാദികാവ്യങ്ങളുടേയും ശാകുന്തളാദി നാടകങ്ങളുടേയും കർത്താവായ കാളിദാസൻ നളോദയത്തെപ്പോലെ കേവലം ശബ്ദാലങ്കാരപ്രധാനമായ ഒരു കാവ്യത്തെ നിർമ്മിക്കുന്നതിൽ പ്രയത്നം ചെയ്തിരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നതു വളരെ പ്രയാസപ്പെട്ടു ചേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഭാഗവതസിദ്ധാന്തചന്ദ്രിക എന്ന ഒരു നിബന്ധനത്തിൽ രഘുവംശകർത്താവും നളോദയകർത്താവും ഒരാൾതന്നെ എന്നായിട്ടു പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ആയതു സഹൃദയന്മാർക്ക് കട്ടുതന്നെ ഹൃദയംഗമമായിരിക്കുന്നില്ല.

ഭാരവിയുടെ കൃതികളിൽ കിരതാഞ്ജനീയം എന്ന ഒരു മഹാകാവ്യം മാത്രമേ ഇപ്പോൾ കാണാനുള്ളൂ. ആയത് എത്രയോ ഉൽകൃഷ്ടവും ഗൗരവമുള്ള ഒരു കൃതിയാണെങ്കിലും കവിതാവിഷയത്തിൽ കാളിദാസന്റെതിനോടു സദൃശീകരിപ്പാൻ പാടുള്ളതല്ല. 'കാളിദാസന്റെ കൃതികളിൽ സഹൃദയന്മാർക്ക് സ്വഭാവപലപ്രമായ ഒരു രസവിശേഷമുണ്ട്. ആയതു സംധാരണ പണ്ഡിതന്മാരുടെ ചർച്ചകളിൽ അനുഭവഗോചരീഭവിക്കുന്നതല്ല.' കിരതാഞ്ജനീയത്തിലെ കഥ മഹാഭാരതത്തിൽനിന്ന് എടുത്തതാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഇതിൽ അഞ്ജനന്റെ തപസ്സിനെപ്പറ്റി വർണ്ണിച്ചേടത്താണ് ഭാരവിയുടെ കവിതാചാതുര്യത്തെ തല്പരണ്ണം പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്.

നീതിശതകം, ശൃംഗാരശതകം, വൈരാഗ്യശതകം എന്നീ ശതകരൂപങ്ങളുടെ കർത്താവായ ഭരതുമഹറിയുടെ കാലത്തു ബുദ്ധമതത്തിനു വളരെ പ്രചാരമുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്ന് ഈ കൃതിയുടെ ചില ഭാഗങ്ങളിൽനിന്നു നമുക്ക് ഊഹിപ്പാനായിട്ടു മാർഗ്ഗമുണ്ട്. രമായണത്തിന്റെ ഒരു സംക്ഷേപകഥയടങ്ങിയതായ ഭട്ടികാവ്യം ഈ കവിയുണ്ടാക്കിയതാണ്. ഈ കാവ്യത്തിൽ കാളിദാസന്റെ കൃതികളിലെ രസഭാവങ്ങളേയും ഭാ

രവിയുടെ കിരാതാജ്ഞിയത്തിലുപേക്ഷിച്ചു. ഇതുകൊണ്ട്, കർമ്മിക്കാൻ പ്രയാസമുള്ള ക്രിയകളുടെ ഭാരംകാരങ്ങളും ധാരാളം എടുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാക്കേണ്ടതിന്നുവേണ്ടി ഉണ്ടാക്കിയതാകകൊണ്ട് ഇതും മഹാകാവ്യങ്ങളിൽ ഒന്നായിട്ടുതന്നെ വിചാരിച്ചുവരുന്നു.

ശ്രീഹർഷന്റെ നൈഷധവും മാഘന്റെ ശിശുപാലവധവും മഹാകാവ്യങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ പ്രധാനമായിട്ടുള്ളതെന്നതാണ്. ഈ ശ്രീഹർഷൻ കാശിയിൽ ജനിച്ചു എന്നു ചിലരുടെ പക്ഷം. പതിനാലാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന വിദ്യാപതി എന്ന നാമധേയത്തോടുകൂടിയ ഒരു ബങ്കാള കവിയുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ, ശ്രീഹർഷൻ ബങ്കാളദേശക്കാരനാണെന്നാകുന്നു.

വൈദ്യം.

ഹിന്ദുക്കൾ വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിലും യവനന്മാരേക്കാൾ എത്രയും കാലംമുമ്പെ വളരെ തിപുണന്മാരായിരുന്നു എന്നുള്ളതിന്നു് അനേക ലക്ഷ്യങ്ങളുണ്ടു്. കപീതന്മാരായ ഹിന്ദുക്കൾ, അല്പകാലം മുമ്പെ, ശവം കീറുന്നതും പരിശോധിക്കുന്നതും കുറെ ലാഘവമുള്ളൊരു പ്രവൃത്തിയാണെന്നും വിചാരിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ സൂത്രം വായിക്കുന്ന ഏവനും നമ്മുടെ പൂർവ്വന്മാർ ശസ്ത്രവിദ്യയിൽ മഹാസമർത്ഥന്മാരായിരുന്നു എന്നും ജഗദ്ഗുപ്തവഹമായ ഒരു പ്രവൃത്തിയാണെന്നുവെച്ചു തള്ളിയിട്ടില്ലെന്നും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതാണു്. ഈ ഗ്രന്ഥം മധുസൂദന ഗുപ്തനെന്നാൾ കല്പത്താലിൽനിന്നു് അമൃതാഭിഷിക്തനായ ഒരു അവിനാശചക്രകവിരത്നമെന്നു പ്രസിദ്ധനായ ഒരു വിപ്ലവൻ സൂത്രതവും ചരകവും സമ്പൂർണ്ണമായി അമൃതാഭിഷിക്തനായിട്ടുണ്ടു്. ഈ രണ്ടു ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കർത്താക്കന്മാരായ ചരകൻറയും സൂത്രതൻറയും കാലം ഇതുവരെ ആരും തീർച്ചപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല.

ഐതിഹ്യം സിദ്ധകാലത്തിന്നു മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന വൈദ്യശാസ്ത്രത്തെയാണു് ഇപ്പോൾ സാധാരണ ആയുർവ്വേദം എന്നു

വിളിച്ചുതന്നത്. അങ്ങിനെ ഒരു ഗ്രന്ഥം ഇപ്പോൾ കാണാത്തതുകൊണ്ട്, ആയുർവ്വേദസംബന്ധമായ ശാസ്ത്രത്തെപ്പറ്റി സമഷ്ടിയായി ധനുഷ്പേദം എന്നു പറയുംപോലെ, വൈദ്യവിഷയകമായുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കെല്ലാംകൂടി ആയുർവ്വേദം എന്നു് ഒരു പേർ കൊടുത്തതായിരിക്കണമെന്നു് ഊഹിച്ചാൽ എത്രയുള്ളു. ആയുർവ്വേദം അല്ലെങ്കിൽ പണ്ടു് പൈതൃശാസ്ത്രം പുരുഷത്തിൽ എടുത്തുവെച്ചിട്ടുള്ളതായി ഭാഗിക്കാമെന്നു ഡോക്ടർ വിൽസൻ എന്നൊരു അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

1. ശല്യഹരണം.—ദേഹത്തിൽ പരിഞ്ഞ ശത്രുവാർച്ചികളെ എടുത്തുകളയേണ്ടുന്ന സൂത്രങ്ങളും മറ്റും.

2. ശലാകീയം.—സിരവിധിയെപ്പറ്റിയും മറ്റും.

3. കായചികിത്സ—ജ്വരം മുതലായ രോഗനിവാരണത്തെപ്പറ്റി

4. ഭ്രൂതവിദ്യ—ഭ്രൂതവേഗംകൊണ്ടുണ്ടാവുന്ന രോഗങ്ങളുടെ ചികിത്സയെക്കുറിച്ചും മറ്റും.

5. കമാരഭൂത—ബാലചികിത്സയെപ്പറ്റി.

6. പ്രത്യുഷധവിധി.

7. രസായനശാസ്ത്രം.—ഇംഗ്ലീഷിൽ കേമിസ്ട്രി എന്നു പറയുന്ന ശാസ്ത്രം.

8. വാജികരണം.—അപത്യസന്താനകരമായ പ്രവൃത്തികളെപ്പറ്റിയും മറ്റും.

ആയുർവ്വേദം ക്രിസ്തുബുത്തിന്നു് എത്രയോ കാലംമുമ്പെ ഉള്ളതാണെങ്കിലും ആയതു് കുറെ അപരിഷ്കൃതസ്ഥിതിയിൽ ഇരുന്നതയുള്ളു. അന്യശാസ്ത്രങ്ങളെപ്പോലെ കാലക്രമേണ വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിന്നും വളരെ പുഷ്ടിയും പരിഷ്കാരവുമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. വൈദ്യസംബന്ധമായി ഇപ്പോൾ ഉള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ വെച്ചു വളരെ പൗരാണികമായിട്ടുള്ളതു് മുൻപ്രസംവിച്ച സൂത്രവും ചരകവും മാത്രമാണു്. ഈ രണ്ടു കൃതികളും ഏതാണു് ആരം തുറന്നുണ്ടിൽ ഉണ്ടാക്കിയതായിരിക്കാമെന്നു പലേ വിദഗ്ദ്ധന്മാരും ഊഹിക്കുന്നുണ്ട്. അക്കാലങ്ങളിലാണല്ലോ മറ്റുള്ള ശാസ്ത്രങ്ങൾക്കും, വളരെ പുഷ്ടിയുണ്ടായിട്ടുള്ളതു്. ചരകവും എടുത്തുവെച്ചിട്ടുള്ളതായി ഭാഗിച്ചിരിക്കുന്നു.

1. സൂത്രസ്ഥാനം.—ഭിഷഗ്വേഷജരസക്ഷണാല്യപയോഗക്രമനിരൂപണം.

2. നിദാനസ്ഥാനം.—ജ്വരരക്തപിത്തകാസാദിരോഗോല്പത്തിക്രമനിരൂപണം.

3. വിമാനസ്ഥാനം.—സാംക്രമികരോഗം, ദോഷവിജ്ഞാനീയം മുതലായതിനെപ്പറ്റി.

4. ശരീരസ്ഥാനം.—സ്വസ്ഥചർമ്മചാടിതജീവപ്രവേശനീയഭാഷാഭിശരീരഗുണഭോഷനിരൂപണം, ശരീരവർണ്ണനം.

5. ഇന്ദ്രിയസ്ഥാനം.—ശ്രോത്രാദി ഇന്ദ്രിയനിഷ്ഠമായ ശബ്ദാദി ഗുണഭോഷനിരൂപണത്തെപ്പറ്റിയും, അംഗവൈകല്യം, ബലക്ഷയം, മരണം മുതലായ സംഗതികളെക്കുറിച്ചും മറ്റും.

6. ചികിത്സാസ്ഥാനം.—ആഹാരവിഹാരാധിക്യക്ഷയജന്യങ്ങളായ ജ്വരാദി.സൂക്ഷ്മരാഗങ്ങൾക്കും ശോധന ശമനാത്മകൗഷ്ഠപ്രയോഗംകൊണ്ടു ഭിക്ഷായുസ്സായിരിപ്പാനുള്ള ക്രമങ്ങളെപ്പറ്റിയും മറ്റും.

7. കല്പസ്ഥാനം.—വർമ്മചികിത്സകവസ്ത്രീഭേഷജമാനസ്ഥാനാദിഗുണഭോഷനിരൂപണം.

8. സിദ്ധിസ്ഥാനം.—ശസ്ത്രസാദ്ധ്യങ്ങളായ അശുക്താദി രോഗനിവാരണത്തെപ്പറ്റിയും മറ്റും.

ഈ ഗ്രന്ഥം മുഴുവനേ ആത്രേയമുനി അഗ്നിവേശമഹർഷിക്ക് ഉപദേശിച്ചുകൊടുക്കുന്ന വിധത്തിലാണ് ഏഴുതീട്ടുള്ളത്. ആയുർവ്വേദം ബ്രഹ്മവ്യം ആദ്യം പ്രജാപതിക്ക് ഉപദേശിച്ചു എന്നും, പിന്നെ അശ്വിനീദേവകൾ പ്രജാപതിയുടെ ശിഷ്യന്മാരായി എന്നും, അവരിൽനിന്ന് ഇന്ദ്രൻ ഗ്രഹിച്ചു എന്നും, പിന്നീട് ഇന്ദ്രൻ ഭരദാജനെ പഠിപ്പിച്ചു എന്നും, ഭരദാജൻ ആയത് ആര്യജിമാർക്ക് ഉപദേശിച്ചുകൊടുത്തു എന്നും ചരകത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്.

സൂത്രതം ചരകത്തിന്റെ ശേഷമുണ്ടായിട്ടുള്ളതായിരിക്കണം. അതിലും ഏതാണ്ടു മുൻ പ്രസ്താവിച്ചവിധം ഒരു കഥ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ആയുർവ്വേദം ദേവകളുടെ ഭിഷക്കായ ധ

നവനവീകരണങ്ങൾ ഇത്രയും ആദ്യമായി ഉപയോഗിച്ചു എന്നും, നവനവീകരണങ്ങൾ ആയത് എട്ടു ജനവിഭാഗങ്ങൾ പങ്കെടുത്തതായും എന്നും കാണുന്നു. സുശ്രീകർമ്മം ഈ എട്ടിൽ കണ്ടു. സുശ്രീകർമ്മത്തിലെ അദ്ധ്യായങ്ങൾ മിക്കതും ചരകത്തിലുള്ളതിനോടു യോജിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ട്. ചരകങ്ങൾക്ക് അധികവും കഷായപ്രായോഗമാണ്. സുശ്രീകർമ്മത്തിൽ ശുശ്രൂഷപ്രായോഗമാണ് അധികമുള്ളത്. ഇതിൽ പ്രധാനമായി ആറ് അദ്ധ്യായമേ ഉള്ളൂ.

1. സുശ്രീകർമ്മം.—രോഗനിവൃത്തിയുള്ള പൂർവ്വവിചിത്രങ്ങളെക്കുറിച്ചും അനേകവിധങ്ങളായ രോഗങ്ങളെക്കുറിച്ചും, ശുശ്രൂഷകളെയും കഷായങ്ങളെയും ഗുണദോഷവിചാരത്തെക്കുറിച്ചും ശുശ്രൂഷിയാനന്തരകർമ്മങ്ങളായ പശ്ചാത്താപാനുഷ്ഠാനകർമ്മത്തെക്കുറിച്ചും ചികിത്സാനുഷ്ഠാനവിധികളെക്കുറിച്ചും മറ്റും.

2. നിദ്രാസ്ഥാനം.—രോഗങ്ങളുടെ ലക്ഷണങ്ങളെക്കുറിച്ചും മോഹാദിരോഗങ്ങളുടെ കാരണങ്ങളെക്കുറിച്ചും മറ്റും.

3. ശരീരസ്ഥാനം.—ശരീരത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ചും ഗർഭചികിത്സ മുതലായതിനെക്കുറിച്ചും മറ്റും.

4. ചികിത്സാസ്ഥാനം.—വ്രണം, കഷായം, മോഹം, വാതം മുതലായ രോഗങ്ങളുടെ ലക്ഷണങ്ങളും അതുപറ്റിക്കുവാൻ ചികിത്സ, ഗർഭാഭാരണം, ചില ശുശ്രൂഷകളുടെ ഉപയോഗവും മുതലായതിനെക്കുറിച്ചും.

5. കല്പസ്ഥാനം.—ക്ഷേണം, പാനീയം മുതലായവുകളെക്കുറിച്ചും അനേകവിധ വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചും മറ്റും.

6. ഉത്തരസ്ഥാനം.—തലവ്യാധി, നേത്രരോഗം, പീനസം മുതലായതിനെക്കുറിച്ചും, ജ്വരം, അതിസാരം മോഹാലസ്യം, വിഷുചിക, ഉന്മാദം മുതലായ രോഗങ്ങളുടെ ചികിത്സാവിധിയെക്കുറിച്ചും മറ്റും.

ചരകത്തിലും സുശ്രീകർമ്മത്തിലുമുള്ള അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ അടങ്ങിയ സംഗതികളെ എത്രയോ സംക്ഷേപിച്ചിട്ടേ ഇവിടെ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളൂ. ഇതുകൊണ്ടുതന്നെ നമ്മുടെ പൂർവ്വന്മാർ

വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിലും വളരെ പാടവമുള്ളവരായിരുന്നു എന്നു ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്. ഗോമ.സൂരി കീറിവെക്കുന്നതുകൊണ്ടുള്ള ഗുണവും അവാ. അറിയാതിരുന്നിട്ടില്ല. ഈ സൂത്രം യൂറോപ്പിലെ ഒരു പണ്ഡിതൻ കണ്ടുപിടിച്ചതാണെന്നായിരുന്നു ഇതുവരെയുള്ള ധാരണ. സൂക്ഷ്മത്തിൽ എത്രയോ തൊററുണ്ടു കർമ്മം അതിനെപ്പറ്റി ഹിന്ദുക്കളുടെ ആയുർവ്വേദത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് വൈദ്യൻ തന്നെ ബിഹാത്തിയിലെ വൈദ്യസംബന്ധമായ ഒരു സഭസ്സിൽ വെച്ച് ഇയിടെ പ്രസംഗിച്ചിരുന്നു.

ശസ്ത്രപ്രയോഗം ഏകപ്രകാരമായിട്ടാണുള്ളത്. ചേരനും, ഭേദനും, ലേഖനം, ഇഷ്ടം, വേധനം, ആഹാരം, വിശ്രമം, സീപനം. ഇതിനോടനുബന്ധിച്ചു വെച്ചു കൊണ്ടുപോകുന്നതാണ് ശസ്ത്രങ്ങളുടെ. ഇതിൽ മുഖ്യമായിട്ടുള്ളത്, യന്ത്രം, ശസ്ത്രം, ക്ഷാരം, അഗ്നിശലാകം, ശൃംഗം, അലംബു (ചെറുപ്പ) ജലം ഇതുകൂടാതെ കാരോ എലകളെക്കൊണ്ടുപോലെയുണ്ടു്. ശസ്ത്രങ്ങൾ മിക്കതും കാരോ ലോഹങ്ങളെ കൊണ്ടുതന്നെ ഉണ്ടാക്കിയതായിരിക്കണമെന്നു കൂടി ഉണ്ടു്. നമ്മുടെ പൂർവ്വന്മാർ ശസ്ത്രം കൊണ്ടു് എത്രയോ അത്യാത്മയുമായിട്ടുള്ള വിധത്തിൽ കാരോന്നു നിവർത്തിച്ചിട്ടുള്ളവസ്ഥയ്ക്ക് ഇപ്പോൾ ആയതു കേവലം ഇല്ലാതായതിന്റെ സംഗതി എന്നു ഞാൻ അറിയുന്നില്ല. ശരീരസുഖത്തിനും നഗരസുചികരണത്തിനും വേണ്ടി ഇപ്പോൾ അന്യരാജ്യങ്ങളിൽ നടപ്പുള്ള കാരോ ക്രമങ്ങളെ അനുകരിക്കുന്ന നമ്മളിൽ ചിലർക്ക്, അലക്ഷ്യം മഹാരാജാവിന്റെ കന്നിച്ചുള്ള യവന വൈദ്യന്മാരെ കൊണ്ടു ചികിത്സിച്ചു ഭേദം വരുത്താൻ കഴിയാത്ത രോഗങ്ങൾ കൂടി അന്നു ഹിന്ദുഭിഷഗ്വരന്മാർ മററിയതുകൊണ്ടു് അപരേയും തന്റെ കന്നിച്ചുതന്നെ തുടങ്ങിപ്പിച്ചു എന്നു കേൾക്കുന്നത് ഇപ്പോൾ കരയേയ്ക്കുമായിട്ടു തോന്നുന്നിടമുള്ളതാണെന്നു പറയണമല്ലോ.

നമ്മുടെ ചില

പ്രാചീനാചാരോപചാരങ്ങളും സ്ഥാനമാനങ്ങളും മാറ്റം മാറ്റം.

ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസം വർദ്ധിച്ചതിനോടുകൂടി ഏതദ്ദേശികളുടെ ഉടുപ്പിലും നടുപ്പിലും ആകൃതിയിലും പ്രകൃതിയിലും എന്നുവെണ്ട, സങ്കലത്തിലും വലുതായ ഒരു മാറ്റം സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു പരിഷ്കാരം കുറഞ്ഞതായ ഉൾപ്രദേശങ്ങളിൽ പോയാൽ കൂടി ആർക്കും ബോദ്ധ്യമുണ്ടെന്നതാണ്. ചില കൂട്ടർ ചിരിക്കുന്നതുതന്നെ ഇംഗ്ലീഷിലാണ്. ബിലാത്തിച്ചിരിയും നാടൻ ചിരിയും തമ്മിൽ വളരെ അന്തരമുണ്ട്. നമ്മൾ ചിരിക്കുന്നതുപോലെയാല്ല നമ്പൂരിമാർ ചിരിക്കാൻ. കൊരയ്ക്കുന്നതിൽ തന്നെ എത്ര വ്യത്യാസമുണ്ട്! അനന്തരവന്മാരുടെ കരയേക്കാൾ എത്രയവസ്ഥയുണ്ടു കാരണവന്മാരുടെ കരയ്ക്ക്. അതിലും ഘനം കൂടും സ്വയംധികരിക്കുകയേതിന്. “ചാലുക്കാരെ” വിളിക്കുന്ന സമ്പ്രദായംതന്നെ ഇപ്പോൾ എത്ര ഭേദമായോയി. ഈ വക കാരോ പുതിയ മട്ടും മൊണ്ടും ഒന്നും പരിചയിക്കാതെ വല്ല സഭയിലും ചെന്നാൽ വഷളുവാൻ ചേരിട്ടു വല്ലതും വേണോ? നെയ്യു വിളമ്പിയ ഉടനെ പരിപ്പോ മറ്റൊരു അല്ലാതെ അവിളോ മോക്കോളനോ തള്ളി വിട്ടാൽ ആ വെപ്പുകാരൻ വകതിരിവു കുറയും എന്നു പറയേണ്ടതുണ്ടോ? പക്ഷെ, ചെറുപ്പക്കാരായ ശിഷ്യന്മാർക്കു വകതിരിവിനേക്കാൾ, കണ്ടൽ യോഗ്യതയാണു വേണ്ടതെന്നു ഒരു പക്ഷക്കാരനുണ്ട്. അതിരിക്കട്ടെ, കാരോ കുറികൾ ഇന്നു ദിക്കിൽ വിളമ്പണം. കള്ളി കഴിഞ്ഞാൽ ഇന്നു ദിക്കിൽ ആദ്യം തോർത്തണം. കുപ്പായം ഇട്ടാൽ ഇന്നുവീടം തടക്കേണം. പുലയർ മുതലായവർ ഇത്ര അടി മാറിയില്ലെന്നു എന്നെന്നേക്കുമുള്ളൊറ്റിനും കാരണവന്മാർ പണ്ടുപണ്ടേ കാരോ വ്യവസ്ഥ വെച്ചിട്ടുണ്ട്. കലി മുക്കുംതോറും ആ വക നടുവടികളെല്ലാം അന്നന്നു കുറഞ്ഞുവരികയാണു ചെയ്യുന്നത്.

ഇംഗ്ലീഷിൽ സ്നേഹിതന്മാർ തമ്മിൽ ഇന്നു സരയത്താണു ചെന്നു കണ്ടേണ്ടതു്, ഇന്നു ചിഡത്തിലാണു ചോഹ്യം പറ

യെന്നു്, കരാളെ ക്ഷണിച്ചാൽ ഉപചാരം ചെയ്യേണ്ടതു് ഇന്നവിധത്തിലാണു്, കാരാ സമയത്തു് ഇന്നിന്ന മാതിരി കല്പായങ്ങൾ ധരിക്കണം, ഇന്നവിധമാണു വൃസനിക്കയും സന്തോഷിക്കയും ചെയ്യേണ്ടതു്, ഇങ്ങിനെയാണു വിസ്തരിപ്പിക്കേണ്ടതു്, എന്നൊക്കെ വിവരിക്കുന്നതായേ അസംഖ്യം പദ്ധതികൾ പലേ പണ്ഡിതന്മാരും എഴുതി ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ടു്. ആവക മദ്യംഭയം അവസ്ഥയും ഒന്നും അറിയാതെ അവരവർക്കു തോന്നിയപോലെയുള്ള ലോച്ഛവും കാർഷ്ട്യവും ആയാൽ തന്റേടമില്ല, നിലയില്ല, എന്നൊക്കെ പറയുന്നതും പരിഹാസിക്കുന്നതും ആശ്ചര്യമല്ല. ഏതയ്ക്കിട്ടും പണ്ടേത്തെ നിലയൊക്കെ തെറ്റി, പഴയതുമല്ല, പുതിയതുമല്ല, സമ്പന്നമല്ല, നാടനമല്ല, എന്നു പാകത്തിലായി.

രണ്ടാൾ തമ്മിൽ കണ്ടാൽ ലോഹ്യം ഭാവികാൻതന്നെ നമുക്കു് അറിഞ്ഞുകൂട. കാരാ ജാതിക്കാർ തമ്മിൽ ആചാരം പറയുന്ന സമ്പ്രദായം മുഴുവനേ വിട്ടുപോയി. അപരിചിതന്മാരായാലും തരക്കേടില്ല, തമ്മിൽ കാണുമ്പോൾ പണ്ടൊക്കെ തല ഏടത്തോടോ വലത്തോടോ കുറച്ചൊന്നു ചെരിച്ചു മെല്ലെ,—എന്താ പറയേണ്ടതു്—ഇളിച്ചുകൂടുകയില്ല, ഒരുമാതിരി പുഞ്ചിരിതൂകും. ഇപ്പഴയിടവും സലാമാണു്. അപരിചിതന്മാരൊന്നെങ്കിൽ അതും പാടില്ലതത്രെ. ഘനത്തിലിരിക്കണം; അതാണുപോൽ പുതിയ സമ്പ്രദായം!

ആചാരം പറയാതിരിക്കുന്നതു് അറിവില്ലാത്തതുകൊണ്ടാണു്. അഹങ്കാരംകൊണ്ടാണെന്നുമല്ല. ബാല്യത്തിലേ ഇംഗ്ലീഷുപഠിച്ചു് ഏതെങ്കിലും പരീക്ഷയും പാസ്സായി നാട്ടിൽ ചെന്ന് കാരോരുത്തരെ കാണുമ്പോൾ കാരണവന്മാരുപയോഗിച്ചിരുന്ന ആചാരോപചാരങ്ങളൊന്നും വശമില്ലാതെ പരിശ്ലീതമട്ടിൽ സംസാരിക്കാൻ തുടങ്ങും. പുതിയ വേഷം കാണുമ്പോൾതന്നെ അവർക്കു് ശണ്ണായി. അതിനനുസരിച്ചുള്ള വാക്കുമായാലത്തെ കഥ പറയണൊ? ഗുരുതപമില്ല, ധിക്കാരിയാണു്, നന്നാവല്ല എന്നൊക്കെയൊ.

ഈ ബിരുദക്കാരെ നിനച്ചാ

ചെന്തിയൊരുവനുമിപ്പാസ്സു ചേണ്ടെന്നുതോന്നും.

എന്നു പണ്ടാരോ പറഞ്ഞതിന്റെ മുഖ്യകാരണം ഇതെന്നുമാത്രമാണ്. ആചാരം പറയാത്തതുകൊണ്ട് എത്ര മേച്ചാത്തുകൊടുത്തു, എത്ര പന്തിചിരോധമുണ്ടായി, എത്ര ഈരമാറാവിരോധിച്ചു. പത്തോ നൂറോ വാക്കു ഉള്ളവകിൽ “സയിനെസയിൻബി, കോപയിനെ കോസയിൻബി” എന്നൊക്കെ പഠിക്കുംപോലെ ഉരുവിട്ടുപഠിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. കാരോ ജാതിക്കാർതമ്മിൽ ഇന്നിന്നവിധം ആചരിക്കേണമെന്നതെന്നയല്ല, നാലുനാട്ടിൽ നാല്പതുസമ്പ്രദായവുമാണ്. ഈ വക ആചാരവാക്കുകളൊന്നും വിട്ടൊഴിയാതെ കൂട്ടിച്ചേർത്ത് സംസാരിക്കുന്നതായാൽ അതൊരു പുതിയ ഭാഷയായിത്തീർന്നു എന്നു ആരോ പ്രസ്താവിച്ചത് അതിശയോക്തിയല്ല.

ദേശാന്തങ്ങളിലുള്ള വാണനാരുതേയും മറ്റും ഭാഷ മനസ്സിലാക്കാനായി വളരെവളരെ യത്നം ചെയ്യുന്ന മഹാത്മരിൽ ഒരുവനുപോലും കേരളത്തിലെ നാനാപ്രദേശങ്ങളിലുള്ള ആചാരോപചാരങ്ങളും സ്ഥാനമാനങ്ങളും എന്തൊക്കെയാണെന്ന് അന്വേഷിച്ചറിഞ്ഞ് ഒരു നോവലോ ചരിത്രമാനാകുമോ ഉണ്ടാക്കുവാൻ മനസ്സുപോത്തത്, പത്രാധിപന്മാർ പറയുംപോലെ, വളരെ ശോചനീയംതന്നെ.

ആചാരം പറയുന്നതിലും മറ്റും ചിലർക്ക് എത്രമേൽ വാശി ഉണ്ടെന്നുള്ളതിന്നു ദൃഷ്ടാന്തമായി, ഹരിയിൽ കെട്ടുംഭേസി വരുന്ന കാരാക്കു, എഴുന്നള്ളിയടുത്തേ തൊഴാൻ താമിപ്പാത്തതുകൊണ്ടു തിരുമനസ്സിന്നുതന്നെ കെട്ട് തഴെത്തുപിടിച്ചുവെപ്പിച്ച് ‘എറാൻ’ എന്നു തൊഴിച്ചതായ കഥ ഇന്നും പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. വടക്കൻദിക്കിൽ ഈ ഭ്രമം കലശലാണ്. പണക്കാരായ എമ്പ്രാന്തിരിമാർ എത്രപേർ ഇന്നും നമ്പൂതിരിമാരോടൊത്ത് അനവധിപണം ചിലച്ചുചെയ്യുന്നു! ഈ ആഭിജാത്യംനിമിത്തം എത്രപേർ കടംപിടിച്ചു മുടിഞ്ഞു! എന്തിനും കുറവാക്കുന്നില്ല.

തമ്പുരാക്കന്മാരേയും മറ്റും കണ്ടു തൊഴാൻ ഏതൊരു വിചാരിക്കുന്നത്ര എളുപ്പമല്ല. കാരോരുത്തരുടെ സ്ഥാനപരിപാലവും ജാജിഭേദവുംപോലെ ഇന്നിന്നവിധം തോഴേണം എന്നു കൂടിയുണ്ട്. വണ്ണൻ, മലയൻ, മുതലായവർ മറ്റുള്ളവരെ

ക്കണ്ടാൽ “മുട്ടയൊട്ടു, മുയ്പ്പൊട്ടു”, കൈ മറയ്ക്കുപിടിച്ച്, പൊന്തിച്ച് വലിച്ചു മറിയു താഴുത്ത്”, മണങ്ങി തൊഴണം! ഇതിനു കുറച്ചൊരുകാരും വേണ്ടിവരും—നമ്പൂതിരിമാരെ തൊഴുന്നതു നേരെ തിന്നിട്ടേ പാടുള്ളൂ, തലമണക്കണമെന്നില്ല! വലിയ തമ്പുരാക്കന്മാരെ കണ്ടാലേ തല മണങ്ങിതൊഴേണ്ടതുള്ളൂ. ദേവാലയങ്ങളിൽ പോയാലും മണങ്ങിതൊഴാം. പക്ഷെ കൈകൂപ്പുന്നതു ഓർത്തിരുന്ന് പിട്ടിച്ചിട്ടാണെന്നൊരു ഭേദമുണ്ട്, എന്നുതന്നെയല്ല “പറച്ചുകൂട്ടി” തൊഴേണമെന്നില്ല—“അടിയിരുത്തുമ്പോൾ”, വാഴുന്നവർ മുതലായ ചില ഏകപ്രഭുക്കന്മാരെ, ചെറുവീര്യം ചെറുവീര്യം മടക്കി, ബാക്കിയുള്ള വീരത്വംകൊണ്ടു മന്ത്രമേ തൊഴാറുള്ളൂ. ജാതിനാമഭിരക്ഷി, ഗുണഗണഭേദമെന്നത്രെ ബുദ്ധിമാരുടെ മതം, എന്നു മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ളവർ കുറെക്കാലമായി തമ്മിൽ കാണുമ്പോൾ രാമ, രാമ, എന്നും പറഞ്ഞു പറഞ്ഞും തൊഴാറുമുണ്ട്.

തമ്പുരാക്കന്മാരോരോ നമ്പൂതിരിമാരോരോ തൊഴുവാൻ “എറാൻ” അല്ലെങ്കിൽ “റാൻ”തന്നെ. പാണർ മുതലായവർ “പണിക” എന്നോ “മാറുത” എന്നോ, “കൊണമ്പരണം” എന്നോ പറയണം. കോളമ്പിക്ക “കവലയളെ നമ്പി” എന്നു പറയുന്ന വിഭാഗംകൊല്ലാലെയുള്ളവർ “ഫണിഫാ” എന്നും പറയും! തമ്പുരാക്കന്മാരുടെ “തിരുവോളവു” നായന്മാരുടെ “കുറപ്പം” “കുറപ്പാശ്രയവും” ഇല്ലാതിരുന്നാൽ തിയർ മുതലായ “പഴേടിയന്മാർ” നിവർത്തിക്കാൻ പ്രയാസമാണ്. “അടിയൻ” എന്നാണ് സാധാരണ പറയാറുകിലും “പഴേടിയൻ” എന്നു “വിദോഷാൽ” കുറെ ഗുണം കൂടും. അധികസ്വ അധികം ഫലം. “വെടിയന്മാർ” എന്നു വണ്ണാനാരു, ചികത്താനാരു പറയുന്നത് “പഴേടിയൻ” എന്നതു ലോപിച്ചതായിരിക്കണം. “എളുക” എന്നത് “എഴുന്നള്ളുക” എന്നതിന്റെ ലോപമാണ്, “അടിയന്റെ” ബഹുവചനം “അടിയങ്ങൾ” എന്നാണ്. “അടിയന്മാർ” എന്നായാൽ പുലയർ, വേട്ടവർ, മാവിലർ, കരിമ്പാലർ മുതലായ അടിമവർഗ്ഗക്കാരായിപ്പോയി. തമ്പുരാക്കന്മാരുടേയും മറ്റും കുട്ടികളെ “തമ്പാനാർ” അല്ലെങ്കിൽ “ഉ

ണികൾ" എന്നാണ് വിളിക്കേണ്ടതെങ്കിലും "പഴേടിയനാരുടെ" കീടാങ്ങളെ 'കുട്ടിപ്പെടിയാൻ' എന്നും, അച്ഛനെ "അച്ഛൻപെടിയാൻ" എന്നും, ജ്യേഷ്ഠനെ 'എട്ടൻപെടിയാൻ' എന്നും മാത്രമേ വിളിച്ചുകൂട്ടൂ. "കീടാവ" എന്നുള്ളത് ഒരു സ്ഥാനപ്പദമാണ്. വടക്കൻദിക്കിൽ മാപ്പിളമാർ നായന്മാരെ സംധാരണയായി "കീടാവ" എന്ന് വിളിക്കാറുണ്ട്. എനി അടിയന്റെ "ജാതിക്കൂട്ടം" എന്ന് വിടേണ്ടാൽ ആ വർഗ്ഗമാണെന്നു ധരിക്കരുത്. പെണ്ണുങ്ങൾ എന്നേ അർത്ഥമുള്ളൂ. തീയ്യത്തി എന്നു പറയാൻ പാടില്ല. 'പിള്ളർ' എന്നു വിളിക്കണം. ചില ദിക്കിൽ അവരും അമ്മമാരായിപ്പോയി. പൊറമ്മയെ, താണജാതിക്കാർ "തള്ളയാർ" എന്നാണ് വിളിക്കേണ്ടത്.

കാരോ വർഗ്ഗക്കാർ തങ്ങളേക്കാൾ താണതോ ഉയർന്നതോ ആയ ജാതിക്കാരെ വിളിക്കേണ്ടുന്നതു മനസ്സിലാക്കാനാണു വലിയ ദുഷ്ടം. തീയ്യർ നായന്മാരെ 'കൈക്കോർ' എന്നും 'കയ്ക്കർ' എന്നും, മാവിലർ വേട്ടുവർ മുതലായവർ 'കൈക്കോർ' എന്നും, പുലയർ തീയ്യരെ 'തണ്ടയാൻ' എന്നും, നായന്മാരെ 'എളങ്ങിൽ' അല്ലെങ്കിൽ 'എളംകോയില' എന്നും നായന്മാർ സ്ത്രീകളെ 'ചെത്തിയാർ' എന്നും, കോലയന്മാരെ 'ഉഴരാളി' എന്നും, കോലയന്മാരിൽ അല്പം താണവരായ എരുമാന്മാരെ 'തളോൻ' എന്നും, മാപ്പിളമാരെ 'കോയില' എന്നും, അവരുടെ സ്ത്രീകളെ 'ചെങ്ങീല' എന്നും, ആശാരിമാരെ 'മുത്തമാടെ' എന്നും, തീയ്യർ നായന്മാർ സ്ത്രീകളെ ദേശഭേദം പോലെ 'അമ്മതമ്പുരാൻ'—അമ്മാരത്തം—അമ്മാളക്കൻ—'അമ്മേക്കൻ' എന്നും, നായന്മാർ, സാമന്തൻ നമ്പ്യാരുടെ സ്ത്രീകളെ 'അക്കമ്മ' എന്നും, വേട്ടുവർ മാവിലർ മുതലായവർ നായന്മാർ സ്ത്രീകളെ 'ചെളുവർ' എന്നും, മാപ്പിളസ്ത്രീകളെ മറ്റുള്ളവർ 'ഉമ്മച്ചി' എന്നും, ബ്രാഹ്മണർ, സാമന്തൻ നമ്പ്യാന്മാരിൽ സ്ഥാനം വന്നിട്ടുള്ളവരെ 'കയ്ക്കർ' എന്നും, നായന്മാർ 'അടിയത്തുടത്തിന്ന്' അല്ലെങ്കിൽ 'അടിയത്തമ്മോൻ' എന്നും, തീയ്യർ ബ്രാഹ്മണരെ 'തമ്പ്രാക്കൾ' എന്നും, ചാലിയർ, വാണിയർ മുതലായവരെ 'ചാലിയച്ചെട്ടിയാൻ' 'വാണിയച്ചെട്ടി'

ട്ടിയാൻ' എന്നും, വണ്ണൻ മലയാൾ മുതലായവർ തങ്ങളുടെ മേൽജാതിക്കാരെ 'മാളേർ' എന്നും വിളിക്കേണം. ഈവക സ്ഥാനമേന്മയുള്ള ഒരു നായകം ആലോചിക്കുന്നതായാൽ കാരോ ജാതിക്കാർ മലയാളത്തിൽവന്നു കുടിയേറിപ്പാർത്തത് ഇന്നിന്ന തരത്തിലും സമയത്തുമാണെന്ന് ഊഹിപ്പാൻ ധാരാളം വഴിയുണ്ട്. 'കൈക്ലാർ' എന്നതിന്റെ അർത്ഥം കൈ ഉൾക്കളവെന്നായിരിക്കണം.

'കുറപ്പ്' എന്ന സ്ഥാനം പല ജാതിയിലുമുണ്ട്. തീയർ വെട്ടത്തേടുക 'വണ്ണത്താൻകുറപ്പ്' എന്നാണു വിളിക്കേണ്ടത്. തീയരുടെ ക്ഷൗരക്കാരനായ 'കാവുതീയൻ' സ്ഥാനം കിട്ടിയാൽ 'കാവുതിക്കുറപ്പായി'. കണിശന്മാരുടെ ഏടയിലും കുറപ്പ് എന്ന സ്ഥാനപ്പേരുണ്ട്. ആകപ്പാടെ സ്ഥാനമില്ലാത്ത ജാതിയില്ല. പലയക്ക 'പൊല്ല്' എന്നും 'വരോട്ടി' എന്നുമാണു പേരുപകർച്ച. വേട്ടയരുടെ സ്ഥാനപ്പേർ 'കിരൻ' എന്നാണ്. കിരതൻ എന്നതു ലോപിച്ചതായിരിക്കാം. മാവിലക്കും ചികത്താന്നാക്കും 'ചികം' എന്നാണു സ്ഥാനം കൊടുക്കാറ്. 'ചികം' എന്നതു സിംഹം എന്നതു ലോപിച്ചതായിരിക്കാനേ ഏടയുള്ളൂ. തീയർ, പൊതുവാളെ 'പൊതമ്മർ' എന്നും, അമ്പലവാസിമാരെ 'കണക്കപ്പൊതമ്മളെ'ന്നുമാണു വിളിക്കേണ്ടത്. പൊതുവാന്മാരും പലതരക്കാരെണ്ട്. വണ്ണൻ, മലയാൾ മുതലായവർ പുലയർ 'മരത്തന്മാർ' എന്നാണു വിളിക്കുക. അമ്പലവാസികളും വളരെ ഉണ്ടു്. വടക്കു 'നമ്പിയാണു നമ്പിശ്ശൻ' എന്നും പറയും. തെക്കൻദിക്കിൽ അമ്പലവാസിയെ 'നമ്പ്യാരെ'ന്നും വിളിക്കാറുണ്ടത്രെ. നമ്പ്യാരിലും പല ജാതിയുണ്ടു്. സാമന്തൻനമ്പ്യാരാണ് സാക്കുൽ നമ്പ്യാർ. നല്ല നായന്മാരും നമ്പ്യാന്മാരാണ്.

കൊലയാന്മാരും, ഏരുമാന്മാരും വടക്കു മലയാളത്തിലുള്ള രണ്ടു ജാതിക്കാരാണ്. കൊലയാന്മാരും ഊരാളിമാരും ഏതാണ്ടു സമാനന്മാരാണത്രെ. ഏരുമാന്മാർ കൊലയാന്മാരിൽ അല്പം താണവരാണ്. കൊലയാന്മാർക്കു മറ്റുള്ള നായന്മാരെപ്പോലെ ചത്താൽ ചാവുപൊലെയെല്ലാമുണ്ടു്. ഏരുമാന്മാർക്കു സഞ്ചയനം കഴിഞ്ഞാൽ എല്ലാം തീർന്നു. അവ

കും കാലാചിതമായ പരിഷ്കാരത്തിനനുസരിച്ച് ആഭിജാ
 ത്വം വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. പൂർണ്ണവിപ്ലാവിനും മറ്റും 'ആയന്മാരെ
 ന്' വിളിച്ചുവരുന്ന ഇവരും നായന്മാരാണ്. സ്ഥാനമാന
 ങ്ങൾ ലഭിക്കുന്നത് അധികവും കാനേഷുമാരി എടുക്കുന്ന കാ
 ലത്തും ജമാവന്തികാലത്തുമാണ്. പാണ്ടാക്കെ രാജാക്കന്മാ
 രും പ്രഭുക്കന്മാരുമാണ് ഇവക സ്ഥാനമാനങ്ങൾ കൊടുത്തിര
 ന്നത്. ഇപ്പഴം വെമ്പു ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കാണ് ആ അധി
 കാരം. 'കോലയാന്മാർ' ശ്രീകൃഷ്ണൻ വളർന്നതായ ഗോകുല
 ത്തിൽ ജനിച്ചവരാകകൊണ്ടാണുപോൽ അവർക്ക് 'കോലയാ
 ന്മാർ' എന്ന പേരു കിട്ടാനുണ്ടായത്. എരുമകളെ മേയ്ക്കു
 ന്നതുകൊണ്ട് 'എരുമാന്മാർ' എന്നു മറാവരേയും വിളിച്ചു വ
 ന്നു. പത്തുവും എരുമയും തമ്മിലുള്ള ദേദം ഈ രണ്ടുജാതി
 ക്കാർ തമ്മിലുണ്ടുണ്ടെന്ന് ഒരു പഴമുണ്ട്. ഇവരുടെ സ്ത്രീക
 ളെ 'കോലയാച്ചി' 'എരുമാച്ചി' അല്ലെങ്കിൽ 'എരുവാച്ചി'
 എന്നാണു വിളിക്കാൻ. എരുമാന്മാർ ചിറക്കൽ താലൂക്കി
 ലാണ് അധികമുള്ളത്. അവർക്ക് 'ആറു കിഴുവും, പതി
 നൊന്നു സ്ഥാനവും ഇരുപത്തിയെട്ടു ദേശവും' ഉണ്ട്. മാവി
 ലർ വേട്ടുവർ മുതലായവർ എരുമാന്മാരെ 'മന്നർ' എന്നു വി
 ളിക്കുന്നു. മാവിലരെ പുലയർ 'പടത്തലവന്മാർ' എന്നു
 ണരത്രെ വിളിക്കാൻ. കോലയാന്മാർക്കും എരുമാന്മാർക്കും 'മ
 ണിയാണി' എന്നു ഒരു വിശേഷവിധിപ്പേരുണ്ട്. പുലയർ
 കോലയാന്മാരെ 'മാച്ചർ' എന്നു വിളിക്കുന്നു. മണിയാണി
 സ്ഥാനം കിട്ടിയ ആളെ മാവിലർ 'മണിയാർ' എന്നും പുല
 യർ 'മണിനാളോൻ' എന്നും വിളിക്കണമത്രെ. പട്ടണത്തിൽ
 കണ്ടുവരുന്ന എരുമക്കുരുമ്പേയും ഉൾപ്പെടെയുള്ള അപ
 റിഷ്ഠതന്മാരായ എരുമാന്മാരുടേയും നടുപ്പം സമ്പ്രദായവും ത
 മ്മിൽ വളരെ സാമ്യമുണ്ട്. ഏറാടി, ചെള്ളാടി, നിടുങ്ങാ
 ടി എന്നിങ്ങനെ കാരോ ദേശത്തിനനുസരിച്ചു വിളിച്ചു ജാ
 തിപ്പേരുപോലെ, എരുമാന്മാരായത് ഒരു സമയം 'എറമം'
 അംശക്കാരായതുകൊണ്ടായിരിക്കുമോ? എന്തായാലും ഇവർ
 ഒരുകാലം വലിയ കൃഷിക്കാർ. ഭൂമിയുടെ സ്ഥാനമാനമായിരുന്നു
 എന്നുള്ളതിന് അനവധി ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളുണ്ട്. തറയിൽ നായ

നാരേക്കാൾ മുമ്പു മലയാളത്തിൽ മടന്നുകൂടിയത് ഏതെന്നു നായ എന്താണെന്നാണ്. ആശാരിമാർക്ക് 'എളയാശാരി' മേലാശാരി 'കേളാമൻ' എന്നിങ്ങനെ പല സ്ഥാനപ്പേരുകളുണ്ട്.

ബ്രാഹ്മണർ പത്തുനൂറ് ഗ്രാമത്തിലുള്ള നമ്പൂതിരിമാരെ 'അമ്മോൻ' എന്നാണു വിളിക്കേണ്ടത്. ഇവർ മരുമക്കത്തായക്കാരായതുകൊണ്ടായിരിക്കും ഈ പേർ വന്നത്. സാമന്തൻ നമ്പ്യാരെ, നായന്മാർ 'നമ്പ്യാരമ്മോൻ' എന്നും, ഉണിത്തിരിയെ 'ഉണിത്തിരിപ്പമ്മോൻ' എന്നും വിളിക്കേണം. വടക്കൻ ദിക്കിൽ 'നായരമ്മോൻ' എന്നും സ്ഥാനപ്പേരുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് 'അമ്മോൻ' എന്ന സ്ഥാനം സർവ്വത്ര ബഹുമാനസൂചകമായ ഒരു പേരായിരിക്കണം. ചാലിയർക്ക് 'മൂത്തചെട്ടിയൻ' എന്നൊക്കെ കാരോ സ്ഥാനപ്പേരുള്ളതുപോലെ നായന്മാർക്ക് 'എളയനായർ' മൂത്തനായർ എന്നിങ്ങനെ കാരോ ആചാരപ്പേരുണ്ട്. തെക്കൻദിക്കിൽ മൂത്തനായർക്ക് പകരം 'ചലിയനായരെ'ന്നാണു പറയാൻ. വടക്കേ മലയാളത്തിൽ 'മൂത്തനായരും' മറ്റും ആവണമെങ്കിൽ ചിറക്കൽ കോവിലകത്തുനിന്നു 'ചുരിക' വാങ്ങേണം. അങ്ങിനെ ചുരിക വാങ്ങിട്ടുള്ളവരെ മറ്റുള്ള നായന്മാർ 'അച്ചൻ' എന്നാണു വിളിക്കേണ്ടത്. കൊശവൻ മൂത്തപ്പും ചുരികവാങ്ങി നായരായും. ചുരിക കൊടുക്കുന്നതും ഇപ്പഴം പെരുത്തുള്ളതുകൊണ്ടു മുന്പു തെരുപ്പോലെ വിലയും ചിലവുമില്ല! നായന്മാരുടെ ഏതെങ്കിലും 'കരം പിറന്നാൾ' എന്നൊരു സ്ഥാനമുണ്ട്. 'കരം പാവുന്നതും' എന്നായിരിക്കും, ഈ വാക്കിന്റെ അർത്ഥം. 'മുമ്പേ നായർ' എന്ന സ്ഥാനമുള്ള ഒരു തറവാടും വടക്കേ മലയാളത്തിലാണു്.

മലയാളത്തിന്റെ വടക്കേ അറ്റത്തു, പ്രത്യേകിച്ചു കുന്നങ്ങില്ലയിൽ, വയസ്സും പ്രായവുമുള്ള നായന്മാരെ ചെറുപ്പക്കാർ ഇപ്പഴം പേരുചൊല്ലി വിളിക്കില്ല. 'രാമനശ്ശൻ' 'കണ്ണനശ്ശൻ' എന്നൊക്കെ സാധാരണ വിളിക്കാറുള്ളു. എമ്പ്രാന്തിരിയെ, എമ്പ്രാശൻ എന്നും, നമ്പൂതിരിയെ നമ്പുരിശ്ശൻ, എന്നും വിളിക്കുന്നതായാൽ കാലുകൂടും സന്തോഷമുണ്ട്. അ

തുകൊണ്ട് 'അച്ചൻ' എന്നുള്ളത് 'അമ്മാൻ' എന്നതുപോലെ ഒരു വലിയ സ്ഥാനമാനമായിരിക്കണം. കൊച്ചിയിൽ പാലിയത്തുള്ളവരൊക്കെ അച്ചന്മാരാണ്ല്ലോ. പാദേശങ്ങളിൽ വലുതായിട്ടുള്ളവരെയൊക്കെ 'നായിനാ' എന്നു വിളിക്കാറുണ്ട്. തിലുകിൽ 'അച്ചൻ' എന്നാണത്രേ അതിന്റെ അർത്ഥം. നായന്മാരും മറ്റും പണ്ടു തിച്ചുകരാജ്യത്തുനിന്നു വന്നവരായിരിക്കാമെന്നു ചില ചരിത്രകർത്താക്കന്മാർ പറയുന്നുണ്ടല്ലോ. അച്ചൻ എന്നതിനേക്കാൾ നല്ലതെന്നു വിചാരിച്ചിട്ടോ, ആദ്യമേ ഉണ്ടായിരുന്ന ചേർ ഇതുവരെ നിലനിന്നു പോയതുകൊണ്ടോ ആയിരിക്കാം, ചിലരെ 'നായന്മാർ' എന്നു വിളിക്കുന്നതെന്നറിയുന്നില്ല. സാമന്തൻതമ്പുരാരെ നായന്മാരും മറ്റും, നായന്മാർ എന്നു വിളിക്കാറുണ്ട്. വടക്കൻ ദിക്കിൽ പണക്കാരെയെല്ലാം നായന്മാരെന്ന് വിളിക്കും. എമ്പ്രാന്തിരിമാരേയും ചിലരങ്ങിനെ വിളിക്കാറുണ്ട്. നല്ല നമ്പൂതിരിക്കു വേണ്ടെന്നുണ്ട്. കാളി, കാർ, അങ്ങുന്ന്, അങ്ങോർ, അവിടന്ന്, വലിയേടത്തുന്ന്, ചെറിയേടത്തുന്ന് എന്നിങ്ങിനെ പല വകക്കാരാമുണ്ട്.

തമ്പുരാക്കന്മാരെ ബ്രാഹ്മണർക്കുമാത്രമേ രാജാവെന്നു വിളിച്ചുകൂട്ടൂ. അമ്മരാജാവു തമ്പുരാട്ടിയാണ്. റാണിരാജാവു എന്നു പറയുന്ന കൂട്ടക്ക്, അമ്മരാജാവു, അമ്മതമ്പുരാൻ എന്നൊക്കെ പറയുന്നതിനു വിരോധമില്ലല്ലോ.

തമ്പുരാക്കന്മാരുടെ അവയവങ്ങളുടെ പേരു പറയുമ്പോൾ 'തു' അല്ലെങ്കിൽ 'തിരു' എന്നാലും ചേർക്കണം. തുകക്ക, തുക്കണ്, തുക്കാല, തിരുവായി, തിരുമേനി, എന്നൊക്കെയാണ് പറയേണ്ടതെങ്കിലും തുപ്പല്ല, തുത്തല, എന്നൊന്നും 'വിടോളാരി'ല്ല. 'തിരുതാളി' എന്നുവെച്ചാൽ തമ്പുരാക്കന്മാർ തേയ്ക്കുന്ന താളിയാണെന്ന് അന്ധാളിച്ചുപോകരുത്. അതു ദശപുഷ്പത്തിന്റെ കൂട്ടത്തിലുള്ളതാണ്.

നായന്മാർ തമ്പുരാന്റെ തിരുമനസ്സറിയിക്കുന്നതിനുപകരം, തിരുമന്മയായവർ നായന്മാരോടു ചല്ലതും പറയുന്നത് അടിയന്ത്യാതെ 'കുറപ്പിലേറുക'യാണ് പതിവു്. തമ്പുരാക്കന്മാർ അയക്കുന്ന എഴുത്തിന് 'തരക', സാമന്തൻമുത്ത

‘അടിവിന്മേൽത്തന്നെ’, ആയാൽ ‘തീട്ട’, വലിയ നമ്പൂരി പാടാമരുടെ ‘തൃക്കൈക്കുറിപ്പ്’ എന്നൊക്കെ പറയേണം. കൂട്ടം എഴുതുന്നതു സാധാരണ സാഹസികമായിരിക്കും. ഇനി ഇതൊന്നുംകൂടാതെ ‘തീട്ട’ ‘കുറിയോല’ ‘കുറിപ്പ്’ എന്നൊക്കെ പറഞ്ഞുംകൊണ്ടു് ഒരുപക്ഷേപം. നമ്പൂരിമാർക്കു് നേരിട്ടു് ആർക്കും എഴുതാൻ പാടില്ല. കണക്കുപിള്ള വായിച്ചു തിരുമനസ്സിൽ ഏറ്റാണം. അങ്ങിനെയാലുംതിരുന്നാൽ മൂപ്പർക്കു് അത്രാവശം മനസ്സിലാവുവല്ലായിരിക്കും. മഹാരാജാവിന്നു് ‘തീട്ടം’ ‘തീട്ടം’ വുമാണ്.

കോഴിക്കോട്ടു തീയരുടെ കൂട്ടത്തിൽ കല്ലികൽ തറവാട്ടിലെ മൂപ്പൻ ‘മൂപ്പൻ’ എന്നൊരു സ്ഥാനപ്പേരുള്ളതുപോലെ, വടക്കേമലയാളത്തിലെ തീയർക്കും ‘മൂപ്പൻ’ ‘തീയറണക്കൻ’ ‘തണയാൻ’ ‘വേരോൻ’ ‘നാലപ്പാടി’ ‘ഉയ്യോൻ’ എന്നിങ്ങിനെ പല സ്ഥാനവലിപ്പങ്ങളും കൊടുക്കാറുണ്ടു്. അതൊക്കെ ഇപ്പഴം നിന്നുപോയി. എങ്കിലും കേവലം തരിച്ചിട്ടുണ്ടില്ല. എമ്പ്രാൻ, എമ്പ്രാന്തിരി, എമ്പ്രാശൻ കൈക്കൊണ്ടതെന്നാണു്. ശാന്തികഴിക്കുന്ന ‘ബ്രാഹ്മണരണിവർ.’ തീയരുടെ സ്ഥാനത്തു ശാന്തികഴിക്കുന്നവനെ ‘എമ്പ്രാൻ’ എന്നു വിളിക്കാൻ പാടില്ലെന്നുവെച്ചായിരിക്കും ‘ഉയ്യോൻ’ എന്നാക്കിയതു്. ഇപ്പഴം അവർക്കും അവലവും പ്രതിഷ്ഠയും കൈക്കൊണ്ടു. എനി അത്ര വിരോധമുണ്ടാവുവല്ല. ഇതുകൂടാതെ ‘വെളിച്ചപ്പാടൻ’ ‘അന്തിത്തിരിയൻ’ ‘പണിക്കർ’ മുതലായ സ്ഥാനങ്ങളുമുണ്ടു്. ‘കോമരം’ ആവുന്നതു് മണിയണിമാരും കോലയന്മാരും വാണിയരും മാത്രമാണു്. അവർക്കും ‘അന്തിത്തിരിയൻ’ സ്ഥാനമുണ്ടു്. ഇതുകൂടാതെ ബോട്ളോർ, മേസ്സി, മേസ്സു മുതലായ ഒരു പുതിയവർഗ്ഗം കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. മേസ്സുനാമധികവും നായന്മാരായിരിക്കും. അതൊന്നും എണ്ണത്തിൽ പെട്ടതല്ല. ‘മൂപ്പരുടെ’ സ്ഥാനം ബ്രാഹ്മണകുടുംബസ്ഥാനംകൊണ്ടു് മറ്റൊരു പക്ഷമുണ്ടു്. സാധാരണ കിഴക്കോട്ടുസ്ഥാനം വാല്യക്കാരും കൊടുത്തുവരുന്ന ഒരു ബഹുമാനപ്പെരുമാത്രമാണിതു്.

വലിയ നമ്പൂരിപ്പാടന്മാർക്കു് എഴുതുന്നത് ‘കുട്ടിപ്പട്ടർ’ വായിച്ചു തിരുമനസ്സിൽ അറിയിക്കുന്നതു് വിധത്തിലേ പാടു

ള്ളു. എടുപ്രഭുക്കന്മാരെക്കൊണ്ട് 'സമയംപോലെ വായിച്ചു ബോധിപ്പിച്ചാൽ' മതി. അത്ര തിരക്കില്ല. 'സചിനയം' 'വിനയപുരസ്സരം' 'സാരം' എന്നൊക്കെ ഈയൊരു തുടങ്ങിയതാണ്. മേൽവിലാസം എഴുതുന്നതിലും വളരെക്കൊണ്ട് ആലോചിക്കാനുണ്ട്. തീയ്യക്കു, അവർക്കു എന്നു ചേർത്തുകൂടി എന്നൊരു പക്ഷമുണ്ട്. ബ്രാഹ്മണക്കു 'ബ്രാഹ്മണീ' എന്നുകൂടി ചേർക്കണം. കത്തുകടലാസ്സും ലക്കോട്ടും മറ്റും ഉപയോഗിപ്പാൻ തുടങ്ങിയതു വാസ്തോഡിഗാമയുടെ ശേഷമായിരിക്കണം. തപാലിൽ അയയ്ക്കുന്ന എഴുത്തുകളിലും കൂടി നായർ നമ്പ്യാർ എന്നു ചേർക്കുന്നത് അവസ്ഥയ്ക്കു പോലെ എന്നു വിചാരിക്കുന്ന എജമന്മാരും ധാരാളമുണ്ട്. ഈവക പ്രതാപരത്നമാക്കു തറവാട്ടല്ല, ജമയാണ് മുഖ്യം. സ്ഥാനമാനങ്ങൾ ജാക്കുന്ന സരിച്ചേ പാടുള്ളു എന്നാണ് ധാരണ.

“ജമാ ബലമശക്താനാം,
ശക്താനാം ഭൂഷണം ജമാ”

എന്നെല്ലാം ധരിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കും!

വാസ്തോഡിഗാമയുടെ പേർ പറയുമ്പോഴാണ് ഒരു കാര്യം കാണുന്നത്. ഗാമ കുപ്പാലറങ്ങിയ ഉടനെ അന്നത്തെ സാമൂതിരിതമ്പുരാന്റെ ചെന്നു കണ്ടു എന്നും, തളിയിൽ അമ്പലത്തിൽപോയി മണിയട്ടിച്ചു തൊഴുതു എന്നും മറ്റും പലേ കഥകളുണ്ട്. ഇതെല്ലാം വാസ്തവമാണെങ്കിൽ അദ്ദേഹം ക്രിസ്ത്യാനിയായിരിക്കില്ലെന്നാണ് ഒരു നമ്പൂതിരിയുടെ പക്ഷം. ഗാമയുടെ ബുദ്ധിസാമന്ത്രിയും അദ്ദേഹം വിമിത്തം ബിലാത്തിക്കുടുംബമായ അത്തുരവുവുമായ അഭിവൃദ്ധിയും മറ്റും കാത്തു സഹായിച്ചിരുന്നവെങ്കിലും ക്രിസ്ത്യാനിയായെന്നു ചോദിക്കുന്നതാണ്. സൂക്ഷ്മത്തിൽ അദ്ദേഹം ഒരു ഹിന്ദുയാണ്. ഗാമ അതിസന്ദരനായിരുന്നുവല്ലോ. വളരെ വെളുത്തിട്ടാണ്. ആ മഹാന്റെ യോഗ്യതയും ഐന്ദ്രപ്രഭവിയും കൊണ്ടു കണ്ടു ഭരിച്ച് അത്തന്നെ സാമൂതിരിപ്പാട്ടിന്നു ധാതാത്തന്നെ സാരമായി “ചാസമുകോടി കാമൻ” എന്നു കല്പിച്ചു കൊടുത്ത പേർ പാശ്ചാത്യന്മാർ “വാസ്തോഡിഗാമ” എന്നാക്കിയതായിരിക്കണം. അങ്ങിനെ തന്നെ ‘കൊളമ്പസ്’ എന്ന

പേര് കവലയാടേസ്സ് എന്നായിരിക്കണം. കൊളമ്പസിയുടെ കടൽയാത്ര നിമിത്തമായിരിക്കണം. ഈ വിശേഷനാമം സിദ്ധിച്ചത്. മാസ്റ്റർ, ആയിബസൻ, സ്പീഡൻസൺ, എന്ന പോരൊക്കെ മോക്ഷദ്രോപാർത്ഥൻ, അന്നാഭായി, ശ്രീ വത്സൻ, എന്നാണത്രെ ഇപ്പോൾ എഴുതിവരാറ്.

പ്രകൃതം വീട്ടുപോയി. ഗാമ വരുന്നതിനുമുമ്പു പതിവായും ഇപ്പോൾ ദുർല്ലഭമായും കാലയിൽ തന്നെയാണ് എഴുതാറ്. ഈ കാല മുറിക്കുന്നതിനും അതിൽ എഴുതുന്നതിനും അപസാരം പൂട്ടി കെട്ടുന്നതിനുംകൂടി കാരോ സമ്പ്രദായഭേദങ്ങളുണ്ട്. ഉപേക്ഷിക്കും എരിശ്ശേരിക്കും മറ്റും നേത്രക്കായ മുറിക്കുന്നതിനുംകൂടി നിബന്ധനവെച്ചിരിക്കുന്നു. ചിറക്കലും കോട്ടയത്തും വെച്ചേറെ മാതിരിയിലാണ് ഇന്നും കുറിക്കു മുറിക്കുന്നത്. കാരോരുത്തർ ഇന്നിന്നമാതിരി കൊടുത്തു പിടിക്കാറു, ഇന്നിന്ന മരങ്ങൾ ഇന്നിന്ന ജാതിക്കാക്കേ ഉപയോഗിച്ചു കൂട്ട, പുരയ്ക്കുമെന്ന കാട് ഇന്നതരത്തിലേ പാടുള്ളു എന്നും നിശ്ചയമുണ്ട്. അങ്ങിനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും പ്രഭുക്കന്മാർ അന്നും അപണ്ഡിതന്മാരുതന്നെയാണ്. ലക്ഷ്മികടാക്ഷമുള്ളവർക്ക് സരസ്വതീകടാക്ഷം ഇന്നും ദുർല്ലഭമാണല്ലോ. തമ്പുരാക്കന്മാർ കപ്പിടുന്നതിന്നു 'തൂലും ചാത്തുക' എന്നും, വലിയ നമ്പൂരിപ്പാടന്മാരൊന്നെങ്കിൽ 'തൂലക്കെ വിളയാടുക' എന്നും പറയണം. ചിലരുടെ കപ്പ മയിലിന്റേയും മറ്റുചിലരുടേതു താമരയുടേയും ശംഖിന്റേയും മറ്റും മാതിരിയിലാണ്. ഈ പതിവ് ഇന്നും ചിലരു വിട്ടിട്ടില്ല. പേരെഴുതി കപ്പിടുന്ന സമ്പ്രദായം ഈയൊരു തുടങ്ങിയതാണ്. പണ്ടൊക്കെ എന്തെങ്കിലും ചുരുക്കത്തിൽ കുറയായും ഇടം; അതുമതി. അന്നിത്ര പൂല്ല്വം ചിലയാട്ടുമില്ല. ഇപ്പോഴു് പേരെഴുതിയാലും പോര, ചുണ്ടാപ്പിടണം. എന്നിട്ടും കളവിനു ലേശം കുറവില്ല.

തമ്പുരാക്കന്മാരുടെ പേർ മറ്റുള്ളവർക്കു സാധാരണ വിളിക്കാൻ പാടില്ല. കുന്നുകിലോ അവർ ജനിച്ച തക്കത്രത്തിന്റെ പേർ, അല്ലെങ്കിൽ കാരണപ്പേരെ ഇയ്യള്ളോക്കു പറഞ്ഞു കൂട്ട. 'ഭരണിത്തമ്പുരാൻ' 'ആയിലൂതിരുന്മാർ' 'കുട്ടിയയിത്തമ്പുരാൻ' 'എട്ടൻതമ്പുരാൻ' 'അപ്പൻതമ്പുരാൻ' എ

ന്നൊക്കെയാണ് മിത്രതയ്ക്കു്. വിശേഷവിധിക്ക് ഇതൊന്നു മായിരിക്കില്ല. ഒന്നു ഒന്നു മുളം മീളത്തിൽ ഒന്നാന്തരം നാമധേയമായിരിക്കും. എനി ഇതിലൊന്നും പറ്റാതെ 'പുരുഷോരിത്തമ്പുരാൻ' 'വള്ളിക്കാട്ടത്തമ്പുരാൻ' എന്നൊരു വകയുണ്ട്. ഇവരെക്കൊക്കെ സംബന്ധം തുടങ്ങിയ തറവാട്ടുപേരുകൊണ്ടു പ്രസിദ്ധി കിട്ടിട്ടുള്ളവരായിരിക്കണം. '74-ൽ നാട്ടുമിങ്ങിയ തമ്പുരാൻ' 'ചിററുരു തീപ്പെട്ട തമ്പുരാൻ' 'കുശിക്കെഴുന്നള്ളിയ തമ്പുരാൻ' എന്നിങ്ങിനെ പ്രസിദ്ധനായിട്ടുള്ളവരുമുണ്ട്.

തമ്പുരാക്കന്മാരുടെ പേരു നമുക്കു പറയാൻ പാടില്ലെന്നതിരിക്കട്ടെ. അവർ മറ്റുള്ളവരുടെ പേരു മാത്രമേ വിളിക്കുള്ളൂ എന്നും ശാസ്ത്രമുണ്ട്. മേനോനായാലും തരക്കേടില്ല, കുറുപ്പായാലും പേണ്ടതില്ല, എത്ര കൈകേമനായാലും രാമൻ-കൃഷ്ണൻ എന്നൊക്കെ വിളിക്കും. പണ്ടുതുകടിയില്ല. 'ചാമൻ' 'കിട്ടൻ' എന്നൊക്കെയാണ്. പ്രഭുക്കന്മാർക്കും 'മൂപ്പവ' യേമുണ്ട്. കരുണാകരമേനോൻ, ശങ്കരമേനോൻ മുതലായവർ താസിൽദാശാ മജിസ്ട്രേട്ടാ ആണെങ്കിൽ 'കണാരോൻ' 'ശങ്കരോൻ' എന്നു രണ്ടു മല്ലാത്ത പാകത്തിൽ വിളിക്കും. ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരല്ലാത്ത അപരരുടെ നേരെ കാണാപന്മാരെ വെറും കണാരനെനോ, ചങ്കവെടന്നു മാത്രമേ വിളിക്കുള്ളൂ! നമ്പുരാരുടെ മനപ്പേരാണ് ശാധാരണ പറയാൻ. ഒരു മഹൻ നമ്പുതിരി മനവകകാളും ഒരു 'ബാരിസ്റ്ററ'യാണ് എല്ലിമുതെന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ അഹൻനമ്പുതിരി 'അത്രവേണ്ട കേട്ടൊ, ഉണ്ണി! വാരിഷ്കൻ' എന്നുമതി എന്നുള്ളിച്ചെയ്യുക പലരും കേട്ടിരിക്കും.

സാധുവാർ വലിയ അധികാരത്തോടും മാസ്റ്ററിയോടുംകൂടി നന്ന ചെറുപ്പത്തിൽ താടിമീശവരുണതിനുമുമ്പായിട്ടാണ് ഇന്ത്യയിൽ വരാൻ. നാ പറന്നതിനു മുമ്പായി, ഒരുപടി സമ്പാദിച്ചു പെൻഷനും വാങ്ങി, സ്വരാജ്യത്തിലേക്കു മടങ്ങി എന്നും കേൾക്കാം. ഇത്രമാത്രം അറിവുള്ള ഒരാൾ സാധുവാർക്കു ജ്ഞാനരയുണ്ടോ, എന്നു ശങ്കിച്ചതുപോലെ, നമ്മുടെ തമ്പുരാക്കന്മാരും മരിക്കുന്ന കാഴ്ചം കണ്ട സംശയത്തിലാണെന്നു

തോന്നിപ്പോകും. തമ്പുരാക്കന്മാർ ഒരിക്കലും മരിച്ചതായി കേൾക്കില്ല. കുന്നുകിലോ 'നാടുനീങ്ങും' അല്ലെങ്കിൽ 'തീപ്പെട്ടും' വെള്ളത്തിലെഴുന്നള്ളി ചത്താലും അവർ 'തീപ്പെട്ടുക' യേയുള്ളൂ. ചിലർ 'തിരുപ്പെട്ടുക' എന്നും പറയാറുണ്ട്. വാഴുന്നാർ, അടിയിത്തന്മോൻ മുതലായ ഏടപ്രഭുക്കന്മാർ 'അന്തരിച്ചു'പോയാൽ 'വാണ്ടു' എന്നേ വിചോണ്ടുതുട്ടു. സ്ഥാനികന്മാരല്ലാത്ത പ്രമാണികൾ 'സ്വർഗ്ഗം പ്രാപിയ്ക്കും' അല്ലെങ്കിൽ 'ദീനം വൈഷമിച്ചുപോകും' മരിക്കില്ല. സാധുക്കളൊക്കെ 'കുറുപ്പിച്ചുപോകുമ്പോൾ' ഉള്ളൂ. തമ്പുരാക്കന്മാർക്ക് വല്ല സുഖക്കേടുമായാൽ 'പൊയ്ക്കല്ലായ്മ'യാണു്. നായന്മാർ തീയർ മുതലായവർക്കൊക്കെ 'പാടുക്കാണു'ത്രെ.

പണ്ടൊരു നമ്പൂതിരിയും നായനും തോന്നിമറിഞ്ഞു പഴയിൽ വീണു. വെള്ളക്കടിക്കുമ്പോൾ നമ്പൂതിരി കുടിക്കുന്നതുപോലെ നായനും കുടിക്കുന്നുവല്ലോ എന്നുവിചാരിച്ച് അസുയരപ്പെട്ടു 'കലക്കിക്കടിക്കെടാ' എന്നുതളിച്ചൊരു പഴമകേൾക്കത്തേവർ ചുരുങ്ങും. ഇങ്ങിനെയുള്ള ദുരഭിമാനത്തിന്നു മരിച്ചാൽകൂടി കുറവില്ല. തമ്പുരാക്കന്മാരുടെ ശൂശാന്തത്തിന്നു 'തീക്കേലം' അല്ലെങ്കിൽ 'തീക്കോവിലക'മെന്നും നായന്മാർ മുതലായവരുടേതിന്നു 'മുട്ടുവാട്ട' എന്നും പുലയരുടേതിന്നു 'മുടല' എന്നും തീയരെ 'പൂക്കുന്ന' സ്ഥലത്തിന്നു 'മയിരാനം' എന്നും മാപ്പിളമാരെ കുഴിച്ചിടുന്ന ദിക്കിന്നു 'മന്ന' എന്നുമാണു പറയേണ്ടതു്.

തീയർ മുതലായവർ എത്ര വലിയ പഴയിൽപോയി മുങ്ങിക്കളിച്ചാലും 'തീരുതന്നത്തു' എന്നേ 'വിചോണ്ടു'തുട്ടു. തീയുക്ക് കുറിക്കലും പറവാൻ പാടില്ല, 'വിചോളണം.' തമ്പുരാക്കന്മാർക്ക് 'തീരട്ടെങ്കളി'യാണു്. എവി 'കളംകലക്കുന്ന' ഒരു വകക്കാരെടു്. അവർ ആനയോ പോത്തോആണെന്നു ശങ്കിച്ചുപോകരുതു്. എടപ്രഭുക്കന്മാരുമാത്രമേ 'കളംകലക്കുക'യുള്ളൂ. നായന്മാർക്കും മറ്റും ഒരു സമയം എണ്ണതേച്ചുകുളിക്കാം. അതിൽ താണിട്ടുള്ളവർ എത്ര വിലപിടിച്ച കഴമ്പുതേച്ചാലും 'പഴ പൊട്ടുപിരിട്ടി' എന്നേ പറഞ്ഞുതുട്ടു. തമ്പുരാക്ക

നാരായണൻ 'കലപ്പെണ്ണ ചാത്ത'മാണ്. അവർ 'ഉരക്കുഴി കണ്'തിൻ' 'അന്തിയിരചാത്തുക'യെന്നു പറയണം.

തമ്പുരാക്കന്മാർക്കു കിടന്നുറങ്ങുന്നതു കരെ പോരായ്മയാണു്. അതുകൊണ്ടു് അവർ 'പള്ളിക്കുറപ്പുകൊള്ളുകയ'് ചെയ്യുളളു. എട്ടുപ്രഭുക്കന്മാർ 'വീണപിരിയുക'യാണത്രേ പതിവു്. പള്ളിയാറ, പള്ളിക്കൂട്ടിൽ, പള്ളിവിരിപ്പ് എന്നുള്ളതിന്റെ അർത്ഥമാക്കെ ഉപഹിതമാക്കിയെങ്കിലും 'പള്ളിതിരിയുക' എന്നതാണെന്നറിയുന്നവർ വളരെ ഒല്പമേയിരിക്കും. 'പള്ളിതിരിയുക' എന്നുവെച്ചാൽ, 'തൊട്ടുകൂട്ടാതെ കണ്ടാവുക' 'ദൂരത്താവുക', 'പുറത്താവുക', 'തീങ്ങാതുക', എന്നർത്ഥം.

മറ്റുള്ളവർ വണ്ടിയിലല്ല മോട്ടാർകാറിൽ സഞ്ചരിച്ചാലും 'വിടോണ്ടുവന്നു' 'വിടോണ്ടുപോയി' എന്നു പറഞ്ഞുകൂട്ട. നമ്പൂതിരിയോ തമ്പുരാനോ പാപനാശനടന്നാലും 'എളുകയോ' 'എഴുന്നെള്ളുകയോ' ആണത്രേ. സാമന്തപ്രഭു 'അടിയിരുത്തുക'യാണു്. എഴുന്നള്ളുന്നതിനും, അടിയിരുത്തുന്നതിനും പുറമേ 'നീങ്ങുകയും' 'നീങ്ങുകയും' ചെയ്യുന്ന വകക്കാരണ്ടു്. അവരും നാട്ടുവാഴികളാണെന്നു പറയണ്ടതില്ലല്ലോ. ചിലർ നാട്ടുംപോയി വീടുതന്നെയില്ല; എന്നിട്ടും ധാർഷ്ട്യത്തിനു കറവിയല്ല. തവിട്ടുനിന്നാലും തകുതി വിടിയല്ല.

നന്ന സാധുക്കൾ മാത്രമേ കള്ളുകുടിക്കുള്ളൂ. തീയ്യർ വണ്ണാൻ മുതലായവർ കുടിക്കുന്നതു 'മരനീരാണ്.' 'മാവെള്ള'യെന്നു പറയുന്നതിനും അത്ര വിരോധമില്ല. 'മരനീര' വളരെ വിശേഷമാണു്. സന്ദേശബഹളം വർദ്ധിച്ചതിൽ പിന്നെ കുറച്ചുകൊണ്ടു് ഗുണം കൂട്ടിട്ടുണ്ടു്. വടക്കൻദിക്കിൽ 'ബാലയോ' 'അല്ലിവെള്ളമാ' കുടിക്കാത്തവർ ചുരുക്കം.

എതിരേ കതിരവനയരും മുദമ്പ

ഉറിയമരനീരകുട ചെന്നാൽ

എരിയ പൊരിയ കളിര തളര.

എന്ന പ്രമാണവുമുണ്ടു്. പക്ഷെ വടക്കനമ്പലമാനന്മാർ കരിക്കലും 'കള്ളുകുടിക്കില്ല'. 'പാപഹാരം കുടിച്ചാൽ'ത്തന്നെ മറ്റുണ്ടാകും. കടത്തനാട്ടു ചില ദിക്കിൽ 'ഭസ്മംതൊട്ടാൽ'ത്തന്നെ ലഹരിയായി. അമാലന്മാർക്കു് കരുതേരം 'പെള്ള

കുടിക്കാൻ' കാലുറപ്പിക 'ചെമ്പുകാശിൽ' ചുരുങ്ങിയാൽ പോ
രാ. പുലയരും ചെറുക്കളും 'നാമം ജപിക്ക' 'പിരാനന്തൻ
വെള്ളം' കൊണ്ടാണ്. സൂക്ഷ്മത്തിൽ അതാണു യഥാർത്ഥമായ
പോം.

കൊൾ കുറച്ച 'കാരാടണം' എന്നു വിഭാഗങ്ങൾ 'മറ
ക്കാനാണ്' ആവശ്യപ്പെടുന്നതെന്നു ധരിക്കുന്ന ചെറുപ്പക്കൾ
എറുമാണ്ടെന്നു തോന്നില. എന്നാലും തീയർ ആശാരിമാർ
മുതലായവർക്കു വൈറില 'തുന്മാൻ' ചോദിക്കുന്നതിനു മറ
ക്കാൻ വേണമെന്നു തളിച്ചെഴുതുക; 'കാരാടണം' അല്ലെ
ങ്കിൽ 'പാരിപ്പോകണം' എന്നേ 'പണിച്ച'കൂട. താണു
തിക്കുക്കു പറയാനോ, പണിക്കാരോ അതളിച്ചെഴുതാനോ
പാടില്ല. 'പണിക്കുന്നതു' അധികവും എടുപ്പുകാരാണു്.
അവർ ചിലപ്പോൾ കല്ലിക്കുകയും ചെയ്യും. 'കാരാടക'യെ
ന്നു സമഷ്ടിയായി പറഞ്ഞുവല്ലോ. വൈറിലക്കു 'ചവറില'
യെന്നും പുകയിലയ്ക്കു് 'കണക്കിന്റെ കോല' അല്ലെങ്കിൽ
'കണക്കിന്റെ ഞെട്ടു' എന്നും അടയ്ക്കുക 'കഴുക' എന്നും ന
റിനു് ഇച്ചുളിച്ചൊടി എന്നും വെച്ചുവെച്ചുവെക്കുക ഉണ്ടു്.
താണുതിക്കുർ 'ചുരന്ന തുണി' എന്നു വിലയുള്ളതായാലും
'മുണ്ടു' 'മുതുവാമ്പൽ' എന്നേ തിരുമുന്മാരെ അറിയിച്ചുകൂട,
തമ്പുരാൻ 'ചാത്തുന്നതു' 'കല്ലിലൊ പത്രം' ആയിരിക്കും.
തമ്പുരാന്റെ 'ഉൾചാത്തു' മാപ്പിളമാക്കു പതിവില്ലാത്ത നമ്മു
ടെ 'അടിമുണ്ടു'ണു്.

ശുഭ്രക്കു വിവാഹം തന്നെയില്ല. ഉണ്ടെങ്കിൽ രാത്രിയെ
പാടുള്ളു. ആളുക്കുണ്ടിയാലേ സംബന്ധത്തിനു പോയിക്കൂട.
പോയാൽ 'ആടയും പുരയും തിരിയുന്നതിനുമുമ്പ' എന്നുവെ
ച്ചാൽ തന്നരാക്കൊണ്ടു, മടങ്ങണം. സംബന്ധം കഴിക്കുന്നതു
മേൽജാതിക്കാരായും അറിയാൻ പാടില്ലെന്നു സാരം! വിവാ
ഹം മലയാളശുഭ്രക്കു് കരിക്കലും പാടില്ല. 'ചെണ്ണിനെ
കൊണ്ടുവരിക' 'വിഭാരംകയറുക', 'ഉഴംചൊറക്ക', 'പാക്കു
ക' 'സംബന്ധം കഴിക്കുക', 'ഗുണദോഷം തുടങ്ങുക', 'പുടമ
റിക്ക' എന്നൊക്കെ കാരോ സമ്പ്രദായങ്ങളുണ്ടു്. ഈയെ
ടെ 'കല്യാണം കഴിക്കുക' എന്നുമായിട്ടുണ്ടു്. തമ്പുരാക്കന്മാരു

ഒരു സംബന്ധത്തിന്നു 'കല്പിലമുറി' അല്ലെങ്കിൽ 'പട്ടം വളയും കൊടുക്ക' എന്നാണു പറയുവാൻ. 'തിരുവേളി'യുമുണ്ട്. വെറുംവേളി ബ്രാഹ്മണക്കുമാത്രമേയുള്ളൂ. നായകർ എന്നു എന്നു കൂട്ടുന്നതിന്നു വേളി എന്നു പറയുന്നതു പരിഹാസമായിരിക്കാം. 'പിടാരൻ' ജാതിക്കുറവിധത്തിൽ വളരെ നല്ലതാണു്. പൂണൂൽ ധരിക്കാം, വേളികഴിക്കാം, ഭസ്മത്തൊടാം, പൂജകഴിക്കാം, പലതും ആവാം. എമ്പ്രാന്മാരും നമ്പൂരന്മാരും 'പെൺകൊട്ടേ' എന്നുകൂടി പറയുവാനുണ്ട്. തീയ്യരുടേയും മറ്റും സംബന്ധത്തിന്നു 'മംഗലക്കരിക്കാടി' എന്നോ 'കരിക്കലം വാട്ടുക' എന്നോ പറയേണ്ടു. ഇതൊക്കെ പണ്ടത്തെ കഥയാണു്, പരിഷ്കൃതന്മാരു് മറുപടിയരുത്തു്.

തിരുമനസ്സീനു് ഊട്ടിലെഴുന്നെള്ളി ശുദ്ധപക്കമരിച്ചോരണ്ടാലും അതു് 'അമരേത്താണു്'. ഏതു ചെറിയ എലക്കണ്ണത്തിലുണ്ടാലും ഏച്ചിൽ എലക്കു് 'അമണ്ടല' എന്നു പറഞ്ഞുകൂട്ട. സാമന്തന്മാരുടെ കാൽക്കൽക്കൊക്കെ അമാന്തത്തിലാണെന്നിലും സ്ഥാനമാനങ്ങൾക്കൊന്നും കുറവില്ല. അവരിന്നും, നാട്ടുചാഴികൾതന്നെയാണു്. അവരും ഊണുകഴിക്കില്ല. 'അടിയലം' കഴിക്കേണ്ടതുളളു. നായന്മാരും തീയ്യരും മറ്റും ഏതു നല്ല പഴുരിച്ചോരണ്ടാലും 'കരിക്കാരി' അല്ലെങ്കിൽ 'കരിക്കാടി' എന്നു പറഞ്ഞുകൂട്ട. മോക്കളേൻ പച്ചടി എന്നൊന്നും വിടോളായേ പാടില്ല. ഉപ്പേരിക്കരിക്കാടി അല്ലെങ്കിൽ കൂട്ടാൻകരിക്കാടി എന്നു പറയാവു. ഉപ്പു പരമസാധുക്കൾക്കു കൂടി വേണ്ടതാണെന്നിലും അതിനുകൂടി പേരുണ്ട്. 'പടന്നപ്പരൽ' എന്നുവെച്ചാൽ ഉപ്പാണത്രെ. ഇനി ഇതിലൊന്നിലും ചേരത്ത ചില പ്രഭുക്കന്മാരു് ഉണ്ണുന്നതിന്നുപകരം 'ഉരുട്ടിത്താങ്ങലാണ'ത്രെ. സാമ്പ്രന്മാരു് തിന്നു കഴിക്കുകയേ ഉള്ളു. മാപ്പിളമാൺ വേക്കും, പട്ടക്കു സാപ്പാടാണു മൂലം.

പണ്ടാരവക വസ്ത്രക്കുളൊക്കെ വിടാണു് തികുതി ബാക്കിക്കു വിറ്ററ വല്ല 'ചെററപ്പരയിലെ'ഴുന്നെള്ളി താമസിച്ചാലും അതിന്നു കോവിലകമെന്നും, മറമെന്നും, കൊട്ടാരമെന്നോ പറയേണ്ടു. തീയ്യക്കു് വീടില്ല 'പൊരയോ കുടിയാ' മാത്രമേയുള്ളു. നായന്മാർക്കാണു വീടു്. സാമന്തന്മാരുടേതു്

‘ഏട’മാണത്രെ. അമ്പലവാസിപ്പട്ടണത്തിന് ‘കഴകപ്പുറ’യെന്നാണ് പറയേണ്ടതെങ്കിലും അവർക്കു ഈയൊരു മറുനാമമില്ല. തെക്കേമഠം, കിഴക്കേമഠം എന്നൊക്കെയാണു പേര്. എതിന്റെ തെക്കുകിഴക്കുഭാഗത്തു ചോദിക്കുന്നില്ല. അമ്പലത്തിന്റെ എണ്ണല്ലോയ്ക്കു. അപ്പോഴായി വിചാരിച്ചാൽ മതി. പട്ടണത്തേയും മഠത്തെന്നു. എന്നാൽ മലയാളബ്രാഹ്മണരുടെതിന് ഇല്ല. അല്ലെങ്കിൽ മന എന്നും പറയണം. സാധുക്കൾക്ക് ‘കുടിഞ്ഞിപ്പാ’ ചൊറപ്പയ്യോ, ‘ചിറാറി’യൊ ആയിരിക്കും. വേട്ടവരുടെതിന് ‘കുഡുവു’ എന്നും പുലയരുടെതിന് ‘ചാള’ എന്നും മറ്റും അനവധിജാതി, വേനങ്ങളുടെ എടുതിലുമുണ്ട്. താണു ജാതിക്കൾക്കു ചൊന്നും പെള്ളിയും പാടില്ല. ഉണ്ടെങ്കിൽ അതൊക്കെ ‘ചെമ്പുകാശാണു.’ അവർ അനവധി ചെമ്പുകാശ് ചിലവുചെയ്തു എത്ര വലിയ വേനമെടുത്താലും തമ്പുരാക്കന്മാരോടും മറ്റും ‘കുപ്പാട്ടു’ എന്നു വിടാണ്ടുകൂട്ട. പുലയർ മുതലായവർ നായന്മാരുടെ കുപ്പാടിനു ‘പടിക്കൽ’ എന്നോ ‘എടുത്തുപടി’ എന്നോ പറയണം. തീയരുടെ കുടിക്ക ‘മന്നത്തു’ എന്നു പുലയർക്കു പറഞ്ഞുകൂട്ട. സംസ്കൃതം എത്രവലിയ കോവിലകത്തു താമസിച്ചാലും അതു ബുദ്ധിമാണു.

പുലയർ അമ്പലത്തിന് ‘പെരിയിടം’ എന്നാണ് അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. ക്ഷേത്രങ്ങൾക്കും ജാതിഭേദമില്ലെന്നില്ല. പള്ളി എന്നു മാത്രം പറഞ്ഞാൽ മറുപിള്ളമാരുടേയോ ക്രിസ്തു ധാരികളുടേയോ ദേവാലയമാണു. പള്ളിയറ നായന്മാർക്കു ഉണ്ടെങ്കിലും, അല്ല. താണുജാതിക്കൾക്കാണ് പള്ളിയറ അധികമുള്ളത്. തമ്പുരാക്കന്മാർ പള്ളിക്കുറപ്പുകാളെന്നു മുറിക്കും പള്ളിയറ എന്നു തന്നെയാണു പേര്. അറ തീയരുടേതാണു. കോട്ടം നായന്മാർക്കു അധികം. ‘കോട്ട’ങ്ങളിൽ അധികവും ‘വേട്ടക്കുരുമകനും ഉറപ്പായച്ചിവൈവത്താരു’മാണു അധിവസിക്കാറു. ‘കുളരി’യിൽ പല യമുവൈവങ്ങളും കുടികൂട്ടും. ‘കണ്ണങ്ങാട’ മണിയണികളുടെ ദേവസ്ഥലമാണു. വാണിയരുടെതിന് ‘മുച്ചിലാട’ എന്നു പറയും. ‘മുണ്ടിക’യിൽ ചാമുണ്ഡി വർഗ്ഗമാണു അധികം താമസം. ‘പൊടിക്കുളം’ മുത്തപ്പയിരപറമ്പ് തൽ

കാലം താമസിക്കാനുള്ള ഒരു തമ്പരണെന്നേ വിചാരിച്ചുകൂട, സ്ഥിരതാമസം 'മേപ്പൂർ'യിലാണ്.

ചൊന്നതമ്പുരാന്റെ ഭാര്യയെ അമ്മച്ചി എന്നുണത്രെ വിളിക്കേണ്ടത്. കൊച്ചിയിൽ അച്ചിമാരാണെന്നു പറയുന്നതിൽ ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസം കൂടിയുണ്ട്. കടത്തനാട്ടു, കോട്ടയം, ചിറക്കുപൊക്കെ 'കെട്ടിലമ്മമാരാണ്'. നീലീശ്വരത്ത് എത്തുമ്പോൾ 'നഞ്ചുരായി'പ്പോയി. കേഴിക്കോട്ടെന്നുമില്ല. സാമന്തൻ നമ്പ്യാരുടെ ഭാര്യയെ 'കിടക്കയാൾ' എന്നു വിളിക്കണം. 'നമ്പ്യാരും നഞ്ചുരും' എന്നു പറയുന്നത് ചേരെ കരുതുകയാണ്. 'കെട്ടോൾ' ഹീനജാതി ആവാനേ തരമുള്ള. യാഗംചെയ്തു നമ്പൂതിരിമാരുടെ മരുമക്കളെ 'പത്തനാടി' എന്നു വിളിക്കേണം. മറ്റുള്ള ബ്രാഹ്മണരുടെ വേളി കഴിച്ചവരുടെ ഭാര്യ എന്നല്ല, അനുജനും, അകത്തുള്ളവരും, ആമ്പാത്തുള്ളവരും, അകായിലുള്ളവരും, എന്തൊക്കെ പറയും. പട്ടർ തമ്പ്രാക്കളുടെ ചൊണ്ടാട്ടിയെ 'അമ്മൂർ' എന്നാണ് വിളിക്കാൻ. 'പിള്ളർ' തിരുരുടെ അനുജനുമായിപ്പോയി. ഇനി 'കുഞ്ഞിയമ്മ' എന്നൊരുവകയുണ്ട്. വടക്കൻദിക്കിലാണ് അധികം നായന്മാർ സ്ത്രീകളെ അവരിൽ അല്പം താണ ജാതിക്കാർ ബഹുമാനമായി 'കുഞ്ഞമ്മ' എന്നുവിളിക്കുന്നത്. തിരുവിതാംകൂറിൽ കൊച്ചമ്മമാരാണ്. പുരുഷാചാരികളും മറ്റും കുഞ്ഞമ്മ എന്നു വിളിക്കുന്നത് പ്രമാണപ്പെട്ട തറവാടുകളിലെ സ്ത്രീകളെമാത്രമാണ്. മറ്റു നായന്മാർ സ്ത്രീകളെ വിളിക്കുന്നത് അവരുടെ പേരിന്റെ അന്ത്യത്തിൽ 'ത്തമ്മ' എന്ന പ്രത്യയം ചേർത്തിട്ടാണ്. 'പാട്ടിത്തമ്മ' 'പാപ്പുരീത്തമ്മ' എന്നിങ്ങനെ, 'ത്തമ്മ' എന്നത് നേത്യാമ്മ എന്നതു ലോപിച്ചതായിരിക്കണം.

കേഴിക്കോട്ടുതമ്പുരാക്കന്മാരും നീലീശ്വരത്തുതമ്പുരാക്കന്മാരും ഒന്നാണല്ലോ. തെക്കുള്ളവരേക്കാൾ ആന്ധ്രന്മാരാണെന്നു തടിക്കുന്ന വടക്കൻദിക്കിലെ നല്ല നായന്മാർ തറവാടുകളിൽനിന്നു നീലീശ്വരത്തു രമ്പുക്കന്മാർ സംബന്ധം തുടങ്ങി കോവിലകത്തുകൊണ്ടുവന്നു പാറ്റിക്കും! വടക്കൻദിക്കിൽ അമ്പലവാടികളായ നമ്പീശന്മാരും നായന്മാരുടെ വീട്ടിൽ

സംബന്ധം കഴിക്കും! ആഭിജാത്യം നിമിത്തം നായനാർക്ക് സംബന്ധം തുടങ്ങാൻ പാടില്ല എന്നു വെച്ചിട്ടുള്ള ചില രാവാട്ടുകളിൽ സാധാരണ അമ്പലം സിക്കളുടെ മകളായ പൊതു രാജാക്കന്മാർക്ക് സംബന്ധം പാടുള്ളു എന്നു മുണ്ടു്! എന്നാൽ ആ വക താവാട്ടിലെ പുരുഷന്മാർക്കു് ആശ്ചര്യമാരാണെന്നു നമുക്കു് നായനാർ സ്ത്രീകളെ സംബന്ധം കഴിക്കുന്നതിന്നു് ഭയപ്പെടുമല്ല! ഇതു ചിലർക്കു് പുരുഷന്മാരിരിക്കും, പക്ഷെ പരമേശ്വരൻ. പ്രഥമപുരുഷ ബഹുവചനം ഉപയോഗിക്കുന്നത് ഇംഗ്ലീഷിൽ സാധാരണ രാജാക്കന്മാരും വലിയ അധികാരസ്ഥന്മാരും പത്രാധിപന്മാരും മറ്റാരുമാണ്. മലയാളത്തിൽ ഞങ്ങൾ എന്നു പറയുന്നതായാൽ പറയുന്നവർക്കല്ല കേൾക്കുന്നവർക്കുണ്ടത്രെ ബഹുമാനം. ഞാൻ എന്നു വിദേശത്തു് അഹങ്കാരമാണെന്നു വിചാരിക്കും. പക്ഷെ ഞങ്ങൾ എന്നതിന്നു പകരം ഞങ്ങൾ എന്നും പറയാറുണ്ടു്. യോഗം നായനാർ നമുക്കു് നേരെ നമൻ എന്നിങ്ങനെ പണിക്കുന്ന പ്രഭുക്കന്മാർക്കിപ്പഴം കുറവില്ല.

തിരുമമ്പാലക മുതുവാമ്പൽ ചുരുട്ടി ഉടുത്തു് വളരെ വണങ്ങി കരുങ്ങി എടുത്തെ കൈ വലത്തെ കഷ്ടത്തിൽ വെച്ചു വലം കൈക്കൊണ്ടു വായമുടി കുറുക്കാലിന്മേൽ 'കാഴ്ചാനിച്ച്' നില്ക്കുന്നതാണു് മറ്റൊരു കല്പനയും തൊപ്പി മുതലായതു വളരെ തിഷ്ണിദ്ധമാണു്. മുണ്ടു പുതക്കാൻ തന്നെ പാടില്ല. രണ്ടാം മുണ്ടു് ഉണ്ടെങ്കിൽ അതു ചുറ്റണം. തിരുമമ്പാലക കരിക്കലും, ഇരിക്കാൻ പാടില്ല. കരുതയം 'കുറപ്പുണ്ടായിട്ടു്' വല്ലഭിക്കിലും പോയി കൊടുത്തു മറച്ചു കുത്തിരിക്കാൻ കല്പിച്ചാൽ തന്നെ ഇരിക്കാൻ പാടില്ല, 'വിദേശകൂടണം'.

തീണ്ടിക്കളിയുടെ കാഴ്ചമൊക്കെ കാരോ ദിക്കിൽ കാരോ മാറിയിരിക്കും. തീയുടെ ചിലദിക്കിൽ തീണ്ടിക്കളിക്കും. ചില ദിക്കിൽ തൊട്ടാലേ കളിക്കുള്ളു. പുലയർ ദൂരെ മാറി നില്ക്കാനായി നായനാർക്കും മറ്റും 'ഹോ' എന്നു ചുറ്റിൽ ശബ്ദിക്കും. നമ്പുരന്മാരും മറ്റും ഹോ—ഹോ എന്നാണു് ചെറുകൈ. പുലയർ വല്ല കാട്ടിലും മുളകിലും നൂണുപോകുമ്പോൾ മേൽക്കു തിക്കാർ വന്നു തീണ്ടിപ്പോകരുതെന്നു ഭയപ്പെട്ടു് 'ഏയോ' എന്നു

എന്തെന്തൊന്നു ശബ്ദിക്കണം. 'ഹമം-ഹമം-ഹേം' എന്നൊക്കെ നിലവിളിക്കുന്നതിനു 'ചെന്തക്കുക' എന്നാണു പരമ്പരയേറിയത്. അതും പലതരത്തിലുണ്ട്.

തമ്പുരാക്കന്മാരെ വെറുങ്ങനെച്ചെന്നു കണ്ടുകൂടാ; മുഖം കാണിക്കുമ്പോൾ നെയ്യുമുതൽ തിരുമുൽക്കാഴ്ചയോ ചെക്കണം. നെയ്യുമുതിന് എല്ലാപ്പോഴും നെയ്യതന്നെ വേണമെന്നില്ല. ചെമ്പുകൾശായാലും മതി. മുരങ്ങിയതു രണ്ടു പണമെങ്കിലും വേണം. ചില തമ്പുരാക്കന്മാരെ 'മുഖം കാണിക്കേണ്ടതു' കൽ തളികയിൽ പട്ടോ മറ്റൊരു വെച്ചിട്ടാണ്. വേറെ ചിലർക്കു മധുരദ്രവ്യങ്ങളാണു തിരുമുല്ലാഴ്ച. ഇനി കാരോ ജാതിക്കാർ ഇന്നതു 'കാണിയ്ക്കവേക്കേണ'മെന്നുകൂടിയുണ്ട്. മാപ്പിളമാർ സാധാരണ പഞ്ചാരക്കലം, കണിശൻ കൊട്ട, ഖകാലൻ പിശാക്കത്തി, തട്ടാൻ മോതിരം, വണ്ണൻ മടിശ്ശീല എന്നിങ്ങനെ കാരോ ജാതിക്കനുസരിച്ചിരിക്കണം കൈണ്ടുവരുന്ന കാഴ്ച. ഇതൊക്കെ അല്ലാമാനു സൂചിപ്പിക്കുകയല്ലാതെ മുഴുവനേ വിവരിക്കാമെന്നുവെച്ചാൽ 'കാലം പോര സകലം പറവാൻ' എന്നു വിടോളാൻ കണുത്തു.

ആ പാരപരിഷ്കാരം.

എന്തൊരു ജനവിവാസികളുടെ ക്ഷേമാഭിവൃദ്ധിയിങ്കൽ ഉദ്യമിക്കുന്നതായ ചില മഹാജനങ്ങൾ മൂലപരമ്പരയായ വളരെ കാലമായി നമ്മൾ അനുഷ്ഠിച്ചുവരുന്ന ആചാരങ്ങൾക്കു കലാഭംശാവസ്ഥാനുസരണമായ ചില ഭേദഗതികൾ വരുത്തേണ്ടതാണെന്ന് അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ഇതൊക്കെയിൽ മാത്രമേ അധികം പേരും അതിന്റെ അത്യാവശ്യത്തെപ്പറ്റി തങ്ങളുടെ ആലോചനക്കു വിഷയമാക്കിട്ടുള്ളൂ. നമ്മുടെ രാജ്യപരിപാലനപരിഷ്കാരസിദ്ധിക്കായി എഴുപ്തത്തിയ അനവധി മഹാജനസഭകളെക്കാൾ എല്ലാവിധത്തിലും നമുക്കെല്ലാപ്പത്തിൽ ഗുണം സിദ്ധിക്കാൻതക്കയുള്ളത് ആ പാരപരിഷ്കാരത്തിനുള്ള ശ്രമംകൊണ്ടായിരിക്കുമെന്ന് ഇപ്പോൾ സർവ്വജനസമ്മതമായിട്ടുള്ള സംഗതിയാണ്. രാജ്യഭരണകാര്യത്തിൽ യൂറോപ്പ്, അ

മേരിക്ക, മുതലായ പരിഷ്കാരജ്ഞളിലെ സമ്പ്രദായം വേണമെന്ന് ഇച്ഛിക്കുന്നതിനു മുമ്പായി, അതിനു നമ്മൾ സർവ്വമാ അർഹന്മാരെന്നെന്ത രാജഭരണാധികാരികളെ നമ്മുടെ കർമ്മം കൊണ്ടും അനുഭവംകൊണ്ടും ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുകയാണല്ലോ എന്നാമതായിട്ടു വേണ്ടതു്. നമ്മുടെ നിരന്തരങ്ങളും അനന്തര പ്രദങ്ങളുമായ ജാതിമതാഭിമാനങ്ങളും അതുനിമിത്തമുണ്ടാവുന്ന പക്ഷപാതങ്ങളും അതിനു ശതസ്ഥമായി വരാതിരിപ്പാനാണ് മുഖ്യമായി സൂക്ഷിക്കേണ്ടതു്. ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ കീഴിലിരിക്കുന്ന നമ്മളെ തത്തുല്യന്മാരായി ഗണിക്കേണ്ടമെങ്കിൽ, ജാത്യാഭിമാനം വിചാരിച്ചാൽ നിഷ്പക്ഷപാതമായ നമ്മുടെ കീഴിലാണെന്നു വിചാരിക്കപ്പെടുന്ന ജാതിക്കാരെ നമ്മളും യാതൊരു പക്ഷഭേദവും കൂടാതെ കൊണ്ടു നടക്കേണ്ടതാണ്.

ആചാരപരിഷ്കാരത്തെപ്പറ്റി ആലോചിക്കുന്ന സമയം ജാതിമതാഭിക്ഷേപത്തിനുള്ള വംശശുദ്ധിയെപ്പറ്റിയാണ് എന്നാമതായി ഗണിക്കേണ്ടതു്. മോന്തായം വളഞ്ഞതൽ അറുപത്തുനാലും വളയുട; എന്ന പഴമൊഴിക്കനുസരിച്ച് എല്ലാവരും അധിഷ്ഠിതമായ വംശശുദ്ധിയില്ലെങ്കിൽ മാരജ്ഞതിനൊന്നും ശുദ്ധിയുണ്ടാവുന്നതല്ല. വേളികഴിച്ച രീതിമുതൽ ജീവാവസരംവരെ ഭാഷയുടെ തന്റെ ഭർത്താവിനെ കഴിച്ച് അന്യപുരുഷനെ സ്വപ്നേപി സ്മരിക്കാനും കൂടി പാടില്ലാത്തതാണെന്നു ശാസ്ത്രം വിധിച്ചിരിക്കുന്നു. പാതിവ്രത്യത്തിന്നു ഭംഗം വന്നാൽ ഇഹത്തിലും പരത്തിലും ഗതിയില്ല. അതുകൊണ്ടായിരിക്കണം ഒരു ഭർത്താവിന്റെ കരംഗമായിരുന്ന ഒരു വിധവയെ പിന്നീട് മറ്റൊരു പുരുഷൻ ഭാഷ്യയാക്കി ഭരിക്കാൻ പാടില്ലെന്നു പറയുന്നതിന്റെ ആന്തരാത്മം. വിവാഹാനന്തരം ഒരു സ്ത്രീ തന്റെ ഭർത്താവിന്റെ അംഗമായിത്തീരുകമെങ്കിൽ പുരുഷനും ഭാഷ്യയുടെ പകുതി ആവുന്നതാണ്. 'പാതിയും മനുഷ്യനു ഭാഷ്യയെന്നറിയേണം' എന്നു ഭാരതത്തിൽ പറഞ്ഞതിന്റെ സാരം മുഴുവനേ ഗ്രഹിച്ചു നടക്കത്തക്കതു് ആ വക കൂട്ടരുടെ അഹംഭാവത്തിന്റെ വലിപ്പമെന്നു പറവാൻ കാണുന്നുള്ളു. ഈ കാഴ്ചയിൽ സ്ത്രീകൾക്കുമാത്രം ഒരു പ്രതിബദ്ധം വെച്ചതാണ് അതു്. മനുഷ്യർ ഇപ്പോഴത്തെപ്പോലെ ആദ്യ

മേ സ്വാതന്ത്രികളാകുകൊണ്ടും, അവർക്ക് അബലമായ സ്ത്രീകളേക്കാൾ എല്ലാവിധയത്തിലും പഠിച്ചും പഠിച്ചതും അധികമുള്ളതുകൊണ്ടും, കയ്യടക്കുവൻ കാര്യങ്ങൾ എന്നു പറഞ്ഞതിന് അനുസരിച്ച് അവരുണ്ടാക്കിയ എല്ലാ മീതിശാസ്ത്രങ്ങളിലും ഇതിഹാസപുരാണങ്ങളിലും അവരുടെ സൗകര്യത്തെയാണ് അധികമായി ഭീക്ഷിച്ചത്. ഈ നിലയിൽ സ്ത്രീകളെ കുറാംപറഞ്ഞിട്ടും ചിലമില്ല.

എത്രയോ ശതാബ്ദങ്ങൾക്കുമുമ്പെ “കരുണയായാൽ കരുത്തി വേണം” എന്ന സ്ഥിതിപോയി. പൗരാണികകാലങ്ങളിലുണ്ടായിരുന്ന വലിയ യുദ്ധങ്ങളിലും കലാപങ്ങളിലും പല വിധത്തിലും പുരുഷന്മാർ വളരെ വളരെ നശിച്ചുപോയതുകൊണ്ടു മറ്റൊരു സ്ത്രീകൾ അധികമായി വളർച്ചപ്രദമായതിനാൽ. ഒരു പുരുഷന് കരുതാർത്ഥം ചകരം അനേകമാവാമെന്നായി. കന്നിലധികം ഭാര്യമാരെ ക്ഷിക്കാനും പുലർത്താനും സാധിക്കാത്തവരെക്കുറിച്ചു “രഹസ്യം”കൊണ്ടും “ദേശികളെ”കൊണ്ടും നിവൃത്തിക്കാനാർഭിച്ചു. തങ്ങളുടെ ഇഷ്ടാനുസരണം അന്യസ്ത്രീകളെ സ്വീകരിക്കുന്നതു സാധാരണയായപ്പോൾ ആ വക ചിലന്തിമാരെ ചിലർ ഇന്നത്തെപ്പോലെ അനും മാനുഷമായിട്ടുതന്നെ വിചാരിച്ചു. ആകപ്പാടെ എന്തിനധികം പറയുന്നു, പ്രബലനായ അവർ യോഗ്യന്മാരും, യഥാർത്ഥത്തിൽ അബലകളായ സ്ത്രീകൾ ചിലന്തിമാരായി തീർന്നു എന്നു പറഞ്ഞാലായല്ലോ!

നമ്മുടെ രാജ്യത്തെ അവസ്ഥ ഇങ്ങിനെയാണെങ്കിലും ക്രിസ്തുവേദാനുസാരികളായ ബിലാത്തിക്കാർ സ്ത്രീകൾക്കു പാതിവ്രത്യം നിർബന്ധമായി ചെയ്യുവാനുപാധി പുരുഷന്മാർക്കു പാതിവ്രത്യവും ശാസ്ത്രാനുസരണമായിത്തന്നെ കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ബിലാത്തിയിലെ അനിതാസാധാരണമായ നാഗരികതപത്തിനും സമ്പന്നതയ്ക്കും മുഖ്യമായ കാരണം ഏകദേശവ്രതം മുതലായ സഭാചരനടപടികളും, നമ്മുടെ മതസ്ഥത്തിനും അധോഗതിക്കും വലുതായ കാരണം റിശേഷബുദ്ധിയില്ലാത്ത ചില പക്ഷിമൃഗാദികളുടെ സ്വഭാവത്തിനു പാറിയ ദുർന്നടപടി. ബഹുഭാര്യത്വവും നിസ്സാരങ്ങളായ അന്ധവിജ്ഞാനങ്ങളും മറ്റും.

ഒരു കുട്ടി സുബുദ്ധിയോ ദുബുദ്ധിയോ ആയി തീരുന്നത് അതിന്റെ മാതാപിതാക്കളുടെ ബുദ്ധിയുടെ ഗുണഗുണം പോലെയാണെന്ന് അഭിജ്ഞാനം പറയുന്നു. ആദ്യത്തിലുള്ള ചില്ലാ അറിയും അമ്മയുടെ സഹവർത്തിത്വം കൊണ്ടുമാത്രം ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. അതൊരിക്കലും വിട്ടുപോകുന്നതല്ല. “ചെറുപ്പകാലത്തുളവായ ശിശു മറക്കുമോ മനുഷ്യജാതകാലം”. അങ്ങിനെ തന്നെ അമ്മയുടെ സ്വഭാവം അധികവും അച്ഛന്റെതിനുശ്രയിച്ചു നില്ക്കുന്നു. “സംസ്കൃതജാദേഷഗുണാവേന്തി” എന്നാണല്ലോ ആപ്തവാക്യം. അതുകൊണ്ടു അമ്മയച്ഛന്മാരുടെ ഗുണദോഷത്തിന്നനുസരിച്ചാണ് അവരുടെ സന്താനങ്ങളുടെ അനുഭവം എന്നു പ്രത്യേകം കാണേണ്ടതാണ്.

ഭാര്യഭർത്താക്കന്മാർ തമ്മിലുള്ള പരിശുദ്ധമായ ഭയഭക്തി സ്നേഹവിശ്വാസമോ നിരുപമമായ അനുരാഗമോ കേവലം ക്രമസംപ്രാപ്തിക്കായിരിക്കാണ്ടുള്ള മുഗ്ദ്ധമായ ഒരു വക വികാരമായിട്ടേ പലതും ധരിച്ചിട്ടുള്ളൂ എന്ന് ആവകയാളുകളുടെ കർമ്മംകൊണ്ടും അനുഭവംകൊണ്ടും അറിയാവുന്നതാണ്. ഇങ്ങിനെയുള്ള പുരുഷന്മാരുടെ പ്രവൃത്തിദോഷനിമിത്തം അവർക്കു ചെയ്യുന്ന യാതൊരുപത്തും വരാതില്ലെങ്കിലും, മഹാപാപിയും അതികാമിയുമായ ഒരുവന്റെ സംസ്കൃതമുണ്ടാവുന്ന തൽക്കാലത്തെ മലിനസുഖം, ആ സ്ത്രീക്കുവെട്ടെ ഏറക്കരയ ആജീവനാന്തം പലവിധത്തിലും ദുഃഖമായിത്തീരുന്നു. നില്പുള്ളനായ പുരുഷന് ഒന്നുമില്ല. സാധുവായ സ്ത്രീക്കു ഗർഭശങ്കയുണ്ടായി ഒരു സമയം പ്രസവിച്ചു എന്നും വന്നേക്കാം. ആകപ്പാടെ ആ സ്വാർത്ഥിയുടെ വ്യവസ്ഥകളു മരണപശ്ചത്തം ആ സ്ത്രീക്കും അതിലെ സന്താനങ്ങൾക്കും ദുസ്സഹമായ ലജ്ജയും അവമാനത്തിനും ഹേതുകമായിത്തീരുന്നു.

വ്യഭിചാരജന്മമായ മഹാപാപം സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ തുല്യമായി അനുഭവിക്കുന്നതാണെങ്കിലും, ഒരു പുരുഷൻ ഒരു ഭാസിയുടെ അടുക്കൽചോയി മടങ്ങിവരുമ്പോൾ തന്റെ ധർമ്മത്തെ, ജാതസംസ്കൃതം ചെയ്യുന്നതായി കാണുന്നതായാൽ അവന്റെ തൽക്കാലത്തെ ക്ഷേമം എന്തായിരിക്കും! ഹൈന്ദവൻ അഹല്യയെ മാത്രമല്ല ദേവദ്രുമനയും ശപിച്ചിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു വ്യഭിചാരം വില്ലാണമെങ്കിൽ അതിനാലു

ണാവുന്ന അവമാനവും ദേഷ്യവും ഇരുകക്ഷികൾക്കും ഒരു പോലെ ബാധകമാണെന്നു പറക്കുകയുള്ള ജനങ്ങൾക്കും ബോദ്ധ്യംവരണം. തന്റെ വ്യഭിചാരവൃത്തി മറ്റൊരാൾക്കു അറിയുന്നതുകൊണ്ടു തനിക്കു യാതൊരു ലജ്ജയും അവമാനവുമില്ലെന്നല്ല; അതൊരുവക സാമന്ത്ര്യാണെന്നുകൂടി വിചാരിച്ചുകൊട്ടിഃഘോഷിക്കുന്ന വകുപ്പുകേന്ദ്രമാരുമുള്ളതാണായ്ക! ഇങ്ങിനെയുള്ള കരാളുടെ ഭായ്ക്കു അന്യപുരുഷനെ സ്വീകരിക്കാതിരിപ്പാൻ അവർ കൂട്ടുന്ന ബന്തൊവസ്തു മറ്റും ആലോചിക്കുവാൻ, എന്താ പരായണമത്?

ചേറെ ഒരു സംഗതികൂടി പ്രസ്താവിക്കാം; ഇപ്പോൾ നമുക്കുവേണ്ടി ദേവാലയങ്ങളിൽ പലവിധ സല്ലക്ഷങ്ങളും ചെയ്യുന്നവരാണല്ലോ ബ്രഹ്മണർ. ഭദ്രചന്ദ്രനാണെന്നുകൂടി പറവാൻ മടിയില്ലാത്ത ആവക യോഗ്യന്മാരുടെ നടപ്പും മര്യാദയും കണ്ടിട്ടാണല്ലോ ഈ ഉള്ളവർ നടക്കേണ്ടത്. അവരുടെ സ്ഥിതി കന്നാടാലാചിക്കുക! അനവധി ഭായ്ക്കുമാരെ വെക്കുന്നു എന്നുമാത്രമല്ല, എത്ര പേർ പരസ്യമായി രഹസ്യത്തിന്നു പോകുന്നു! അതൊരു പാപമാണെന്ന് അവർക്കു കട്ടെ മറ്റുള്ളവർക്കു കട്ടെ ലേശം പോലും വിചാരില്ല. അവർക്കു കൊണ്ടു സംഘവീരോധമോ, ലഘുത്വമാ കന്നംതന്നെയില്ല. എത്ര പന്തലിലുംപോകാം. സാപ്പിടാം, യാതൊരു ശുദ്ധിയുമില്ല. ഗോമൂത്രമാകട്ടെ, പഞ്ചഗവ്യമാവട്ടെ കന്നംസേവിക്കേണ്ട. പരസ്യീസേവയുണ്ടായാൽ പ്രായശ്ചിത്തംതന്നെ വേണ്ട! ഒരു ക്രൈസ്തവദേവാലയത്തിലെ ഒരു പാതിരിയുടെ മേൽ ഈവിധം ശങ്കാലേശമുണ്ടായാലത്തെ ഫലം എന്തായിരിക്കും! അദ്ദേഹം പിന്നെ ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന കാഴ്ചതന്നെ സംശയത്തിലാണ്. പരിഷ്കൃതന്മാരായ ബിലാത്തിക്കാരും ഹിന്ദുക്കളും തമ്മിൽ ഈ ഒരു കാഴ്ചയിൽ തന്നെ ഇത്രമേൽ അന്തരമുണ്ട്. ആവക സംഗതികളൊന്നും ലേശംപോലും ആലോചിച്ചു ദേവപ്പെട്ടത്താൻ ശ്രമിക്കാതെ, 'ശുദ്ധ തന്നിഷ്ടക്കാരുടെ മാതിരി' അവരോപ്പാലെ രാജ്യഭാണകാഴ്ചയിൽ മാത്രം സ്വാതന്ത്ര്യം വേണം, സ്വപരാജ്യം വേണമെന്നൊക്കെ നാമെങ്ങിനെ ചെയ്യുമെന്നോടെ പറയൂ?

സാധാരണ ചിത്തഭൂമി ഉള്ളതായ വിചാരം ലോകത്തിൽ താനെഴിച്ച ശേഷമുള്ളവരൊക്കെ ഇതു ഭ്രാന്തനാക്കുന്നു എന്നുണ്ടെന്ന് എവിടെയൊക്കെ ദിക്കിൽ വായിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒരു സമയം ഞാൻ തന്നെയോ മുമ്പാരികൽ അങ്ങിനെ പറഞ്ഞത് എന്നും അറിഞ്ഞില്ല. എന്തായാലും അവരുടെ വിചാരം അങ്ങിനെയാണെന്നുള്ളതിന്നു യാതൊരാളേയും വുമില്ല. പക്ഷേ ഭ്രാന്തനാക്കണമെന്നുണിപ്പഴത്തെ സംശയം. മനുഷ്യരുടെ സ്ഥൂലശരീരത്തിന്നു വാതപിത്തകഫങ്ങൾ നിമിത്തം പല രോഗങ്ങളും രോഗങ്ങളും ഉണ്ടാവുന്നതുപോലെ, പൂർണ്ണമകൃതകർമ്മഫലങ്ങളെക്കൊണ്ടോ, അനാദ്യവിദ്യാവാസനാദൈവേന്ദ്രാലോ, നമുക്കിപ്പോൾ അറിവാൻ കഴിയാത്ത വേറെ വല്ല സംഗതിവശാലോ, സൂക്ഷ്മഹേമാകുന്ന നമുക്കു മനസ്സിന്നും പല ഭാവഭേദങ്ങളും വ്യത്യാസങ്ങളും കണ്ടുവരുന്നുണ്ട്. കാരോ ഹേമപ്രകൃതിപോലെ അവരുടെ മനസ്സിന്നും വളരെ പ്രകാരഭേദമുണ്ടാവുന്നതാണ്. എല്ലാവരുടേയും മനസ്സ് ഒരുപോലെയാകട്ടെ. ഭിന്നരൂപിണി ലോകം എന്നോരോരുത്തർ പറയുന്നതു പലതും കേട്ടിരിക്കാം. ഇങ്ങിനെയുള്ള മനോവ്യത്യാസങ്ങളുടേയും, രൂപഭേദങ്ങളുടേയും ഏറ്റക്കുറച്ചിലിനെയാണ് നാം വാസനയെന്നും, ഭ്രമമെന്നും, ഭ്രാന്തെന്നും പറഞ്ഞുവരുന്നത്. വാതപിത്തകഫങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലും കന്നിന്റേയൊ, എല്ലാറ്റിന്റേയൊ കോപംനിമിത്തം നമുക്കു ശരീരത്തിന്ന് കാരോ രോഗമുണ്ടാകുന്നതുപോലെ മനസ്സിന്നും അതേകവിധമായ രോഗമുണ്ടാകാറുണ്ട്. സ്ഥൂലശരീരത്തിന്നുള്ള രോഗങ്ങളെപ്പറ്റി മനുഷ്യർക്കു സാമാന്യം നല്ല അറിവുള്ളതുകൊണ്ട് അവയ്ക്കു ജ്വരം, ക്ഷയം, മേഹം എന്നിങ്ങിനെ അനവധി പേർ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. മാനുഷ്യായിയെപ്പറ്റി ജനങ്ങൾക്ക് ഇപ്പോഴും നല്ല അറിവില്ലാത്തതുകൊണ്ടും അതിനെപ്പറ്റി ആരും വേണ്ടുവണ്ണം ആലോചിക്കാത്തതുകൊണ്ടും ആവക രോഗത്തിന്ന് ഇന്നും 'ചിത്തഭൂമി' എന്നു സമയ്ക്കിനായി ഒരു പേർ പറയുന്നതേയുള്ളൂ. ചില രോഗങ്ങളെക്കൊണ്ടു

രോഗിക്കും കാണികൾക്കും യാതൊരുപ്രവചനവുമില്ലാത്തതുപോലെ ചിലർക്കുള്ള 'ഭൂമി'കൊണ്ടും ആർക്കും ഒരുപ്രവചനമില്ലാത്തതായി കാണുന്നുണ്ട്. വേറെ ചില അതികഠിനമായ രോഗങ്ങളെക്കൊണ്ടു തനിക്കും മറ്റുള്ളവർക്കും ഒരുപോലെ ദുസ്സഹമായ ഉപദ്രവം ഉണ്ടാകുന്നതുപോലെ മനോവ്യാധിയുടെ ആധിക്യംകൊണ്ടും ആവിധം വരാനിടയുണ്ടെന്ന് അല്പം ആലോചിച്ചാലറിയാനാകുന്നു. അങ്ങിനെ പരമ്പരാഗതം ഈ രോഗത്തിന്നു സാധാരണ 'ഭ്രാന്ത' എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നത്. ഇങ്ങിനെയുള്ള മനോവ്യാധിയുടെ ആദിമദ്വയാവസാനങ്ങൾക്കാണ് 'ചാ.സന്ത, ഭൂമി, ഭ്രാന്ത' എന്നെല്ലാം പറയുന്നത്.

ഇതിൽ ഒന്നാമതു പ്രസ്താവിച്ചതായ 'ചാ.സന്ത' അധികവും സദാചാരത്തിലായിരിക്കും. 'ഭൂമി' എന്നതു സാംക്രമിക രോഗങ്ങളിലൊന്നായിട്ടു വിചാരിക്കേണ്ടതാണ്. യോഗ്യനായ ഒരാൾക്കു വല്ലതുമൊന്നിൽ ഭൂമുണ്ടെന്നു കണ്ടാൽ ആതതു ക്ഷണത്തിൽ പകന്നു മറയ്ക്കുവാനും ബാധിക്കുന്നതാണെന്നു പലരും സൂക്ഷിച്ചിരിക്കും. വഞ്ചിപ്പരിവല്പനയായ വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻ മഹാകവി കാളിദാസപ്രണീതമായ അഭിജ്ഞാനശാകുന്തളം മലയാളത്തിൽ ഭാഷാന്തരപ്പെടുത്തിയതിൽ പിന്നെ, നമ്മുടെ കവികൾക്കു സംസ്കൃതനാടകങ്ങൾ തർജ്ജിമ ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ഭൂമി കലശലായി. ജാതകീപരിണയം, മാളവികാഗ്നിമിത്രം, വിക്രമോർവ്വശി, നാഗാനന്ദം, ചേണീസംഹാരം, ഉത്തരരാമചരിതം മുതലായ ഭാഷാന്തരങ്ങളെല്ലാം ഈ ഭൂമത്തിന്റെ സന്താനങ്ങളാണ്. സത്യനിരതനും യോഗ്യന്മാരായ അഭിമാന്യനുമായ ചത്തുമേനോൻ സബ്ബജ്ഞി ഇന്ദ്രലോകം എന്ന പുസ്തകം ഉണ്ടാക്കിയപ്പോൾ, കാരോരുത്തർ മീധാക്ഷി, ഇന്ദുമതി, പാർവ്വതി, സാസപതി, ഇട്ടിച്ചിരി എന്നൊക്കെ പേരായി അനവധി നോവൽ എഴുതിയതും ഒരു വക ഭൂമികൊണ്ടാണെന്നുള്ളതിന്നു യാതൊരാക്ഷേപവുമില്ല. മദിരാശിയിൽനിന്നു യോഗ്യനായ ഒരു മലയാളി 'തല നീട്ടി മുഖം മിനുക്കിയതു' കൊണ്ട്, 'പുത്രന്മാർക്കു' അതിൽ ഭൂമി കണ്ടിട്ടുണ്ടെന്നു നമ്മുടെ കമ്മ്യൂരികളിലും വിദ്യാശാലകളിലും പോയി നോക്കിയാൽ അറിയാവുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ടു

ഭൂമം പകരന്നൊരു വ്യാധിയാണെന്നുള്ളതു നിവ്വിവാദമാണ്.

അവനു ചിത്രമെഴുത്തിനാണു വാസന, ഇവനു കണക്കിനു വാസനയുണ്ട്, മറ്റൊരവനു കൊത്തുപണിക്കാണ് വാസന എന്നും കഥകളിഭൂമം, ഉദ്യോഗഭൂമം, സ്രീഭൂമം എന്നും മറ്റും പലതും പറയാറുണ്ട്. ചിത്രമെഴുത്തിനു വാസനയുള്ളവൻ വല്ലതും വരച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. പാട്ടിൽ ഭൂമുള്ളവൻ വെറുതെ ഇരിക്കുമ്പോൾ കൂടി കാരോ മൂളൻപാട്ടും പാട്ടും. കൃഷിയിലേക്കാണ് കരുത്തനു നോട്ടമെങ്കിൽ പലമാതിരിയിലുള്ള കൃഷിമുഖ്യാനമായിരിക്കും. അവന്റെ ഉത്സാഹം. ചിലർ പരിഷ്കാരപ്രിയന്മാരായിരിക്കും. അവർക്ക് 'റവിക്ക്' വേണം, വിസ്കി കുടിക്കണം, സാമ്പ്ലാചണം എന്നൊക്കെയായിരിക്കും ആലോചന. വേദാന്തത്തിൽ ഭൂമുള്ളവനു കാണുന്നതും കേൾക്കുന്നതും കക്ക 'വേദാന്തം' തന്നെ. ഒരു വേദാന്തി എന്നോടൊരിക്കൽ പറഞ്ഞതാണിത്:—നമ്മുടെ സർക്കാരിനു ഹിന്ദുശാസ്ത്രത്തിന്റെ തത്വം മുഴുവനേ മനസ്സിലായിട്ടുണ്ട്. അതാണ് ഇവർക്കിത്ര യോഗ്യത വരാനുള്ള സംഗതി. സംശയമില്ല. സർക്കാർ എവിടെ പോകുമ്പോഴും തന്റെ ഭായ്യയെ കൂടാതെകണ്ടു പോകുന്നുണ്ടോ? അപ്പോഴൊന്നു ശക്തിയെ കൂടാതെകണ്ടെന്നും കഴിയില്ലെന്നായി. നോക്കൂ, അവരുടെ സകല എപ്പാടും നമ്മുടെ ശാസ്ത്രാനുസരണമായിട്ടാണ്. മദിരാശി ബോമ്പായി ബങ്കാളം, അംശം ദേശം താലൂക്ക്, താലൂക്ക് ജില്ല സംസ്ഥാനം, അധികാരി മേനോൻ കോൽക്കാരൻ, ആദ്യം അപ്പീൽ ഇസ്പീക്ടാൽ, ഉറപ്പിക, അണ പൈ ഇങ്ങിനെ സകലതും മൂന്നായിട്ടാണ്. സൂക്ഷ്മം വിചാരിച്ചാൽ അത്രയല്ലേ വരൻ പാടുള്ളൂ? ഇഡ പിംഗല സൂര്യൻ, സതപരജ സൂര്യൻ, സൂര്യസ്ഥിതിലയം, ഇതൊക്കെ ആലോചിക്കരുതോ? മദിരാശി ജസ്റ്റിമാരോ, ആദാ ഏഴോ എന്നറിഞ്ഞില്ല. രണ്ടെന്നായലും അതിലൊരു യുക്തിയുണ്ടെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. അവരുടെ വേദത്തിലും ചില സാരം ഇല്ലെന്നില്ല. അതിൽ ആദ്യം കരാളുണ്ടായിരുന്നു എന്നല്ലേ പറയുന്നത്. ആദാം എന്നോ മറ്റൊരു ആണു പേര്. ആദിയിൽ ഉണ്ടായതാണെന്നു കാണിപ്പാനാണ് ആ പേര് വിളിച്ചത്. ആ

നാൾക്കു ഉടുവസ്ത്രമില്ലാത്തു. ദിശംബരനാണ്. നമ്മുടെ അ
വധുതയുടെ പുറപ്പാടും മറ്റൊരു കുന്നാലോചിച്ചാൽ അതി
ന്റെ സാരവും മനസ്സിലാവും.

ഇങ്ങിനെ എന്തെങ്കിലും കന്നിൽ ഭ്രമമില്ലാത്തവൾ ചുരു
ങ്ങും. അഥവാ വല്ലവരുമുണ്ടെങ്കിൽ അവരാണ് ശുദ്ധവിസ്തൃ
കളെന്ന വിശേഷണമധേയത്തിന്നു യോഗ്യന്മാരായിട്ടുള്ളതു്.
ലോകത്തിൽ അധികവും വിസ്തൃകളാണ് ഉള്ളതെങ്കിലും, ശു
ദ്ധവിസ്തൃകൾ നന്നു കുറവു. ചിലർക്കു എല്ലാറ്റിലും കലശ
ലായ ഭ്രമം ഉണ്ടായി എന്നു വന്നേക്കാം. ആ വകയാൾക്കു്
കന്നിലും സ്ഥൈര്യമില്ലാത്തതുകൊണ്ടു് അവരെന്നാണു തരം.
പോലെ 'ശുദ്ധൻ, ചപലൻ, നട്ടഭ്രാന്തൻ' എന്നും മറ്റും
വിളിച്ചുവരുന്നതു്. ഈ കുടുവിൽ പറഞ്ഞ കൂട്ടരെപ്പറ്റി അ
നുകമ്പകൊണ്ടുതന്നെ പലർക്കും ധാരാളം അറിവുള്ളതുകൊണ്ടു്
അവരുടെ ഗുണദോഷത്തെപ്പറ്റി വിസ്മരിച്ചിട്ടാവശ്യമില്ല.

കരു പൊട്ടഭാഗ്യം.

കാലം കുറെയായി. ആയിരമതിന്നുശേഷമാണ്. സ
ര്യം സെററിൽമെണ്ടു മുതലായ ബാധാപരവചനങ്ങളെയൊന്നും
കേട്ടുകൾവി കൂടിയില്ല. നികുതി ബാക്കിക്കു വസ്തുവില്ലാന്നും
തുടങ്ങിയിട്ടില്ല. അതിനൊക്കെ എത്രയോ മുമ്പാണ്. അ
ന്നൊക്കെ കാണാവതാക്കു മതമക്കുളയും മതമക്കൾക്കു കാ
ണാവതാരേയും വലിയ കാര്യമാണ്. ജീവനാംശത്തിനുള്ള
വ്യവഹാരംതന്നെയില്ല. ഇന്നു ഗൃഹഹിതമില്ലാത്ത വലിയ
തറവാടു് സെൻട്രൽ ജെയിലൊഴികെ, മഷിവെച്ചുനോക്കി
യാൽകൂടി, കന്നു കാണാൻ പ്രയാസമാണ്. കാരണോസ്ഥാ
നം കിട്ടുമ്പോഴേക്കു മുമ്പത്തെ കുലയൊക്കെ കേവലം മറന്നു
തനിക്കുമാത്രമേ സകലത്തിന്നും അധികാരാവകാശങ്ങൾ ഉള്ളു
എന്ന നിലയിൽ 'സലജ്ജാഹം' നടിക്കുന്നതു കാണുമ്പോൾ,
എങ്ങിനെയൊന്നു ഗൃഹഹിതം ഇല്ലാതിരിക്കുക എന്നും പറയ
ണമല്ലോ. പണ്ടത്തെ നിലയൊക്കെ തെറ്റിപ്പോയി. എ

നിന്നും പറഞ്ഞിട്ടു ഫലമില്ല. കാരണവന്മാർ കാലത്തു 'കത്തിയും കല്ലും' ഏകദേശമനുസരിച്ചാൽ ഇത്ര നിത്യമായ പവുത്തി മറ്റൊന്നുമില്ല. ഇപ്പഴം കത്തിയും കല്ലുമില്ലാത്ത പരിഷ്കാരമുണ്ടോ? ആവക കഥകളൊക്കെ പിന്നൊരു സമയം പറയാം. അക്കാലം വയനാട്ടിൽ പോയാൽ പനിയും പിടിച്ചു പെരുത്തു പണവും കൊണ്ടുവരാം, ഒന്നിനും ദുഷിക്കുമില്ലാത്ത ഒരു രാജ്യമാണെന്നു ജനങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ളൂ. അന്ന് കാരോ താഴ്വരമാണിവിടെ എഴുത്തച്ഛന്മാരെപ്പോലെ അതതു ദിക്കിലെ കുട്ടികളെ പഠിപ്പിക്കുക എന്നല്ലാതെ, ഗ്രാമസ്കൂളിന്റെ സമ്പ്രദായം തമ്മുടെ രാജ്യത്തു തന്നെ ദുഃഖമാണ്. വാട്ടുകാരും തപാൽ മാർഗ്ഗമായി കത്തുകളയയ്ക്കുന്ന പടവടിതന്നെ ഇല്ല. വർത്തമാനക്കടലാസ്സും തടപ്പായിട്ടില്ല. എന്നാൽ കലാസ്സിന്റെ ആവശ്യം കാലോ അതോ പഠിക്കാനായി നടക്കുന്ന ഒരുവക നൊണയത്തോടുകൂടി നിവൃത്തിക്കും. വയനാട്ടിൽപോയി വരാനുള്ള മാർഗ്ഗദർശനവും ദുസ്സഹമാണ്. നാട്ടിലെക്കും വീട്ടിലെക്കും കൊള്ളാത്ത ഒരുവക വളരെയേറെ വയനാട്ടിലേക്ക് അന്നും കൂലിപ്പണിക്കു പോകുള്ളു. പോയിട്ടുള്ളവരിൽ ഇശ്ശിമുക്കുലും അവിടത്തെ മണ്ണിൽതന്നെ വളരെയിട്ടു ചേരും. അന്നന്നെയും ഇന്നത്തെയും വയനാട്ടു തമ്മിലെത്ര ദേവമായിപ്പോയി! അജഗജാന്തരം! അന്നു വയനാട്ടിൽ പോയവനെ ഒന്നു കാണുവാൻ മനസ്സിലാക്കാം. മേലാടുകൾ തീരുവന്ന്, പയറവീണി, കണ്ണൂരും ഇടുങ്ങി, പിത്തംപിടിച്ചു ഒന്നിനും ചേയ്ക്കയില്ലാതെ, എല്ലാത്തോഴും പരിയാലിട്ടും കൊരയായിട്ടും കിടപ്പിൽതന്നെയായിരിക്കും. ഇപ്പഴം വയനാട്ടിൽ ഇവിടത്തേക്കാൾ സുഖമില്ലെങ്കിലും കുടുംകുറവിലല്ലെന്നതന്നെ പറയാം. തമ്മുടെ ഈ കഥ തടന്ന കാലത്തു സാമ്പ്രന്മാർ കാപ്പിത്തോട്ടം ഉണ്ടാക്കാൻ തുടങ്ങിപ്പോകാലമായിട്ടില്ല. അന്നു കാപ്പിക്കു തല്പ വിലയുണ്ട്. എങ്കിലും ഇന്നത്തെപ്പോലെ കളവും പിടിച്ചുപറിയും, കാപ്പിക്ക് അത്ര ബന്തോവസ്സും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇപ്പഴം താഗരികതയും ദാരിദ്ര്യവും പരിഷ്കാരവും കൈ ചൂളപ്പു (അരിപ്പു) വർദ്ധിച്ചു തുപോലെ വർദ്ധിച്ചതുകൊണ്ടും നേരം മയ്ക്കിയും കൈ എ

ങ്ങോ നാടുപുറപ്പെട്ടുപോയി. അന്ന് കന്യത്തുമില്ല, രജസുരമില്ല. പരഞ്ഞതൊക്കെ പരമാത്മവും എഴുതിയതൊക്കെ രജിസുരമായിരുന്നു.

എന്താണ് ഇക്കാലത്തായിരുന്നു ഇതിലെ കഥാപുരുഷനായ ചലേരി കേള എന്നുപേരായ ഒരു ചെറുപ്പക്കാരൻ വയനാട്ടിനോടു കടന്നുപോയത്. ഈ കേള വടക്ക് ഒരു വലിയ പ്രമാണിയുടെ വെററിലപ്പെട്ടിക്കാരനായിരുന്നു. തനിക്കു 'ഉടപ്പിറന്നിട്ടാ' എളയമ്മ മൂത്തമ്മക്കുളായിട്ടോ ആരും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഉണ്ടെങ്കിൽ തന്നെ അവന്നു നിശ്ചയവുമില്ല. ചെറുപ്പത്തിലേ തന്റെ എളമാനന്റെ കൂടെത്തന്നെയായിരുന്നു ഇന്നത്തെപ്പോലെ ആഴ്ചയ്ക്ക് അഞ്ചു വാലുക്കാരെ മാറുന്ന സമ്പ്രദായമൊന്നും അപ്പഴില്ല. 'തേരിയോനെ മറല്ല, മാരിയോനെ തേറല്ല' എന്ന പഴമൊഴിക്കനു സരിച്ചു എളമാനന്മാരും നടക്കുകയുള്ളു. കേള വളരെ നേരം മയ്ക്കയും ഉള്ളവനാണെങ്കിലും, എന്നോ എന്നറിഞ്ഞില്ല, എളമാനന്റെ ഭാര്യയ്ക്ക് അചാരാടു ലവലേരും രസമുണ്ടായിരുന്നില്ല. കൂടേക്കൂടെ പല്ല ഞാണയും പറഞ്ഞു അവനെ കണ്ടുകൂടാതെ കണ്ടാക്കും. സൂക്ഷ്മം പറകയാണെങ്കിൽ അന്നും അമ്മമാരെക്കൊണ്ടുതന്നെയാണു വാലിയക്കാട് വലിയ ഉപദ്രവം. അറഞ്ഞുകെട് ഉപ്പുതേക്കുത്ത മാതിരിയിലുള്ള ഈ അമ്മയുടെ മത്സരംനിമിത്തം എന്തി ഇവിടെ താമസിക്കുന്നതല്ല വെടിപ്പ്, കാശിക്കോ രാമശാപത്തോ എവിടെയെങ്കിലും ഭിക്കും ഭേഹിയായി നടന്നുകളയാമെന്നു വെച്ച്, ഒരു ദിവസം രാത്രി, കരാളോടും ചോദിക്കാതെ; എന്നുവെച്ചാൽ 'കുഞ്ഞിയമ്മയുടെ' ചെറുപ്പക്കാരത്തിയായ ദാസിയോടുകൂടി ഒരു വാക്കു പറയാതെ, അവനെത്തോട്ടൊ കടന്നുപോയി. പിറ്റേന്നു കാലത്തെ പതിവുപ്രകാരം കേള കേള എന്നു വിളിക്കുമ്പോൾ —എന്ത് കേള! അവൻ നേരെ വയനാട്ടിലേക്കു ഗമിച്ചു. അമ്മയ്ക്കു തല്ലാലം ഉള്ളിൽ സാന്തോഷമാണ് ഉണ്ടായതെങ്കിലും സാമാന്യം വകതിരിവുള്ള ആ ചെറുക്കൻ പോയാല്ലോ എന്നുവെച്ച് എളമാനനു കുറച്ചു കുണ്ഠിതമുണ്ടായി. കേള കുറെയേക്കോ പട്ടിണിക്കിന്നു ബുദ്ധിമുട്ടി എങ്ങിനെയോ മാറുന്ന

വാടിയിലെത്തി. ആദ്യം പലവിധത്തിലും പെരുത്തു വാടു പെട്ടു എങ്കിലും, അഞ്ചരമാസം കൂലിപ്രവൃത്തി ഏടുത്തു് അല്ലവൃത്തി സമ്പാദിച്ചപ്പോൾ അവനെ ഒരു സന്ധിന്റെ തോട്ടത്തിലെ മേന്ത്രിയായി തിരഞ്ഞെടുത്തു. കേളപ്പന്റെ നേതൃത്വം മറ്റും പ്രവൃത്തിയിലുള്ള സാമത്രിയും ജോരും കഷ്ടപ്പെട്ട സാഹിത്യം നല്ല രൂപം നൽകിയതാണെന്നു്. കൂലിക്കാരുടെ ശമ്പളത്തിൽനിന്നു പത്തിനു രണ്ടെട്ടുക്കുറുപ്പു, ചിലക്കു് കന്നുകൊടുക്കാതിരിക്കുക, ഇങ്ങിനെയുള്ള ഉരുട്ടും പിരട്ടും കന്നമില്ലാത്ത തുകൊണ്ടു് അവർക്കും വലിയ വിശ്വാസത്തിലാണു്. അവിടന്നും കുറെക്കാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ മേന്ത്രിസ്ഥാനം വിട്ടു ചിലപ്പറക്കാരാകുന്നതായി. എടുത്തതന്റെ സാധ്യം വേണ്ടുന്ന പണം സഹായിക്കും. സാധ്യമാക്കുന്നതിനെയൊന്നല്ലോ. ഒരുത്തനെ സ്നേഹിച്ചാൽ അവനുവേണ്ടി ഏതും ചെയ്യും. എന്തിനധികം പറയുന്നു. 'സ്രീറാമൻ ചിത്തം പുരുഷസ്വരൂപം' എന്നു പറഞ്ഞപ്പോലെ ആരേഴുകൊല്ലംകൊണ്ടു് അവനേഴുന്നായിരം ഉറപ്പിക സമ്പാദിച്ചു. വയനാട്ടിൽതന്നെ ഒരു സംബന്ധവും കഴിച്ചു, നാലഞ്ചു മക്കളുമായി. അങ്ങിനെ ആരേഴുകൊല്ലം, ഭാര്യമക്കളോടുകൂടി ഒന്നിന്നും കരാലസ്വമില്ലാതെ, ഒരുവിധം സുഖമായിട്ടിരിക്കുമ്പോഴാണ് കേളപ്പൻ കലശലായ ഒരു പതി ഉണ്ടായതു്. വയനാട്ടിലാക്കെങ്കിലും രോഗം പിടിച്ചാൽ മരിക്കുമല്ലാതെ നേരംവെണ്ണം ചികിത്സിച്ചു ഭേദമാക്കുക എന്നുള്ള സമ്പ്രദായമേ ഇല്ല. ആദ്യം അജീണ്ണപനിയാണെന്നു വെച്ചു തള്ളും. രണ്ടുദിവസം കഴിഞ്ഞാൽ ബലപ്പെടാനില്ല, നവജപരം കഴിയട്ടെ എന്നാവും. അതിനേടക്കു സന്നികയറി മരിച്ചുവെങ്കിലോ പിന്നെയൊന്നും വേണ്ടല്ലോ. 'ജീവശേഷത്തിൻ പ്രഭാവംകൊണ്ടു്' നവജപരവും കഴിഞ്ഞാൽ ധ്വംശംഗകഷായം വെച്ചുകൊടുക്കും. അതുകൊണ്ടു് ഒന്നായില്ലെന്നു കണ്ടാൽ ദശമുവദശമഭാവി കഷായം വെക്കും. ആ ദിക്കിൽ അതിലധികം പഠിച്ചതുള്ള വൈദ്യന്മാരും കുറയും.

അത്ര മിത്ര ന വസുദ്വം

യത്ര നാസ്തി ചതുഷ്ഠയം

ജ്ഞാതാ ച വൈദ്യശ്ച

ശ്രോത്രിയസ്സലോ നഭി.

എന്ന പ്രമാണം നോക്കുകയാണെങ്കിൽ വയനത്തിൽ താമസി
ക്കാതെ കൊള്ളരുത്.

കേളിയന്ത്രരുടെ—പണമുണ്ടാവുമ്പോൾ കന്നമില്ലാത്ത
വൻ നായരാവുന്നതും, നായർ നമ്പ്യാവാവുന്നതും, എന്താൻ
നമ്പുതിരിയാവുന്നതും ഇപ്പോഴും അസാധാരണമല്ലല്ലോ. പ
ക്ഷേ സർക്കാരിന്റെ ദയ ഉണ്ടായിട്ട് ഇപ്പഴ് സ്ഥാനമാനങ്ങൾ
ക്കത്രയല്ലേ വിലയും ഉള്ളൂ. അതങ്ങിയത ഇരിക്കട്ടെ. കേള
യന്ത്രരുടെ ദിനം അതിക്രമമാണ്, ഇനി ഈ അളവിൽ
തീച്ചയായി ഇങ്ങട്ടില്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ ശേഷക്കാർ വല്ല സ
ല്ലഭവും ചെയ്യാൽ കൊള്ളാമെന്നായി. അതിന് ബ്രാഹ്മണ
രണ്ടല്ല വേണ്ടത്; എന്താ നിവർത്തി? ഈശ്വരധീനം
കൊണ്ട് അവരും കാക്കയും എത്താത്ത താടില്ലല്ലോ. തിരു
നെല്ലിയിൽനിന്ന് ആജീവനാന്തം ചാരതവും പിണ്ഡവും ഉ
ണ്ടു നിവർത്തിക്കുന്ന ചില മഹാബ്രാഹ്മണരെ വരുത്തി ചുരു
ങ്ങിട്ട് കരു ദശദാനത്തിനും ദീപദാനത്തിനും വട്ടംകൂട്ടി.

‘മഴുചനും മുറിയും കന്നും അറിയില്ല, എല്ലാം അറിയാം’
എന്നുള്ള നിലയിൽ ചില കൊറ്റാശ്ശാക്കളും കീർത്തനങ്ങളും മൂ
ളൽപാട്ടും കക്ക അചിടന്നും ഇവിടന്നും കേട്ടുപഠിച്ചു വലി
യമുണ്ടും തോതുമായി കണ്ടുകിടക്കിലൊക്കെ ചെന്ന് ‘മഹാരാജ
ശ്രീമൻ ജഗതിയശ്വതിതേ ധമളിതേ’ എന്നൊക്കെ ചൊല്ലി,
മരുമകൾക്ക് കരു കല്യാണമുണ്ടു വല്ലതും സഹായിക്കണം, ക
റെ കടത്തിൽ വലഞ്ഞുപോയി. കരു സഹായക്കുറിക്കു ചേര
ണം. പണ്ടേ, നിങ്ങളുടെ കാരണവന്മാരും ഞങ്ങളുടെ കാരണ
വന്മാരും വലിയ വിശ്വാസത്തിലാണ്, ഞങ്ങൾക്കു മറ്റൊരാ
ത്രയമില്ല, വേറെ ഒരാളോട് ഈ ജന്മത്തിൽ ഞങ്ങൾ അപേ
ക്ഷിക്കുമില്ല’ എന്നിങ്ങിയെ പലതും പറഞ്ഞു വല്ലതും പറി
ക്കാനായി നടക്കുന്ന രാധികന്മാർ അന്നും ധാരാളമുണ്ടായിരു
ന്നു. ഇങ്ങിയെത്തുള്ള കരു വിദവാൻ സഹോദരന്മാർ മാനന്ത
വാടിക്കു പോകുമ്പോഴാണ് നമ്പ്യാരുടെ ദാനവ്യംമേടിച്ചു മട
ങ്ങിവരുന്ന പട്ടന്മാരിൽ ഒരാൾ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിവര

മൊക്കെ ഈയാളോടു പറഞ്ഞു. 'ഇതു നല്ലതരം, നാട്ടിന്റേ കിഴിയുമ്പോൾതന്നെ ഒരു കുറുക്കനാണല്ലോ ശക്തം. തരക്കേടില്ല, എന്റെ പെരുമാളേ! കാൽസംധിച്ചു എങ്കിൽ പതിനാറു പണത്തിന് ഒരു നെയ്യുമുക്ക് കല്പിക്കാം.' എന്നും പ്രാർത്ഥിച്ചു. ആരോടും ഒന്നും പറയാതെ നേരെ നമ്പ്യാരുടെ വീട്ടിൽ ചെന്നു, ക്ഷണത്തിൽ മുപ്പത് കിടക്കുന്ന മുറിയിൽപോയി വളരെ വ്യസനപരവശ്യങ്ങളോടുകൂടി—'ഈയിടെ എന്റെ മോഹം—ഇത്രയൊക്കെ വൈഷമ്യമുണ്ടെന്നു് ആരറിഞ്ഞു? കാരണവരോടു മുപ്പിഞ്ഞിട്ടു തിങ്ങാളന്തിമാ ഈ യോക്കിയാൽ കണ്ണെത്താത്ത നാട്ടിൽ കിടന്നു മരിക്കുന്നത്' എന്നൊക്കെ നിലവിളിച്ചു.

ഭായ്യാമക്കൾ വയനാട്ടിൽനിന്നു പുറത്തുപോവാത്ത കൂട്ടരാണ്. ഈ വക തഞ്ചയും തക്കിടിയും ഒന്നും അവർക്കു നിശ്ചയമില്ല. അവർ പരമാർത്ഥമായിട്ടും ഈയാൾ നമ്പ്യാരുടെ മരുമകനാണെന്നതന്നെ വിശ്വസിച്ചു. എന്നാൽ പതുപതി നഞ്ചുകൊല്ലമായി കരാളം അവകാശികളായി വന്നില്ലെന്നല്ല, തനിക്കാരും ഇല്ലെന്നു നമ്പ്യാരുതന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. ഗൃഹപാരത്തിന് ഇതാണു്. അവർ കാത്തുനില്ക്കുന്നു. അഥവാ കാത്താലും അതിസമർത്ഥനായ ആ മാരിചൻ കാൽസംധിച്ചു. പണമുണ്ടായാലും പോരല്ലോ, അനുഭവിക്കാനും പേണം ഭാഗ്യം. മക്കൾ പയിസ്സുക്കു ചൂണ്ടിപ്പണയത്തിനുകൂടി വകയില്ലാത്ത കൂട്ടർ പകിട്ടുകൊണ്ടുതന്നെ ആരോട്നേരിട്ടു നിന്നു നിവർത്തിച്ചു ധർമ്മം നടിക്കുന്നതാണു ഭാഗ്യമെങ്കിൽ, അങ്ങിനെ ലജ്ജയില്ലാത്ത വഹക്കാരൻ ഇപ്പോഴും ദുരിതമല്ല.

'നമ്പ്യാൾ ഇപ്പോൾ മരിക്കും. മുതലൊക്കെ ഈ വിപോലം പറിക്കും. എനിക്കും കുട്ടികൾക്കും എന്താണീശ്വരഗതി' എന്നിങ്ങിനെ കാരോന്നു വിചാരിച്ചു, ഭായ്യാ വലിയ പരിഭ്രമത്തിലാണെന്നു നമ്പ്യാർക്കും എന്താണു മനസ്സിലായി. പക്ഷേ ശ്വാസത്തിന്റെ ഗോഷ്ടിനിമിത്തം തനിക്കു നാവെടുത്തു് അധികം സംസാരിക്കാനും വഹിയും. ആകപ്പാടെ വലിയ വിഷണ്ഡനായി. ഭായ്യാമക്കളെ കയ്യുംഗുംകൊണ്ടു മെല്ലെ അടുക്കെ വിളിച്ചു. അപ്പോഴൊക്കെ ശ്വാസത്തിന്റെ ഗ

തി പിന്നെയും ഒന്നു മാറി. തമകൻ എളുക്കി. താക്കോൽ കൊടുക്കേണ്ടുന്ന ദിക്കിലായി. അവരടുത്തു ചെന്നപ്പോൾ ഈ കള്ളൻറെ ചതിയറിവാൻമാത്രം നിങ്ങൾക്കു 'ബുദ്ധിയില്ലെ' എന്നോ മറ്റോ പറവാൻ ഭാവിച്ചതു ശ്വാസത്തിന്റെ ഉപദ്രവം കൊണ്ടു, പുത്തിയില്ലെ' എന്നായിപ്പോയി. അതു കേട്ട ഉടനെ വളരെ അനുതാപം നട്ടിച്ചു കണ്ണത്തും കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആരസികൻ— 'ഉണ്ടമ്മോമ, ഉണ്ടു— എ— എന്റെ നോമസ് കട്ടംബങ്ങളോടെത്തൊരു വാത്സല്യമാണ്. പത്തുപതിനഞ്ചു കൊല്ലമായില്ല, വീട്ടിന്നു ചെന്നിട്ടു. ആരേയും മാനിട്ടില്ലെന്റെ നോമൻ! കേട്ടില്ലമ്മ. യി.മ്മ— പുത്തിയെന്നായിപ്പോ' ചോദിച്ചത്. അമ്മോമന്റെ നേരെ ഉടപ്പിറന്നവളാണ്— എന്നിങ്ങനെ കണ്ണിന്നും മൂക്കിന്നും വെള്ളം കലിപ്പിച്ചു കൊണ്ടു പിന്നെയും— 'പുത്തിയുണ്ടമ്മോമ— പുത്തിയുമുണ്ടു, പുത്തിപെറ്റ നാലഞ്ചു കള്ളമായി'— എന്നൊച്ചത്തിൽ പറഞ്ഞു. അപ്പോഴേക്കു മറ്റൊരാളുടെ ധനാശിപാടി. തേങ്ങ ഉടക്കേണ്ടുന്ന പാകത്തിലായിരിക്കുന്നു. പിന്നെയെന്താ പറയണ്ടു്! അമ്മായി അമ്മയെ പറഞ്ഞയച്ചിട്ടു വണമല്ലോ ശവം എടുക്കുവാൻ. ഭാര്യയെ അപ്പഴുതെന്ന 'തലയിൽ തൂണിയമിട്ടു' വടക്കെപ്പുറത്തേക്കു പറഞ്ഞയച്ചു. ഉടുക്കാൻ മുണ്ടുകൂടി ഇല്ലാതെ കടംമേടിച്ച് തിഡത്തിക്കുന്ന കള്ളൻ മുതലുടമയുമായി. ഏത്രയും ബുദ്ധിമുട്ടി ലാളിച്ചുവളത്തി തായിപ്പു് ഉപകാരത്തിനെത്തിയ ഭർത്താക്കൾക്കോ നേരെ ഉടപ്പിറന്നവക്കോ യാതൊരുവകാശമില്ലാതെ, കേവലം ഇങ്ങിനെല്ലെങ്കിലും, തന്റെ ജീവദശയിൽ കാണുകയും കേൾക്കുകയും കൂടി ചെയ്യാതെ, ഒരു താവാട്ടിലാണെന്നും പറഞ്ഞു് എത്രയാളുകൾ ഇങ്ങിയെ പററിക്കുന്നുണ്ടു്!

നോവൽ.

തലത്തട്ടി മുതലായ സംക്രമികഭാഗങ്ങൾ അധികമായി ഒരു യാട്ടിൽ ഉണ്ടാകുന്നത് ആ ഭാഗങ്ങളുടെ ബീജാർദ്ധവര്യയിൽ ധാരാളമായി വ്യാപിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണെന്നു യോ

ഗ്രന്ഥരായ ചില ഹൈന്ദവർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ കുകുവിതപമാകുന്ന സംക്രമികരോഗത്തിന്റെ ബീജങ്ങൾ സഹ്യമലയപർവ്വതങ്ങളുടേയും ചന്ദ്രിതസമുദ്രത്തിന്റെയും മദ്ധ്യത്തിലുള്ള വായുവിൽ ചളരെ പ്രാപിച്ചുകാണുന്നു. ഈ ബീജങ്ങളെ സംഹരിപ്പാനുള്ള വൈദ്യന്മാരായിരിക്കേണ്ടതു പത്രാധിപന്മാരാണ്. എന്നാൽ അവരിൽ മിക്കവരും നിവൃത്തിശേഷമായ പ്രശംസകൊണ്ട് ആ രോഗത്തെ ചർച്ചിപ്പിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഇതു വളരെ ശോചനീയമായ കരവസ്ഥയാകുന്നു. ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഗുണദോഷം കാക്കുന്ന ഗ്രന്ഥകാരൻ ആരാണെന്നുമാത്രം ചോക്കുന്നതു വലിയ തെറ്റാണ്. രാജാക്കന്മാരോ, വലിയ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരോ, അല്ലെങ്കിൽ വേറെ കാരണങ്ങളാൽ തങ്ങൾക്കു ബഹുമാനമോ ഇഷ്ടമോ ഉള്ളവരോ, ഉണ്ടാക്കുന്ന പുസ്തകങ്ങൾ നന്നെന്നു പറയാനും അതുകൊണ്ടു വായിപ്പാനും സന്നദ്ധന്മാരായിരിക്കുന്നവർ വളരെയുണ്ട്. 'കുറുപറു പ്രിയവാദിനാം' എന്നുള്ളതിനെ അനുസരിച്ച് ഉന്നതസ്ഥിതിയിലിരിക്കുന്നവരുടെ പ്രീതിസമ്പാദിപ്പാനും ഗദ്യരീതിയിൽ പുസ്തകങ്ങൾ അധികമില്ലാത്തതിനാൽ ആയതു ചർച്ചിപ്പിക്കേണ്ടതിന്ന് ഈ വക വിഭാഗത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാനും മറ്റുമായിട്ടും പുസ്തകങ്ങളുടെ ഗുണദോഷ വിചാരകൂടാതെ പറയുന്നതുകൊണ്ടും, 'അജ്ഞാനാന്തരം പരൻ ചൊന്നതു താൻപ്രമാണം' എന്നുള്ളതുകൊണ്ടും സാരഗർഭങ്ങളായ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ വെടിഞ്ഞു പലതും ഈ കൃത്രിമയോഗ്യങ്ങളായവയെ വായിപ്പാൻ തുനിയുന്നതാണ്. ക്ഷുദ്രപുസ്തകങ്ങൾ ചർച്ചിക്കാതിരിക്കണമെങ്കിൽ വിഭാഗം മുഖം നോക്കുന്നതെ, നിഷ്പക്ഷപാതമായി, അവയെക്കുറിച്ച് അഭിപ്രായം പറയേണ്ടതു വളരെ ആവശ്യമാണ്. അതല്ലാതെ ഏറ്റവും പുതിയ പുസ്തകങ്ങളേയും നിവൃത്തിശേഷമായി ശ്രദ്ധിക്കുന്നതുകൊണ്ടു നമ്മുടെ ഭാഷക്കുമാത്രമല്ല, ജനസാമാന്യത്തിനും പ്രത്യേകിച്ചു വിദ്യാർത്ഥികളായ ബാലന്മാർക്കും അനേകവിധദോഷങ്ങൾ സംഭവിക്കാതെ വരുന്നുണ്ട്. നിവൃത്തിശേഷമായ പ്രശംസകാഴ്ചത്തിന്റെ ഗൗരവത്തിന്നു ഹാവികരമാകുകൊണ്ടു വളരെ ശോചനീയമായിട്ടുള്ളതാണെന്നു കൂടി കാക്കണം. അതുകൊണ്ടു പുസ്തകങ്ങളെ ഉണ്ടാ

കുടുംബം ഉണ്ടാക്കുന്ന പുസ്തകങ്ങളെ വെറുതെ ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ പ്രീതിക്കും ഉത്സാഹത്തിനും മാത്രം ചേർന്നിട്ടുള്ളതായതെ ഗുണഗുണമില്ലായം ചെയ്ത പരഞ്ഞുതരുകയും ചെയ്യുന്നതിന്നു പ്രത്യേകം ഒരു വിചേതംസഭ ഏർപ്പാടുത്തേണ്ടതു് എത്രയും ആവശ്യമായിരിക്കുന്നു.

ഈ വക സംഗതികളും ഇനിമേൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നതായ ചേരചില കുടുംബങ്ങളും വിദ്യാവിനോദിനിയിൽ മന്ദപലപ്രാവശ്യവുമായി ഏഴുതീട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ആയതൊക്കെ ഇപ്പോൾ ആവർത്തിക്കുന്നായിട്ടുള്ള കാരണം മറ്റൊന്നല്ല. ചില ഗ്രന്ഥകർത്താക്കന്മാർ, ഇംഗ്ലീഷുനോവൽ മാതിരിയിൽ ഏഴുതപ്പെട്ടതാണെന്നും പറഞ്ഞ് അനവധി പുസ്തകങ്ങൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. ആവക പുസ്തകങ്ങളെപ്പറ്റി പ്രസംഗിക്കുന്നതിന്നു മുമ്പായി 'നോവൽ' എന്നു പറയപ്പെടുന്നതായ കാല്പനികമായി ചേർന്നു ഗുണങ്ങൾ ഇന്നിന്നതാണെന്നു പറയുന്നതു യുക്തമാണെന്നു വിചാരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു മാത്രമാകുന്നു.

ഉൽകൃഷ്ടമായ ഒരു നോവലിന്റെ സൂക്ഷ്മമായ ഉദ്ദേശം, ലോകത്തിൽ യഥാർത്ഥമായി നടന്നുവരുന്ന പല സംഗതികളെയും കഥാപ്രകാരം മനസ്സിലാക്കി ജനങ്ങൾക്കു കൃത്യാകൃത്യോപദേശം ചെയ്തു ഗുണദോഷജ്ഞാനമുണ്ടാക്കുകയാണെങ്കിലും, അതു കളിപ്പറമ്പിലെ മനസ്സുവമാണെന്നു പ്രത്യേകം കാർമ്മിക്കേണ്ടതാണ്. ഇതിലേയ്ക്കു മുഖ്യമായിട്ടു വേണ്ടതു് കഥയുടെ രചനാഭംഗിയാണ്. കഥയ്ക്കു യഥാർത്ഥമായ ചമൽക്കാരം വേണമെങ്കിൽ സാധാരണ സംഭവോപസ്ഥകളെക്കൊണ്ടുതന്നെ ഉണ്ടാക്കേണം. കാരോരോ ഘട്ടങ്ങൾ വായിക്കുമ്പോൾ ആറ്റൊരും, അതുതും, കരുണം, വ്യസനം, ക്രോധം മുതലായ അനേകരസങ്ങൾ ജനിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഇരിക്കണം. നോവലിൽ ഒരുത്തനെ പരിഹസിക്കുകയോ അല്ലെങ്കിൽ ഒരു ജാതിക്കാരുടെ ചീത്തയായ നടപടികളെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിക്കുകയോ മറ്റൊരവേണ്ടിവന്നാൽ; അതിൽ ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്നു് ഒരു സിദ്ധാന്തമോ, അസൂയയോ ഉണ്ടെന്നു തോന്നാൻ തക്കവിധമെന്നും എഴുതരുത്. നോവൽ, ഒരു ഇഷ്ടഭാഷയെപ്പോലെ സരസവാക്കുകളെക്കൊണ്ടും, മനോഹരസന്ദർഭങ്ങളെക്കൊണ്ടും, കാരോ

കുത്തുചുള്ളിൽ നമുക്ക് അഭിരുചിയും അകൃത്യങ്ങളിൽ വിമുഖതയും ജനിപ്പിക്കേണ്ടതാണ്. കഥയിലെ നായകനും, നായികക്കും, രണ്ടുപേർക്കുമോ, അവരുടെ കാൽനീലിക്ക് അവരും വായിക്കുന്നവരും കലേ വിചാരിക്കത്തക്കതായ പല പ്രതിബന്ധങ്ങളും ദുഃഖങ്ങളും അത്യാപത്തുകളും സംഭവിക്കുക, അതുകൂടിയിനിന്നു മോചനത്തിന് കടുവിൽ അതുപോലെതന്നെ അവിരുത്തിയമായ മാർഗ്ഗമുണ്ടാവുക, കഥയിൽ നടന്നു എന്നു പറയുന്ന സംഗതികൾ അസംഭവങ്ങളല്ലാതിരിക്കുക, ഇതുകള്ളക്കൊണ്ടും മറ്റൊരാണ് കഥയ്ക്കു ചമല്ലാമുണ്ടാകുന്നത്. കഥാപുരുഷന്മാരുടെ സൃഷ്ടി വായനക്കാരെ ഫലിപ്പിക്കണമെന്നതിൽ അർത്ഥം കാരണ പ്രത്യേക ലക്ഷണങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണ്. എന്നുതന്നെയല്ല, കാരാ പാത്രങ്ങൾ പറയുന്ന വാക്കുകൾ അവരവരുടെ പ്രവൃത്തിക്കും സ്വഭാവത്തിനും അനുരൂപമായിരിക്കണം. അതല്ലാതെ നമ്പൂരിയും, നായനും, പട്ടന്റേ, പട്ടേരിയും, യജമാനനും, ശിഷ്യനും, വിഭാഗനും, മൃഗനും, സ്ത്രീയും, പുരുഷനും, സായിപ്പും, മാപ്പിളയും, കക്കുകൾപോലെ സംസാരിക്കുന്നതു നമ്മുടെ അനുഭവത്തിനും പരിചയത്തിനും വിരുദ്ധമായിട്ടുള്ളതാണ്. കേന്ദ്രനാടനും, വള്ളുവനാടനും, ഏറണാകുളക്കാരനും, അമ്പലപ്പുഴക്കാരനും, കേരളാഷ്ട്രതന്നെ സംസാരിക്കുന്നതായാൽ അതിനു വിശേഷവിധിയായ് ഒരു ശ്രാദ്ധ്യതയോ രസമോ ഉണ്ടാവാൻ സംഗതിയില്ല. പിന്നൊരു കാൽ വേണ്ടത്, ഒരു നോവൽ വായിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ വായനക്കാരന്റെ മനസ്സിൽനിന്നു കരിക്കലും മാഞ്ഞുപോകാത്തതായ ഒരു മനുഷ്യസ്വഭാവമോ, ആകൃതിയോ അതിലുണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണ്. വിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ടും മറ്റും ബുദ്ധിപ്പെടുത്താത്ത അനേകം ജനങ്ങൾ വായിക്കാവുന്ന കഥാപുസ്തകങ്ങളിൽ, ചില കാൽപ്പങ്ങൾ വളരെ വെളിവാക്കി പറയുന്നതത്ര ഗുണകരമായിട്ടുള്ളതല്ലെന്നു പ്രത്യേകിച്ചു കാർമ്മവെക്കേണ്ടതാണ്. പ്രായേണ രസശൂന്യങ്ങളായ സാക്ഷിക്കെപ്പിത്തും, വിധിവിധിന്യായങ്ങളും കവിതാവിഷയമാക്കി അതുകൾക്കു സ്വരസ്യം വരുത്തുന്നതിന്നു വളരെ പ്രയാസമുണ്ട്. അതുകൊണ്ടു സാധാരണയായി നോവലിലും മ

ററം ഈ വക കോടതികാൽക്കൾ കൊണ്ടുവരാതിരിക്കുന്നതാണ് അധികം നല്ലത്. കഥയുടെ രചനാഭംഗിക്കനുസരിച്ച് അതിലെ വാക്യങ്ങൾക്കു, സ്തംഭങ്ങളും സാമൂഹ്യതയും കഴിക്കും ശക്തിയും കൂടി വേണ്ടതാണ്. ഒരു നോവൽ വായിക്കുമ്പോൾ അതു ധൈര്യമുണ്ടാക്കുന്നവന്റെ മനസ്സിൽ അതതു പ്രകൃതിയിൽ അനുസരിച്ചു പല സ്തംഭങ്ങളും താനേതെന്ന ജനിപ്പിക്കേണ്ടതാകകൊണ്ട് ഏല്പാപ്പാഴും ഒരു മട്ടിൽതന്നെ എഴുതിയത് പോരാ. ചെറിയ ചെറിയ വാക്യങ്ങളായി എഴുതുന്നതാണ് ഭംഗി എന്നു വിചാരിച്ചു, തമ്മിൽ യാതൊരു യോജിപ്പും ഇല്ലാതെ, പസുകം മുഴുവനെ മരത്തിൽനിന്നു അകക്കാതം ദൂരം, ചുവലിൽ അമ്മയെ എടുത്തു, പാണ്ഡവരുടെ നാട്, ഉറപ്പിക്കുകയുടെ വാക്ക്, അരവിന്ദൻ ആഴം മുറിക്കൽ, കാപ്പിചായ, വിസ്കിസോഡ, കത്തിമുളു, വണ്ടികുതിര, ആടുകോഴി, താടിമീശ, ബോയിഡിയർ എന്നിങ്ങനെ അധികം പറയുന്നു, അജ്ഞാതൻ പോക്കളത്തിൽ ഏത്തിയാറെ വീഴുന്നതു ചിലർ മോഹിക്കുന്നതു ചിലർ എന്നല്ലാം എഴുതിയാൽ വായിക്കാൻ അത്ര രസമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ചില ദിക്കിൽ ദിവ്യവാചകങ്ങളും വളരെ സംസ്കൃതപദങ്ങളും ആവശ്യമായിട്ടുവരും. മറ്റൊരു സമയം പട്ടാഭാഷയിൽ എഴുതുന്നതായിരിക്കും ഭംഗി. ചുരുക്കത്തിൽ പറയുന്നതായാൽ കവിത 'ബലാഭാകൃഷ്ട'യായാതെ 'സ്വയമേവാഗത'യായിട്ടു വരണം. അതിനു എഴുതുന്നാൾക്കു സഹജമായ ഒരു വാസനയും, മനുഷ്യരുടേയും ലോകത്തിലുള്ള അനേകവിധ സാധനങ്ങളുടെയും ഗുണദോഷമേഷ്ടകളെ എത്രയും സൂക്ഷ്മമായും കൃത്യമായും അറിയേണ്ടതിനുള്ള ഒരു ശക്തിയും, സ്വതസ്സിദ്ധമായ ഒരു രസികതയും, സ്വഭാവോക്തിക്ക് അനുസരിച്ചു സംഭവങ്ങളായ സംഗതികളെ ചേരുന്നപടി ചേർത്തു സരസമായും സളഭമായും എഴുതാവാനുള്ള ദൈവികമായ ഒരു വിശേഷസാമർത്ഥ്യവും, യോഗ്യന്മാരാൽ എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ള അനേകമനേകം പുസ്തകങ്ങൾ വായിച്ചുണ്ടായ അറിവും എത്രയും ആവശ്യമായിട്ടുള്ളതാണ്.

ഇതൊന്നുംകൂടാതെ കവി എന്നോ ഗ്രന്ഥകാരനെന്നോ പേര് അപഹരിക്കേണ്ടതിന്നു വേണ്ടിമാത്രം 'ദീപസ്തംഭം മ

ഹാശ്വർഷം എനിക്കും കിട്ടണം പണം' എന്ന കൂട്ടത്തിൽ കാശോ പുസ്തകം നിർമ്മിക്കാനായി അധികമായ പ്രയാസമെന്നും കാണ്ണില്ല. ചമല്ലാരത്തിന്നു മദ്ധ്യമായിട്ടുള്ളത് അപൂർവ്വതയാണ്. രസികത്വം കുറെ കുറവായിരുന്നാലും ചേർത്തിട്ടില്ല. നൂതനങ്ങളായ ഭാവങ്ങളുടെ കാരോ പ്രയാഗങ്ങൾ ഉണ്ടായാൽ മാത്രമേ കഥാരചനക്കു മാതൃകയുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞുകൂട്ടൂ. ഇങ്ങിനെ അപൂർവ്വമായി പലേ ജാതിയിൽ കാരോന്നു പ്രയാഗിക്കുന്നതിന്നു സ്വപരമ്പരയും ചമല്ലാരവും കണ്ണസുഖവും വേണമെങ്കിൽ വാസനയും പരിചയവും ഒരുപാലെ ആവശ്യങ്ങളാണ്. ഇങ്ങിനെയുള്ള പ്രതിബന്ധങ്ങളൊന്നുമില്ലാതെ നോവൽ എഴുതാമെങ്കിൽ ഈ കുറി മുന്പോത്തക്കൾ എഴുതുന്നതിൽ സാധിക്കേണ്ടുന്ന മാർഗ്ഗമുണ്ട്. നോവലിലെ പലവിധക്കാരായ പാത്രങ്ങളുടെ സ്വഭാവഗുണങ്ങളും മറ്റും അറിയേണ്ടത് അവരു ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തികളെക്കണ്ടും പറയുന്ന വാക്കുകളെക്കണ്ടും മറ്റുമാണ്. ഇന്നിന്നവൻ ഇന്നിന്ന മാതിരിക്കാരാണെന്നു കവിതയെന്ന പറയുന്നതുകൊണ്ടല്ല.

പണ്ടു 'പറഞ്ഞോടിപരിണയം' എന്നൊരു നോവൽ എഴുതാനായി വിചാരിച്ചപ്പോൾ കാരോ അദ്ധ്യായങ്ങൾക്ക് എന്തൊക്കെയാണു പോകേണ്ടതെന്നു കുറെ ആലോചിച്ചപ്പോൾ ചുരുപ്പട്ടത്താൻ കഴിഞ്ഞു. ഈപ്പാൾ അതും വേണ്ട; കഥാസൂചകമാണെന്നുവെച്ചു വല്ല പാട്ടോ ശ്ലോകമോ കാരോ അദ്ധ്യായങ്ങളുടെ തലയ്ക്കൽ എഴുതി അതിന്റെ ചോദ്യം, 'രണ്ടു ചങ്ങാതികൾ, വാഴത്തോട്ടം, മാങ്ങ കക്കുന്നത്, കുരിശെണ്ണ, ധനവാന്റെ വിരുന്ന', മതവിചാരണ, സൂപ്പിയടത്തു ചൊയ്യിയൻ, മുന്തിരിങ്ങാപ്പാഴം, രണ്ടുപിടികൾ, വീണ്ടുപായ മടിക്കില' എന്നിങ്ങിനെയുള്ള കാരോ പുസ്തകങ്ങളിലെ കഥ അല്ല. ചില ദേശഗതികൾ രചയ്ക്കുന്നതിൽ കൂട്ടിച്ചേർത്ത് അവസാനം നല്ലൊരു പേരും ഇട്ടേക്കണം. പേര് എന്തെങ്കിലും ഒരു സ്ത്രീയുടേതായാൽ ഗുണംകൂടും. പരദേശക്കാരിൽ ചിലരു മലയാളികളോടു 'നിങ്ങൾ ആണ്മലയാളത്തുകാരനോ പെണ്മലയാളത്തുകാരനോ' എന്നു ചോദിക്കാറുണ്ട്. മലയാളത്തിൽ ഇതുവരെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ നോവലുകളുടെ പേരും

കേൾക്കുമ്പോൾ അവരുടെ ഈ ഭ്രമം കലശലാവാനും തീർന്നു. ഇന്ദ്രലോകം, കന്യാപുരം, മീനാക്ഷി, ഇന്ദ്രമതി, പാർവ്വതി, സരസ്വതി, ശാരദ മുതലായ നോവലുകളെ പെൺമലയാളത്തുകാരാണെന്നു തോന്നുന്നു. ഞങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന നോവലിന് എന്താ പേരിടേണ്ടത് എന്ന് ഇപ്പോൾ തീർച്ചപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല. കാരോ അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ അടങ്ങേണ്ട കഥകൾക്കു സുപകമായി ചില പട്ടങ്ങൾ ചേർക്കാൻ മാത്രമേ തല്പരം വിചാരിക്കുന്നുള്ളൂ. കഥ മുഴുവ്വിടുന്നതിനോടേതും വിളിക്കാട്ടു. കരപക്ഷകുടിയുണ്ട്, ഇംഗ്ലീഷുമാരിൽനിന്നും ഏഴുതൊപ്പിയിട്ടുള്ള കഥ എന്ന്, ഏഴുതാൻ മറന്നുപോയത്, ഇംഗ്ലീഷു പഠിക്കാത്ത വായനക്കാർ ഇതൊന്നൊന്നും ബന്ധമാണ് എന്നൊക്കെ പറഞ്ഞു ഫസിക്കാൻ തുടങ്ങും. അതുണ്ടായിരുന്നാൽ, ഇംഗ്ലീഷുമാരായത് ഇങ്ങിനെയാക്കേണ്ടതായിരിക്കും എന്നു വിചാരിച്ച് ഒന്നും പറയുകയില്ല. ഈ വിദ്യയെക്കുറിച്ചു വെച്ചുകാൻ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അവനെക്കുറിച്ചും വല്ലതും പാകം ചെയ്തു തന്നെത്തന്നെ സ്വാഭാവികമായിരിക്കുമ്പോൾ, ദേഷ്യപ്പെടുകയോ മറ്റോ ചെയ്യാൻ 'എന്തൊന്നൊന്നും, ഇതു മറ്റൊന്നൊന്നൊന്നാണ്', സംശയമാണ് ഇങ്ങിനെയാണ് വേണ്ടത്. മുൻസിപ്പൽ എഞ്ചിനീയർ ഇതു വലിയ ഇഷ്ടമാണ് എന്ന് അല്ലാത്തതായ സമാധാനം. സംശയമാണ് ഇങ്ങിനെയാണെന്നിൽ തല്ലത്തായിരിക്കും എന്നിങ്ങനും വിചാരിക്കും.

തൃശ്ശിവപേരൂർ ഒരു നമ്പൂരി ഉണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്നു കുറെ കവിതാവാസനയുണ്ടെന്ന് ആരോ തന്നെ ധരിപ്പിച്ചുവശായി. അതു വിശ്വസിച്ചു താൻ ചില കവിതയും ഉണ്ടാക്കാൻ തുടങ്ങി. ഒരു ദിവസം കൃഷ്ണപരിതം മണിപ്രവാളത്തിലെ 'തപസ്വ്യർജുനാരതികോമളന്മാർ' എന്ന് ആദിനായ ശ്ലോകത്തിന്റെ രീതിയിൽ ആ വിഭാഗം ഉണ്ടാക്കിയ ശ്ലോകമാണിത്:—

“തപസ്വേവകന്മാരതികോമളന്മാർ
ഉറങ്ങുന്നതായാൽ മമ സന്നിധിയിൽ
വേദഗന്ധ വന്നാലതു ഞാനെന്നേൻ
മാങ്ങര മുഷികനെന്ന്പോലെ”.

ഇംഗ്ലീഷ് നോവലും ഇപ്പോൾ മലയാളത്തിൽ കാണുന്ന മിക്ക നോവലും തമ്മിലുള്ള സാമ്യം ഇത്രയും കൂടിയുണ്ടെന്നു പറയാൻ ധൈര്യമില്ല.

കഴിഞ്ഞകൊല്ലം ഒരു നോവലിന്റെ ചില അദ്ധ്യായങ്ങളുടെ പേര് ഞങ്ങൾ സൂചിപ്പിച്ചുപ്രകാരം കന്ന രണ്ടാൾ ആ നോവൽ മുഴുപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. നോവൽ ഏഴുതാൻ ജനങ്ങൾക്ക് ഇത്ര ചളവാ ഭ്രമമുണ്ടെങ്കിൽ ഈ കറിയും ചില 'സമന്വ' കൊടുക്കണം. പ്രയോജനമില്ലാത്ത പരിശ്രമം ചെയ്തു കാലദുഷ്ടം ചെയ്യുന്നാൾ അതും പുത്തിയാക്കുന്നതായാൽ എഴുപ്പത്തിൽ പേരു സമ്പാദിക്കാമെന്നു മാത്രമല്ല, അത്രമാത്രം വല്ലതും കിട്ടി എന്നും വരാം. ഇതാ പതിനാറ് അദ്ധ്യായത്തിനുള്ള വക:—

1. കുറ്റവുംചൊന്നാൾ വിനയമോടുന്നാം.
2. ആയുർമാട്ടിൽ പിറന്നാരമ്മ
കോലത്തുനാട് കിതാക്കുണ്ടായേ.
3. ഇതോയി കേളികേട്ട തെ.ണ്ടൂർമയില്
കാരുവാൻ പോരാ കടിപ്പാൻ പോരാ
കാമുദിതങ്ങൾക്കിറച്ചി പോരാ.
4. "കല്ലായെക്കടവത്ത് കല്ലിന്റെ മനസ്സത്ത്
കുപ്പുകാരൻ കഞ്ഞിപ്പൊക്കർ ചതിച്ചതും
ചതിയല്ല പടിച്ചതും പടിയല്ല.
കഞ്ഞമ്മാച്ചാ പടിച്ചതൊരിപുളിക്കൊമ്പ്
തെത്തയും തെത്തയും തെത്തയിതാ".
5. കമ്പം ഞായറം വന്നപല്ലാ തവരയുമുണങ്ങിയാല്ലോ
എതിയെത്തുചെയ്യും ഞാൻ എന്റെ പെരികൊടുവേ.
6. തച്ചോളിഎറപുളിച്ചോണ്ടിട്ടും
പടനായരായി മറഞ്ഞോണ്ടിട്ടും
ഒന്നതാചൊന്നൊത്തമണ്ണിന്ന
നോതാമെപ്പയിക്കുരങ്ങാമിട്ട്.
7. ആനാപോവുന്നപൂമരത്തിന്റെ
ചോടേപോവുന്നതാരെടേ.

8. പട്ടുകിടയ്ക്കാതട്ടിവിരിച്ച
എന്നിട്ടും വന്നില്ല മോപാചി മാരൻ.
9. പടയെന്നല്ലെൻറമ്പാടിക്കേട്ടിട്ടുള്ള
പട്ടുവോളം എൻറമ്പാടിക്കുണ്ടാണല്ല.
10. എനിമേലോക്കുതരണം കൈക്കൂലിയാകുമോപത്ത.
11. പായിചെച്ചോടുന്ന കപ്പലോട്
മീനതാണി പോയാലങ്ങനതു കാട്ടും
പടംവിരിച്ചോടുന്ന സുപ്പുത്തോട്
നീക്കോലി പോയാലങ്ങനതു കാട്ടും.
12. ആരറിവുവിൻറ മോയാവിലാസങ്ങൾ.
13. പടിയിൽ തവള വാസം മുക്കിൽ മുത്താച്ചിവാസം
പുകളിലലലിവാസം മച്ചിൽ മാജ്ജാരവാസം.
14. മലോകരെ പിടികൂടുന്ന വേദം
സമ്മതം ലോകത്തിലുത്തമ വേദം
താലിലും നല്ല താലാം വേദം.
15. ഇഷ്ടാ തീ എന്നെ ചെടിഞ്ഞോ
വല്ല കഷ്ടം തിണക്ക പിണഞ്ഞോ.
16. കന്നേ തറക്കില കന്നേ ചെറതിരി
കായീരം ദേവതമാർ തേരേറിക്കൊള്ളുക
രണ്ടേതറക്കില രണ്ടേചെറതിരി
കണ്ടായീരം ദേവതമാർ തേരേറിക്കൊള്ളുക.
തേരേരം തേരേരം തേരേരം ദേവതമാരെ
തേരേരം കാവിലെ കാവിലെ തേരേറിക്കൊള്ളുക.

കവിയുടെ ധൈര്യപുണ്യം കാണിക്കുണ്ടതിന്നായി പുസ്തകത്തിൽ തതിക്കുറിയുള്ള സകല വിചാരത്തെപ്പറ്റിയും കുറഞ്ഞൊന്നെങ്കിലും പ്രസ്താവിക്കണം. ജന്മത്യാചാരം, ജന്മികളുടെ ഉപദ്രവം, കാൽപ്പന്മാരുടെ ചതിവ്, നമ്പൂരിമാരുടെ വകുതം, മന്ത്രവാദം, ആചാരചരിയ്ക്കാരം, ഭിഷ്കനും, കുളത്തിൽ കുളി, സുന്ദരമാനം, മരുമക്കത്തായ നടപടി, ചോലിസ്സുവേഷണം, ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രം, ഉദ്യോഗവിചാരിപ്പ്, ദ്രോഹം, ഗൃഹമുദ്രം എന്നുവേണ്ട, തതിക്കുറിയുന്നതെല്ലാം ഒന്നായി ഒരു രചനാസത്തിൽ തള്ളിവിടണം. കാരോന്നിഹെപ്പറ്റി

വണ്ണിക്കുമ്പോൾ മുതലിയ കൈകണക്കിലൊന്നും ആവരുത്. പലവിധത്തിലും തനിക്കുറവുള്ള ശാസ്ത്രങ്ങളും പുരാണങ്ങളും ധാരാളം എടുത്തു വെളമ്പണം. പ്രകൃതത്തിനനുസരിച്ചു, കൂടിയേ കഴിയൂ എന്നുള്ള നിലയിൽ മാത്രം പ്രമേണം ചൊല്ലിയാൽ പോര. സമൃത്തനാണെന്നു വരുത്തണമെങ്കിൽ അറിയുന്ന ശ്ലോകങ്ങളെല്ലാം എങ്ങിനെയാക്കിലും ഒരുവിധത്തിൽ പ്രകടിക്കേണ്ടതിന്നു വല്ല വഴിയും നോക്കണം.

കൃഷി പരിഷ്കാരം.

I

കൃഷിപ്രവൃത്തിയെപ്പറ്റി നമ്മുടെ ശാസ്ത്രങ്ങളിലും വളരെ ശ്രദ്ധിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ സാധാരണ കൃഷിക്കാരുടെ ദാർദ്ദ്ര്യാവസ്ഥകൊണ്ടും, കൃഷിചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായഭേദംകൊണ്ടും, സാമാന്യം ദൈവമായിട്ടുള്ള ചെങ്കല്ലാം അതിൽ വൈമുഖ്യം കാണുന്നതായ്ക്കുമല്ല. ബുദ്ധിയും വിവേകവും കുറഞ്ഞവനെയോ വേറെ ഒന്നിനും കൊള്ളരുത്താവനെയോ ആണ് മിക്കവാറും കൃഷിയുടെ ഭരണം എല്പിക്കുന്നത്. ഒരു പ്രവൃത്തി എടുപ്പാൻ, തുല്യന്മാരായ രണ്ടാളുടെ അനുഭവം കാക്കുന്നതായാൽ, അവരിൽ അല്പമെങ്കിലും ബുദ്ധിയും വകതിരിവും ഏറെയുള്ളവന്റെ പ്രവൃത്തിക്കു വൃത്തിയും അദ്ധ്വാനത്തിന്നു കാര്യം അധികരിച്ചാലായവും ഉണ്ടെന്നു കാണാം. ബുദ്ധി കുറഞ്ഞവൻ എല്ലാശ്ലേഷം അധികമായി അദ്ധ്വാനിക്കേണ്ടിവരുമെന്നു മാത്രമല്ല, അതിനു മാത്രമുള്ള ഫലസിദ്ധിയില്ലെന്നും വന്നേക്കാം. മദ്ധ്യോന്നതവരെ തന്റെ ബുദ്ധിശക്തി കൊണ്ടും, അതിൽ പിന്നെ ദേഹംകൊണ്ടും പ്രയത്നിക്കുന്ന ഒരു കഷ്ടകർമ്മം, ഉദാത്തസ്വഭാവം ദേഹാദ്ധ്വാനം ചെയ്യുന്നവനേക്കാൾ സമ്പാദ്യമുണ്ടാക്കുന്നു എന്ന് ഒരു മഹാൻ പറഞ്ഞത് എത്രയോ പരമാർത്ഥമാണ്.

പരിഷ്കാരപ്രിയന്മാരു മാത്രമല്ല, ഇപ്പോൾ മിക്കവാറും ജനങ്ങൾ അന്യരാജ്യക്കാരുടെ നടപടികൾ കണ്ടു ഭ്രമിച്ചു അതെല്ലാം അനുഷ്ഠിക്കാതെ അങ്ങിനെയൊന്നും, നമ്മുടെ ഉപജീ

വനത്തിന് മുമ്പായി വേണ്ടുന്ന കൃഷിപ്രവൃത്തിയിൽ മാത്രം അപരരുടെ സമ്പ്രദായം അനുകരിക്കാതിരിക്കുന്നതിന്റെ സാരം എന്താണെന്നറിയുന്നില്ല. കുറെ കാലമായി നമ്മുടെ നാട്ടുകാർ മുമ്പത്തേക്കാൾ പലവിധത്തിലും അനാവശ്യമായ അധികച്ചിലവുചെയ്താണല്ലോ, ചിലവിനനുസരിച്ചു സമ്പാദ്യം ഉണ്ടാക്കാനുള്ള മാർഗ്ഗം താതൊന്നും ആലോചിച്ചു പ്രവൃത്തിക്കാരന്മാരുകൊണ്ടു മാത്രമാണ്, സാമാന്യം, ഭേദപ്പെട്ട തറവാട്ടുകളെക്കൊണ്ടു അധോഗതിയെ പ്രാപിക്കാനുള്ള കാരണം. കടമില്ലാത്ത തറവാട്ടുകൾ കൈവിരൽ കൊണ്ടു എണ്ണാൻ പേലും ഇല്ല.

കോടതികളിൽ നിന്നോ റജിസ്ട്രാപ്പീസുകളിൽ നിന്നോ, ക്ഷിപ്രഭോട്ട പ്രവൃത്തി എന്താണെന്നു ചോദിച്ചാൽ മന്ത്രിമാരാണ് നൽകുന്നവരുടെ സമാധാനം അധികവും, “സ്വസ്ഥപ്രവൃത്തി കൃഷിപ്രവൃത്തി” എന്നാണ്. കൃഷിക്കാരന്മാരായ പ്രവൃത്തിയും ഭാരവാഹിത്വവും ഒന്നുമില്ല, സ്വസ്ഥമായിരിക്കും, ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കും കച്ചവടക്കാർക്കും മറ്റും രാഷ്ട്രകൽ കാരോ കാരും നോക്കി നടക്കുന്നുണ്ടല്ലോ എന്നായിരിക്കും ധരിച്ചുവെച്ചിട്ടുള്ളത്. അപരിഷ്കൃതമായ നമ്മുടെ കൃഷിക്കാരുടെ നില കാത്താൽ അവർ പറയുന്നതും എന്താണു വാസ്തവംതന്നെയാണ്. കരുവിധം ആലോചിക്കുന്നതായാൽ നമ്മുടെ കൃഷിക്കാർക്കു് ഒരിക്കലും സ്വാസ്ഥ്യവും, സൈദ്ധ്യമില്ല. ശരിയായ പ്രവൃത്തി നടത്താൻ കഴിയാത്തവർക്കു് ഒന്നിനും നേരില്ലാത്തതായെടുത്തുവല്ല. പല ജോലിയും തിരക്കും അധികമുള്ളവരാണ് വളരെ കുറുപ്പാൽ എളുപ്പത്തിൽ നിവൃത്തിച്ചു സുഖമായിട്ടിരിക്കുന്നത്. ഈ തത്വം നമ്മുടെ നാട്ടുകാർ എന്തിനും മനസ്സിലാക്കിയിട്ടില്ല.

കൃഷി ചെയ്യാൻ പാടുള്ളതായ മിക്കവാറും നിലങ്ങൾ ഇപ്പോൾതന്നെ കൃഷിചെയ്തു വരുന്നുണ്ടു്. പതുപ്പതു കൊല്ലം കൂടുമ്പോൾ എടുക്കുന്ന ജനസംഖ്യയുടെ തുകനോക്കുന്നതായാൽ മുമ്പത്തേക്കാൾ ലക്ഷാലക്ഷം വർദ്ധിച്ചതായി കാണാം. ജനവർദ്ധനയനുസരിച്ചു കൃഷിസ്ഥലവും വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. ഈ നിലയിൽ ഒന്നു വിളയുന്നേടം രണ്ടു വിളയി

ക്കൻ ഏതല്ലാം പ്രകാരത്തിലാണു പ്രവൃത്തിക്കേണ്ടതെന്നു ഗ്രഹിക്കുന്നതിനായിരിക്കും സമത്വമായ കൃഷിക്കാരന്റെ നോട്ടം. അതല്ലാതെ കൃഷിക്കു ചേണ്ടുന്ന വിത്തും വല്ലിയും, പത്തിനു രണ്ടു ഉണക്കചാരിയും, കാലക്കുടിനു നൂറ്റിന്നു ഇരു പത്തഞ്ചുണ്ടുള്ളകിഴിയും, ദേശവാസിക്കുള്ള കാഹരിയും, കൊഴുചാലും, ജന്മിപുറപ്പാടും കൈക്കുഴിച്ചാൽ നികുതി കൊടുപ്പാനെന്നും ബാക്കിയില്ലെന്നു പീഠപിറക്കുന്നതുകാണു യാതൊരു സിദ്ധിയുമില്ല.

പാറളിയമേണ്ട സഭയിലെ സാമാജികന്മാരിൽ പലരും വലിയ കൃഷിക്കാരണുപോൽ. ശാസ്ത്രസമതമായ കൃഷിചെയ്യുന്നതിനു പുറമെ, രാജ്യഭരണകാര്യങ്ങൾ അന്വേഷിപ്പാനും അന്യരാജ്യക്കാരെക്കുടി വിവിധങ്ങളായ നടപടി കണ്ടു മനസ്സിലാക്കി വിശദീകരിക്കാനും സൈപരമായി ദേശാന്തരങ്ങളിലൊക്കെ സഞ്ചരിപ്പാനും അവർക്കു ധാരാളം സമയമുണ്ടായിരിക്കെ, അല്പമായ കൃഷിനേരം അന്വേഷിച്ചു നടത്താനും കൂടി സാധിക്കാതെ എത്രപേർ കിടന്നുലഴന്നു! ബിലാത്തിക്കാരെ എത്രയും ആനന്ദപ്രദമായി വിചാരിക്കുന്ന കൃഷിപ്രവൃത്തി, നമ്മളിൽ ചിലർ എത്രയും പ്രാബല്യമായ ഒരു ജോലിയായി കരുതുന്നു. അറിയും സാമത്രിയും ഉള്ളവരാകകൊണ്ടു കൃഷിസംബന്ധമായി സാരമായ കാര്യം സംഗതിക്കളെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുന്ന അസംഖ്യം പുസ്തകങ്ങളും കൃഷിക്ക് ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്ന പല ആയുധങ്ങളും മറ്റും ഉണ്ടാക്കുന്നതുകൂടാതെ കൃഷിക്കാരെക്കേരമത്തെ ഉദ്ദേശിച്ച് അനേകം പത്രങ്ങളും മാസികകളും അവർ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നുമുണ്ട്.

മഴ പോരാതിരുന്നാൽ വരുണജപം; അധികമായിപ്പോയാൽ ആദിത്യനമസ്കാരം, പുഴക്കടത്തുവാൽമന്ത്രവാദം കഴിപ്പിക്കുക, ഏലിയേയും പന്നിയേയും “വെലക്കുക” മുതലായ വിദ്യകളെക്കൊണ്ടൊന്നും കൃഷിക്കു ഗുണമുണ്ടാവുന്നതല്ല. കൃഷി നന്നാവണമെങ്കിൽ ബുദ്ധിയും സാമത്രിയുമുള്ളവരുതെന്നു കൃഷിക്കാര്യത്തിൽ മേലന്വേഷണം ചെയ്യേണ്ടതാണ്.

കൃഷിചെയ്യേണ്ടുന്ന ക്രമത്തെപ്പറ്റി പഠിക്കുവാനോ പഠിപ്പിക്കുവാനോ യാതൊന്നുമില്ലെന്നുള്ള വിശ്വാസക്കാർ നമ്മുടെ

ഇടയിൽ ഇപ്പഴം ദർപ്പമല്ല. കാരോ പദാർത്ഥങ്ങളുടെ പാക ഭേദംകൊണ്ടും മറ്റും അവയിൽ ഉണ്ടാവുന്ന പലവിധമറ്റ അർത്ഥം എന്തെല്ലാമാണെന്നു പരിശോധിച്ചു അറിവാനും, കാരോ നിലങ്ങളുടെ ഗുണഭേദങ്ങളെ ഉപയോഗപാഹംകൊണ്ടു മാത്രമല്ലാതെ കാരണങ്ങളാൽകൂടി സൂക്ഷിച്ച് അറിവാനും, ദോഷനിയന്ത്രിയെക്കൊണ്ടല്ലാമാണ് വേണ്ടതെന്ന് അറിഞ്ഞു പ്രവൃത്തിക്കുവാനും, ഒരു കൃഷിക്കാരനും മറ്റൊരാൾക്കോർ വിദ്യാഭ്യാസം അത്യാവശ്യമാണ്. ചുരുക്കിപ്പറയുകയാണെങ്കിൽ ഐഹികവിഷയങ്ങളുടെ പരമാർത്ഥത്തെ പരീക്ഷിച്ചു നോക്കുന്നതിനും, നാം നിത്യം കാണുന്ന കാരോ അതുതങ്ങളുടെ അർത്ഥസൂക്ഷ്മങ്ങളായ കാരണങ്ങളെ ശരിയായി മനസ്സിലാക്കുവാനുള്ള സൗകര്യം, ബുദ്ധിയും സാമർത്ഥ്യവുമുള്ള ഒരു കൃഷിക്കാരനെപ്പോലെ, മറ്റൊരാൾക്കും ഉണ്ടാവുന്നതല്ല. അതുകൊണ്ട് ഏഴുതാനും വായിക്കാനും കണക്കുകൂട്ടാനും മാത്രം അറിഞ്ഞാൽ നല്ലകൃഷിക്കാരനാവുന്നതല്ല. കാരോ പദാർത്ഥങ്ങളെ പരിശോധിക്കുന്നതിനും; പലതരം മണ്ണുകളുടേയും ധാന്യങ്ങളുടേയും ഗുണഭേദങ്ങളെ വേർതിരിച്ചു അറിയേണ്ടതിനും ഇന്നിന്ന മണ്ണിൽ ഇന്നിന്ന സസ്യങ്ങൾ മാത്രമേ സുഭിക്കുമായി ഉണ്ടാവുള്ളൂ എന്ന് ഗ്രഹിക്കേണ്ടതിനും, ഒരു മണ്ണിൽ പ്രത്യേകമായ ഒരു ധാന്യം സസ്യം സമൃദ്ധിയായി ഉണ്ടാവാനിടയുണ്ടാൽ ആ നിലത്ത് ആവക സസ്യംദിക്കുക വിരോധമായ പദാർത്ഥമെന്താണുള്ളതെന്നു പരിശോധിച്ചറിഞ്ഞ് അറിയാവ പരിഹരിക്കാനും രസതന്ത്രം അല്ലെങ്കിൽ രസായനശാസ്ത്രം, സസ്യവംശങ്ങളേയും മറ്റും വിവരിക്കുന്ന സസ്യപ്രകൃതിവിജ്ഞാനം അല്ലെങ്കിൽ സസ്യപദാർശാസ്ത്രം, കന്നുകാലികളുടെ ചികിത്സാക്രമങ്ങൾ, കൃഷിക്ക് ഉപയോഗമുള്ളതായ പലവിധ യന്ത്രങ്ങളുടേയും ആയുധങ്ങളുടേയും ഉപയോഗങ്ങളെ അറിയിക്കുന്നതായ യന്ത്രശാസ്ത്രം മുതലായ അനേകവിധ ശാസ്ത്രങ്ങൾ ഗ്രഹിച്ചിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

ഇങ്ങിനെമുള്ള ശാസ്ത്രപരിജ്ഞാനവും സ്വന്തപരിചയവുമായി യോജിച്ച് ചെയ്യപ്പെടുന്ന കൃഷിക്കാരനും അദ്ദേഹത്തിന് 'ശാസ്ത്രസമ്മതമായ കൃഷി' എന്നു പറയുന്നതു്.

മദിരാശി പിത്തലാട്ടം.

ഞാനിതിനിടെ ഒരു കാൽവശാൽ മദിരാശിയിൽ പോയ വിവരം കാരാന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, ഒരു വലിയ തറവാട്ടിലെ അനന്തിംവൻ:—

“അയ്യോ മദിരാശി എന്നു പറയുമ്പോൾ തന്നെ എനിക്കു ഭയമായിരുന്നു. ഞാനൊരു വലിയ കുടുക്കിലകപ്പെട്ടുപോയി. ഇപ്പഴൊന്നുമല്ല. അന്നെന്നിക്ക് ഇംഗ്ലീഷു പറഞ്ഞാൽ കുറച്ചൊക്കെ മനസ്സിലാവും. കക്ക മാനുഷമായി. പഠിച്ചുപോയിരുന്നു എങ്കിൽ നമുക്കും ഒരു ഹൈക്കോളേജി വക്കീലായിരുന്നു. മാറ്റമില്ലാത്ത അവസ്ഥയും അധികപ്രസംഗവും ഒന്നും കാണേണ്ടായിരുന്നു. അന്നു പഠിച്ചുതുടങ്ങി; നേരം വെണ്ണം പഠിപ്പിച്ചുതുടങ്ങി. കോളേജിയിലെ ഒരു പെട്ടെന്ന് ജീവനാംശത്തിന്നു വല്ലതും തന്നെത്തന്നെ, മറ്റൊരു ശാസിപ്പിച്ചു പഠിപ്പിക്കുക എന്നുള്ള സമ്പ്രദായം പണ്ടു തന്നെ കാവാണല്ലോ. അപ്പോൾ പഠിപ്പിച്ചു എങ്കിലായി. അന്നുതന്നെ വലിയമ്മാമനു രണ്ടുമാർ പഠിക്കുന്നതു കണ്ടു. ഇത്രയും പഠിപ്പിച്ചു. എത്ര സമ്പത്തുള്ള തറവാടായാലും വേണ്ടതില്ല. അന്നു നിരവന്മാരുടെ കാൽ മഹാമാശമാണ്. എന്നാലങ്ങിനെ യുള്ള കൂട്ടർ ഒരു കാലം കാരണവരാവുമ്പോൾ അവരും പൂർണ്ണസ്ഥിതി കാക്കുന്നില്ല. അന്നല്ലെ ആയുര്യം” എന്നൊക്കെ കാരാന്നു പറയാൻ തുടങ്ങി. താനൊട്ടും ആരംഭിച്ച കഥയല്ല മുഴുവൽപിന്നാൽ ഭാഗം എന്നു കണ്ടപ്പോൾ:—“ആട്ടെ, അതൊക്കെ പൊട്ടെ, മദിരാശിയിൽ പോയപ്പോൾ എന്നാ അപകടം പിണഞ്ഞത്” എന്നു ഞാൻതന്നെ അങ്ങോട്ടു ചെവിട്ടു. “ക:—ശരിതന്നെ. ആട്ടെ അതു പറയാം. ഇതു പുറത്തു കണ്ടതേ; ഇപ്പോൾതന്നെ പലക്കും ഒരു പരിഹാസമാണ്. ഇതു കൂടി അറിഞ്ഞാൽ പിന്നെ നോക്കണം. ഇംഗ്ലീഷു കുറച്ചു പഠിച്ചു എന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. അതൊക്കെ വിട്ടു വീട്ടിൽപോയി കുറുകാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, കന്നു മദിരാശിയിൽ പോയി പഠിക്കണമെന്നു തോന്നി. ശരിയായിരുന്നു നല്ല സുഖമില്ല. അവിടെ പോയാൽ നല്ല ഡോക്ടർമാരെക്കൊണ്ടു ചികിത്സിപ്പിക്കാം,

കാരണവരുടെ മക്കൾ ബി. എ.ക്ക് പഠിക്കുന്നുമുണ്ട്. എ
ന്നൊക്കെ ആലോചിച്ച് അമ്മയോടും ചെങ്ങളോടും കാര
പണവും പറിച്ചു—ചുരുക്കിപ്പായം—എങ്ങിനെയോ മദി
രാശിയിൽ ചെന്നുചാടി. വഴിക്കണ്ടായ തകരാറൊക്കെ പറ
യത്തിരിക്കുകയാണ് ഉത്തരം. അങ്ങിനെ അവിടെ ചെന്നു
നാലഞ്ചുദിവസം താമസിച്ച്, ഒരു ദിവസം കഞ്ഞിരമനം,
കൃഷ്ണൻനമ്പ്രാതം കോളേജിൽ പോയ ഉടനെ, ഞായറുടനെ
കുപ്പായവും ബുട്ടുസും തൊപ്പിയുമൊക്കെ തരംപാലെ എടു
ത്തിട്ടു തനിയെതന്നെ പട്ടണത്തിലൊന്നു പോയിവരമെന്നു
നിശ്ചയിച്ചു, തിരുവളക്കുണ്ണിനിന്നു പറപ്പെട്ടു, വഴിക്കണ്ടം
എടുപ്പുകളും തമാശകളും നോക്കി ആയുർവ്വേദംകൊണ്ടു, വീ
ടുകൾക്കിടയിലുണ്ടായി. അവിടെചെച്ചു, കാഴ്ചയിൽ അതിയോ
ഗ്യനായ ഒരു തമിഴനായ കണ്ടു സംസാരിച്ചു പരിചയമായി.
അദ്ദേഹത്തോടു ഞാൻ കാരണം ചോദിച്ചപ്പോൾ:—നിങ്ങൾ
ഈ ദിക്കിൽ പുതുതായിട്ടു വന്നതായിരിക്കാം. ഞാൻ ഇവി
ടെത്തന്നെയാണ്, അങ്ങുണ്ടു വലിയ ഒരു പ്രമാണിയാണെന്നു
തോന്നുന്നുവല്ലോ; ആദ്യെ അങ്ങേക്കു സന്തോഷമുണ്ടെങ്കിൽ
എന്റെ പിന്നാലെ പോന്നോളൂ, എനിക്കിവിടെ ധാരാളംപ
രിചയമുള്ളതുകൊണ്ടു വേണ്ടപ്പെട്ടതെല്ലാം ഞാൻ കാണിച്ചുത
രാം എന്നു വളരെ ലോഹ്യമായിട്ടും കാൽക്കുമായിട്ടും പറഞ്ഞ
പ്പോൾ എനിക്കു ചെറുത്തു സന്തോഷമായി. അവിടുന്നു
ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരും ആൺമലയാളത്തെപ്പറ്റിയും ചെൺമല
യാളത്തെപ്പറ്റിയും പല നേരംപോക്കും പറഞ്ഞു രസിച്ചു
കൊണ്ടു ഹൈക്കോടതി, മുദ്രാശാല, കാഴ്ചവകുളാവു മുതലായ
സ്ഥലങ്ങളിലൊക്കെ പോയി. കാരോ വലിയ ഷാപ്പുകളിലും
മറ്റും യാതൊരു ശങ്കയുംകൂടാതെ ചെന്നു കയറി വിലപിടിച്ച്
പല സാധനങ്ങളൊക്കെ എടുത്ത് അലക്ഷ്യമായി വിലയും
മറ്റും ചോദിക്കുന്നതു കണ്ടപ്പഴ് യോഗ്യനായ ഇങ്ങിനെ കരാ
ളമായി ചെട്ടെന്നു പരിചയമാവാതെത്തന്നെയല്ലോ എന്നു വി
ചാരിച്ചു വളരെ സന്തോഷിച്ചു. അങ്ങിനെ പലദിക്കിലും
നടന്നുനടന്ന് ഏതാണ്ടു നാലുമണിയായപ്പോൾ മൊണ്റോ
ഡിലെത്തി. അവിടുത്തെ വിശേഷവിധിയൊന്നും പറഞ്ഞു

ലവസന്തിക്കയില്ല. സ്വർഗ്ഗലോകമെന്ന പരയെന്നുള്ളത്. വെയിലത്തു നടന്നു ക്ഷീണിച്ചതുകൊണ്ട് അല്പം വിശ്രമിക്കേണ്ടതിന്നുചണ്ടി നമ്മുടെ സ്നേഹിതൻ കരു വലിയ ഷാപ്പിലോ ഹോട്ടലിലോ ഏവിടത്തോ കയറി. ഞാനും പിന്നാലെതന്നെ കടന്നു. അവിടുന്ന് ഒരു സാമ്പ്ലിനെക്കണ്ടു. ഞങ്ങൾക്കു രണ്ടു മേക്കും ഇരിക്കുന്നതായി വേറെതന്നെ ഒരു ചെറിയ മുറി കിട്ടിയതൽ വേണ്ടതില്ലെന്നുവശ്യപ്പെട്ടു. പറയേണ്ടുന്ന താമസം. ഉടനെ അധിക. ബഹളമില്ലാത്ത ഒരു സ്ഥലത്ത് ഞങ്ങളെ വിളിച്ചിരുന്നതി. എന്താണാവശ്യമെന്നു വിനയപൂർവ്വം ചോദിച്ചപ്പോൾ, നമ്മുടെ ചങ്ങാതി ഇംഗ്ലീഷിൽ കാരാണു പറയാൻ തുടങ്ങി. നാലഞ്ചു മിനുട്ടിനകം, മേശപ്പുറത്തു തിന്നാനും കുടിക്കാനുമായി വളരെ വളരെ വിലപിടിച്ചു കാരോ പാത്രങ്ങളിൽ അനവധി സാധനങ്ങൾ കൊണ്ടുവെച്ചു. നമ്മുടെ പഴ 'സാമിൻറവിടെയുള്ള മാതിരി കട്ടളീസ്സും ചാപ്സും കന്നമല്ല,' കത്തിയും മുളളും ഷാമ്പെയിനും എന്നുചേണ്ട, ചൊടിപാറിട്ടുള്ള വട്ടമാണ്! ഏന്തിനാ ഇത്രയൊക്കെ കേമമാക്കുന്നതെന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ, തനിക്കു സാധാരണ ഇങ്ങിനെയാക്കയാണു പതിവെന്നു മറുപടിയും പറഞ്ഞു. പിന്നെ എന്തിക്കുണ്ടു വല്ലതും പറയാൻ തരമുണ്ടോ? അതു വിചാരിക്കുമ്പോഴു എന്തിക്കിപ്പോഴും വായിൽനിന്നുള്ള വെള്ളം വരുന്നു. രണ്ടാൾക്കും വിശപ്പും ദാഹവും. തല്പവണ്ണം ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടു ക്ഷണത്തിൽ കാരോന്ന് എടുത്തു തിന്നാനും ആചാര്യപോലെ കുടിക്കാനും ആരംഭിച്ചു. എന്തിക്കു കുറേശ്ശു തലതിരിഞ്ഞുതുടങ്ങി. എന്താണു് അരമുക്കുൽ 'മത്തായി' എന്നുതന്നെ പറയാം. പിന്നെ കുറെ പഴങ്ങൾ കൊണ്ടുവരുവാൻ കല്പിച്ചു. ആരാരൻ സല്ലാരമല്ല എന്നുവെച്ചു് ഒരു കുപ്പിച്ചുടക്കുന്നതും. അങ്ങിനെ ഇരിക്കുമ്പോൾ നമ്മുടെ ചങ്ങാതി തന്റെ തലയും മുക്കും കക്കു തൊട്ടു ചില മദ്രകളും തന്ത്രങ്ങളും കക്കു കാണിക്കാൻ തുടങ്ങി. തല്ലാപം ഞാനെന്നു ഭൂമിച്ചു. അപ്പോൾ മറുവാൻ,

'ക:- അങ്ങനെ ഹ്രീമെസതല്ല'

'അല്ല.'

‘ഇത് അവരുടെ മൃഗങ്ങളാണോ?’

‘അതെ’

‘ഇതാദ്യത്തെ കൈയാണ്’

ചെങ്കുരുത്തി നമ്മുടെ കൈകൾക്കുവേണ്ടി മതിരി ഇങ്ങനെ
യെങ്ങാൻ അതിശയമായ ഏതോ ഒരു വിദ്യയുണ്ടെന്നു ഞാ
നും മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ട്. യോഗ്യനായ ചില ‘കുറഞ്ഞ മനു
ഷ്യരും’ ഇതിൽ ചേർന്നിട്ടുണ്ടാവാം എന്നാകെ മനസ്സിൽ
വിചാരിക്കുമ്പോൾ, അദ്ദേഹം ‘എന്താ ഈ സമയത്തിൽ
പോണമെന്നുണ്ടോ? വളരെ നല്ലതാണ്. നിങ്ങളെപ്പോലെ
യുള്ള യോഗ്യനായ ഒരു മനുഷ്യൻ ചേർന്നിട്ടുണ്ട്’ എന്നു പറഞ്ഞു ‘ത
രമുണ്ടെങ്കിൽ ചേർപ്പിച്ചാൽ തരക്കേടില്ല’ എന്നു ഞാൻ മറുപ
ടിയും പറഞ്ഞുപോയി.

‘എന്നാൽ നിങ്ങളുടെ ഭാഗ്യത്തിനനുസരിച്ച് ഈ മാളി
കയുടെ മുക്കിൽത്തന്നെ ഇതു സംഭവിക്കുമായി ഇപ്പോൾ ഒരു സഭ
കൂടിയിട്ടുണ്ട്. നിങ്ങളുടെ പൂർണ്ണ മനോഭാവത്തിൽ അത് ഇന്നു
തന്നെ ആയിരിക്കുമെന്നും. ‘വേണ്ടാത്തതെന്തെങ്കിലും സംഭവിക്കാ
ക്കും’ എന്നാകെ യതൊരു സംശയവും തോന്നാത്തവിധ
ത്തിൽ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞപ്പോൾ:—‘ആയിരിക്കട്ടെ. നിങ്ങളു
ടെ ദൈവം. അതിനു തല്ലാലും വല്ല കർമ്മങ്ങളും ചെയ്യാനാണോ’
എന്നു ചോദിച്ചു. ‘വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. നിങ്ങളുടെ ക
ർമ്മവും മറ്റും ഒന്നു കഴിക്കണം. ഈ ഉറപ്പാൽക്കൊണ്ടു നീ
ങ്ങളുടെ കണ്ണുണ്ടും കെട്ടിക്കളയാം. ഞാൻ ക്ഷണത്തിൽ മുക്ക
ളിൽ പോയിവരട്ടെ അതുവരെ ദൈവവുമായ നിങ്ങൾ മി
ണ്ടാതിരിക്കണം. അത്രമാത്രം’ എന്നും പറഞ്ഞു ഈ സംഭവ
ത്തിൽ ചേർന്നവർക്കുവേണ്ടിയുള്ള ബഹുമാനങ്ങളൊക്കെ കേ
ൾത്തു സന്തോഷത്തോടുകൂടി ഞാനൊക്കെ സമ്മതിക്കുകയും ചെയ
യ്ക്കും. കണ്ണുകൾക്കുവേണ്ടി മനുഷ്യൻ ഒരു മണിക്കൂറ കഴിഞ്ഞിട്ടും
മടങ്ങിവരുന്നതോ അപരിമിതം എന്തിനും ബദ്ധപ്പെടുകയില്ല. എന്തി
നായിരുന്നെങ്കിലും പാവം. അപ്പോഴെങ്കിലും സാധ്യം വേറെ ഒന്നുണ്ടാ
വാമോ? ഉറപ്പാക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട് തമ്മുടെ കൈകൾ പിടിച്ചു
ബന്ധംവെക്കുക എന്നുപറഞ്ഞാൽ കഴിഞ്ഞുവെല്ലാം. സാധ്യം
ഒരു പരസ്പരം കൈകൾക്കുവേണ്ടി. അദ്ദേഹം ദൈവത്തോടു

കൈവിരൽ വിറപ്പിച്ചുകൊണ്ട്, 'എവിടെ! എന്റെ വെള്ളി
 പ്ലാത്രങ്ങൾ എവിടെ? വെള്ളി കോയ് എവിടെ, ആർ കൊ
 ണ്ടുപോയി? തിരിച്ചറിയപ്പെട്ടിട്ടില്ല, പാ' എന്നൊക്കെ ഉച്ച
 രത്തിൽ ചോദിക്കാൻ തുടങ്ങി, 'ഇശ്ശാ! നീ മരിച്ചിരിക്കൊ
 ന്നും പേണ്ട. എന്തെങ്കിലും മോശമായതും അവിടുത്തും കാണി
 ക്കും എന്ന് അമ്മായിയമ്മ പറഞ്ഞതു നേരത്തേക്കും ഭഗവാ
 നേ' എന്നൊക്കെ നിരൂപിച്ചു ആകപ്പാടെ ഞാൻ വല്ലാതെ
 കണ്ടു ഭരിച്ചു. മേലാസകലം വിശത്തു നാനാവിധമായി വല്ല
 തും ഉത്തരം പറയാമെന്നുവെച്ചാൽ; മുമ്പ് അറിയുന്ന ഇഷ്ടീ
 ഷ്വവാക്കുകൾകൂടി തൽക്കാലം മറന്നുപോയി. അവസാനം
 എന്റെ കുപ്പിയും തൊപ്പിയും വെച്ചും ചണ്ഡസ്സബിയും ക
 ന്നും കാണുന്നില്ലെന്ന് എങ്ങിനെയോ സാക്ഷിനെ മനസ്സിലാക്കി.
 ആസകലാൽകൂടി എന്റെ കഥ മഴുവന്നു. മുറിയുമായിട്ടു കേട്ട
 പ്പോൾ അയാൾക്കുണ്ടായിരുന്ന ദേഷ്യം ഒന്നു ശമിച്ചു ഉള്ളിൽ
 തനിക്കൊരു ചിരിയാണുണ്ടായത്!! പിന്നെന്തോ വേണ്ടത്.
 വിവരം ചോദ്യങ്ങൾക്കു അറിയിച്ചു. ഒരു തമ്പു. ഉണ്ടായി
 ല്ല. ആയ:—എന്റെപ്പോ! ആ കാര്യം! ഊക്കൻ കള്ളൻ.
 നല്ല സമർത്ഥൻ!! എന്ന നല്ല പാറിക്കൽ പാറിച്ച്!

കൃഷിപരിഷ്കാരം.

II

ശാസ്ത്രസമ്മതമായ കൃഷി എന്താണ് ഇന്നവിധത്തിലാക
 ന്നു എന്നു മുമ്പാകെത്തു് അല്പം പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ. യൂറോ
 പ്യ മുതലായ പരിഷ്കൃതരാജ്യങ്ങളിൽ ഇങ്ങിനെയുള്ള കൃഷി ഇ
 പ്പോൾ സർവ്വസാധാരണമായതുകൊണ്ട്, ആ ദേശങ്ങളിലെ കൃ
 ഷിക്കാർ നമ്മളെപ്പോലെ, കൂടെക്കൂടെ കാര്യംനിമിത്തം കഷ്ട
 പെട്ടുനില്ക്കുന്നു തന്നെയല്ല, സുഭിക്ഷത്താലുണ്ടാകുന്ന ചെറുശ്ച
 യ്ക്കത്തേയും സുഖത്തേയും അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. അ
 തുകൊണ്ടു നമ്മുടെ രാജ്യത്തും ഈ വിധം കൃഷി നടപ്പാക്കുന്ന
 ഉള്ള കാലം അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു.

ജനങ്ങളുടെ സംഖ്യ ടി വസംപ്രതി ചർച്ചിച്ചവരുന്നതുകൊണ്ടും, കൃഷിക്കു കൊള്ളാവുന്ന സ്ഥലങ്ങൾ മിക്കവാറും ഇതിന്നു മുമ്പേ അവസാനിച്ചിരിക്കുകൊണ്ടും, എന്തിനാണിപ്പോൾ താണതരം നിലങ്ങളെ നന്നാക്കുന്നതിന്നുള്ള മാർഗ്ഗവും, ഇപ്പോൾ നാം കൃഷിചെയ്യുപരുന്ന നിലങ്ങളിൽനിന്ന് ഇതുവരെ എടുത്തുവരുന്നതിലധികം വിളവു് എടുക്കേണ്ടതിന്നുള്ള ഉപായവും മോഷ്ടങ്ങളെ എത്രയും അത്യാവശ്യമായിരിക്കുന്നു. ഒരു കൃഷിക്കാരന്റെ സംരക്ഷണം അവൻ നടക്കുന്ന നിലത്തിൽനിന്നു, ദൈവികമായി നിക്ഷേപിക്കപ്പെട്ട സസ്യപോഷണപദാർത്ഥങ്ങൾക്ക് ആവുന്നത്രത്തോളം കാര്യവരുത്താതെ, ഏറാവും മേത്തരമായ ധാന്യത്തെ എത്രയും ചുരുങ്ങിയ ചിലവിനേൽ കഴിയുന്നത്ര അധികം ഉണ്ടാക്കുകയാണ്. നാം കൃഷിചെയ്യുണ്ടാക്കുന്ന അനേകവിധ ധാന്യാദികൾ, അതുകൾ വിളയുന്ന മണ്ണിലെ സസ്യപോഷണദ്രവ്യങ്ങളെ ജലത്രവേണയും വായുത്രവേണയും സ്വീകരിക്കുന്നതുമിതിത്തം ആ വക സാധനങ്ങൾ ക്രമേണ കുറഞ്ഞുകുറഞ്ഞു വരുന്നതുള്ള തത്വം എല്ലാവർക്കും ബോദ്ധ്യമുണ്ടായിരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. ആദ്യത്തെകൊല്ലം എുള്ളോ ഇഞ്ചിയോ ഉണ്ടാക്കിയദിക്കിൽ പിറ്റേകൊല്ലവും എള്ളിട്ടാലോ ഇഞ്ചിനട്ടാലോ മുമ്പത്തുപ്പാലെ നന്നായി കാണാത്തതു് ആ മണ്ണിലുള്ള പോഷണദ്രവ്യങ്ങളെ, മുമ്പത്ത കൃഷിയിലുണ്ടായ സാധനങ്ങൾ വലിച്ചെടുത്തു നശിച്ചുപോയതുകൊണ്ടുമാത്രമാകുന്നു.

വിളഭൂമിയിൽനിന്ന് ഇങ്ങിനെ നശിച്ചുപോകുന്ന പദാർത്ഥങ്ങൾ, കൃഷിചെയ്യേണ്ടുന്ന ഫലമുലാദികളുടേയോ ധാന്യങ്ങളുടേയോ താരതമ്യംപോലെ, അതതുസമയം വളങ്ങളായി ആ നിലത്തിടാതിരുന്നാൽ കാലാന്തരത്തിൽ ആ വക ധാന്യാദികൾക്കു വൃദ്ധിക്കുയവും, ജന്തുഗുരുതപം മുതലായ ഗുണങ്ങൾക്കു കുറവും വരുന്നതാകുന്നു. ഇങ്ങിനെയുള്ള സാധനങ്ങൾ ഭക്ഷിക്കുന്നതുമിതിത്തം മനുഷ്യരുടേയും കന്നുകാലികളുടേയും ദേഹത്തിന്നു ബലക്കുയവും അനേക രോഗങ്ങൾക്കു കാരണവും ഉണ്ടായിവരുന്നു.

“പണ്ടുപണ്ടുള്ള വിത്തുകളെല്ലാമേ

കണ്ടാലുമറിയാതെ മറഞ്ഞുപോയ്
 വിഷ്ണുങ്ങളാമിന്നുള്ള വിത്തുകൾ
 കഷ്ടദാസംഗം വർദ്ധിപ്പിക്കും ദൃഢം."

എന്ന നമ്മുടെ കൃഷിപ്പാട്ടിൽ പറഞ്ഞതു പരിതീയാക്ഷര
 പ്രാസത്തിനുവേണ്ടി മാത്രമാണെന്നു വിചാരിക്കരുത്. പഴക്ക
 വും പരിചയവും ഉള്ള എത്ര കൃഷിക്കാരനും ഇത് ഏത്രയോ
 യഥാർത്ഥമായിട്ടുള്ളതാണെന്നു സമ്മതിക്കും. പട്ടണങ്ങളിലും
 ജനബാഹുല്യമുള്ള മറ്റൊരിടങ്ങളിലും താമസിക്കുന്നവരേപ്പോ
 ലെ സുഖാനുഭോഗങ്ങൾക്കു തരമില്ലാത്ത ഉടനാട്ടുകാർക്കും, പ്ര
 സ്തേകിച്ച മലയാസികൾക്കും ഭീഷ്മായുസ്സും കാലബലവും എറെ
 യുള്ളത്, സ്വന്തം ഫലവത്തുള്ള സ്ഥലമാണെന്നു വിചാരിച്ചു
 പിന്നെയും ആവശ്യംപോലെ മേടുന്ന ഉളം ചേർക്കുതെ പ
 തിവാതി കൃഷിചെയ്ത് ആ വക പ്രദേശങ്ങളിലെ മണ്ണിലുള്ള
 സസ്യവേഷണപദാർത്ഥങ്ങൾക്ക്, അല്പംപേലും കുറവുവരു
 ത്താത്തതിനാൽ ആ വക കൃഷിയിൽനിന്നുണ്ടാവുന്ന ഭക്ഷണ
 സാധനങ്ങൾക്കു ഗുണം കൂടുന്നതുകൊണ്ടുമാത്രമാകുന്നു. ഇന്ന
 തെത്തപ്പോലെ നമ്മുടെ വിളഭി ഇത്ര ക്ഷയിച്ചു നിലയിൽ അ
 ല്ലാത്തതുകൊണ്ടാകുന്നു നമ്മുടെ പൂർവ്വന്മാരും നമ്മേക്കാൾ അ
 രോഗദൃഢഗാത്രന്മാരായിരുന്നത്. കലിയുഗത്തിൽ ഏല്പാവ
 ക്കും അല്പായുസ്സാണെന്നുള്ള വാദം, പുതുതായി വല്ലതും തുടങ്ങു
 ന്നതിൽ മടിയും മെദ്ധ്യവും ഉള്ളവർ മാത്രമല്ലാതെ മറ്റാരും
 സമ്മതിക്കുന്നതല്ല. യുഗത്തിനുള്ള ദോഷമാണെങ്കിൽ ആയ
 ത്ത് ഈ ഭൂമണ്ഡലത്തിനു മുഴുവനുമല്ലാതെ ഒരു ദേശത്തേക്കോ
 രാജ്യത്തേക്കോ മാത്രം സംബന്ധിക്കുന്നത് എങ്ങിനെയാണെന്നറി
 യുന്നില്ല. ശാസ്ത്രസമ്മതമായ കൃഷി നടപ്പുള്ള രാജ്യങ്ങളി
 ലും, നമ്മുടെ ദേശതലസ്ഥാനത്തിൽ ഗംഗ, സിന്ധു, കാവേരി മു
 തലായ മഹാനദികളുടെ തീരങ്ങളിലും താമസിക്കുന്നവർക്കു ന
 മ്മേക്കാൾ ശരീരത്തിനും ബുദ്ധിക്ക് ശക്തി കൂടുന്നത്, ഇതിലേ
 ക്കു വേറെ ഒരു ദൃഷ്ടാന്തമാകുന്നു. മേൽപറഞ്ഞ മഹാനദികൾ
 ഉത്ഭവിക്കുന്ന അത്യുന്നതങ്ങളായ പർവ്വതങ്ങളിൽനിന്നു കൊല്ല
 ന്തോരം വിളവിന്നാവശ്യപ്പെട്ട പലതരത്തിലുള്ള വളങ്ങൾ
 ലോഭംകൂടാതെ കുത്തിയെടുവിച്ചു വരുന്നതുകൊണ്ട് ആ വക ന

ഭിക്ഷുക്കു തിരഞ്ഞെടുത്തുവന്ന നായ്ക്കുടികൾക്കു സമൃദ്ധിയും ഗുരുതപവും അധികമുണ്ടാവുന്നു. ഇതുതന്നെ ആയിരിക്കാം മഹാനദികൾക്കു് കക്ക മഹാമത്സ്യം ഏറയുണ്ടെന്നു പറയാനുള്ള ഒരു കാരണം. കടവംഗുല വാണിയായ് മയൂരലാഭത്തോടു കൂടി അല്ലെങ്കിൽ മുതലായിട്ടെങ്കിലും, തീർക്കാതിരുന്നാൽ പിന്നൊരു സമയം ആവശ്യപ്പെടുമ്പോൾ കിട്ടാൻ പ്രയാസപ്പെടുന്നതുപോലെ, ഒരു നിലത്തിൽനിന്നു തൽക്കാലം കൃഷിചെയ്തെടുക്കുന്നതു യാതൊന്നും, അതിനെ മറ്റൊരുവിധത്തിൽ ആ നിലത്തിന്നു തന്നെ വീട്ടിക്കൊടുക്കുന്നതിനാൽ സാധാരണയായി നമ്മുടെ യത്തത്തിനു് അനുസരിച്ചു വിളവുകിട്ടാൻ പ്രയാസപ്പെടുന്നതായുള്ളല്ല. നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ധാരാളമായി വിളയുന്ന നെല്ല്, പരുത്തി, നാളികേരം, കരുമുളക് മതലായതിന്നു മുന്പത്തെക്കാൾ ദുർഭിക്ഷമുണ്ടാവാനും, അത്രമാത്രം വല്ലതും ഉണ്ടാവുന്നതിന്നു ഗുണം കറയുപാനും, അന്യരാജ്യങ്ങളിൽ കൊണ്ടുപോയാൽ പണ്ടത്തേപ്പോലെ നല്ല വില കിട്ടാതിരിപ്പാനും മുഖ്യമായ കാരണം, “വാങ്ങിയതു തിരിയെ കൊടുക്കണം” മെന്നുള്ള കൃഷിശാസ്ത്രത്തിലെ ഒന്നാമത്തെ തത്വം അറിഞ്ഞു പ്രവൃത്തിക്കുന്നതു കാരണമത്രമാകുന്നു. അതുകാരണ്ടു കൃഷി പരിഷ്കാരം എത്രയും അത്യാവശ്യമാണെന്നുള്ളതിന്നു രണ്ടുപക്ഷമില്ലാത്തതാണ്.

ഈ പ്രവൃത്തിയുടെ ഗുരുലഘുതപത്തെക്കുറിച്ച് അധികം വിസ്മരിച്ചിട്ട് ആവശ്യമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. നമ്മുടെ പ്രാണരക്ഷക്കുവശ്യമായ സാധനങ്ങളെ ലഭിക്കേണ്ടതിനുള്ള മാർഗ്ഗം കൃഷിമാത്രമാകുകകൊണ്ടു് ആയത് എല്ലാ ജോലികളിലും വെച്ച് എത്രയും ശ്രേഷ്ഠമായിട്ടുള്ളതാണെന്നു സമ്മതിക്കത്തക്കവർ വളരെ കുറയും. അവരവരുടെ നിത്യവൃത്തിക്കുവേണ്ടി അദ്ധ്വാനിക്കുന്നതു ഘനക്ഷയമാണെന്നും, തങ്ങളുടെ അവസ്ഥക്കു് പോരാ എന്നും വിചാരിക്കുന്ന ദാരിദ്ര്യമാനികളെയോകുന്നു സൂക്ഷ്മത്തിൽ അധമനമാണെന്നു വിളിക്കേണ്ടത്. റോമാരാജ്യത്തിലെ മഹാരാജാക്കന്മാരിൽ ചിലർ രാജ്യഭാരത്തെക്കുറി ഉപേക്ഷിച്ചു കൃഷിക്കാരായിരുന്നു എന്നു കേൾപ്പാറുണ്ട്. ചീനമഹാമുക്രമത്തി പണ്ടത്തെ സമ്പ്രദായത്തിന്നനുസ

രിച്ചു, ഇപ്പോഴും കൊല്ലത്തിൽ കൗടീവസമെങ്കിലും കണവുട്ട
 ണമത്ര! സമാധാനതല്പരനേന്ന് പ്രസിദ്ധനായ നമ്മുടെ പ
 രേതനായ ചക്രവർത്തിമാഹാരജാവുട്ടടി ബിലാത്തിയിലെ വ
 ലിയ കൃഷിക്കാരുടെ മാതിരി, ഇന്റൗണ്ട് എക്സിൽ അധികം
 സ്ഥലം സ്വന്തമായി കൃഷിചെയ്തിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു ശാസ്ത്രാ
 നുസരണമായി കൃഷിചെയ്യുന്നത് ഏത്രയോ മാനദണ്ഡം ഒരു വ
 വൃത്തിയാണെന്നുള്ളതിന്നു യാതൊരുകേടവുമില്ല. വ്യാപാരമ
 ത്തിന്നുപോലും അവരവരുടെ പറമ്പിൽനിന്നു പുറത്തുറങ്ങി
 നടക്കുന്നത് തങ്ങളുടെ യോഗ്യതകൾ പോലെ വിചാരിക്കുന്ന
 വലിയ ജനികൾക്കും പ്രഭുക്കന്മാർക്കും വല്ല സംഗതിയ്ക്കും
 ഈ വിധം കൃഷിചെയ്യാൻ തരമോ അവസരമോ ഇല്ലെന്നു
 വിചാരിക്കുന്നപക്ഷം, അവരവരു താമസിക്കുന്ന പറമ്പിലെ
 കിലും ഫലപ്രദങ്ങളായ വല്ല വൃക്ഷങ്ങളെയും മനോഹരങ്ങളായ
 ചെറുചെടികളെയും അനേകവിധ പുഷ്പചതാദികളെയും നട്ടു
 നനച്ചു വളർത്തുന്നതായാൽ, ശരീരസുഖത്തിന്നുവേണ്ടി നേരമു
 ള്ളപ്പോഴൊക്കെ അവനവനു കഴിയുന്ന പ്രവൃത്തി എടുക്കുവാനും,
 വിജ്ഞാനജനകങ്ങളായ മേൽപ്പട്ടികളിൽവെച്ചു പ്രഥമഗണന
 നക്ക് അർഹതയുള്ള സമ്പ്രദായകൃതിവിജ്ഞാനശാസ്ത്രത്തിലെ
 അനേക തത്വങ്ങൾ സ്വന്തമവകൊണ്ടുതന്നെ മനസ്സിലാക്കു
 വാനും, കാരോന്നിദ്ധൻ ഗുണദാഷങ്ങൾ പരിശോധിച്ചറി
 ഞ്ഞു തങ്ങളുടെ ആലോചനാശക്തിക്കു സുഷ്കത വരുത്തുവാനും
 ഇത്ര സൗകര്യം മോറാൽ പ്രവൃത്തിയിലും ഇല്ലെന്നതന്നെ പ
 രയാം. പണ്ടത്തെ കാലം ഇങ്ങിനെയുള്ള ഉദ്യാനം സർവ്വസാ
 ധാരണയായിരുന്നു എന്നു നമ്മുടെ എഴു കാവ്യം വായിച്ചാലും
 അറിയാവുന്നതാണ്.

“പുനോട്ടം നട്ടുണ്ടാക്കുന്നവരിൽ
 നീതിടന്നീല സംസാരസാഗരം”

എന്നു കൃഷിപ്പാട്ടുകാരൻ പറഞ്ഞതു പരമാർത്ഥമാല്ലെന്ന്
 അനുഭവസ്ഥന്മാരാരും പറയുന്നതല്ല. എന്നുതന്നെയല്ല, ചെ
 റപ്പകാലങ്ങളിൽ സ്വന്തം പരിചയംകൊണ്ടുണ്ടാവുന്ന അറിവു
 എല്ലാഈശ്വര്യം നിലയിലുണ്ടെന്നതുകൊണ്ടും, ബാല്യത്തിൽത
 ന്നെ കാരോ പരമാർത്ഥത്തിൽ ശ്രദ്ധചെയ്യേണ്ടവാനുള്ള ശീ

ലം ഉണ്ടാക്കേണ്ടതിന്നു, ഗുരുക്കന്മാരുടെ കണ്ണിപ്പൂരലിനെ മേ പ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന തങ്ങളുടെ കുട്ടികളെ അധാരമുള്ള പ്പോഴൊക്കെയും വിനോദത്തിനുവേണ്ടി, ഈ വക ഉദ്യാനങ്ങളിൽ താനാങ്ങളുടെകൂടെ കുറുപ്പു പ്രവൃത്തി എടുക്കുവാനാക്കുന്നതു് അവർക്ക് ഉത്സാഹം പർപ്പിച്ചാനും, കാരണമേ ചോദിച്ചു റിവാനും, കാരണ വൃക്ഷലതാദികളെ കാണിച്ചു അവകളുടെ ഉപയോഗങ്ങളെയും മറ്റും പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കുവാനും നല്ലൊരു മാർഗ്ഗമായിരിക്കുന്നതാണ്. ഇങ്ങിനെ ഉണ്ടായുന്ന അറിവു്, മേലിൽ അഗണ്യമായ പ്രയോജനമുള്ളതായി തീരുന്നതിനാൽ ഒരു പുഷ്പാന്തം ഉണ്ടാക്കേണ്ടതു് എത്രയും ആവശ്യമാണ്. ഒരു ഭവനത്തിന്റെ പുരുഷത്തിന്നു് ആ ചേരുമ്പോൾ ത്തമാവണമെങ്കിൽ ചെറിയൊരുദ്യാനംകൂടി അത്യാവശ്യമാണല്ലോ.

കൃഷിസംബന്ധമായ ചില ഐതിഹ്യങ്ങൾ.

അന്യകായിരം ജനങ്ങളുടെ പരിചയത്തിൽനിന്നും അനുഭവത്തിൽനിന്നുമുണ്ടായ ജ്ഞാനത്തെ കരിക്കലും മറന്നുപാകത്തേവിധത്തിൽ എളുപ്പത്തിൽ ധരിക്കേണ്ടതിന്നു് അത്മദൈവദത്തമാടുകൂടി ചുരുക്കത്തിൽ സംസാരമായി വളരെ ഹലിതാത്തമാടുകൂടി കാരോരുത്തർ പറഞ്ഞതായ വാക്യങ്ങളെയാണ് നാം സംസാരണയായി പഴഞ്ചൊല്ലെന്നു പറയുന്നതു്. അതു് കാരണമെന്നതാണ് പഴഞ്ചൊല്ലിൽ പതിരില്ലെന്നു പറയുന്നതും. ഇങ്ങിനെയുള്ള പഴഞ്ചൊല്ലുകൾ സുഖമേയി എല്ലാ ഭാഷകളിലുമുണ്ടെങ്കിലും മലയാളത്തിലെപ്പോലെ ഇത്രയധികം മറ്റൊരു ഭാഷയിലും കാണില്ല. കൃഷിസംബന്ധമായും ധാരാളം പഴഞ്ചൊല്ലുകളുണ്ട്.

1. അമരത്തടത്തിൽ തവള കരയണം.—അമര നനയ്ക്കത്തോറും അധികം നന്നാവും.
2. അരിചിതച്ചാൽ നെല്ലാവില്ലാ.
3. അഴകുള്ള ചക്കയിൽ ചുളയില്ല.

4. അത്തം കറത്താൽ കാണം വെളുക്കും.—അത്തത്തന്നാൾ മഴയുണ്ടായാൽ കാണദിവസം മഴയധികം ഉണ്ടാവില്ല.
5. അകലേ നട്ടണം, അടുത്തുനട്ടണം, } നല്ല കണ്ടത്തിൽ
ഒത്തു നട്ടണം, ഒരുമിച്ചു നട്ടണം. } നരി ദൂരം ദൂരം
വെച്ചാൽമതി. സംധാരണ നിലത്ത് ഒരുമാതിരി ക
ത്തുനട്ടാൽമതി. ചീത്തകണ്ടത്തിൽ അടുത്തു നട്ടാൽ
അത്രയും ലഭം.
6.

{	1	ആയെങ്കിൽ ആയിരം തെങ്ങു്	}	തെങ്ങു കൃ
		പോയെങ്കിൽ പത്തു മടലു്.		ഷിയുടെ ഗുണ
2	ആയെങ്കിൽ ആയിരം തെങ്ങു്	}	തെ പ്പററിയാ	
		പോയെങ്കിൽ ആയിരംതേങ്ങാ		ണ്. നഷ്ടം അ
3	ആയെങ്കിൽ ആയിരം തേങ്ങാ	}	ധികമില്ല. ലാ	
		പോയെങ്കിൽ ആയിരംതൊണ്ടു്		ഭം വളരെ ഉ

ണ്ടുതന്നും.
7. ആരിയൻ വിതച്ചാൽ നവര വിളയുമെ?
8. ആളോപോകുന്നതിനേക്കാൾ താമ്രോപാകുന്നതു നല്ലതു്.
9. ആല്നോക്കി പെണ്ണു്, മരംനോക്കി കൊടിയും.
10. ആരിയൻനെല്ലിന്റെ കാല മുത്താലേ കുങ്കുമുണ്ണു് ഉണ്ടാങ്ങു.
11. അച്ചനോക്കിയെ കൂച്ചു കെട്ടാവു. അയൽ നോക്കിയേ കൃഷി എല്ലാവു.
12. ആട്ടു മേഞ്ഞ കാട്ടുപോലെ.
13. ആടി, പാതി, ഞാലി, പീറ്ററ—നടാനുള്ള കുരു കന്നു മതുകായിച്ചു പിലാവിന്റെ ചക്കയിൽ തിന്നെടുക്കണം. തേങ്ങ മദ്ധ്യവയസ്സായ തെങ്ങിന്റെതായിരിക്കണം. വെററില കൊടി കുത്തൊട്ടുതാഴുന്ന തലയായിരിക്കണം. പീറ്ററയായ കഴുങ്ങിന്റെ അടക്കയാണ് നടാൻ നല്ലതു്.
14. ഇന്നലപെയ്യു മഴയ്ക്കു് ഇന്നുമുള്ള തകര.
15. ഇടിക്കു കുരിശു മുളച്ചുപോലെ.
16. ഇഞ്ചിനട്ട ലാഭവും മുടികളഞ്ഞ സൈപരവും മലയാള തറിയ.

17. ഇന്നുണ്ടവൻ രചിയറിയില്ല. കിളച്ചുണ്ടവനേ രചിയറിയൂ.
18. ഉണ്ണൊരു ഭാഗ്യം ഉഴുതേടും കാണാം.
19. ഉച്ചാരച്ചുക്ക് വെള്ളിനട്ടാൽ } മകരം 27-ാം നം- വെള്ള
വിഷുഉച്ചക്ക് കായപറിക്കാം. } റിനട്ടാൽ വിഷുവിന്നു
വെള്ളരിക്ക പറിക്കാം.
20. ഉടമയുടെ ദൃഷ്ടി കന്നാത്തരം വളം.
21. ഉരി നെല്ലുരൻ ചേരയിട്ട് പത്തുപറനെല്ലുപന്നിതിന്നു.
22. ഉഴുന്ന മാടറിയണമോ വിതയ്ക്കുന്ന വിത്ത്.
23. ഏ ജളിലേ രാഭം മുതിരയിൽ ചേരും.
24. എലത്തെത്തോൽ കല മലയ്ക്കു മുട്ടും—വാഴ അടുത്തു കുഴിച്ചിടരുത്.
25. എടവത്താൽ പാതിവയ്പ്.
26. എലി പന്നി പെരിച്ചായി കാളിയും മേളയുംതഥാ ഇവരെവരുമില്ലെങ്കിൽ കൃഷിക്കാരും ഗുണം നുണം.
27. എല്ല് മുറിയ പണിതാലേ പല്ല് മുറിയ തിന്നാവൂ.
28. ഏറെ വിളഞ്ഞാൽ വിത്തിനാക.
29. ഒന്നു ചീഞ്ഞാലേ മരൊന്നിനു വളമായു.
30. ഒരു വേനല്ല് ഒരു മഴ.
31. ഒരു വിത്തുവിതച്ചാൽ പലവിത്ത് വിളയാ.
32. കാത്തില്ലാത്തവൻ ഭൂസുരനല്ല; പോത്തില്ലാത്തവൻ കൃഷിക്കാരനല്ല.
33. കാട്ടുകാരന പാട്ടം ചേരില്ല.
34. കടച്ചിപാണം വളത്തിനാക.
35. കരിമ്പിനു കമ്പു ദോഷം—സാധാരണ ധരിച്ചുവരുന്ന അത്ഥം സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. കരിമ്പു കൃഷിചെയ്യുന്ന ടിക്കിൽ കമ്പു കൃഷിചെയ്യുന്തെ കരിമ്പത്ര നന്നു വില്ല.
36. കഴങ്ങിത് കഴിമുന്ന്—അടക്ക ആദ്യം കന്നായി കഴിച്ചിടണം. പിന്നത്തെ വയ്പ് മുളച്ചതൊക്കെ പരിച്ച് ഒരു തറയിൽ തട്ട് മൂന്നാമത്തെ കൊല്ലമേ പിരിച്ച് വെച്ചേറെ നോവൂ.

37. കണ്ടുകൊണ്ടവനേ പിണ്ടുവെക്ക.
38. കന്നില്ലാ കൃഷിയും കണ്ണില്ലാ പെണ്ണുമാക.
39. കണ്ണീരിൽ വിളഞ്ഞ വിദ്യയും തണ്ണീരിൽ (വെണ്ണീരിൽ) വിളഞ്ഞ നെല്ല്.
40. കന്നുള്ളവനേ കണ്ണുള്ള.
41. കടയ്ക്കൽ നനച്ച തലയ്ക്കൽ പൊടിക്ക.
42. കതിരിൽകൊണ്ടു വളംചെച്ചുപോലെ.
43. കന്നിക്കാഴി കയ്യിൽ.
44. കന്നിമാസത്തിലെ വെയിലു് പാറപൊളിക്കും.
45. കർക്കമാസത്തിൽ പത്തുണ്ടക്കം.
46. കറയും തലയിൽവെച്ചു് കുളംചെത്തരുത്.
47. കല്ലടിക്കോടൻ കുറത്താൽ കുറകപ്പഴ നിറഞ്ഞു.
48. കാത്തിക കുഴിഞ്ഞാൽ മഴയില്ല
കണ്ണൻപെട്ടാൽ പടയില്ല.
49. കണ്ടും കണ്ടാണ്ടിരുന്നാൽ കൊണ്ടാണ്ടിരിക്കാം—കൃഷിസ്ഥലത്തു് കൂടുകൂട പോയി നാക്കിയാൽ കൃഷിക്ക് ഉടമൊന്നും വരില്ല. നല്ല ലാഭമുണ്ടാകും. പിന്നെയും വസ്തു എടുത്തുകൊണ്ടിരിക്കാം.
50. കാരാടിക്കുമ്പോഴേ തുറാവു.
51. കാലിക്കുകൊടുക്കുന്നത് വേലിക്ക കൊടുക്കണം — വേലികെട്ടാതിരുന്നാൽ കാലി വെളതിന്നു് നഷ്ടംവരുത്തും.
52. കാലിവുട്ടുമ്പോൾ കോൽവേണം.
53. കാലത്തു് വിതച്ചു കതിരുന്നിറക്കയുള്ള.
54. കാലംനോക്കി കൃഷി, മേളംനോക്കി ചാട്ടം.
55. കാടരികെ, വീടരികെ, തോടരികെ—കൃഷിക്കു കൊള്ളരുത്.
56. കമ്പളം നട്ടാൽ കമ്മട്ടി കാക്കില്ല.
57. കടത്തിൽ മഴപെയ്യാൽ കുപ്പയിലും ചോറു് (നെല്ല്).
58. കോരിവിതച്ചാലും വിയിച്ചതേവിളയ.
59. കളവീർ, പതിവീർ, മലവീർ, വളവീർ—ഇതിൽ എത്രെങ്കിലും കൃഷിക്കുവേണം. പതിവീർ=മഞ്ഞു്.

60. കൊത്തുന്നകത്തി പണയത്തിലാക്കൊല്ലം.
61. കൂനലിൽ കെട്ടാൽ കൊററിനാകം.
62. കാരെടുത്ത് വടക്കോട്ടെങ്കിൽ കൂടെടുത്ത് കുറുത്ത്—
കാരെടുത്ത് തെക്കോട്ടെങ്കിൽ കൂടെടുത്ത് കുണ്ടിലു്
—വടക്ക് കാരപിടിച്ചാൽ മഴയുണ്ടാകും.
63. കൊത്തുകഴിഞ്ഞാൽ പത്തൊണക്കം—വചനകൃഷിക്കു്
കാട്ടുവെട്ടി കഴിഞ്ഞാൽ പത്തുദിവസംകൊണ്ടു് ക
ണക്കം ശരിയാവൂ.
64. കൊമ്പുതരം നനയ്ക്കേണ, വേരും നനച്ചാൽ മതി.
65. കൊട്ടൻ, എറമ്പു്, മുച്ചൻ—രത്നം, കഴുത്ത്, പിലാവു്
ഇവ നട്ടേണ്ട ക്രമം. ഒരു തെങ്ങിന്മേൽ നിന്നു്
ഒരു കൊട്ടൻ തൂങ്ങിയാൽ (ചാടിയാൽ) മറ്റൊരു തെ
ങ്ങിന്മേൽ എത്താത്ത ദൂരത്തിൽ തെങ്ങു തടങ്ങും. ക
ഴുത്ത് അടുത്തു നാൾ. പിലാവു്, വളരെ ദൂരം വിട്ടേ
തടാവൂ.
66. കൊന്ന പൂക്കുമ്പോൾ ഉറങ്ങിയാൽ, മരുത് പൂക്കുമ്പോൾ
പട്ടിണി—മീനം മേടമാസത്തിൽ പ്രവൃത്തി ഏടുക്കു
തിരുന്നാൻ കന്നി തുലാമാസത്തിൽ പട്ടിണി.
67. ചുണ്ടങ്ങകൊടുത്ത് വഴുതിനങ്ങ വാങ്ങൊല്ലം.
68. ചൊതു്, കുറുതു് ചണിക്കനല്ല വിരതൻ—ഇതു കൂള
ലക്ഷണമാണു്.
69. ചിങ്ങംകെട്ട മലയാളവനപ്പോലെ—ചിങ്ങത്തിൽ മഴ
അധികമായാലും കാഞ്ഞാലും കൃഷിക്കു് ഉപാദാനെ
ന്ന സൂചിപ്പിക്കുന്നു.
70. ചീരമുറുട്ട കാം ചൊടിക്കയില്ല. കാരമുറുട്ട ചീരപൊടി
യില്ല.
71. ചിങ്ങം ഞാറിൽ ചിതിങ്ങി ചിതിങ്ങി (മഴ).
72. ഞെക്കിപ്പഴുപ്പിച്ച പഴംപോലെ.
73. ഞാറച്ചാൽ ചോറച്ച.
74. ഞാറിൽ പിഴച്ചാൽ ചോറിൽ പിഴയ്ക്കും.
75. തൊണ്ണൂറ് ചാലു് പൂട്ടി വെണ്ണീരും കോരി എറിഞ്ഞാൽ
കണക്കായിരം വിള.

76. തവര നട്ടിൽ തൊവരയുണ്ടാകുമോ?
77. തിരുവാതിര ഞാററവിലയിൽ തിരിമറിഞ്ഞൊഴുകേണം.
78. തുലാപ്പത്തു കഴിഞ്ഞാൽ വിലാപ്പൊത്തിലും പാക്കാം.
79. തുലാപ്പത്തു കഴിഞ്ഞാൽ വൃപ്പത്തു—തുലാമാസത്തിലാണു് തോരവൃക്കാറു്. പത്താം തീയതി കഴിഞ്ഞാൽ പൂ കുറേശ്ശുമാത്രം കണ്ടാം.
80. തെക്കോട്ടുപായ കുറുപോലെ—വടക്കോട്ടുപായ ആളെപ്പോലെ.
81. രേങ്ങയുണങ്ങിയൽ പിണ്ണാക്കു്. എള്ളുണങ്ങിയാൽ എണ്ണ.
82. തൊട്ടാവാടി നട്ടുവളത്തണമോ?
83. തോട്ടംതോരം വാഴ, ദേശംതോരം ഭംഷ.
84. ധനുപ്പത്തു കഴിഞ്ഞാൽ കൊത്താൻ തുടങ്ങാം—ചൊന കൃഷിക്കു കാട്ടുകൊത്താൻ തുടങ്ങുന്നതു് ധനു പത്താം തീയതി കഴിഞ്ഞിട്ടേ പാടുള്ളു.
85. ധനം നില്പതു് നെല്ല്; ഭയം നില്പതു് തല്ല്.
86. നാലും കടംകൊണ്ടവൻ കൃഷിചെയ്യുണ്ട—വിത്തു്, പോത്തു്, പണം, പണി (കൂലിക്കാരു്).
87. നട്ടുപ്പോഴും ഒരു കൊട്ട, പരിച്ചുപ്പോഴും ഒരു കൊട്ട.
88. നട്ടുതന്നെയും നന്നെയും പഠിക്കയും.
89. നന്നമ്പാ വെറില, തുളുനാടൻ അടയ്ക്ക, അറപ്പഴ ചുണ്ണമ്പു്, ചാപ്പാണം പുകയില.
90. നട്ടിക്ക് മത്തിവളം; കണ്ടത്തിയ് കണ്ടവളം.
91. നല്ലമൊടകിൽ തന്നുരിൽതന്നെ വിലപോകും.
92. നിലമറിഞ്ഞു വിത്തുചിതയ്ക്കണം.
93. നേത്രവാഴ നട്ടുകുലപ്പിപ്പാനും ചെണ്ണിനെക്കൊണ്ടുവന്നു പുലത്താനും പണി ചെയ്തതുണ്ടു്.
94. നെല്ല് പൊലുവിനു കൊടുത്തേടത്തുനിന്നു അരി വാങ്ങുവാങ്ങല്ല.
95. നീർ നിന്നേടത്തോളം ചേർ കെട്ടാം.
96. പത്തിട്ടിച്ചു വാണിഭംഗത്തക്കാൾ, വിത്തിട്ടിച്ചു കൃഷി തല്ല.

97. പണംകൊടുത്ത് കാളയെ വ.ങ്ങുവാൻ,
ചൊന്നുകൊടുത്ത് ചെക്കനെ വാങ്ങണം.
98. പഴക്കൻ മൂത്താൽ പഠിക്കണം.
99. പിള്ളപ്പണി, തീപ്പണി, തള്ളക്കു രണ്ടാംപണി.
100. പിട്ടൽപത്ത്, വിരിയപത്ത്, വിളയപത്ത്—നെല്ലു
പിട്ടലായാൽ ഒരു മാസംകൊണ്ടു വിളയും.
101. പുഞ്ച പുറത്തിട്ടു വേലി കെട്ടരുത്.
102. പുഞ്ചപ്പാടത്തെ കുളംപോലെ.
103. പൂവാഴത്തോട്ടത്തിൽ പേടില്ല.
104. പൂത്തതൊക്കെ മാങ്ങയല്ല, പൊറുത്തതൊക്കെ മക്കളല്ല,
നേടിയതെല്ലാം പണവുമല്ല.
105. പിലാവിന്റെ കീഴിലുള്ള കണ്ടംകൊടുത്ത്, മാവിന്റെ
ചുവട്ടിലെ കണ്ടം വാങ്ങണം—പിലാവില വള
ത്തിനു നന്നല്ല; മാവില വിശേഷമാണ്.
106. പോത്ത് പൂട്ടിയേടം പൊന്ന്, എരുതുപൂട്ടിയേടം നെ
ല്ല്, മൂരിപൂട്ടിയേടം പുല്ല്.
107. പോയാൽ ഒരു തേങ്ങ, കിട്ടിയാൽ ഒരു തെങ്ങ്.
108. പട്ടുമുള്ള വളംവേണ്ട.
109. മണ്ണും പെണ്ണും നന്നാക്കിയേടത്തോളമേ നന്നാവൂ.
110. മൺചിറ ചിറയല്ല, പെൺപട പടയല്ല.
111. മകരത്തിൽ മഴ പെയ്താൽ മലയാളം മുടിഞ്ഞുപോം.
112. മണൽകൊണ്ട് അണകെട്ടുക.
113. മണലിൽപെയ്തു മഴപോലെ.
114. മേനാരാജ്യംകണ്ടു വിതച്ചാൽ അരിവാൾകൂടാതെ കൊ
യ്യാം.
115. മരത്തിനു വേർ ബലം. മനുഷ്യനു ബലം ബന്ധം.
116. മീത്തലെ കണ്ടത്തിൽ ഉറവുണ്ടായാൽ താഴെ കണ്ട
ത്തിലുംവരും.
117. മുതിരക്കു മൂന്നുമഴ.
118. മുത്തടത്തോളമേ കാതൽ ഉണ്ടാക.
119. മൂന്നാംകൊല്ലം അമ്മിയേറും, നാലാംകൊല്ലം നഗരം
വാഴും—കുരുമുളകു മൂന്നാംകൊല്ലം കാഞ്ഞാൻ തുട
ങ്ങും; നാലാംകൊല്ലം ധാരാളമുണ്ടാകും.

120. മീനത്തിൽ മഴപെയ്യാൽ മീനം ഏറയില്ല.
121. മുളയിലറിയാം വിള.
122. മുച്ചിങ്ങം മഴയില്ലെങ്കിൽ അച്ചിങ്ങം മഴയില്ല — ചിങ്ങത്തിലാദ്യം മഴയില്ലെങ്കിൽ ആ മാസത്തിലധികം ഉണ്ടാവില്ല.
123. മൂത്തോരോലാക്കും മുളനെല്ലിക്കായും മുമ്പിൽ കയിക്കും പിന്നെ മേനക്കും.
124. മാടറിയാത്ത ചൻ മേടകെള്ളക.
125. മുങ്ങാൻ നട്ടു മുങ്ങണം. വിരിപ്പ് നട്ടു നാണണം.
126. മുണ്ടാൻ മൂന്നാൽ മൂക്കിനാമ്പരെ വഴി.
127. മുൻവിള പൊൻവിള.
128. മേടം പത്തിനുമുമ്പ് പെടിപിത കഴിയണം. — പൊടിയിൽ വിതെക്കുന്നതും വാളുന്നതും ആദ്യത്തെ രണ്ടു ഞ്ഞാറവേലക്കു മുമ്പ് കഴിയണം.
129. വളമിട്ടുക, വരമ്പിട്ടുക, വാരംകൊടുക്ക, വഴിതെറുക.
130. വാരിത്തളിച്ചു പണ്ടൻപണം കോരിക്കൊടുത്തല്ലെങ്കിൽ കിട്ടുകയില്ല.
131. വഴെ നനയ്ക്കുമ്പോൾ ചീരയും നനയും.
132. വിഷുവിൽ പിന്നെ വേനൽ ഇല്ല.
133. വിളയും വിത്ത് മുളയിലറിയാം.
134. വീഴുന്ന മൂറിക്ക് ഒരു മുണ്ടു കറി.
135. വേലിതന്നെ വിള തിന്നാലോ?
136. വള്ളിക്കൊപ്പ് മരം, പിള്ളക്കൊപ്പ് ജനനി.
137. വഷളത്ത് വളരാൻ വളം വേണ്ട.
138. വെള്ളത്തിൽ പൂട്ടാനും കൂട്ടത്തിൽ പാടാനും ആക്കം എന്ന് കഴിയാത്തത്?
139. വിത്താഴം ചെന്നാൽ പത്താഴം നിറയും.
140. വെള്ളരി നട്ടാൽ വിളയിറിയും. — വെള്ളരി നന്നായാൽ വിളയും നന്നായുമത്ര.
141. വേണങ്കിൽ ചക്ക വേറിന്മേലുണ്ടാകും; വേണങ്കിൽ ചക്ക കൊമ്പത്തും ഉണ്ടാകില്ല.

142. വെന്താൽ ബന്ധു. പുനം കത്തിയാൽ പണി വളരെ
മുതങ്ങിയെന്നല്ല ഭൂഷിയും തന്നാവും.
143. വിത്തിരട്ടിച്ച വാരം, പത്തിന് ഞെപോലു, നൂറി
ന മൂന്നു വാശി.
144. വേല കപ്പലേക്കിലും വെയിലൊപ്പം കൊണ്ടുത്മതി.
145. വിഞ്ചതരട്ടിച്ച വല്ലി.
146. സം. സം. സം. സം. സം. സം. സം. സം. സം. സം.
കാലത്തു.
- തെ. തെ. തെ. തെ. തെ. തെ. തെ. തെ. തെ.
തെ. വെച്ചാൽ.
- ആ. ആ. ആ. ആ. ആ. ആ. ആ. ആ. ആ. ആ.
കാലത്തു.
- കാ. കാ. കാ. കാ. കാ. കാ. കാ. കാ. കാ. കാ.
പറിക്കും.

പരമാത്മം.

എല്ലാറ്റിനും വേണം ഭാഗ്യം.

ഭാഗ്യവന്തം പ്രസുന്തേ

മാ ശ്രം മാ ച പണ്ഡിതം.

എന്ന് പാഞ്ചാലിയോടു പണ്ടു കുന്തിദേവി പറഞ്ഞതു പരമാത്മമാണ്. വളരെ കാലമായി ഒരു നരിയെ മെടി വെച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നുള്ള അത്യാഗ്രഹത്തിന്മേൽ നായട്ടുകാരനായ ഒരു സംയ്യം ഞാനും കുറയാതെ പത്തുപതിരഞ്ചു ദിവസം അനവധി കാട്ടിലെക്കെ നടന്നു. ഞങ്ങൾ പോയ കാട്ടിലെല്ലാം നരി യാഹളമുണ്ട്. തലേദിവസം ഒരു പോത്തിനെ പിടിച്ചു, അന്നു കാലത്തേ യാണ് ഒരു പത്തുവിനെ കൊന്നത്. എന്തെന്നു പറയാനും ചക്കുലക്കുണ്ടാൾ കുട്ടിത്തരാനും വേദത്താളുകളുമുണ്ടായിരുന്നു. ഏതായാലും ആ പതിരഞ്ചു ദിവസം രാപ്പകൽ ഏകദേശം വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടി

എന്നല്ലാതെ ഒരു നവിയെ കാണുന്നതുകൂടി തരമായില്ല. സാ
 യ്ക്ക് പോയി ഒരു മാസം കഴിയുന്നതിനുമുമ്പായി വെറും രണ്ടു
 വെട്ടിക്ക് അഞ്ചു നവിയെ കിട്ടി എന്നു പറയുമ്പോൾ ശുദ്ധ
 വെട്ടിയെന്നു പലരും വിചാരിക്കുള്ളു. പരമാർത്ഥത്തിലുണ്ടാ
 യതാണ്. പക്ഷെ ഇപ്പഴത്തെ രണ്ടരപണത്തിന്റെ യോവ
 ലുകൾ മറയിക്കുന്നതുകൊണ്ടും, കാരോ സഭകളിൽ നടന്നു എ
 ന്നു ചോഷിക്കുന്ന സംഗതികളാലോചിച്ചും സത്യം പറഞ്ഞാ
 ലും ജനങ്ങൾക്കു വിശ്വാസമില്ലാതെ കണ്ടുപിടിക്കുന്നു. അ
 തിരിക്കട്ടെ. നാലഞ്ചുകൊല്ലമായി; മാസം തീയതി കണം കാ
 മ്മായില്ല. നാളും പക്കവും ഈ സംഭവത്തിന്റെ തെളിവ്
 ലേക്കു മതിയായ ഒരു സംഗതിയുമല്ല; ഒരു മടത്തിലോ എ
 ദവത്തിലോ ആണ്. ഉച്ചക്ക് ഉറങ്ങും കഴിഞ്ഞ് അല്പമൊന്നു
 വിശ്രമിക്കുന്നതായി ഭാവിക്കുമ്പോൾ വീട്ടിന്റെ വടക്കെ കുന്നി
 ന്നു സമീപത്തുവെച്ചു നമ്മുടെ ഒരു വലിയ കാളയെ നവീപി
 ടിച്ചു എന്നു കാരം കടിയെന്നു പറഞ്ഞു. ഏഴുപത്തു ആറുപി
 കക്കു വാങ്ങിയ കാളയാണത്. സമോന്തം നല്ല കാള. ഏതാ
 യാലും അതിനെ അത്രവേഗം ദൂരെയൊന്നും കൊണ്ടുപോകാൻ
 തരമില്ലെന്നുവെച്ച് ഞാൻതന്നെ തേക്കും ചുട്ടത്തു പോയി.
 എരട്ടക്കഴലാണ്. സ്ഥലത്തുചെന്നു നോക്കിയപ്പോൾ കാള
 മരിച്ചു സന്താപത്താൽ വെട്ടിക്കു നല്ല തരമുള്ള ടിക്കാ
 ണെന്നറിഞ്ഞു സന്തോഷമാണുണ്ടായത്. ഒരു വലിയ നവീ
 മടയുടെ സമീപമുള്ള മരത്തിന്റെ ചുവട്ടിലാണ് അതിനെ
 കൊന്നിട്ടിരിക്കുന്നത്. കൂണത്തിൽ മരത്തിന്റെ മുകളിൽ നമു
 ക്കിരിക്കുന്നതായി വേണ്ടുന്നതൊക്കെ ചെത്തിക്കെട്ടി ശരിയാക്കി
 ഞാൻതന്നെ കയറി ഇരുന്നു. നമ്മുടെ സ്വയ്യിന്റെ മാതിരി
 സ്വസ്ഥായിരിക്കുമ്പോൾ വല്ലതും വായിക്കാൻ പുസ്തകമോ,
 മുഷിയുമ്പോൾ വലിക്കാൻ ചുരുട്ടാ, സിഗരറ്റൊ കണം ക
 രുതിയില്ല. കാളയുടെ ശവം കാണുമ്പോൾ വളരെ വ്യസനം
 തോന്നി. രാത്രി മഴവനേ ഇരുന്നുവു. തരക്കേടില്ല. കണ്ടു
 കിട്ടിയാൽ വെട്ടിവെക്കാൻ ഇത്ര സൗകര്യമുള്ള ഒരു സ്ഥലം
 കിട്ടാൻ പ്രയാസമാണെന്നുവെച്ച് ഈച്ചയുടേയും പൂക്കിന്റെ
 യും ഉപദ്രവമൊക്കെ സഹിച്ചു ക്ഷമിച്ചുകൂടി. ഞാൻ ഇരിക്കു

ന്നതിനു താഴെ, ചോട്ടിൽനിന്നു കയ്യിച്ചു കൊൾവാനായി എടുത്തത് ആ മരത്തിന്ന് ഒരു വലിയ മൊഴിയുണ്ട്. അതിനേൽ നില്ക്കാനും ഇരിക്കാനും വളരെ സുഖമുണ്ടെങ്കിലും നരി ഇങ്ങട്ടു ക്ഷണത്തിൽ കണ്ടു എന്നുപോകാം. അതുകൊണ്ടു മുമ്പു തെയ്യം വെച്ചിട്ടുള്ള സ്ഥലത്തുനിന്നു അതങ്ങതിരുന്നു. ഗ്രാമം പിടിച്ചുപടിക്കുന്ന സ്ഥിതിയിൽ കൊലപാതകം അതങ്ങതില്ല. നെല്ലിച്ചുപ്പു വീണാൽ കൂടി കച്ചകൾക്കും; അത്ര നിശ്ശബ്ദമായിരുന്നു. അങ്ങിനെ കണ്ടുണ്ടു മറ്റൊരു കഴിയുമ്പോൾ കാട്ടിൽനിന്ന് എന്തെന്നു നോക്കി നോക്കി നോക്കി. എന്തിന്നു ബലപ്രദമായി. മേലാസകലം വിശുദ്ധ നാനാവിധമായി. എങ്കിലും മിണ്ടാതിരുന്നു. ചെട്ടന് കത്തോടു നോക്കുമ്പോൾ ഒരു പുല്ലിനരി കാളയുടെ മാംസം പറ്റിച്ചുതിന്നാനുള്ള വട്ടമാണ്! അതേതിലെ കൂടിയാണ് അവിടെ കടന്നു ചാടിയതെന്ന് ഇന്നും മനസ്സിലായിട്ടില്ല. ഈ വക ദുഷ്ടമൃഗങ്ങൾക്കു യാതൊരാളുമറിയാതെ ഇത്രയും സംവധാനത്തിൽ പതുങ്ങി കയ്യിലാക്കി കഴിയുന്നതാണെന്നുള്ളതും. എന്തായാലും ഈ പുല്ലിനരിക്ക് ഇത്രവലിയ ഒരു കാളയെ പച്ചപ്പകൽ കടിച്ചുകൊല്ലാനെന്നും കഴിയുന്നതല്ല. കാട്ടുകൂടെ ക്ഷമിക്കത്തക്കതല്ല. കയ്യിച്ചുപടിക്കുക കഴിയുമ്പോൾ രണ്ടാളും ഒരു ശബ്ദം കേട്ടു. എന്താണെന്നു മനസ്സുകൊടുക്കുമ്പോൾ ആ പുല്ലിനരി അതിവേഗത്തിൽ ഞാതിരിയെന്ന പതി(മച്ചാൻ)യുടെ താഴെയുള്ള കൊമ്പിനേൽ കടന്നു ചാടി, പൂച്ച പതുങ്ങുമ്പോലെ, അവിടത്തന്നെ മിണ്ടാതെ കൂടി. അപ്പഴെങ്കിലും മറ്റോ മൃഗം അറങ്ങാണ്ടു മറങ്ങാണ്ടു വെളിയിൽ എത്തിക്കഴിഞ്ഞു. അസുഖമനുഭവിച്ചവർ പ്രകാശത്തിന് ആ ഭയങ്കരമൃഗത്തെ വനാന്തരം കാട്ടിൽ, തനിയെ കാണുമ്പോൾ എത്ര വൈയ്യമുള്ളവനും കണ്ടു വെച്ചപ്പോൾ അന്ധനായിപ്പോകാം. വന്ന ഉടനെ തോന്നിയതുപോലെ ശരീരം നവശിഖാന്തം ഒരു വിറപ്പിച്ചു. ചെളിചെളിത്തലിശാരം മങ്ങിപ്പോയി, നീളമുള്ള വാൽ അതിവേഗത്തിൽ ആട്ടിയുകൊണ്ടു, കാളയുടെ പുറത്തു രണ്ടടി! എന്തിനൊട്ടും താമസിക്കരുത് നല്ലതെന്നുവെച്ചു, യാതൊരു കാര്യങ്ങളും കലപരമായതായും ഭക്തിപൂർവ്വം കണ്ടുകൂടി പ്രാർത്ഥിച്ചു, തോക്കിന്റെ

കൊത്തി ക്ഷണത്തിൽ പാച്ചു. ആ കച്ച കേട്ടപ്പോൾ മേലോട്ട് എന്റെ നേരെ ഒരു നോക്കാനാക്കി. ഭഗവാനെ—ഞാൻ വല്ലാതെകണ്ടു ഭൂമിച്ചു ഭംഗിച്ചു പരവശനായ്ക്കായി. അപ്പോഴേക്കും വെടി പൊട്ടിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ആ വലിയ ആൾ പിടിയുമേയും വെടിയുടെ കച്ചയും കക്കക്കേട്ട് ഞെട്ടി പരിഭൂമിച്ചു മരത്തിന്റെ മുകളിൽ പേടിച്ചു വിറച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സാധു പള്ളിനരി ഉരുണ്ടുപിടഞ്ഞോ താഴെ വീഴുന്നു. ഈ വിപരീതമാണ് നമ്മളെ പഠിച്ചതെന്നു വെടികൊണ്ടു തരി വിചാരിച്ചു. തിമിഷമാത്രംകൊണ്ട് അതിനെ ഒരു കടി. രണ്ടും കൂടി കടിച്ചുമാറിഞ്ഞ് ഉരുണ്ട് അലരുന്ന കച്ചയെല്ലാം കേട്ടപ്പോൾ വരുന്നു മരൊന്നും. വെച്ചു രണ്ടാമത്തെ വെടി. ആ വെടിയുടെ അതവിടത്തന്നെ കിടന്നു ചത്തു. കുന്നുകൾ വെള്ളാമെന്നു വെച്ചാൽ ഉണ്ടായും മരുന്നും ചുണ്ണും കരുതിയതുമില്ല. ഈശ്വരധീനംകൊണ്ടു മറ്റൊരുണ്ടും, അർദ്ധമണിക്കൂറ കഴിയുന്നതിന്നുമുമ്പെ, വെടിയും കടിയും രക്തപ്രവാഹവും എല്ലാംകൊണ്ടും തളന്ന് ബ്രഹ്മൈവസത്യമായിപ്പോയിരിക്കുന്നു. വേഗത്തിൽ താഴെ ഇറങ്ങി വളരെ സന്തോഷത്തോടുകൂടി വീട്ടിലേക്കു വരുന്ന വഴിക്കു കാട്ടുപൂച്ച ശബ്ദിക്കുന്നുവല്ലോ ഒരൊച്ച കേൾക്കുന്നുണ്ട്. എവിടന്നാണ് ഈ ശബ്ദം കേൾക്കുന്നതെന്നു ലാപിക്കുന്നുവോ തരിമുതലിൽ തിന്നാണെന്നു മനസ്സിലായി. രണ്ടാമത്തെ വലിയ നരിയുടെ കുട്ടികളായിരിക്കണമെന്നു സംശയിച്ചു ചെന്നുനോക്കി. സാമാന്യം വലിയ പൂച്ചയോളമുള്ള രണ്ടു നരിക്കുട്ടികൾ, അതിന്റെ തള്ള മരിക്കുമ്പോഴുണ്ടായിരുന്ന ഭീതസ്വരം കേട്ടു പരിഭൂമിച്ചിരിക്കുകയാണ്. രണ്ടിനേയും ക്ഷണത്തിൽ കടന്നുപിടിച്ചു. അതിലൊന്നാണ് മദിരാശി മൃഗശാലയിലേക്കയച്ചത്. മറ്റൊരു കന്നരണ്ടുമാസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ എങ്ങിനെയോ ചത്തുപോയി.

നരിയുടെ കഥ പറയാമെന്നുവെച്ചാൽ എത്രയോ ഉണ്ട്. നമ്മുടെ പുറത്തെ ഈ കല കന്നു നോക്കു. ഇപ്പോഴുള്ള തിരന്മാരുടെ ചെയ്യുമൊക്കെ വാക്കിലും, പേനയിലും മാത്രമാണ്. കേരളത്തിൽ സംസാരിക്കും—ഏഴുതും—കഴിഞ്ഞു. കരുവിധം വിചാരിച്ചാൽ നമുക്കിപ്പഴയല്ലെ തരമുള്ള എന്നു പറയണം.

നമുക്കു വലിയ ആയുധം പേനക്കത്തിയോ സ്റ്റിൽപ്പൈനോ ആണല്ലോ. ക്രമേണ അതിനും ചൈസൻസ് വേണ്ടി വരും. പണ്ടൊക്കെ—കഷ്ടമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ, കഞ്ഞിപിടിഞ്ഞ മുണ്ടും, വെട്ടിക്കുറുത്ത പാലും, പുറത്തു തോലും—ഇതൊക്കെയാണ് പുരുഷലക്ഷണം. ഇപ്പോഴധികവും അർദ്ധനാരിശ്വരന്മാരാണ്. നെക്കുക, കോളർ, ഷർട്ട്; കോട്ട്, കോട്ടിങ്ങ്, കോട്ടിങ്ങ് കോട്ട് അങ്ങിനെയാക്കുകയാണ്. കട്ടിമുണ്ടും, തോളും, പിശക്കുന്നതിയും, വലിയും ഒന്നും കാണാനും കൂടി ഇല്ല. വ്യാധി വേണമെന്നൊക്കെ ചോഷിക്കുന്നതല്ലാതെ രണ്ടുനാഴിക നടക്കാൻ കഴിയുന്ന യോഗ്യന്മാരായ ചെറുപ്പക്കാർ ചുരുങ്ങും. അവർക്കിടയിലും യോഗ്യർ ഇല്ല. കാലത്തെ ഏഴുനീറ കറുപ്പിക്കുകയും കൽമുഖം കഴുകി, എഴുത്തു മണിക്ക ചായകുടിച്ചു; പലഹാരം തിന്നു, ചുരുട്ടുവലിച്ചു പിന്നെ മാത്രമേ അതിൽ സിംഹാസനം വരികയുള്ളൂ. പതിനൊന്നു മണിക്കു് ഉറങ്ങും. നാലുമണിക്കു് പിന്നെയും ചായ. വൈകുന്നേരം സ്നേഹിതന്മാരോടൊന്നിച്ചു് അവസ്ഥാനുസരണം വിസ്കി, സോഡ, രക്തി ഉറങ്ങും. ഇതുതന്നെ ഒരു വലിയ വ്യാധി മരണമാണ്. കാരണവന്മാരുടെ കാര്യം ഈ വക പ്രോഗ്രാമെന്ന് മില്ല. 'ആയതുപോലെയാക്കുകയായി' എന്നുള്ളത്. ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഇപ്പോഴു് ഒരുമതിരി അസ്ഥിമൂലവും അസ്ഥിമൂലവും വിശ്വാസമില്ലായ്മയുമൊക്കെ വന്നുകൂടിയതു, നാട്ടുകാരായ അധികപക്ഷക്കാരുടെ സൗകര്യം ലോകപോലുമറിയാതെ, പഠിപ്പുകാരണെന്നു പറയുന്ന ചുരുക്കം ചിലരുടെ അഭിപ്രായത്തിനനുസരിച്ചുള്ള ആക്ട്, ക്ലബ്ബ്, ജേറ്റ്, കൃത്യം, പ്രോഗ്രാം മുതലായവകൾ മാത്രമാണ്. അതെല്ലാം വിശ്വരീച്ച പറയാമെന്നുവെച്ചാൽ വളരെയുണ്ട്. മഹാരാജാക്കന്മാരുടേയും സേനാധിപന്മാരുടേയും പ്രഭുക്കന്മാരായ സാമ്പ്രന്മാരുടേയും നായാട്ടുകൂടി പ്രോഗ്രാമിനനുസരിച്ചാണ്. അവരുടെ കല്പനാശക്തിയുടെ വൈഭവം ആശ്ചര്യം. ഇന്നുമാസം ഇത്രം തീയതി ഇന്നുദിക്കിൽ നായാട്ടുണ്ടെന്നുവെച്ചാൽ, ആ കൃത്യസമയത്തിന് അവസരവശ്യപ്പെട്ട മുറയ്ക്കൽ കണ്ടുകിട്ടും! കാട്ടാനയോ, തടിയോ എതിരെയെന്ന് വെട്ടിവെക്കാൻ ഭ്രമമെന്നറിഞ്ഞാൽ അതൊക്കെ ആ മിനുട്ടിനു തയ്യാറാണ്! ഈ വക അര

നാമസ്വങ്ങളേക്കെ അങ്ങിയിൽ പാണ്യമാണെങ്കിലും നമുക്കു പറയാൻ പാടില്ല. യോഗ്യനായ അതിഥികളുടെ സൗകര്യംപോലെ ആ വക മൃഗങ്ങളെല്ലാം ക്ഷണിക്കുന്നവരുടെ വകതിരിവിനും സാമത്യത്തിനും അനുസരിച്ച് കറങ്ങിയില്ല. ചെടിയെപ്പോലെ കഴിഞ്ഞാലത്തെ കഥാപാത്രം പറയുന്നില്ല. ഈ വകയിൽ നമ്മുടെ ധൈര്യം പീറ്റുപാളമങ്ങളെല്ലാം അനുസ്മരണരണം കൊട്ടിപ്പോയിക്കാൻ ഒരു വക കൂട്ടം തെയ്യം വെച്ചു. ചിലപ്പോൾ അവർ കണിച്ചുണ്ടാകും. നമ്മളാൽ ചിലർ ഏതു ധൈര്യം പ്രകടിപ്പിച്ചാലും ആർക്കും പറയാറില്ല, പറഞ്ഞാലും വിരസിക്കില്ല.

നമ്മുടെ അനുഭവത്തെക്കുറിച്ചു പറയാം. അപ്പോൾ ഏതെങ്കിലും ഒരു വെടിയാണെന്നു മറയ്ക്കുവാൻ പറയുമല്ല. ഏകിലും വ്യസ്യമാണ്. കാലം കുറയായി. നമ്മുടെ ഗോപാലൻ നാമർ അന്നു താഴിൽ ഭാരമായിരുന്നു. ഞങ്ങൾ രമ്മിൽ ഇന്നും ഇന്നലെയുമായിട്ടുള്ള പരിചയമല്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അപ്പൻ കാലത്തെ ഞങ്ങളുടെ തറവാട്ടുമായി വളരെ സ്നേഹവിശ്വാസത്തിലാണ്. പലപ്പോഴും എന്നെ ക്ഷണിച്ചുതരുകയുണ്ടായിരുന്നു. മാതൃവാടിയോളം പോയി. ഒരു ദിവസം ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേർക്കും സമീപസ്ഥനായ ഒരു പ്രമാണിയുടെ വിരുന്നസല്ലാരമുണ്ടായിരുന്നു. അന്നത്തെ സദ്യയുടെ മട്ട: പൊടിപൂരമാണ്. അതൊക്കെ ഇന്നലെ കഴിഞ്ഞപ്പോലെ തോന്നുന്നു.

ദിനമപി രജനീ സായം പ്രാതഃ

ശിശിരവസന്തൗ പുനരയംതൗ

കാലഭക്തിധന്വി ഗച്ഛത്യയഃ

എന്നു പറഞ്ഞപ്പോലെ കാലം എത്ര വേഗത്തിൽ കഴിഞ്ഞുപോകുന്നു! അന്നത്തെയും ഇന്നത്തെയും ചെന്നുവരുമെന്നു എത്ര ഭേദമായിട്ടുണ്ടായി. അന്ന് ആനകൂടിയാൽ കാരണത്തേക്കുമാണ്. ഇപ്പോൾ മുഴുവനും ധൈര്യമായി. കിന്നും മലയും ധാരാളമുള്ള ആ പ്രദേശത്തിനു ചെന്നാട്ട് എന്നും, സമാന്യം താഗരികതമുള്ള മറ്റൊരു തട്ടിനു പാലക്കാടെന്നും പേരുവിളിക്കുന്നതായിരിക്കും സംഗതി എന്നു പലപ്പോഴും ആലോചിക്കുകയുണ്ടായിരുന്നു. — നമ്മുടെ കഥ മറുപ്പോയി, ഏകിലെയാണ് പറഞ്ഞു

വെച്ചത്—ശരി—ഞങ്ങൾ ഉണ്ടും കഴിഞ്ഞു ഞങ്ങളുടെ വാദ്യക്കാരോടുകൂടി, കിടപ്പിന് താഴെത്തന്നെ വീട്ടിലേക്കുതന്നെ അത്രയും. മകരമാസം കാലമാണ്. കുപ്പായവും മറ്റും ഇട്ടിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും ശീതം സഹിച്ചുകൂട. കുറിയന്തറയിലെ എന്നു പറഞ്ഞ പാകത്തിലായിരിക്കുന്നു. അത്രചിരിയുപോൾ ഡോക്ടർ വാഗ്ദാനം ഒരു മരുന്ന്കുപ്പിയും ഒരു ശസ്ത്രവും പോലോകാതെ, മടക്കത്തിൽ ഹാസ്യത്തിൽ കൊടുത്തു, സൂക്ഷിക്കാനായി പറയണമെന്നുവെച്ചു. വേദകേന്ദ്രംകൊണ്ടു കിഴക്കു ഭാഗത്തുള്ള കൊടുത്തുകൊണ്ടു ക്ഷണിച്ചപ്പോൾ കുപ്പിയും കുറിയന്തറയും കുന്നത്തു ശീലക്കണ്ണും വേദത്തെ ഒരു ഉറപ്പാലിൽ ചൊരിഞ്ഞു എന്റെ വശം തന്നെ. ഞാനതു ചോളിത്തുട്ടി ഇട്ടു കെട്ടി ബാലന്തരവെപ്പാക്കി ശസ്ത്രം കീഴയിലും വെച്ചപ്പോൾ, എന്താ ലവണസാഗ്നം പുറപ്പെടാനോ എന്നു ഗോപാലൻതന്നെ പരിചാരമെന്നു ചോദിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിനു സകലതും നേരംപോക്കുണ്ടല്ലോ.

കരത്തവായിനു സമീപിച്ചാണ്. മൂക്കോടുകൂടെ മട്ടിയാൽ തമ്മിൽ കാണില്ല. അത്രക്കുണ്ടിട്ട്. അങ്ങിനെ ഞങ്ങൾ അവിടെനിന്നു പുറപ്പെട്ടു താഴെത്തന്നെ താമസിക്കുന്ന വീട്ടിനു സമീപം എത്തുമ്പോൾ ഗ്രഹചിഹ്നം ഞങ്ങളുടെ കൈവശമുണ്ടായിരുന്ന പാനീസ്സിലെ തിരിയും കെട്ടു. എനി എന്താ നിവൃത്തി എന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ,

ആപദി കിം കരണീതം.

സ്തോണീയം ചരണയുഗളമംബരായം.

എന്നു താഴെത്തന്നെ ചൊല്ലി. അവിടെവിടെ വേണ്ടുന്ന ചെറിയൊക്കെ മൂപ്പക്കു ക്ഷണത്തിൽ തോന്നുമല്ലോ. ഞങ്ങൾ കുറിയന്തറയിൽ നിന്നു പുറപ്പെട്ടു കട്ടിന് എന്തൊ കുന്നത്തുണ്ടെന്നു തോന്നി. അതെന്താണെന്നു ചോദിക്കാൻ നോക്കിപ്പോയി, അപ്പോഴേക്കു പിൻഭാഗത്തുനിന്ന് എന്തൊ ഒരു തള്ളൽ! എന്തു ശക്തി! എനിക്കപ്പോഴുതന്നെ ബോധക്ഷയമുണ്ടായി. മറ്റൊരാളെല്ലാം നിലവിളിച്ചുവെച്ചു മൂപ്പ—താഴെത്തന്നെ—എന്നെയും കൂട്ടിച്ചു തൂക്കിക്കൊണ്ടു നടന്നിരിക്കുന്നു. ആർ പിടിയുന്നുണ്ടോ ആർക്കോ, താഴെത്തന്നെ നിലവിളിച്ചു.

കുപ്പിച്ചാലും അതിയലക്ഷ്യം! പത്തുമിനട്ടിനകം എന്നു കരുവ
 ലിയ ഗുഹയിൽ കൊണ്ടുവെച്ചു. അതിനകത്തെ ശ്രാണം ഇ
 ന്നും വിചാരിച്ചുകൂട. മുൻസിപ്പാലിറ്റിയിൽ കൂടി ഇത്ര ദുർഗ്ഗ
 സ്ഥമില്ല. അത്ര കുറിയം. ഇങ്ങനത്തു പച്ചനിറത്തിൽ തീക്ക
 ടുപോലെ തിളങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന രണ്ടു കണ്ണിന്റെ പ്രകാശ
 മല്ലുകൾ ആ മടയിൽ ലേശം പാലും വെളിച്ചമില്ല. എന്താ
 ണ്ട് ഒരു ചെറിയ തളികയോളം വട്ടത്തിലുള്ള അതിന്റെ പ
 രുപരത്നത കൊണ്ടും എന്റെ നെഞ്ചിന്മേൽ അമർത്തിവെ
 മ്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് അങ്ങട്ടുമിങ്ങട്ടും അങ്ങാത്രം അനങ്ങാൻ
 വഹിയാ. കിര നേരം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ എനിക്കു 'സുബോ
 ധമുണ്ടായി' തല്ലാലത്തെ സ്ഥിതിയെല്ലാമോത്ത്, ചേതവ്യം
 വേദത്രവ, എന്നു സമാധാനിച്ചു. പൂണ്ടാവദനക്കു ഗുരുത
 വാകടാക്കുകൊണ്ടു വാരാഹീദത്രം ജപിച്ചു സമൃദ്ധ്യനിവാ
 രിണിയായ ജഗദംബയെത്തന്നെ നല്ലവണ്ണം ശ്ലാഘിച്ചു. ജീ
 വൻ പോയോ എന്നു നോക്കാനൊ എന്തോ, എന്നെ കന്നു
 രണ്ടുപ്രാവശ്യം ഉരുട്ടിനോക്കിയപ്പോൾ അരിദണ്ഡമായ വേ
 ദനനിമിത്തം, അമ്മേ! എന്നു ചതുക്കെ പറഞ്ഞുപോയി. അ
 തു കേൾക്കുമ്പോൾ നമുക്കു പുറത്തു കെട്ടിയിരിക്കുന്ന ഭാഗ്യം
 കടിച്ചുതുക്കി എടുത്തു, പൂച്ചയും മറ്റും എലിയെ കടിച്ചു കട
 യുന്ന മാതിരി അങ്ങട്ടുമിങ്ങട്ടും ആട്ടിയപ്പോൾ, എന്തോ അ
 തിന്റെ തൊള്ളയിൽ വിന്ന് കന്നു പൊട്ടുന്നതു കേട്ടു. ഉടനെ
 നല്ല ലവണീനേക്കാൾ അതിത്രക്കുമായിട്ടുള്ള കരുവക തൈ
 ലത്തിന്റെ ഗന്ധമുണ്ടായി. അപ്പഴേ ചൈതന്യനിമിത്തം
 മാണ്ഡ (Chloroform) ആ കുപ്പിയിൽ ഉണ്ടാപിടുന്നതെന്നു ധ
 രിച്ചുള്ളു. കുപ്പി പൊളിഞ്ഞതുകൊണ്ട് ആ തൈലം ഹൃദയ
 നെ നരിയുടെ മൂക്കിലും വായിലുമൊക്കെ പറ്റിപ്പിടിച്ചുനിമി
 ത്തം ക്ഷണനേരംകൊണ്ട് എന്നെ കടിച്ചുതുക്കിയ പാടുതന്നെ
 ബോധംകൊണ്ട് എന്റെ മേൽ വീണു. കാട്ടുപ്രദേശങ്ങളിലും
 മറ്റും കാണുന്ന വലിയ മിന്നാമിനുങ്ങയുടെ മാതിരി സദാ ക
 ളിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കണ്ണിനും ക്രൂരണ പ്രകാശമില്ലാതെ
 കണ്ടായി. മൂപ്പരുടെ കാൽ കിര തപ്പലാണെന്നു കണ്ടപ്പോൾ,
 അതിനെ മെല്ലെ ഉന്തി തഴുത്തുനോക്കിയിട്ടു കീഴയിലുണ്ടായി

രുന്ന ക്ഷേത്രത്തിലേയ്ക്കു വളഞ്ഞ മുർമ്മയുള്ള ശസ്ത്രം എടുത്തു പതുക്കെ കടിച്ചുനിൽക്കുന്നതിന്റെ കഴുത്തിനു വെച്ചുകൊടുത്തു. ക്രമത്തിൽ ശപാസനാളം മുറിച്ചു രണ്ടു കണ്ണുമാക്കി. എന്നിട്ടും ലോകപോലുമന്ദങ്ങൾ ഭാവമില്ല. അറക്കുമ്പോൾ കന്നു പിടിച്ചു കൂടിയില്ല. ആ മരുന്നിന്റെ വീഴ്ച. അത്യാശ്ചര്യംതന്നെ. തല്ലാലത്ത ക്ഷീണംകൊണ്ടും ദുർഗ്ഗന്ധംകൊണ്ടും ചുലരുന്നവരെ അവിടെത്തന്നെ ശവപ്രായമായി കിടന്നു. പ്രകാശത്തിനു മുമ്പു തോക്കു വടി വാൾ കത്തും മുതലായ ആയുധങ്ങളോടുകൂടി നായാട്ടുകാരുവന്നു സമീപമുള്ള കാടുകൾക്കു പരതി, ആ നരിമകയുടെ സമീപം എത്തിയപ്പോൾ, നമ്മുടെ കാരണവശ് അതിനകത്തുണ്ടെങ്കിൽ കാടിപ്പോക്കോടെ എന്നു വിചാരിച്ചു കാര്യംകൊണ്ടു കൂടിവിളിച്ചു ലഹളകൂട്ടി. കടക്കം കന്നുമില്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ ഒരു ചുട്ടുകത്തിച്ചു ഗുഹയിലേക്കു കടന്നു. ഞാനും നമ്മുടെ മൂപ്പരും വലിയ ചങ്ങാതികളുടെ മാതിരി കന്നിച്ചു കിടപ്പാണ്. ഭക്തപ്രവാഹംകൊണ്ടു കാരണവരുടെ കഥ രാത്രിയിൽതന്നെ കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഞാൻ ആ പരാശക്തിയെത്തന്നെ സ്തുരിച്ചു ജപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. അന്നത്തെ തണുപ്പും ക്ഷീണവും കടക്കുകൊണ്ടു കരദീപസം പനിച്ചു കഴങ്ങിപ്പോയി. അന്ന് ആ നരിയുടെ നഖംകൊണ്ടു പൊട്ടിയതാണു പുറത്തുകാണുന്ന ഈ കല.

ശീട്ടകളി.

അതിഗർഭം വിശാലഹൃദയനും വിശാഖംതിരുനാൾ എന്നു പ്രസിദ്ധനും ഭാഷാത്രയപണ്ഡിതനുമായ ശ്രീ രാമവർമ്മ കുലശേഖരകീർത്തി മഹാരാജാവിന്റെ കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു മുറുപ്പുകാലത്തു, ബ്രഹ്മണരെല്ലാവരും പതിച്ചുപ്രകാരം വേദശ്ലോകം ചെയ്തു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സമയം മഹാരാജാവിനായ ഒരു നമ്പൂതിരി പത്മനാഭക്ഷേത്രത്തിൽ വടക്കെ അമ്പലത്തിൽ വേദഗ്യാസനേ പ്രതിഷ്ഠിച്ച ശ്രീകോവിലിന്റെ പടിഞ്ഞാറെ ഭാഗത്തുള്ള ഇരുട്ടറയിൽ ഒരു വിളക്കിന്റെ സമീപത്തിൽ, ആരും കാണാതെ അലക്ഷ്യമായി, ഒരു കൂട്ടം ശീ

ട്ടമെടുത്തു കൾക്കി, താനെതന്ന രസിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്, തൃശ്ശൂർ വാല്യാന്റെ കീഴിലുള്ള ആര്യപ്പട്ടേരിത്തോട്, കവിടി വാല്യാന്മാരിൽ ഒരാൾ ചെന്നു പറഞ്ഞു. അതു കേട്ട ഉടനെ ഭട്ടതിരി ക്ഷേത്രത്തിൽവെച്ച് കരിക്കലും, ഈവക സമയത്തു വിശേഷിച്ചും, ഇങ്ങനെയുള്ള വിനോദങ്ങളെന്നും പാടില്ലാത്തതാണെന്നു വിരോധിച്ചു. നമ്പൂതിരി ലേശംചോലും ഗണ്യമാക്കാതെ പിന്നെയും ശീട്ട് കൈവശംതന്നെ വെച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. മഹാബ്രാഹ്മണരുടെ സംഘത്തിൽവെച്ച് ഒരു നമ്പൂതിരി ആജ്ഞാലംഘനം ചെയ്തതിനാൽ തനിക്കു വലുതായ ലാഘവം തോന്നിത്തുടങ്ങുകയും, നമ്പൂതിരിയെ വെറുതെ വിടാൻ പാടില്ലെന്നുവെച്ചു പ്രവൃദ്ധകോപാചാര്യശാൽ കൈവിരൽ ചിറപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ആ നമ്പൂതിരിയുടെ നേരെ നന്നു കലശൽകൂട്ടി. അദ്ദേഹം പിന്നെയും ലവലേശം കൂട്ടാക്കാതിരുന്നപ്പോൾ ഭട്ടതിരി ദേഷ്യപ്പെട്ടു നമ്പൂതിരിയെ വലിയ കൊട്ടാരത്തിൽ തിരുമന്ദിരം ചിട്ടിച്ചു ഹാജരാക്കി.

നമ്പൂതിരിക്കു ശീട്ടുകുളിയിൽ കുറെ ഭ്രമമുണ്ടെന്നല്ലാതെ, (സംഹിത) ചങ്ങത, ചരം, ശാഖ, ആദരശാഖ, പ്രാശസ്തിത്തം മുതലായവയൊക്കെ നല്ല ഗ്രന്ഥമുള്ള കൂട്ടത്തിലാണ്. ഇക്കം നല്ലസ്സും രണ്ടും ജലപ്രായമാണ്. അതൊന്നും ആര്യപ്പട്ടേരിയോ കവിടിവാല്യാന്മാരോ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നില്ല. ഒപിചേരിയൊക്കെ ആണെങ്കിലും ശീട്ടുകുളിയിൽ തനിക്കു് അസാമാന്യമായ ഭ്രമമുള്ളതുകൊണ്ടു സപ്തത്തിൽകൂടി ചിലപ്പോൾ നാലട്ടി മറാസ്സു-തനി-ഇസ്സട്ട് പത്തുനൂറു സലാം-മേസ്സു് എന്നെല്ലാം പറയും.

വിശാഖം തിരുനാൾ തിരുമറാസ്സിപ്പേക്ക് അമ്പയയി ഗുണങ്ങളുടെകീഴും, പ്രഥമകോപം ഉണ്ടെന്നുള്ള കാര്യം പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. ആ മഹാരാജാവിന്റെ മന്ദിരം സാമാന്യക്കാരനെന്നും ധൈര്യത്തോടെ പോകുന്നതു വളരെ അപൂർവ്വമായ ഒരു സംഭവമാണ്. തിരുമന്ദിരം വളരെ ഭംഗിയിൽ വളഞ്ഞു് ഏകദേശം മൂക്കും, ഭംഗമുള്ള ചുണ്ണും, ആകപ്പാടെയുള്ള ഘനവും, അപസ്ഥയും, കുമ്പിട്ടിയായും കൈക്കൊണ്ടുവോൾ ഒരു മാതിരി ധൈര്യമുണ്ടെന്നു തിരികെന്നവരുടെ

ഡ.കോക്ക ക്ഷണംകൊണ്ടു നിലച്ചുപോകുന്നതായ്തുവുമല്ല. വിശാഖംതിരുനാൾ മഹാരാജാവിനെ കണ്ടുമ്പോൾതന്നെ രാജ്യംപരത്തിൽ ടിലിപറയപ്പറ്റി വന്നിട്ടു,

വ്യംഗംഭംഗം വൃഷ്ടംസ്വ-

സ്വം പ്രാ.ശുഭംഹാഭുഷം

ആത്മഭംഗം ഭംഗം

ക്ഷാത്രം ധർമ്മം ഇവശ്രീഃ

എന്ന ശ്ലോകം യഥാർത്ഥമാണെന്ന് ആർക്കും തോന്നിപ്പോകും. നമ്പൂതിരിയെ കണ്ടപ്പോൾ;

മഹാരാജാവ്—എന്തൊന്നാണ് ഈ നമ്പൂതിരിയുടെ സങ്കടം?

ആരപ്പട്ടരി—ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ മേൽ കാരാക്ഷപമുണ്ട്. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ജപംകുത്താൻ കല്പന ഉണ്ടാവണം.

മഹാരാജാവ്—(മുഖമൊന്നു ചെരിച്ചു കണ്ണുനട്ടി മിഴിച്ചുകൊണ്ട്) എന്താണു കാരണം?

പട്ടേരി—ഇദ്ദേഹം പത്മനാഭാക്ഷത്രത്തിൽവെച്ചു ശീട്ടകളിക്കയ്യണയ്ക്കുക.

മഹാരാജാവ്—(കോപത്തോടുകൂടി ഉച്ചത്തിൽ) അതു വെച്ചോ? എന്താണു നമ്പൂരി! ഇതു വസ്തുപരമമെന്നയോ?

നമ്പൂതിരി—(സാവധാനത്തിൽ) കല്പിച്ചു—ഭീഷ്മയുഗ്മായിരിക്കണം. ഞാൻ ചെരിഞ്ഞല്ലൂരു ഗ്രാമത്തിലാണ്. ഇദം പ്രഥമമായി ഇവിടെ വന്നിരിക്കുകയാണ്. വഴി നന്നു വെളിമുട്ടിയതുകൊണ്ടു ക്ഷണവുമുണ്ട്.

മഹാരാജാവ്—(ഭേഷ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ട്) അതുകൊണ്ടു മുകളിക്കയറണോ?

നമ്പൂതിരി—കളിച്ചില്ല—തല്ലാലം കരകൂട്ടം ശീട്ട കൈവശമുണ്ടായിരുന്നു. സപത്നിയേറിക്കരുതല്ലെ എന്നുവെച്ച് ഈശ്വരവിചാരം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴാണ്, ആരപ്പട്ടരികെന്ന ഭേഷ്യപ്പെട്ടത്. ഞാൻ നിഷ്കലമായിട്ടൊന്നും ചെയ്തില്ല. ദൂതം ഹലയതാമസ്ത്വം എന്നു ഭഗവൽതന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

മഹാരാജാവ്—കളിക്കുന്ന ശീട്ടകളൊന്നോ ഈശ്വര

വിചാരം ചെയ്യുന്നത്. ആരവിടെ? എന്ന് ഉച്ചത്തിൽ ചോദിക്കുമ്പോൾ തിത്വപരിചയക്കാരനായ ഭട്ടതിരിയും ഒന്നു വല്ലാതെ കണ്ടു ഭ്രമിച്ചു വട്ടത്തിലായി. സരസനും മഹാധുന്തനമായ നവുതിരി ഒരു കൂസലുമില്ലാതെ പിന്നെയും കല്ലിപ്പൊട്ടി—തിരുവിളക്കേടത്തു—ഞാൻ—അറിയിക്കും—കാദരം ശീട്ടടുത്തു കാണിച്ചുകൊണ്ടു,—ഇതു് ആസ്സാണ്.

ഏകോ ദേവസ്സുവ്വഭൂതേഷു ഗുഡഃ

സുവ്വപ്യാപീ സുവ്വഭൂതാന്തരാന്തം

മണ്ഡാലേഷു സുവ്വഭൂതേധിവാസഃ

സാക്ഷീ ചേതഃ കേവലോ നിർദ്വണ്ഡഃ.

സുവ്വത്ര പരിവൃണ്ണനായിരിക്കുന്ന ഇഴശപരൻ കാദരം രാമനാണ് ഇതുകൊണ്ടു ധരിക്കണം.

ശിവാശ്ശക്ത്യാ യുക്തോ യദി ഭവതി ശക്തഃ പ്രഭവിതു.

നചോദേവം ദേവോ ന വലു കശലഃ സ്സന്ദിഗ്ദ്ധമപി.

എന്ന തത്വമേണം ഈ രണ്ടുകൊണ്ടു മനസ്സിലാക്കേണ്ടതു്.

ത്രിഭിശ്ശ്ചൈവൈഭാവൈ രേഭിസ്സുവ്വമിദം ജഗൽ

മോഹിതം നാഭിജാനാതി മാരേത്യഃ പരമവ്യയം.

എന്നാണു മൂന്നിന്റെ സാരം.

ചതുർത്ഥിയാ ഭജന്തേ മാം ജനാഃ സുകൃതിനോജ്ജ്വത

ആത്മോ ജിജ്ഞാസുരത്ഥാത്ഥ്മീ ജ്ഞാനീച ഭരതയ്ഭേ. എ

ന്ന ഭഗവദാക്രം നാലുകൊണ്ടു വിചാരിക്കാം. അഞ്ചുകൊണ്ടു,

പഞ്ചാക്ഷരം ഭക്തിപൂർവ്വം ജപന്നാസീത തൽപരഃ

എന്നുമാത്രമല്ല,

ശ്രോത്രം ചക്ഷുസ്സഗ്നഞ്ച രസനം ഗ്രാണമേവ ച

അധിഷ്ഠായ മന്ത്രശാസ്ത്രം വിഷയനവസേവതേ

എന്നും കാക്കേണ്ടതാണു്, ശിക്ഷാ, കല്പം, വ്യാകരണം, നിര

ക്തം, ജ്യോതിഷം, ഹന്ദസ്സ് ഇങ്ങിനെ ആറു വേദം.

ഗങ്ങളേയും കുറിക്കുന്ന ശീട്ടുകൊണ്ടു്,

ഷണ്ണമാധാരചക്രം സുഷുക്ലായം സ്ഥിതിഃ ക്രമാൽ

എന്ന തത്വവും കാർമ്മിക്കാൻ എടുപ്പമുണ്ടു്.

മഹാഷയസ്സപ്ത വുവ്വേ ചതപാരോ മനവസ്സമാ

മന്ദോവാ മാതസാ ജാതാ യേഷാം ലോക ഇമാഃ പ്രജാഃ

ഒരു സംസ്കൃതപ്പദികളെയാണ് ഈ എഴുതുകാണ്ടു സ്മരിക്കേണ്ടതു്.

ഭൂമിരാചോനമോ വായുഃ ഖമ്മോ ബുദ്ധിരേവ ച
അഹംകാര ഇതീയമേ ഭിന്നം പ്രകൃതിരഷ്ടധം.

എന്നു പറഞ്ഞതാണ് ഈ എഴുത്ത്.

സൂര്യസ്സോമോ മഹിപുത്രഃ സോമപുത്രോ ബുധസ്തതിഃ
ശുക്രശ്ശരവേശ്വരോ ഭാഹുഃ കേതുശ്ചേതി ഗ്രഹാഃസ്മൃതാഃ.
എന്നിങ്ങിനെ സൂര്യഭിനവഗ്രഹങ്ങളെ സ്മരിക്കുന്നതുകൂടാതെ,
അഹിം.സംസത്യമസ്മേയം ശൌചമിന്ദ്രിയനിഗ്രഹഃ
ഭാനം.ഭേമാഭയാക്ഷാന്തി സ്തവ്യാഷാംധർമ്മസാധനം.

എന്ന തത്വവും കമ്പതുക്കണ്ടു മനസ്സിലാക്കാം. നവയോഗി
കളുടെ കഥയും,

നവപോരേ പുര ഭേഹീ നൈവ കവൻ ന കാരയൻ
ന കർത്തവ്യം ന കർമ്മാണി ലോകസ്യ സൃജതിപ്രഭുഃ

എന്ന ഗീതാസാരവും ഇതുകൊണ്ടുതന്നെ അറിയാൻ മാറ്റമു
ണ്ടു് എന്നുതന്നെയല്ല,

നവപോരവപുഃകുഭേ ജീവിതാംഭേ പ്രതിഷ്ഠിതം
തിഷ്ഠതിത്യർത്ഥം ലോകേ ഗച്ഛതീതി കി മർത്ത്യതം.

എന്നുള്ള പരമാർത്ഥവും കമ്പതുക്കണ്ടുറിയേണ്ടതാണ്.

പ്രാണോപാതസുമാവ്യാന ഉദാനശ്ച സമാനകഃ
നാശഃ ക്ലമ്ശ്ച കൃകലോ ദേവദന്തോ നനഞ്ജയഃ.

ഇതുകൂടാതെ,

മഹാഭൂതാത്മഹങ്കാരോ ബുദ്ധിരവ്യക്തഃഖ ച
ഇന്ദ്രിയാണി ദൈശകഞ്ച പഞ്ചചന്ദ്രിയഗോചരാഃ.

എന്ന ഗീതാർത്ഥത്തിന്നും പുറമെ, ഭഗവാന്റെ ദശാവതാരമു
ത്തികളെ പത്തുകൊണ്ടു വിചാരിക്കാം. സൃഷ്ടിസ്ഥിതിലയ
ത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതായ ഈ ശീട്ടകളികൊണ്ടു ഗുപ്താൽഗുപ്ത
തരമായിരിക്കുന്ന ചേരയും അന്യകൾ സാരങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കാൻ
ണ്ടു്. രാമായണത്തിനുള്ള അക്ഷരസംഖ്യ അമ്പത്തുരണ്ടാണു
ല്ലൊ. ഒരു കൂട്ടം ശീട്ടിലും അമ്പത്തുരണ്ടു ശീട്ടുകളാണുള്ളതു്.

രകാരോച്ഛാരമാത്രേണ മുഖാന്നിർമ്മാതി പാതകാഃ
പുനഃ പ്രചശഭീത്യാ ച കോരസ്തു കവാദവൽ.

എന്ന മഹാമന്ത്രത്തിന്റെ "അധിഷ്ഠായദേവത"യായ ശ്രീരാമ

യെയാണ് ഈ രാജശീട്ടുകൊണ്ടു ധരിക്കേണ്ടത്. നരണാ
ഞ്ച നരധിപം, എന്നും ഭഗവാൻ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ.

ബ്രഹ്മണക്കുത്രിയവിശം ശുഭ്രാണാഞ്ച പരന്തപ
കർമ്മാണി പ്രവീദേതാഹി സ്വഭാവപ്രഭാവൈശ്വഭവൈഃ
ചാതുർജ്ഞം മനഃസ്യഷ്ടം ഗുണകർമ്മവിഭാഗഃ
തസ്യ കത്താരമപി മം വിദ്യുകന്താരമാഗ്രതം.

എന്നതിനനുസരിച്ച് ഇതിലും ഒരു മാതിരി ചാതുർവർണ്യം ക
ല്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.

കേളിട്ടം ശീട്ടിൽ ആകെ ചന്ദ്രന്റെ ചിത്രങ്ങളാണ്. ആ
യതു ചന്ദ്രന്റെ രാശികളേയും ചോദനകലകളേയും സൂചിപ്പിക്ക
ുന്നു. കരോ ചക്രത്തിൽ പതിമൂന്നു ശീട്ടുള്ളതിന്റെ സാരം
രാഗാദിഷ്ടാധാരഗുണങ്ങളുള്ളതിൽ രാവണൻ, മധുരകൈടേ
ൻ മുതലായ അസുരരാജാക്കന്മാർക്ക് അർത്ഥനാശം, പ്രാണഹാ
നി, ഇഹപരലോകങ്ങളിലുള്ള അപകീർത്തിക്കു കാരണമായ
രോഗം, ദേഹം, കാമം, ക്രോധം, ലോഭം, മോഹം, മദം, മാ
ത്സര്യം, ഇഷ്ട്യം, അസൂയ, ഡംഭം, ദ്വേഷം, അഹങ്കാരം എന്നി
ങ്ങിയവയുള്ള പതിമൂന്നു ചിത്തവൃത്തികളെ സർവ്വാത്മനാ വി
ഭേദിതമാണെന്നു മാത്രമാണ്. രാജാ, റാണി, ജാക്കി ഇതുക
ളുടെ രൂപവ്യക്തികൊണ്ട് ഇഹരം, ഭക്തി, ശ്രദ്ധ എന്ന മൂന്നു
ചിത്തവൃത്തികളായി സ്വീകരിക്കേണ്ടതും അതുനിമിത്തം ആ
നന്ദപ്രാപ്തിക്കു കാരണമായിത്തീരുന്നതുമാണെന്നുകൂടി പ്രത്യ
ക്ഷത്തിൽ കാണിക്കുന്നു. ചുരുക്കിപ്പറയം. രാജാവിനെക്കു
മരാജനം രാജരാജാർച്ചിതയായിരിക്കുന്ന റാണിയെ ശ്രീലളി
താപരഭട്ടാകോണ്മാദേവിയുമായി സങ്കല്പിക്കേണ്ടതാണ്.

യേ യഥാ മാം പ്രപദ്യന്തേ

തംസുഖൈവ ഭജാമ്യഹം.

അതുകൊണ്ട് എത്രപ്രകാരമെങ്കിലും ഭഗവാനെ ഉപാസിക്ക
ുന്നതായാൽ അവരെ അനുഗ്രഹിക്കാതിരിക്കയില്ല.

യേനകേന പ്രകാരേണ യസ്യകസ്യാപി ദേഹിനഃ

സന്തോഷം ജനയേൽ പ്രാജ്ഞഃ തദേവേവേപരവൃജനം.

ഏകന്നാക്കെ യുക്തിയുക്തമായും സരസമായും പറഞ്ഞപ്പോൾ,
മഹാരാജാവു വളരെ സന്തോഷിച്ച് ഉടനെ ഒരു സ്വാഭാവികമായ

കിണിയും രണ്ടു പട്ടക്കരയും കല്ലിച്ചുകൊടുത്തതുകൂടാതെ, ലക്ഷദ്വീപത്തിനു പിറേറടിപ സം ആരാട്ടുകഴിഞ്ഞു കിഴക്കെ ഗോപുരത്തിൽവെച്ചു രണ്ടുകിഴിയും വേറെ വിശേഷവിധി ഭാനങ്ങളും കൊടുത്തു സന്തോഷിപ്പിച്ചുയച്ചു എന്നു ചേട്ടിട്ടുണ്ട്. വാസുവം എതു വിധത്തിലായാലും യോഗ്യമായ ആ മഹാബ്രാഹ്മണൻ രാജകുരന്തിങ്കൽനിന്നും കല്ലിച്ചകിട്ടിയ വാളുകിണിയിന്നും കൈവശമുണ്ട്.

സ്വരോഷം.

ഇംഗ്ലീഷ് പഠിച്ച യോഗ്യനായ നമ്മുടെ നാട്ടുകാരിൽ ചിലർ ഈയടയൽ ഉണ്ടാക്കിയ കൃതികൾക്കെല്ലാം വലുതായ ദൃഷ്ട്യം പറയുന്നത് ശുദ്ധമേ നവീനകൃതികളാണെന്നു പറയത്തക്കവിധം ആ വക കാവ്യങ്ങളിൽ പുതുതായ മേയോയമ്ങ്ങളൊന്നുമില്ലെന്നാണ്. സൂക്ഷ്മ ആലോചിക്കുന്നതായാൽ ഈ അഭിപ്രായം ആക്ഷേപഹർമാണെന്നു സമ്മതിക്കേണ്ടിയില്ലാൻ റുഴിക്കണന്നില്ല. ഭാഷയുടെ പുഷ്ടിക്കുറവുകൊണ്ടോ ഏഴുതു ന്നാൾക്കു ബുദ്ധിശക്തി പോരാത്തതിനാലോ ആകുന്നു ഈ വിധം വാൻ സംഗതി എന്നും പറഞ്ഞുകൂട. ഇംഗ്ലീഷുവിദ്യാഭ്യാസം തുടങ്ങിയതിൽപിന്നെ അത്യാചൽക്കരമായ പുതിയ പരിഷ്കാരഭ്രമം തിമിത്തം ഗുണേല്ലയ്ക്കുള്ളതായ പാണ്ടാത്ത കാരോ നടവടികളും സമ്പ്രദായങ്ങളും ക്രമേണ നശിച്ചുപായതിനോടുകൂടി നമ്മുടെ സ്വരോഷവും വളരെ നൂനത വന്നുപോയിട്ടുണ്ട്. വിദ്യ, കൃതവികൃതം ചെയ്ത് അത്ഥലാഭം ഉണ്ടാക്കേണ്ടതിന്നുമാത്രമുള്ള ഒരു വാണിജ്യശാലയല്ല; നമ്മുടെ സ്രഷ്ടാവിന്റെ അളവില്ലാത്ത മഹിജ്ഞായുള്ള ഭണ്ഡാരപ്പായാണതെന്ന്, ഒരു പാശ്ചാത്യപണ്ഡിതൻ പറഞ്ഞതിന്റെ സൂക്ഷ്മതം ദൃല്ലഭം ജനങ്ങൾ മാത്രമേ ഇപ്പഴം മനസ്സിലാക്കിട്ടുള്ളൂ. ദ്രവ്യാഗ്രഹംനിമിത്തം രാജഭാഷയായ ഇംഗ്ലീഷു പഠിച്ചു വല്ലവിധത്തിലും ചില പരീക്ഷകൾ ജനിച്ച് ഉദ്യോഗത്തിൽ ചാടിവീഴണമെന്നല്ലാതെ ജ്ഞാനസമ്പാദ്യത്തിന്നുചേണ്ടിമാത്രം വിദ്യാ

ഭ്രാസം ചെയ്യുന്നവർ ഇപ്പഴം വളരെ ചുടക്കുമ്പോൾ ഉള്ള എന്നു സമ്മതിക്കാൻ വളരെ ലജ്ജയും വ്യസനവുമുണ്ട്.

അന്യഭാഷയിൽ എത്രതന്നെ നീപുണന്മാരായാലും നമ്മൾ കാരോ വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി ആലോചിക്കുന്നതെല്ലാം അവരവരുടെ മാതൃഭാഷയിൽ മാത്രമാണ്. അങ്ങിനെ ചെയ്തു എങ്കിൽ മാത്രമേ നമ്മുടെ ആലോചനകൾ ശക്തിയും വിചാരത്തിന്നു സ്വച്ഛതയും പരിപൂർണ്ണതയുണ്ടാവാനുണ്ടുള്ളൂ. അതുകൊണ്ടു മാതൃഭാഷയിൽ സാമാന്യവേദികയും നൈഷ്ഠ്യബീജംതെ കരിക്കലും നവീനകൃതികൾ ഉണ്ടാക്കാനായി ആർക്കും സാധിക്കുന്നതല്ല. ഇപ്പോൾ മലയാളം പഠിക്കുന്നത് അധികവും പഠിക്കുകയേണ്ടി മാത്രമാണ്. അതുതന്നെ നാം വിചാരിക്കുന്നതിനേക്കാൾ അമാന്തസ്ഥിതിലാണ്. നമ്മളുടെ അക്ഷരാമൃതത്തിൽതന്നെ അനവധി തത്വങ്ങൾ ഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നത് യാതൊന്നും അറിയാതെ കേവലം എ. ബി. സി. ഡി. മാതിരിയാണെന്നു വിചാരിച്ച് തള്ളി എളുപ്പത്തിനുപേണ്ടി ആദ്യമേ, പനനന-നാലാംപാലം, എന്നെല്ലാം പഠിപ്പിക്കുന്നതാണ് യുക്തമെന്നു വിചാരിക്കുന്നത് ശുദ്ധമേ അബദ്ധമാണ്. നമ്മുടെ പൂർവ്വികന്മാർ അക്ഷരാഭ്രാസം ചെയ്യുന്നതിൽ വെച്ചിട്ടുള്ള കാരോ സൂത്രങ്ങളും പത്മങ്ങളും അതതു കാലത്തിനനുസരിച്ച് ക്രമേണ പരിഷ്കരിച്ചു നന്നാക്കുന്നതിനു പകരം വെട്ടെന്നു ബലിഷ്ഠിച്ചത് കരിക്കലും നന്നായില്ല. ഈ സംഗതിയെപ്പറ്റി വളരെ അധികം പഠനാനുജ്ഞകൾക്കുണ്ടു ചേരുന്നതെന്നു സവിസ്മയം പ്രസ്താവിക്കുന്നതാണ് നല്ലത്.

കാൾ ഇംഗ്ലീഷിൽ സമത്വനാവേണമെന്നുള്ളതിൽ മലയാളത്തിൽ മോശക്കാരനാവേണമെന്നുള്ളതിലുണ്ട്! ഈ വക വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു മലയാളം മുൻഷിയുടെ പേര് കേൾക്കുമ്പോൾ തന്നെ മുഷിയും. അരംഗ് മുഷിയുന്മാർ ഏതെയുടെ നേരം പോക്കിനും പരിഹാസത്തിനുപേണ്ടി ഒരു വിദ്യാർത്ഥനും വേണമല്ലോ എന്നുവെച്ചായിരിക്കണം മുൻഷിമാരെ നിശ്ചയിച്ചതെന്നു തോന്നിപ്പോകും. കേവലം വിദ്യാഭ്യാസികളെത്തന്നെ ദൃഷ്ടി പാഞ്ഞിട്ടും ഫലമില്ല. കുരുക്കന്മാർ കുരുക്കൻ വഴി കാണിക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞപോലെയാണു മിക്കവാറും മുൻ

ഷിമാനത്തേയും സ്ഥിതി. കുറെ ശ്ലോകമാ ചോട്ടം ഉണ്ടാക്കി
 യാൽ വിചാരിച്ചിട്ടു. ചിലപ്പോഴും അതുംവേണ്ട. സാമാന്യം
 തെറ്റാകട്ടെ എഴുതാനും ഭാഷാന്തരം ചെയ്യാനും അറിയാ
 ന്നതായാലും മുൻപിറയ്ക്കാം. പരീക്ഷയടുക്കുമ്പോൾ മുൻകാ
 ലങ്ങളിൽ ചോദിച്ച ചോദ്യങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് കാരണം പ
 റഞ്ഞുകൊടുക്കും. വലിയവലിയ പരീക്ഷയിൽ വിജയം പ്രാ
 പിച്ച് പരമമായ ഉത്തരിൽ എത്തിയെന്നുണ്ടു ജയിച്ചതെന്നു പ്ര
 ത്യാകം പരിശോധിക്കുന്നതായാൽ, കഷ്ടിച്ചു ജയിക്കാൻ മാത്രം
 വല്ലതും എഴുതിക്കൂട്ടിയവരായിരിക്കുമെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല.
 ഈവക വിചാരിക്കാൻ സന്ധി, ആദേശം, രൂപം, വൃദ്ധി,
 അത്യാനന്ദം, ഉൽപ്രേക്ഷ മുതലായതൊക്കെ എന്താണെന്നു
 കുറച്ചുകാലത്തേക്ക് ഒരു സമയം അറിയാമെങ്കിലും, നാലുവ
 റി തെറ്റാകട്ടെ എഴുതാൻ വശമുള്ളവർ തന്നെ കുറയും.
 സംസാരിക്കുന്നത് അതിലും മോശമാണ്. ലോകത്തിൽ
 പ്രസംഗിക്കുന്നതിരിക്കട്ടെ; ചോദ്യത്തിൽനിന്നു കക്ഷിയോടു
 നേരംവണ്ണം രണ്ടു ചോദ്യം ചോദിക്കാനുംകൂടി നിശ്ചയമില്ല.
 വീട്ടിൽനിന്നു സംസാരിക്കുന്നതുതന്നെ പണ്ടാരോ പറഞ്ഞ
 ചോദ്യ 'ക്രിസ്തുചിന്ത' കൂടാതെ കഴിയില്ല.

നമ്മുടെ കഷ്ടകാലത്താൽ, പലപ്പോഴും ഈവക യോഗ്യ
 ന്മാണ് ഭാഷാന്തരം ചെയ്യുന്നതു കേൾക്കണ്ടിവരുന്നതിനേക്കാൾ
 കുറിയമായ ശിക്ഷ കരിക്കലും അനുഭവിച്ചിട്ടില്ലെന്നതന്നെ പ
 റയാം. 'രണ്ടാം നമ്പ്ര' റോഡിനേലുള്ള പതിമൂന്നാം നമ്പ്ര
 കൾവട്ട കേട്ടുവന്നതു റിപ്പോർ ചെയ്യാനും രണ്ടു ഫർലോൺ
 മെറ്റൽ ചെയ്യാനും പ്രസിഡണ്ടുവർകൾ നേതാവായി സാക്ഷ
 യൻ ചെയ്തു ബസ്റ്റാറിലുള്ളതാകകൊണ്ടു മെമ്പർമാരുല്ലാരു
 അപ്രൂവ് ചെയ്തതല്ല എന്തെന്നു കരുതുക കൂടുതലായിട്ടാണു
 സമ്മേളനത്തിൽവെച്ചു നില്പുള്ളതും തമ്മിലായെന്നതു കേൾക്കുമ്പോൾ
 ചിരിക്കാതെ കണ്ടെന്താ നിവൃത്തി? ചിലർ ഇംഗ്ലീഷുതമ്മേ
 മയാണെന്നും പറഞ്ഞു വാക്കിനു വാക്ക് എഴുതി കൂട്ടുന്നതല്ലാ
 തെ അതിന്റെ അർത്ഥം ആകട്ടെ വന്നുകൂടിയ താല്പര്യ
 മോ എന്താണെന്നു അവർക്കുതന്നെ മനസ്സിലായിട്ടുണ്ടു എ
 ന്നു വളരെ സംശയമാണ്. അന്ത്യമാണ് നമ്മുടെ ഭാഷ പഠി

ച്ച പലപ്പോഴും അവശബ്ദത്തോടുകൂടി ഭട്ടതപം സംസാരിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി പരിഹസിക്കുന്നതൊരിക്കലും ഭംഗിയല്ല. വലിയ ഉദ്യോഗസ്ഥനായ ഒരു സാജ് കരവ്യൻ നമ്പൂതിരിയോടു 'തന്റെ ബാല്യക്കു സുഖംതന്നെയോ' എന്നു കുറുപട ചോദിച്ചപ്പോൾ, നമ്പൂതിരിക്കുണ്ടായ ശബ്ദനിമിത്തം ക്ഷണത്തിൽ യാത്രപറഞ്ഞു പോയതിരിക്കട്ടെ ശുദ്ധ മലയാളികൾ തന്നെ ചിലപ്പോൾ ഈ വിധം ഭട്ടതപം സംസാരിക്കുന്നതാണോ യാതും!

പണ്ടൊക്കെ കോട്ടതികളിൽനിന്നും കച്ചേരികളിൽനിന്നും ഉണ്ടാവുന്ന വിധികളും റിപ്പോർട്ടുകളും കക്കെ മയംകുത്തി ലായിരിക്കും. അതെല്ലാം വായിച്ചറിവാനും എളുപ്പമുണ്ട്. ഇപ്പോൾ റവന്യൂ ഇൻസ്പെക്ടർകൂടി ഇംഗ്ലീഷിലാണു പ്രയാഗം. വാലും തലയുമില്ലാത്തവിധത്തിൽ വല്ലതും എഴുതിക്കൂട്ടും. അതിനെ ആസ്പദമാക്കിയാണല്ലോ മേലധികാരിയുടെ കല്പന. ഇംഗ്ലീഷിൽ എഴുതാൻ പ്രയാസപ്പെടുന്നതായുള്ളല്ല. മജിസ്ട്രേട്ടായി നിശ്ചയിച്ച ഒരു വിഭാഗം, ഇംഗ്ലീഷിൽ വിധി എഴുതാൻ വശമില്ലാത്തതുകൊണ്ടു, മുമ്പാകെ എഴുതിയ നാലഞ്ചുതരം വിധികൾ മാത്രമായി 'കാണാപാഠം പഠിച്ചു' തരുംപോലെ നാളും പേരും മാറ്റി വിധി കല്പിക്കുന്നതായി നമുക്കുതന്നെ പരിചയമുണ്ട്. ഇദ്ദേഹത്തിനു മലയാളം നല്ലവണ്ണം എഴുതാൻവിധി. തന്റെ യോഗ്യതയ്ക്കും കാലാവസ്ഥയ്ക്കും അതു ചോരെന്നുവെച്ച് ഇംഗ്ലീഷിൽ എഴുതേണ്ടിവന്നു ത്തിനിമിത്തം നേരം മറ്റൊരുമുറയ്ക്കു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ന്യായാനുസരണമായ വിധി പലപ്പോഴും തത്ത്വത്തിൽ കോട്ടതിയിൽനിന്നു മാറ്റിയതായും അറിയും. കീഴ്ക്കോട്ടതികളിൽ ഇംഗ്ലീഷാക്കിത്തു വളരെ തെറ്റിപ്പോയിരിക്കുന്നു. ഇതുകൊണ്ടു കക്ഷികൾക്കു പലവിധത്തിലും നഷ്ടകഷ്ടങ്ങൾ സംഭവിക്കാറുണ്ട്. ഈവക സംഗതികളെല്ലാം വിചാരിച്ച് അധികജനങ്ങളുടെ ക്ഷേമമേന്തേ അങ്ങോട്ടുപോയെന്നാൽമെങ്കിലും കീഴ്ക്കോട്ടതികളിലും കച്ചേരികളിലും സ്വഭാവിതന്നെ ഉപയോഗിക്കേണ്ടതാണെന്നു ഞങ്ങൾ രീച്ചയായും അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

കഥയൊന്നമല്ല:

ഇപ്പഴയകവും അനന്തവാദികളാകുകൊണ്ട് അവരവർ കണ്ടതും അനഭവിച്ചതുമല്ലാതെ മറ്റൊരൊരു സത്യം പറഞ്ഞാലും അത് വിശ്വാസമാവുന്നില്ല. സകലതും തെളിവു ശാസ്ത്രത്തിന്നനുസരിച്ചിരിക്കണം. പ്രഭുക്കന്മാരെ സാക്ഷ്യമാക്കി പ്രസാദിക്കുന്ന സംഗതി അസംഭവമായാലും ഷണിത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്ന വകക്കാരാണായികും. ഈ ഉദ്ദേശം പറഞ്ഞതത്രെ പരമാർത്ഥമായാലും, ഉണ്ടാകതൊന്നുമല്ല, ശ്രദ്ധ സെള്ളാണെന്നേ വിചാരിക്കുള്ളൂ. നമുക്കതുകൊണ്ടു വൈരാഗ്യമില്ല. മഹത്മാക്കളായ പരമഹംസന്മാരുടെ സ്വന്തം പറഞ്ഞാൽപ്പോലും വിശ്വാസമില്ലാത്തവർക്കു നമ്മളാൽ ചിലരുടെ വാക്കിൽ അവിശ്വാസം തോന്നുന്നതള്ളതമാണോ? ഞാൻ തീർപ്പായ സംഭവം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നുമാറിയിട്ടില്ല, മംഗലപുരത്തേക്കു തീവണ്ടി നടപ്പായതിന്നുശേഷമാണ്. പക്ഷേ മാസം തീയതി കണ്ടു നിശ്ചയിച്ചില്ല. അന്നിങ്ങിനെ കണ്ടെഴുതണമെന്നു വിചാരിച്ചിരുന്നു എങ്കിൽ സകലതും ശരിയായി കുറിച്ചുവെച്ചു മതിപ്പെട്ട രണ്ടു സാക്ഷികളെക്കൊണ്ടു പേരെഴുതി കപ്പിടിക്കുമായിരുന്നു. എന്നുവെന്ന് ഗുണം? ചാണ്ടാപ്പം മുറ്റയാമാക്കു വെച്ചു രജിസ്ട്രാക്കിയതും തെളിവല്ലാതെ കളവാണെന്നു വെച്ചു തള്ളുന്നില്ലെ? അതൊന്നും സാരമില്ല. കഥാസരിസാഗരത്തിൽനിന്നു അറബിനിശീഥിനി നമുക്കുമാവലിയിൽനിന്നു എടുത്തു ഭാഷാഭേദം ചെയ്യേണ്ടതൊന്നുമല്ല. പരമാർത്ഥത്തിലുണ്ടായതാണ്. വിശ്വസിക്കുന്നവർ വിശ്വസിക്കട്ടെ.

നമുക്കു ദിവൻ ബഹദൂർ കൃഷ്ണൻ നമ്പ്യാക്കി കോഴിക്കോട്ടു പേരുകേൾക്കുന്നു—എന്തൊരു മനുഷ്യനാണ്—ചലവിധത്തിലും ഇത്ര പരമഭാഗ്യനായ ഒരു പുരുഷനെ കാണാൻ പ്രയാസമാണ്—സകലതും ഗ്രാഹ്യമുണ്ട്—സാധു—മരിച്ചുപോയി.

ദൈവം ഇമ്മേതായാ ഇമ്മേ മേ

ഗുഹാ ഇമ്മേ മേ പരവസ്ഥിമേ മേ

എവം ജനാ മേഷ്വത്ര മേ മേ

ശബ്ദേന കാലാവ്യവക്തേന നഷ്ടം.

മനുഷ്യരുടെ കാര്യം അത്രയല്ല ഉള്ളു — ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടു. എന്താ പറഞ്ഞത് — സബ്ജക്ടി കോഴിക്കോട്ടെക്കു പോകുന്നുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തെ നേരിട്ടുകണ്ടു പരിചയമില്ലാത്ത ഒരു തീവണ്ടിക്കുള്ളനോടു സബ്ജക്ടിന്റെ കയ്യാശമുള്ള തോൽസഞ്ചി വല്ലവിധത്തിലും പറ്റിക്കണം. കോഴിക്കോട്ടു സ്റ്റേഷനിൽ കരൾ വില്ക്കുന്നുണ്ടാക. ആ വിപരണങ്ങളിൽ ക്ഷണത്തിൽ അറിയേണ്ടതിന്നു ചില ലക്ഷണങ്ങളും പറഞ്ഞുകൊടുത്തു. ഏളളിയിറത്തിൽ കറുത്ത ഒരു ചെറുപ്പക്കാരനാണ്; മേൽമാറയുണ്ട്, ഒരു മാതിരി മഞ്ഞനിറത്തിലുള്ള കുപ്പായമിട്ടിരിക്കും, തുക്കിഞ്ഞൊപ്പിയാണ്. സബ്ജക്ടി വണ്ടി ഏറങ്ങുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമീപം വന്നുനില്ക്കുന്നതു കാണാം. മാറ്റം ചെയ്യ സഞ്ചി അദ്ദേഹത്തിനു കൊടുത്താൽ സത്യമായിട്ടു ഉടനെ പത്തുപവൻ — നൂറമ്പതുരൂപിക — കയ്യിൽ വെച്ചുതരും. വിങ്ങൽ തമ്മിൽ കന്നം സംസാരിക്കരുത്. പോലീസുകാർക്കു സംശയം തോന്നാനും ഇടയാകരുത്. അവർക്കിതാനും കണ്ടുപിടിക്കാൻ സാമർത്ഥ്യമില്ല. ഏകിലും സൂക്ഷിക്കുന്നതാണ് നല്ലത്. കുപ്പായവും ഇടു തലക്കെട്ടും വെച്ച് അപസ്ഥയിൽ തെക്കുവടക്കു നടക്കാനും സ്റ്റേഷനിലൂടെ കണ്ടുപിടിക്കാനും സലാം വെക്കാനുമല്ലാതെ കന്നിനും കൊള്ളരുത്. സമയക്കളെ ഉപദ്രവിക്കാൻ മാത്രം പോരും.

സഞ്ചി ക്ഷണത്തിൽ മററയാൾക്കു കൊടുത്തു പവനം വാങ്ങി വെളിയിൽ പോകാനൊട്ടും താമസിക്കരുത്. സമീപമെന്നും നില്ക്കുകയും ചെയ്യരുതെന്നല്ലാം പറഞ്ഞു ചട്ടം കെട്ടി. കള്ളൻ അതൊക്കെ സർവ്വസ്ഥനായി സമ്മതിക്കുകയും ചെയ്തു. ഗ്രഹചാരത്തിനും തനിക്കു സബ്ജക്ടിന്റെ ഒരു നോക്കു കണ്ടു പരിചയം കൂടി ഇല്ല. കുഴങ്ങിപ്പോകാൻ കാര്യം?

പക്ഷേ അദ്ദേഹത്തിനെ കണ്ടാലറിയാൻ അത്രയൊന്നും പ്രയാസമില്ല. കുറെ ഉരുണ്ട മുഖമാണ്. വളരെ വെളുത്തിട്ടുള്ള, കണ്ണുചെമ്മിരിക്കും, സ്വണ്ണം കൊണ്ടു കെട്ടിച്ചതാണ്, കെങ്കാരം ചെയ്തിരിക്കും. ശരീരം അല്പം സ്ഥൂലിച്ചിട്ടാണ്.

തലക്കെട്ടും കുപ്പായവുമുണ്ട്. നല്ല രണ്ടു പാവുവുമുണ്ട് ഉടുത്തിരിക്കും. രണ്ടാം ക്ലാസ്സിലാണു കയറുക. ഏതാണ്ട് ഈ മാതിരി ചെറിയതുകേ തോൽസഞ്ചി, ഇതേതിനുമായിരിക്കും, കന്നു കൈവശമുണ്ടാകും. അദ്ദേഹം കയറുന്ന മുറിയിൽതന്നെ കയറാൻ ശ്രമിക്കണം. ലവലേശം സംശയം തോന്നുന്നിടത്തു കൂടും. എങ്ങിയെങ്കിലും ഈ സഞ്ചി അവിടെവെച്ച് കോളമറിയാതെ അദ്ദേഹത്തിന്റേതു് ഇങ്ങട്ടു പറിക്കണം. അതാണു സാമത്വം. അതിനാണു പത്തു പവൻ തരുന്നതെന്നു പ്രത്യേകം കമ്മീഷണറുമെന്നല്ലാം പാഞ്ഞു സഞ്ചി കള്ളന്റെ വശം കൊടുത്തുപിടിച്ചു. വഴിച്ചിഖവ് ലേക്കു വല്ലതും വേണമെന്നു എന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ രണ്ടോ മൂന്നോ ഉറപ്പികയ്ക്കു വേണ്ടി സംശയമൊന്നും തോന്നാതെയാക്കത്തന്നുവെച്ചു തല്ലാലം വേണ്ടെന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് കന്നും കൊടുത്തു തിരിച്ചു.

അങ്ങിയെ ഒരു വെള്ളിയാഴ്ച ചൈകുന്നേരം—സമീപം യാണല്ലോ ഡിസ്ട്രിക്ട് ബോർഡ് മീറ്ററിങ്ങ്—സബ്ജക്റ്റിന്റെ യാത്രയും കാത്ത്, നമ്മുടെ രസികൻ കുറെ നേരത്തെത്തന്നെ തലശ്ശേരി തീവണ്ടി ആപ്പീസിലെത്തി അങ്ങട്ടുമിങ്ങട്ടും ലാത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന.

മീറ്ററിങ്ങിന് സബ്ജക്റ്റി കോഴിക്കാട്ടുചോകാൻ ഭാവമുണ്ടെന്നും മൂപ്പരുടെ സഞ്ചിയിൽ കുറെ പണ്ടങ്ങളും നോട്ടുകൾ ഉണ്ടാവാൻ സംഗതിയുണ്ടെന്നും കള്ളനെ പറഞ്ഞ് ചട്ടംകെട്ടിയാൽക്ക് എങ്ങിനെയോ മുൻകൂട്ടി അറിവുണ്ട്. അത് തട്ടിപ്പറിക്കാനുള്ള വിദ്യയാണിതൊക്കെ. വണ്ടി ഞ്ഛാക്കായി. മണി അടിച്ചു. ടിക്കറ്റ് കൊടുത്തുതന്നു. ജനങ്ങളും ധാരാളം വരുന്നുണ്ട്. കൂട്ടത്തിൽ പല യോഗ്യന്മാരെ കാണുന്നുണ്ടെങ്കിലും കണ്ണടക്കുവാൻതമിട്ടു. കുറേനേരം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അതാ ജടക്കു കാടിച്ചു കൊണ്ടു വരുന്നു.

കരുത്തനെത്തന്നെ നിറച്ചിരുന്നാൽ

വരുന്നുതെല്ലാമവനെത്തന്നോ

എന്നതു പലക്കും അനുഭവമാണല്ലോ. വണ്ടി സ്റ്റേഷന്റെ ഉ

മ്മറത്തെത്തിയ ഉടനെ ഒരു കണ്ണടക്കാരൻതന്നെ, ക്ഷണത്തിൽ വണ്ടിതുറന്നു പുറത്തു ചാടുന്നുണ്ട്. ആവു:—അല്പം സമാധാനമായി. വണ്ടിയിൽനിന്ന് ഏറങ്ങിയ ഉടനെ ആ കള്ളഭാസ്കാൻ നേരത്തെ വിവരിച്ചുമാതിരി സഞ്ചിയും തൂക്കി മൊല്ലു ഉരുണ്ടുകൊണ്ടു വരുന്നുണ്ട്. കണ്ണടയുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞുവെല്ലാം. സ്വപ്നം കെട്ടിച്ചതുതന്നെയാണ് സംശയമില്ല. ക്ഷൗരവും ചെയ്യിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്നിരുന്നിരിക്കാം പറയുന്നു, മുന്യപറഞ്ഞ ലക്ഷണങ്ങളൊട്ടുമുള്ളും തിരഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം വേഗത്തിൽ ടിക്കററകൊടുക്കുന്ന മുറിയിൽപോയി കോഴിക്കോട്ടെക്കുതന്നെ രണ്ടാംക്ലാസ്സ് ടിക്കററവാങ്ങുന്നതും കണ്ടു. പിന്നെ സംശയിക്കാൻ പറ്റിയുമുണ്ടോ? താനും ഒരു ടിക്കററവാങ്ങി, രണ്ടാളും ക്ഷണത്തിൽ വണ്ടിയിൽകയറി. ഈശ്വരധീനംകൊണ്ടു തല്ലാം. ആ മുറിയിൽ ആരുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്തിനുമ്പ്രദിനംതന്നെ സഞ്ചിമാറണമല്ലോ. എപ്പോഴാണ് തരം, എന്താവഴി എന്നിങ്ങിനെ ആലോചിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ നമ്മളുടെ കൊററുത്ത രാമണ്ണിവക്കിൽ വണ്ടിയുടെ അടുക്കൽ വന്നു. അദ്ദേഹം തന്റെതന്നെ സ്വകാര്യം സംസാരിക്കാനായി സഞ്ചി വണ്ടിയിൽത്തന്നെ വെച്ചു മൂപ്പരു താഴെ എറങ്ങി. ദൈവധീനമെന്നു വിചാരിച്ചു തിമിഷമാത്രംകൊണ്ടു സഞ്ചി മാറി എടുത്തു കന്നം അറിയാത്തയിലയിൽ ഒരു സിഗറററംവലിച്ചു ഒരു മൂലക്കു പോയിരുന്നു. കുറേനേരം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ആ ദ്രുതത്തെ മണിമട്ടി. വണ്ടി ഏളുകാരായി. സ്റ്റേഷനിൽ തിരക്കോട്ടുതിരക്കു. ആളുകൾ അങ്ങട്ടുമിങ്ങട്ടും കാടിത്തുടങ്ങി. വണ്ടിയിൽ പണ്ടു കയറാത്ത പെണ്ണങ്ങളെക്കൊല്ലാച്ചെയ്യുന്നതും ഉണ്ട്. പോട്ടർമാർക്കു സാമാന്യം ദേവമായിട്ടുള്ളവരോടു രണ്ടുനാലും അന്നു വാങ്ങുന്ന ശിരക്കായി. സ്റ്റേഷനാസ്റ്റർ പച്ചക്കൊടി ആട്ടാൻ ഭാഷിക്കുമ്പോൾ കാണാം ഒരു യോഗ്യൻ, തലക്കെട്ടും കുപ്പായവും കൈ ഉണ്ട്, കണ്ടാലും ഒരു ഗംഭീരൻ, അമ്പതു അമ്പത്തഞ്ചുപയസ്സു മതിക്കും, സ്വപ്നംകെട്ടിച്ച കണ്ണടതന്നെ, എടത്തേ കയ്യും ഒരു സഞ്ചിയുമുണ്ട്. നേരത്തെ

പറഞ്ഞ ലക്ഷണങ്ങൾക്കൊന്നും കുറവില്ല. ആകപ്പോഴെ നമുക്കു കള്ളൻ വലിയ പരുങ്ങലായി. ആദ്യത്തെ വിചാരമല്ല, ഇതുതന്നെയാണു് സബ്ജക്റ്റി; സഞ്ചിമാറിയും വശായി. പിന്നത്തെ കഥയെന്നു വിസ്മരിച്ചിട്ടാവശ്യം. കള്ളൻ വളരെ വഷളായി മിണ്ടുകൾ ആ മൂലക്കുതന്നെ കൂടി. സബ്ജക്റ്റി ലോകാലോകത്തിലുള്ള പക്ഷിമൃഗങ്ങളെപ്പറ്റിയും വൃക്ഷലതാദികളെക്കുറിച്ചും പരിണാമവാദത്തെപ്പറ്റിയും പലതും സരസമായി പറയാനും തുടങ്ങി. ഞാനും ഏകയുടെ ചില ചൊടിക്കൈകളൊക്കെ പ്രയാശിച്ചു. അപ്പഴക്കു വണ്ടി കോഴിക്കോട്ടെത്തിക്കഴിഞ്ഞു. സബ്ജക്റ്റി മഹാ സത്യവാനാണല്ലോ. മൂപ്പരുടെ മുതലാനും പോയില്ല.

അന്ത്യമാ ചിന്തിതം കായ്ക്കും

ദൈവമന്യത്ര ചിന്തയൽ

എന്നു പറഞ്ഞതു വസ്തുതയാണു്. അന്നു് ആ കള്ളന്മാരാരോ ചിച്ചതുപോലെ സഞ്ചി മാറിപ്പോയിരുന്നു എങ്കിൽ ആയിരം ആയിരത്തത്തൂറു് ഉറപ്പികയുടെ നഷ്ടം വന്നുപോകുമായിരുന്നു. മുമ്പുപറഞ്ഞപ്രകാരം സ്റ്റേഷനിൽ ആ മിശക്കാരൻ വന്നു കാത്തുനില്ക്കുന്നുണ്ടു്. സഞ്ചി ക്ഷണത്തിൽ ആന്തരികം കൊടുത്തു് കടലാസ്സിൽ ഒരു സന്ദേശം ചുരുട്ടിപ്പൊതിഞ്ഞതു പത്തു പവനാണെന്നും പറഞ്ഞിങ്ങട്ടും വാങ്ങി, പുറത്തുപോയി പരിശോധിക്കുമ്പോൾ എന്തുപവൻ! പ്രാണു്! വെറും പത്തു് തഴഞ്ഞ മുക്കൽ! സഞ്ചിയുംകൊണ്ടു് കാടിപ്പോയോർ തുറന്നുനോക്കുമ്പോൾ എട്ടണയുടെ ഒരു നോവലും ഒരു കൂട്ടം മുണ്ടും മാത്രമുണ്ടു്. അതു നമുക്കും പോയി അത്രയല്ല പോയുള്ളു എന്നു വിചാരിച്ചു സന്തോഷിച്ചു.

Printed & Published by

BHARATHA VILASAM PRESS

&

BOOK-DEPOT, TRICHUR.

ചില പുതിയ പുസ്തകങ്ങൾ.

ഹരിശ്ചന്ദ്രൻ	0	13	6
ശ്രീകൃഷ്ണഭക്ത	0	15	0
കഥാമുകുളം	1	2	0
മേല്പത്തൂർ ഭട്ടതിരി	0	12	0
സാഹിത്യപുളകം	1	8	0
രാജസ്ഥാനസിംഹം	1	2	0
പഞ്ചാബിലെ സിംഹം	0	12	0
ഉപന്യാസഭീപിക	0	15	0
ചിന്താമാധുരി	0	6	0
രണ്ടു രാജകുമാരിമാർ	0	12	0
മേനക	1	8	0
അമ്മച്ച	1	2	0
വാത്സികി	0	6	0
ചന്ദാവതി	0	6	0
സുവമാലിക	0	6	0
ഭീപാവലി	1	2	0
മഹാരാജാവിജയം	1	8	0
ഷാജിമാൻ	1	8	0
ദുഗ്ഗാദാസൻ	1	8	0
മീഷ്വൻ	1	8	0
സീത	1	2	0
കണ്ണൻ	0	12	0
രമാഭേവി	0	12	0

ഇവ കൂടാതെ മലയാളത്തിലെ എല്ലാ ലൈബ്രറി പുസ്തകങ്ങളും ആദായവിധസ്തകം കൊടുക്കുന്നതാണ്.

ഭാരതചിലാസം പ്രസ്സ് & ബുക്കിംഗ്സ് ക്ലബ്ബ്,
തൃശ്ശിവപേരൂർ.